SECRETUL LUI HIRAM

FARAONII, FRANCMASONII ŞI DESCOPERIREA PERGAMENTELOR SECRETE ALE LUI IISUS

CHRISTOPHER KNIGHT
& ROBERT LOMAS

SECRETUL LUI HIRAM

Dedicată memoriei lui John Marco Allegro –
un om cu douăzeci de ani înaintea timpului său.

SECRETUL LUI HIRAM

Faraonii, francmasonii şi
descoperirea pergamentelor secrete ale lui Iisus

Christopher Knight şi Robert Lomas

Editura Aquila '93
Oradea

Copyright © 2001 Cristopher Knight & Robert Lomas 1996

Titlul în original:
The Hiram Key

de:
Christopher Knight şi Robert Lomas

© 2002 by Editura Aquila '93

Romanian edition and translation

Toate drepturile pentru limba română
sunt rezervate Editurii Aquila '93.

Nici o parte a acestei lucrări
nu poate fi reprodusă în mod
electronic, mecanic, prin
fotocopiere sau prin orice alt
mod, fără acordul scris, dat în
prealabil de Editura Aquila '93.

ISBN 973-8250-30-7

Traducător: *Doina Mândoianu*
Lectori literari: *Brigitta Pop*
Sanda Ilieş
Director editorial: *Cristina Voiţiu*

Mulțumiri

Autorii doresc să-şi exprime mulțumirea față de următoarele persoane, pentru ajutorul şi preocuparea lor în timpul scrierii acestei cărți.
Mai întâi, dorim să mulțumim familiilor noastre, care au suportat lungile ore de absență în timpul cercetării şi scrierii; reverendului Hugh Lawrence şi unui fost Maestru Craft (care doreşte să rămână anonim); lui Tony Thorne, Niven Sinclair, Judy Fisken, Barbara Pickard, W. Bro Alan Atkins, W. Bro Aiden Unsworth, Steve Edwards, Baron St. Claire Bonde of Charleston, Fife.
Agentului nostru literar, Bill Hamilton de la A.M. Heath & Co. Ltd., editorului nostru Mark Booth, ca şi lui Liz Rowlinson de la Century şi Roderick Brown.

«Secretul lui Hiram poate iniția începutul unei reforme în gândirea creştină şi o reconsiderare a „faptelor" pe care le-am acceptat orbeşte şi le-am transmis generațiilor următoare. Această carte este o binecuvântare pentru liberii cugetători!»

David Sinclair Bouschor
Fost Mare Maestru al Francmasoneriei, Marea Lojă din Minnesota, SUA

„Nimic din ce este ascuns nu va rămâne necunoscut şi nu va fi secret ca să nu iasă la lumină."

„Ce vă spun în întuneric, iese la iveală la lumină. Şi ce auziți în şoaptă, strigați tare, pretutindeni."

Yehoshua ben Joseph, cunoscut şi ca Iisus Hristos.

CUPRINS

Introducere XV

1. Secretele pierdute ale Francmasoneriei 1
Lipsa de scop 2
Un biet candidat în întuneric 5
Misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei 9
O rază de lumină 10
Concluzii 19

2. Căutarea începe 20
Unde îţi are Ordinul originea? 20
Templul lui Solomon 24
Concluzii 26

3. Cavalerii Templieri 28
Începuturile Ordinului 28
Ce căutau ei? 30
Regulamentul Ordinului 32
Pecetea Ordinului 35
Organizarea Ordinului 36
Concluzii 38

4. Legătura gnostică 39
Primii cenzori creştini 39
Evangheliile gnostice 39
Învierea gnostică 41
Concluzii 45

5. Iisus Hristos: om, zeu mit sau francmason? 48
O altă naştere a Fecioarei 48
Principalele grupuri din Ierusalim 57
Mărturia evidentă a Manuscriselor de la Marea Moartă 62
Familia lui Iisus 65

Naşterea unei noi religii 66
Adevărul din erezii 73
O legătură pozitivă între Iisus şi Templieri 79
Steaua mandeenilor 83
Steaua Americii 84
Concluzii 88

6. La început, omul l-a făcut pe Dumnezeu 90
Grădina din Eden 90
Oraşele din Sumer 92
Ur, cetatea lui Avraam 97
Dumnezeu, regele, preotul şi constructorii 99
Figura lui Avraam, primul evreu 102
Concluzii 106

7. Moştenirea egiptenilor 108
Începuturile Egiptului 108
Stabilitatea celor două ţinuturi 111
Formarea unui rege 117
Să dovedim ceea ce nu se poate dovedi 122
Mărturii tăcute 123
Luceafărul de ziuă străluceşte din nou 127
Concluzii 129

8. Primul francmason 132
Hiram Abif descoperit 132
Prăbuşirea statului egiptean 134
Regii hicsoşi 136
Pierderea secretelor originale 138
Dovezi biblice
Uciderea lui Hiram Abif 145
Ucigaşii lui Hiram Abif 149
Dovezile concrete 154
Mărturia masonică 156
Seqenenre Tao, cel fără de frică 159
Concluzii 163

9. Naşterea iudaismului 166
Moise, făcătorul de legi 166
Zeul războiului de pe Muntele Sinai 172
Şi zidurile s-au prăbuşit 175
Datarea Exodului 176
David şi Solomon 177
Concluzii 183

10. O mie de ani de luptă 185
Începuturile naţiunii evreieşti 185
Exilul din Babilon 187
Profetul Noului Ierusalim 191
Templul lui Zerubbabel 197
O nouă ameninţare pentru Yahve 199
Concluzii 204

12. Boaz şi Jachin Pesher 206
Manuscrisele de la Marea Moartă 206
Cărţile lipsă ale maccabeilor 210
Alegerea lui Iuda 212
Midrash, pesher şi parabola 217
Secretele de la Qumran 219
Stâlpii gemeni 224
Concluzii 234

12. OMUL care a schimbat apa în vin 236
O cursă împotriva timpului 236
Noua cale spre Împărăţia Domnului 246
Arestarea stâlpului regesc 250
Procesul şi crucificarea 256
Simbolurile lui Iisus şi Iacob 262
Înălţarea mincinosului 266
Comoara evreilor 273
Concluzii 278

13. Înălţarea 281
Vestigiile bisericii din Ierusalim 281

Pergamentele „Ierusalimului Ceresc" 292
Influența pergamentelor nasoreene 296
Concluzii 298

14. Adevărul iese la iveală 300
Profeția devine adevăr 300
Crucificarea 308
Mărturia fizică 311
Mesajul se pierde 314
Pământul stelei numite La Merica 316
Concluzii 318

15. Redescoperirea pergamentelor pierdute 320
Sanctuarul scoțian 322
Întoarcerea la Rosslyn 328
Să se facă lumină 332
Redescoperirea secretului pierdut al Însemnului Masoneriei 338
Lordul protector care a apărut Rosslyn 344
Sub Sigiliul lui Solomon 347
Pergamentele nasoreene 349

Post scriptum 352

Appendix 1: Dezvoltarea Francmasoneriei moderne şi influența ei asupra lumii 355
Reforma engleză şi condițiile apariției sale 355
Regele care a construit Sistemul Lojei 357
Arhitecții de treapta a doua 361
Noua erezie 363
Vechile acuzații 366
Ridicarea republicanilor 373
Renașterea Societății Regale 378
Francmasoneria se pune pe picioare 380
Răspândirea Francmasoneriei 383
Dezvoltarea Masoneriei în America 386

Appendix 2: – Lojele masonice din Scoția, anterioare anului 1710, cu data primei menționări 392

Appendix 3: Primii Mari Maeştri ai Francmasoneriei englezeşti 394

Appendix 4: Primii Mari Maeştri ai Francmasoneriei scoțiene 396

Appendix 5: Cronologie 398

Appendix 6: Hărți 405

Index 408

FOTOGRAFII

© W Bro Alan Atkins
1, 2, 3, 7, 8, 23, 24, 26, 27, 28, 29.
© Elliott Smith, The Royal Mummies *(1909) – copiat de W Bro Alan Atkins*
9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16.
© Proprietatea răposatului John M. Allegro
17, 18.
©University of Gent Library
21, 22.
© Colorado Shroud Centre
19.
© G R J Lomas
25, 30, 31.
Colecția autorului
4, 5, 6, 20.

ALTE ILUSTRAȚII

p. 376 Desen reprezentând un cavaler, luat din originalul de Frank Glynn.

INTRODUCERE

Henry Ford spunea odată că „întreaga istorie este o vorbă goală". Poate că pare cam dur, dar, dacă judecăm „faptele" trecutului pe care toți occidentalii le învață la școală, reiese că dl Ford a avut dreptate.

Începutul a fost făcut de cercetarea personală pentru descoperirea originilor Francmasoneriei – societatea cea mai cuprinzătoare din lume, care numără aproape cinci milioane de membri bărbați, organizați în Loje obișnuite și, în trecut, a inclus mulți oameni importanți, de la Mozart la Henry Ford. În calitate de francmasoni, scopul nostru a fost să încercăm să înțelegem ceva din ritualul masonic: acele ceremonii ciudate, secrete, realizate în special de clasa de mijloc, de oamenii de vârstă mijlocie, de la Huddersfield la Houston.

În centrul învățăturii masonice se află un personaj, Hiram Abif, care, după o poveste spusă tuturor francmasonilor, a fost ucis cu aproape 3.000 de ani în urmă, în clădirea Templului Regelui Solomon. Acest om este o enigmă totală. Rolul său, în calitate de constructor al Templului Regelui Solomon, și împrejurările oribilei sale morți sunt descrise amănunțit în istoria masonică și totuși, el nu este menționat în Vechiul Testament. Timp de patru din cei șase ani petrecuți pentru această cercetare, am crezut că Hiram Abif este o creație simbolică. Apoi, el s-a materializat din ceața timpului și s-a dovedit într-adevăr foarte real.

Îndată ce Hiram Abif a ieșit din trecutul îndepărtat, el nu ne-a oferit altceva decât o cheie a istoriei vestului.

Meandrele intelectuale și concluziile elaborate care au format anterior opinia colectivă a societății occidentale asupra trecutului au cedat în fața logicii simple. Cercetările noastre ne-au condus mai întâi la reconstituirea vechiului ritual egiptean al înscăunării regelui, vechi de 4.000 de ani, iar aceasta ne-a condus la descope-

rirea unui asasinat care a avut loc pe la 1570 î.Hr., care a scos la iveală o ceremonie a învierii din care se trage Francmasoneria modernă. Urmărind apariția acestui ritual secret de la Teba la Ierusalim, i-am reliefat rolul în formarea națiunii evreieşti şi în evoluția teologiei evreieşti.

În contrast izbitor cu ceea ce se crede, lumea occidentală s-a dezvoltat de fapt conform unei vechi filozofii, ascunsă într-un sistem secret, care a ieşit la suprafață în trei momente cheie în ultimii 3.000 de ani.

Dovada finală a cercetărilor noastre poate fi considerată descoperirea arheologică a secolului. Am localizat scrierile secrete ale lui Iisus şi ale adepților săi.

Capitolul 1

SECRETELE PIERDUTE ALE FRANCMASONERIEI

„Masoneria datează dinainte de Potop; este o simplă creație a trecutului; este doar o scuză pentru convivialitate; este o organizație ateistă, ce distruge sufletele; este o asociație de caritate, ce face bine în secret; este o mașinărie politică cu o putere extraordinară; nu are secrete; discipolii săi posedă, în mod tainic, cele mai mari cunoștințe ale umanității; își celebrează ritualurile misterioase sub auspiciile și invocațiile lui Mefistofel; procedeele lor sunt perfect inocente, ca să nu spunem de-a dreptul stupide; ei comit toate crimele nedescoperite; ei există doar cu scopul de a promova frăția și bunăvoința – iată câteva dintre afirmațiile făcute de cei din afara cercului frăției libere și acceptate. Omne ignotum pro magnifico. Cu cât se știe mai puțin cu atât se inventează mai mult despre Francmasonerie."

The Daily Telegraph, Londra, 1871.

„Masoneria face eforturi considerabile în a încuraja standarde superioare de moralitate printre membrii săi. Dar este destul de surprinzător că o societate care folosește strângeri de mâini secrete, semne și limbaj propriu pentru recunoașterea reciprocă a membrilor săi este suspectată că este mai degrabă o emanație a răului, decât a binelui. De ce să folosească asemenea metode, dacă nu ca să ascundă adevărul? De ce să-l ascundă, dacă nu este nimic de ascuns?

Cei din afara Masoneriei consideră ideea de a îmbrăca haine speciale, de a recita texte ezoterice și de a realiza ritualuri stranii atât de prostească, încât au tendința de a crede că trebuie să

existe o altă atracție, probabil mai sinistră. Poate că nu există... dar e greu de dovedit că nu-i așa."
The Daily Telegraph, Londra, 1995.

Lipsa de scop

În 1871, regina Victoria avea 30 de ani de domnie în față, Ulysses S. Grant era președintele Statelor Unite ale Americii și Francmasoneria era subiect de speculație publică. O sută douăzeci de ani mai târziu, prima aselenizare este un fapt trecut, lumea se deschide spre Internet și Francmasoneria este încă subiect de speculație publică.

Am dat peste primul din aceste citate într-o tăietură de ziar vechi, șifonat, dintr-un volum prăfuit al istoriei Masoneriei, unde fusese pus ca semn de carte de vreun mason de mult uitat. Chris a citit al doilea Atlantic între prânz și filmul artistic.

Aproape totul, inclusiv stilurile de scris, s-a schimbat în ultimul secol și un sfert, dar atitudinea publică generală față de Masonerie este și astăzi la fel de confuză ca și în secolul nouăsprezece. Majoritatea oamenilor nu au încredere în ceea ce nu înțeleg și, dacă există vreo urmă de elitism care-i exclude, neîncrederea se transformă brusc în lipsă de simpatie și chiar ură. În timp ce Masoneria a fost mereu deschisă tuturor bărbaților de peste 21 de ani (18 ani, după constituția scoțiană), cu minte și trup sănătoase, care pot demonstra un caracter bun și credință în Dumnezeu, nu există îndoială că alegerea membrilor din Marea Britanie se făcea din aristocrație, cu rang și titluri, provenind din păturile înalte ale claselor de mijloc.

La jumătatea epocii victoriene, era important din punct de vedere social, aproape esențial, pentru un om cu o profesie, să fie francmason. Noii îmbogățiți în urma revoluției industriale își căutau un statut social, prin calitatea de membru al unei societăți exclusiviste, bine cotată de către aristocrații de la toate nivelurile sociale, până la casa regală. Cel puțin în teorie, membrii claselor muncitoare puteau să devină masoni, dar, în fapt, nici nu le trecea prin cap să ceară să fie admiși în „clubul" șefilor lor, astfel încât Loja a fost mult timp asociată cu bogăția. Cei de la toate nivelurile societății

care nu erau francmasoni puteau doar să speculeze despre secretele revelate membrilor acestei organizații misterioase. Se știa despre ei că purtau șorțuri și gulere largi și se zicea că-și suflecau pantalonii și schimbau strângeri de mână, în timp ce-și șopteau coduri unii altora.

În a doua jumătate a secolului XX, Francmasoneria a devenit o organizație mult mai puțin elitistă decât credeau bărbații din toate puterile sociale care căpătaseră calitatea de membru.

Totuși, o privire rapidă spre vârful ierarhiei masonice englezești ilustrează faptul că un membru al familiei regale sau un lord ereditar obținea cu greu posibilități de promovare, aceasta constituind chiar un serios handicap.

Majoritatea oamenilor din lumea occidentală știu puține despre Francmasonerie și misterele ei și se împart în două grupuri mari: aceia care nu sunt masoni dar se întreabă care sunt acele secrete, și aceia care sunt masoni, și care se întreabă și ei care sunt acele secrete! Un îndemn la tăcere, printre masoni, nu este atât o obligație de a adera la jurăminte sacre, cât o frică de pedeapsă din partea membrilor; se tem de faptul că ei nu înțeleg un cuvânt din ceremoniile la care participă și singura lor frică este că oamenii vor râde de ritualurile, aparent fără scop și prosteşti, pe care le realizează.

Francmasoneria, pentru noi și pentru oricare alt „frate" pe care-l știm, este puțin mai mult decât un club social ce oferă posibilitatea de a se bucura de un spectacol, urmat de o masă și de multă bere și vin. Ritualul complex și obscur trebuie să fie memorat ani de zile prin repetiții monotone. Se pune accentul pe fidelitatea redării, dar, în realitate, doar mici părți de ceremonie pot fi înțelese ca niște simple mesaje alegorice referitoare la tăria de caracter, restul fiind un amestec ciudat de cuvinte fără sens și scene ale presupuselor evenimente istorice, ce au avut loc în timpul înălțării Templului Regelui Solomon din Ierusalim, cu vreo 3.000 de ani în urmă.

În timp ce membrii se obișnuiesc încet-încet cu ritualul, cu excepția învățării versurilor ciudate, excentrice, pe de rost, mulți din cei din afară încearcă să distrugă organizația, deoarece o suspectează de corupție, văzând-o ca pe un bastion al privilegiului capitalist sau ca pe un club de într-ajutorare. Nenumărate cărți despre acest subiect au hrănit curiozitatea publicului. Unele, cum ar fi

cele scrise de autorul american, John J. Robinson, au fost bine documentate, altele, cum ar fi cele ale răposatului Stephen Knight, au fost puțin mai mult decât ficțiune, cu scopul de a hrăni teama grupărilor anti-masonice.

Antimasonii muncesc tot timpul ca să dovedească presupuse greșeli, lucru de altfel dovedit. Un prieten recreștinat de-a lui Chris a afirmat recent că și-a asumat un rol de consilier în cadrul grupului său de la biserică. Când a fost întrebat pe cine intenționa să consilieze, am fost înspăimântat să aud replica: „Pe cei care suferă de blesteme masonice."

„Ce este un blestem masonic?" l-am întrebat, fără să-i spun de legătura mea cu Francmasoneria.

„Masonii trebuie să-și jure supunere și devotament în detrimentul familiilor lor. Dacă nu reușesc, sunt blestemați, ceea ce le provoacă o suferință groaznică, lor și celor apropiați."

Am rămas perplex. Francmasoneria înseamnă multe lucruri, dar cu siguranță nu rele, deși unii oameni par hotărâți să creadă acest lucru.

Pentru a lupta împotriva unor astfel de acuzații nefondate, Marea Lojă Unită a Angliei a declarat public că datoria de cetățean a unui francmason trebuie să fie deasupra oricăror obligații masonice și că Francmasoneria nu ar permite distrugerea unei familii prin timpul acordat sau prin cheltuiala banilor familiei, ori determinându-l să acționeze împotriva interesului personal.

Nu dorim să facem apologia Francmasoneriei, dar face mult bine și, după câte știm, nu face deloc rău. A donat întotdeauna sume foarte mari de bani pentru asociațiile de caritate, de obicei în mod anonim, promovează rectitudinea morală și responsabilitatea socială și prevede norme pe care ceilalți le urmează. Culoarea pielii, rasa, credința sau politica au fost permanent irelevante pentru calitatea de membru și cele două scopuri ale sale sunt ordinea socială, bazată pe libertatea individului și drumul spre cunoaștere. Singura cerință absolută este credința în Dumnezeu, oricare Dumnezeu.

Cea mai puternică critică împotriva Francmasoneriei este lipsa de scop. Nu se știe de unde vine, nimeni nu pare să știe ce încearcă să realizeze și pare din ce în ce mai puțin probabil să aibă un viitor, într-o lume care dorește scopuri clare și beneficii. Nu numai că nu

se mai cunosc originile Francmasoneriei, dar şi „secretele adevărate" ale Ordinului s-au pierdut şi, în locul lor, la ceremonii, se folosesc „secrete substituite", „până când va veni timpul să fie redescoperite cele iniţiale".

Dacă cuvintele folosite la ritual sunt descifrate, Francmasoneria ar trebui să aibă cel puţin 3.000 de ani vechime. Nu numai duşmanii Ordinului nu cred acest lucru, dar nici Marea Lojă Unită a Angliei nu pretinde o astfel de vechime. Sensibilă la reacţia publică, evită orice punct de vedere oficial asupra originilor Francmasoneriei şi permite aşa numitelor „Loje de cercetare" să dezbată puţinele mărturii istorice care există.

Un biet candidat în întuneric

Când am fost făcuţi francmasoni, amândoi am trecut prin procedura cunoscută de fiecare iniţiat, timp de cel puţin 250 de ani. Aceste ceremonii cuprindeau jurământul nostru, în calitate de oameni de onoare, că nu vom face publice nici unul din secretele Francmasoneriei şi suntem conştienţi că ceea ce descriem aici poate fi considerat de unii dintre masoni drept o trădare a acelor secrete.

Totuşi, Marea Lojă Unită a Angliei consideră că numai mijloacele de recunoaştere sunt secretele protejate ale Ordinului şi nimeni nu ar putea să se dea drept francmason după citirea acestei cărţi. Este necesar să explicăm ritualurile în amănunt, deoarece ele formează baza cercetării noastre. Unele dintre cuvintele date sunt mijloace de identificare secretă, dar noi nu scoatem în evidenţă cuvintele ce ar trebui folosite în diferite situaţii, aşa că am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a respecta spiritul jurămintelor noastre. În orice caz, noi am fost de acord ca aceste secrete să nu lezeze libertatea noastră civilă, morală sau religioasă; şi, dacă jurămintele noastre ne-ar fi împiedicat să vă împărtăşim astfel de descoperiri importante, aşa cum o facem acum, ele ar fi lezat în mod sigur acele libertăţi.

* * *

Deşi ne-am alăturat mai multor Loje pe o perioadă de câțiva ani, experiențele noastre sunt similare. Aşa am simțit (aşa că am folosit pronumele eu pentru a ne reprezenta pe amândoi): fiind chestionat de un mare număr de maeştri cu câteva luni mai înainte, eram gata să fiu făcut francmason. Virtual, nu cunoşteam ce avea să urmeze; singura întrebare fermă ce mi-a fost pusă a fost „Crezi în Dumnezeu?", „Cred", şi totul s-a desfăşurat din acel moment până în clipa când un paznic a lovit, cu mânerul săbiei trase, uşa mare a templului, cerând permisiunea ca eu să pot intra.

Am fost legat la ochi şi îmbrăcat cu pantaloni largi, albi, şi bluză. Un picior era încălțat cu un simplu papuc (expresia pentru aceasta este neglijență), piciorul stâng era descoperit până la genunchi, partea stângă a pieptului tunicii fusese desfăcută, astfel că pieptul meu era dezgolit pe acea parte. Fără să ştiu, un laț de spânzurătoare mi-a fost pus în jurul gâtului şi lăsat să atârne în spate. Mi s-au luat toate obiectele de metal şi eram pregătit să fiu condus în templu. (Am aflat mai târziu că acest mod de vestimentație, tunica aspră cu laţul atârnând la gât, era identic cu modul în care era tratat un eretic medieval de către Inchiziție, înainte ca acesta să mărturisească.)

Îmi amintesc cum simțeam prezența unui mare număr de oameni şi m-am simțit foarte vulnerabil. Am simțit apăsarea unui punct rece pe pielea de la piept.

„Simți ceva?" a întrebat o voce din față. O şoaptă în ureche mi-a dat un răspuns formal, pe care l-am repetat cu voce tare, „Da".

„Atunci fie ca acesta să fie un imbold al conştiinței comparabil cu o moarte rapidă, dacă vei trăda vreodată vreun secret din cele pe care ți le vom împărtăşi."

O altă voce din celălalt capăt al camerei a vorbit apoi – am recunoscut-o ca aparținând Maestrului de Rugăciuni: „Deoarece nici un bărbat nu poate deveni mason dacă nu este liber şi matur, te întreb acum – eşti un om liber şi major?"

„Sunt."

„Pentru că ai răspuns la această întrebare, urmează altele pe care ți le voi pune imediat şi la care sunt sigur că vei răspunde cu egală sinceritate. Declari pe onoarea ta, fără să ții seamă de solicitările prietenilor, neinfluențat de motive economice sau altele nedemne,

că te oferi de bună voie şi liber, drept candidat pentru misterele şi privilegiile Francmasoneriei? Declari în continuare, pe propria ta onoare, că eşti îndemnat să soliciţi aceste privilegii, având o opinie favorabilă asupra Ordinului, o dorinţă de cunoaştere şi o dorinţă sinceră să devii mai de folos semenilor?"

„Da."

Pumnalul care îmi fusese ţinut strâns la piept a fost luat (deşi nu am ştiut atunci), dar laţul (numit cablu) a rămas atârnat de gât. Omul din dreapta mea mi-a şoptit să îngenunchez şi a fost spusă o scurtă rugăciune, invocând binecuvântarea Guvernatorului Suprem al Universului (Dumnezeu – descris într-un mod neutru, astfel încât El să fie accesibil tuturor membrilor oricărei religii monoteiste).

Ceremonia a continuat cu ghidarea mea în jurul perimetrului templului, oprindu-se de trei ori pentru a fi prezentat drept „un biet candidat într-o stare de întuneric". Deşi nu puteam vedea, în centrul podelei templului era un dreptunghi cu pătrate albe şi negre. Pe latura estică era piedestalul Maestrului de Rugăciuni, la sud, stătea Paznicul Tânăr şi la vest, Paznicul Bătrân, ambii pe piedestale mai mici.

După cele trei pauze am fost adus, încă legat la ochi, în faţa piedestalului Maestrului de Rugăciuni, unde el a întrebat: „În această stare de întuneric, care este dorinţa puternică a inimii tale?".

Şi încă o dată, răspunsul mi-a fost şoptit la ureche:

„Lumina."

„Atunci fie ca să primeşti binecuvântarea."

Legătura la ochi mi-a fost luată şi, pe măsură ce ochii mei s-au obişnuit cu lumina, am putut să văd că eram în faţa Maestrului de Rugăciuni, care imediat mi-a atras atenţia asupra "luminilor" emblematice ale Francmasoneriei, care sunt explicate ca fiind volumul Legii Sacre (pentru reprezentanţii creştini aceasta este Biblia), Pătratul şi Busola. Apoi, mi-a spus că ajunsesem la rangul de Ucenic Începător Francmason – primele trei trepte prin care trebuia să trec înainte de a fi acceptat ca Maestru mason deplin. Semnele secrete, lupta şi parola pentru prima treaptă, mi-au fost apoi explicate şi mi s-a spus că stâlpul din stânga care se ridica pe terasa Templului Regelui Solomon are o semnificaţie specială pentru franc-

masoni. Atât stâlpii din dreapta, cât şi cei din stânga sunt refăcuți în Lojă şi se ridică în spate şi de ambele părți ale Maestrului de Rugăciuni. Stâlpul din stânga este numit Boaz, după Boaz, străstrăbunicul lui David, rege al Israelului.

După diferite plimbări în jurul templului, mi s-a dat un şorț simplu, alb, din piele de vițel, care simboliza treapta pe care tocmai o obținusem. Apoi, mi s-a spus: „Este mai vechi decât Lâna de Aur sau Vulturul Roman, mai onorabil decât Steaua, Garter sau orice altă distincție care există, el fiind semnul purității şi al legăturii de prietenie...".

Această parte s-a dovedit a fi deosebit de revelatoare pentru ritualul masonic; după cum vom arăta ulterior, ea conține dovada clară că a fost constituit în trei perioade, foarte diferite istoric, de la antichitatea autentică la modernul relativ.

Pe toată durata ceremoniei mi-au fost recomandate diferite virtuți morale şi sociale, folosind un mare număr de analogii arhitecturale, cum ar fi uneltele zidarului evreu, comparate cu metodele de autodepăşire. Spre sfârşitul ceremoniei de inițiere, am aflat cu stupoare că existau teste care trebuiau memorate, pentru a putea trece în treapta a doua, aceea a Francmasonului Prieten. Printre aceste întrebări şi răspunsuri erau anumite informații, menite să trezească interesul şi nu să informeze.

Întrebare: „Ce este Francmasoneria?"

Răspuns: „Un sistem special de moralitate, învăluit în alegorii şi ilustrat prin simboluri."

Întrebare: „Care sunt cele trei mari principii pe care se bazează Francmasoneria?"

Răspuns: „Dragostea frățească, liniştea şi adevărul."

Pentru orice candidat, primul din aceste principii pare rezonabil, dar următoarele două sunt mai greu de analizat. Liniște față de ce? Care adevăr?

Acum, în calitate de frate pe deplin acceptat, chiar dacă simplu învățăcel, am părăsit templul cu sentimentul că s-a petrecut ceva special, dar nu aveam nici un indiciu a ceea ce ar putea să însemne. A urmat o masă festivă şi, cum eram omul zilei, am fost aşezat în stânga Maestrului de Rugăciuni. S-au ținut toasturi şi discursuri şi toată lumea s-a distrat. Cu siguranță că misterele Masoneriei nu au

fost dezvăluite. Poate, m-am gândit eu, totul va fi mai clar la următoarea ceremonie. Nu s-a întâmplat aşa.

Misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei

După câteva luni, am trecut în stadiul al doilea al ceremoniei, pentru a atinge rangul de Francmason Prieten. De data aceasta, am intrat în templu cu restul fraţilor, purtând un şorţ simplu, alb, din piele de viţel, care era simbolul inocenţei mele – şi al statutului meu umil.

Loja a fost apoi deschisă la treapta întâi şi, în calitate de candidat la avansare, am fost supus la testul de a răspunde la întrebările care mi-au fost explicate la sfârşitul ceremoniei anterioare. De îndată ce am trecut prin această grea examinare a capacităţii mele de a recita vorbe neînţelese, mi s-a spus să părăsesc templul, temporar, pentru ca să fie pregătit cum se cuvine pentru „ceremonia de trecere".

Am intrat iar şi am purtat acelaşi veşmânt grosolan ca la ceremonia de iniţiere, acum cu piciorul stâng şi partea dreaptă a pieptului goale. Pe măsură ce diaconii mă conduceau prin templu, mi se arătau noi parole şi semne, inclusiv o mână ridicată, poziţie care se pretinde a fi originară de pe vremea când Josua lupta în bătăliile Domnului (în Valea Jehosafat) şi m-am rugat ca Soarele să-şi vadă de drumul lui, până când duşmanii săi vor fi învinşi. Această ultimă parte a ceremoniei s-a dovedit a fi cu adevărat semnificativă.

Stâlpul din partea dreaptă a intrării în Templul lui Solomon a fost descris pentru a completa informaţia dată în treapta anterioară, cu privire la stâlpul din stânga. Acest stâlp, identificat drept „Jachin", se zice că a fost numit după marele preot care a oficiat includerea acestei părţi în templul din Ierusalim. Cei doi stâlpi gemeni, Boaz şi Jachin, urmau să devină deosebit de importanţi, din toate punctele de vedere, pentru cercetarea noastră viitoare. Primul se spune că reprezintă „puterea sau în el este puterea"; al doilea „să stabilească" şi când se unesc, „stabilitate".

După terminarea ceremoniei de treapta a doua, mi s-a permis să-mi extind cercetările la misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei. Încă o dată, această ceremonie a fost urmată de mâncare, băutură,

discursuri şi muzică.

O rază de lumină

Câteva luni mai târziu, în calitate de Prieten Mason, purtând un şorţ alb cu două rozete albastre, am fost ales să fiu ridicat la ceea ce se cheamă „sublimul" grad de Maestru Mason, dar mai întâi trebuia să-mi dovedesc competenţa încă o dată, învăţând răspunsurile la mai multe întrebări din test. În timpul examinării, atenţia mi-a fost atrasă de faptul că vechiul nostru frate a primit salariul în mijlocul camerei Templului Regelui Solomon, fără scrupule sau jenă, având în vedere respectul care era acordat stăpânilor în acele timpuri. Un studiu amănunţit al Bibliei nu a dezvăluit menţionarea camerei din mijloc a Templului lui Solomon. Este imposibil să se fi strecurat vreo greşeală şi, ca totul să aibă sens, am presupus că întrebările din test indicau faptul că fraţii avuseseră în trecut încredere în stăpâni, dar acum poate nu mai aveau.

În acest stadiu, mi s-a dat o referinţă cu adevărat biblică, care nu exista în Biblie, dar care arată misiunea ce mi se va încredinţa de îndată ce voi fi ridicat la rangul sublim de Maestru Mason: „Pentru că Domnul a spus cu tărie că vorbele Lui vor fi rostite în Casa Lui, care va fi veşnică." Acest citat s-a dovedit a fi extrem de important, deşi nu este înţeles de francmasonii moderni şi nici de altcineva, când este auzit pentru prima oară. Mi s-a încredinţat apoi o parolă, care mi-a permis să reintru în templu când a început ceremonia în Loja Maestrului Mason. Totul, de data aceasta, era diferit şi dramatic.

Am reintrat în templu; întuneric total, cu excepţia licărului unei lumânări ce ardea în partea de est, în faţa Maestrului de Rugăciuni. În camera mare, fără ferestre, lumânarea singuratică împrăştia o lumină slabă dar, de îndată ce ochii mei s-au obişnuit, am putut să zăresc chipurile din spate şi să văd forma întregului templu în nuanţe de negru şi gri închis. Am fost informat, destul de teatral, că subiectul acestei trepte (etape) era moartea însăşi.

Ceremonia a început cu o scurtă descriere a etapelor anterioare:

„Fraţi, fiecare treaptă a Masoneriei este progresivă şi nu poate

fi atinsă decât în timp, cu răbdare şi perseverenţă. La prima treaptă (etapă) ni se arată îndatoririle faţă de Dumnezeu, faţă de aproapele nostru şi faţă de noi înşine. În treapta a doua ni se permite să luăm parte la misterele ştiinţei umane şi să înţelegem bunătatea şi măreţia Creatorului, prin analiza minuţioasă a operei Sale. Dar treapta a treia este liantul întregului; este făcută ca să lege oamenii laolaltă prin frăţie mistică, într-o relaţie de afecţiune şi dragoste fraternă; ne arată întunericul morţii şi al mormântului ca purtător de lumină strălucitoare, care va urma învierii celor drepţi, când aceste trupuri moarte, care au zăcut în ţărână, se vor trezi unite cu spiritul lor frăţesc şi înveşmântate în nemurire."

S-a spus apoi o rugăciune, care s-a încheiat cu:

„...Te rugăm pe Tine să-l ierţi pe slujitorul Tău, care ne împărtăşeşte secretele sale misterioase de Maestru Mason. Dă-i tărie pentru ca în ceasul încercării să reuşească şi să treacă în protecţia Ta, prin valea întunecoasă a umbrelor morţii şi să se poată ridica din mormânt, să strălucească ca o stea, de-a pururi."

Ceremonia a continuat într-o manieră similară celorlalte, până la un punct, când am fost obligat să interpretez o poveste remarcabilă care explică modul în care adevăratele secrete ale Stăpânului Mason s-au pierdut. Am jucat rolul unui personaj care nu există în afara ritualurilor din Francmasonerie; numele său era Hiram Abif:

Maestrul de Rugăciuni a spus povestea:

„...natura ne învaţă încă o dată o lecţie mare şi folositoare – cunoaşterea eului. Te învaţă, prin contemplare, să te pregăteşti pentru orele finale ale existenţei; şi, când, cu ajutorul unei asemenea stări contemplative, te-a condus prin căile întortocheate ale vieţii tale muritoare, te învaţă cum să mori.

Acestea, dragă frate, sunt lucrurile deosebite ale treptei a treia a Francmasoneriei. Te invită să meditezi asupra acestui subiect îngrozitor şi te învaţă să simţi că pentru omul drept şi neînduplecat, moartea nu este mai groaznică decât falsitatea şi

necinstea.

Analele Francmasoneriei ne arată acest mare adevăr, un exemplu glorios de fidelitate de nezdruncinat şi moarte prematură a măreţului nostru Mare Maestru Hiram Abif, care şi-a pierdut viaţa chiar înainte de terminarea Templului Regelui Solomon, la construcţia căruia el a fost principalul arhitect. Moartea lui s-a petrecut aşa: 15 Masoni Prieteni, numiţi să prezideze, văzând că templul era aproape terminat, dar că ei nu erau încă în posesia adevăratelor secrete ale Maestrului Mason, au conspirat împreună să obţină acele secrete oricum, chiar recurgând la violenţă. Când erau pe cale să-şi pună în aplicare conspiraţia, 12 din cei 15 au dat înapoi, dar 3, cu un caracter mai hotărât şi mai groaznic decât al celorlalţi, şi-au continuat planurile necinstite şi, în acest scop, s-au aşezat la porţile de sud, vest şi est ale templului, unde Maestrul Hiram Abif se retrăsese să se roage la Dumnezeu, după cum îi era obiceiul, ora fiind 12 fix.

Terminându-şi rugăciunea, s-a pregătit de plecare spre poarta de sud, unde a fost acostat de primul dintre aceşti tâlhari, care, dorind să aibă o armă mai bună, s-a înarmat cu o riglă de plumb şi, într-o manieră ameninţătoare, i-a cerut maestrului nostru, Hiram Abif, toate secretele de Maestru Mason, avertizându-l că-l aşteaptă moartea în caz de refuz; credincios legământului său, el a răspuns că acele secrete erau cunoscute de 3 oameni în lume şi că, fără consimţământul celorlalţi doi, nici nu putea, nici nu voia să le divulge; dar că el credea că răbdarea şi perseverenţa, la timpul potrivit, îi vor permite vrednicului mason cunoaşterea lor. Dar, în ceea ce-l priveşte pe el, mai degrabă ar muri decât să trădeze încrederea sacră. Răspunsul nu era nici pe departe satisfăcător, astfel că tâlharul i-a aplicat Maestrului o lovitură violentă în tâmpla dreaptă. Aceasta i-a provocat căderea pe genunchiul stâng."

În acest moment, am simţit o lovitură foarte uşoară în tâmplă şi cele două călăuze, cunoscuţi ca diaconi, îmi arătau că trebuia să mă las în genunchi ca să imit povestea.

„Revenindu-şi din această stare, Hiram s-a grăbit spre poarta

de vest, unde l-a înfruntat pe cel de-al doilea tâlhar, căruia i-a dat acelaşi răspuns, cu aceeaşi fermitate, chiar când tâlharul care era înarmat cu o nivelă cu plumb i-a dat o lovitură violentă în tâmpla stângă, care l-a făcut să se prăbuşească pe genunchiul drept."

Încă o dată, am simţit o atingere pe tâmplă şi am fost împins la pământ, pe genunchiul drept.

„Văzând că şansele de scăpare sunt nule în cele două părţi, maestrul nostru s-a clătinat, a leşinat şi, sângerând, s-a îndreptat spre poarta de est, unde era postat cel de-al treilea tâlhar şi care, primind acelaşi răspuns la cerinţa sa insolentă, pentru că maestrul nostru a rămas fidel obligaţiei sale chiar şi în această grea încercare, i-a aplicat o lovitură violentă chiar în moalele capului, cu un ciocan greu de piatră, şi atunci, el a căzut fără viaţă la picioarele lui. Astfel muri el."

La lumina lumânării, l-am văzut pe Maestrul de Rugăciuni întinzând pe deasupra piedestalului un instrument care mi-a atins fruntea şi am simţit mai multe mâini care mă trăgeau în jos. Am fost ţinut drept, în picioare, m-am întins pe spate în întuneric. Când am atins pământul, am fost înfăşurat într-un giulgiu, aşa că numai faţa mi-a rămas neacoperită. Maestrul de Rugăciuni a continuat:

„Fraţi întru această ceremonie, Fratele nostru a fost făcut să reprezinte unul din cele mai strălucitoare personaje din analele Francmasoneriei, Hiram Abif, care a preferat să-şi dea viaţa, decât să trădeze încrederea sacră ce i-a fost acordată. Şi am deplină încredere că acest testament vă va impresiona puternic şi minţile şi inimile şi vă va ajuta să faceţi faţă unor întâmplări similare."

Fratele Paznic Tânăr a venit spre mine, mi-a scos mâna de sub giulgiu şi a tras de ea uşor. Mâna mea a alunecat printre degetele sale.

„Maestru al Rugăciunii, această strângere de mână a eşuat."
Figuri din umbră mergeau în jurul „mormântului" meu, înainte ca Maestrul Rugăciunilor să vorbească din nou:

„Frate Paznic Matur, vei încerca strângerea de mână prietenească."

Aceasta s-a dovedit la fel de ineficientă ca şi prima.

„Fraţi Paznici, aţi eşuat amândoi în încercările voastre. Şi totuşi, rămâne o a treia metodă specială, cunoscută drept Labă de Leu sau strângerea Ghearelor de Vultur, care este dată de apucarea strânsă a tendoanelor încheieturii mâinii drepte cu vârfurile degetelor şi ridicarea lui la cinci puncte de prietenie, ceea ce, cu ajutorul dumneavoastră, voi încerca."

Maestrul Rugăciunilor m-a apucat strâns de încheietura mâinii şi a tras, ridicându-mă pe dată în picioare. Încă o dată, mâini nevăzute mi-au luat toată greutatea. Când am ajuns din nou în poziţie verticală, Maestrul Rugăciunilor mi-a şoptit două vorbe speciale la ureche.

Acum ştiam ambele părţi ale Cuvântului Masonului. Atunci, acestea mi se păreau lipsite sens dar, prin cercetările noastre, am descoperit înţelesul său vechi şi fascinant, după cum va fi arătat mai târziu.

„Astfel, dragul meu Frate, toţi Maeştrii Masoni au fost ridicaţi, printr-o moarte figurativă, la o uniune cu tovarăşii primei lor încercări. Permiteţi-mi să remarc că lumina unui Maestru Mason nu este decât un întuneric vizibil, ce serveşte doar la exprimarea acelei pete de întuneric ce se agaţă de perspectiva viitorului. Acest văl misterios de întuneric, ochiul raţiunii omeneşti, nu-l poate pătrunde dacă nu este ajutat de lumina divină care vine de sus, şi totuşi, chiar prin această rază luminoasă îţi vei da seama că stai chiar pe marginea mormântului în care ai coborât, la figurat, şi care, atunci când această viaţă trecătoare se va scurge, te va primi din nou la pieptul lui rece."

Pe când Maestrul de Rugăciuni rostea aceste cuvinte, mi-a arătat în jos, înspre dreapta, unde am putut doar să desluşesc în întuneric forma unui mormânt deschis, cu un craniu omenesc peste o pereche de oase încrucişate la cap. (Fig. 2)

Pentru prima dată la o ceremonie masonică am simţit un val rece şi mi s-a făcut pielea de găină.

„Lasă acele embleme ale mortalităţii, care acum sunt în faţa voastră, să te conducă spre contemplarea destinului tău inevitabil şi să-ţi îndrume reflecţiile spre unul din cele mai interesante şi folositoare dintre toate studiile omeneşti – cunoaşterea de sine.

Fii atent să-ţi îndeplineşti sarcina dată cât este încă ziuă; ascultă vocea naturii care este martoră că şi chiar în această structură perisabilă există un principiu vital şi nemuritor, care inspiră o încredere sfântă că Dumnezeul vieţii ne va ajuta să-l zdrobim pe regele terorii şi să ne ridicăm fruntea."

Maestrul de Rugăciuni mi-a arătat în stânga, sus, spre o rază de lumină din est (exact direcţia opusă mormântului), unde puteam vedea forma mică, luminată, a unei stele.

„... acelui luceafăr strălucitor, a cărui înălţare aduce pace şi linişte celor credincioşi şi supuşi din rasa omenească."

Ceremonia mea de „înălţare" m-a făcut să renasc la starea de Maestru Mason şi s-a încheiat cu învăţarea de mai multe parole şi strângeri de mână şi mai multe analogii de construcţie, pentru a permite supravegherea îmbunătăţirii calităţilor de mason şi membru al societăţii. Mai târziu, într-o altă întâlnire din Lojă, formală, povestea evenimentelor ce au urmat uciderea a fost explicată:

„A fost o adunare generală a lucrătorilor din diferite departamente, când trei din aceeaşi clasă de supraveghetori nu au fost găsiţi.

În aceeaşi zi, cei doisprezece meşteşugari care s-au alăturat conspiraţiei au fost aduşi în faţa regelui şi au mărturisit, liber,

tot ce ştiau până când s-au retras din rândul conspiratorilor. Teama sa fiind în mod natural sporită pentru siguranţa marelui artist, el a ales cincisprezece Prieteni Masoni de încredere şi le-a ordonat să caute pe stăpânul lor, să dovedească dacă era încă viu sau suferise apărând secretele de treaptă superioară.

A fost desemnată o anumită zi pentru întoarcerea la Ierusalim şi ei s-au grupat în trei Loji de Prieteni Masoni şi s-au îndepărtat de cele trei intrări în templu. Multe zile s-au pierdut într-o cercetare fără roade; şi, într-adevăr, o clasă s-a întors fără să fi făcut vreo descoperire importantă. A doua clasă a fost mai norocoasă, pentru că în seara unei anumite zile, după ce au suferit cele mai mari privaţiuni şi oboseli, unul din fraţii care se odihnise într-o poziţie aplecată, pentru a se ajuta să se ridice, s-a prins de un tufiş ce creştea pe acolo, care, spre mirarea lui, a ieşit uşor din pământ; la o examinare mai atentă, a descoperit că pământul a fost recent scormonit; el şi-a strigat tovarăşii şi, cu eforturi unite, a redeschis mormântul şi a găsit corpul maestrului nostru, indecent îngropat. L-au acoperit din nou cu respect şi veneraţie şi, pentru a cunoaşte locul, a înfipt o creangă de salcâm la capătul mormântului, apoi s-au grăbit spre Ierusalim să mărturisească ştirea cea întristătoare regelui Solomon.

Când primele emoţii ale regelui s-au potolit, le-a ordonat să se întoarcă şi să-i ridice maestrului nostru un mormânt, potrivit cu rangul şi talentele sale şi, în acelaşi timp, i-a informat că prin moartea sa prematură, secretele Maestrului Mason s-au pierdut. Şi deci, i-a însărcinat să fie deosebit de atenţi în observarea semnelor, cuvintelor, emblemelor dintre cele mai obişnuite, în timp ce-şi aduceau prinosul. Au făcut întocmai şi, redeschizând mormântul, unul din Frăţie, uitându-se împrejur, a observat pe unii din tovarăşii săi în această poziţie..."

Mi s-a explicat cum Masonii Prieteni au încercat să-l ridice pe Hiram Abif cu cuvinte şi gesturi ce au fost folosite şi la ridicarea mea simbolică şi cum, din acea vreme, acele elemente au fost adoptate pentru desemnarea tuturor Maeştrilor Masoni din întregul univers, până când timpul şi împrejurările îi vor readuce pe cei autentici. Ceremonia continuă astfel:

„A treia clasă şi-a continuat cercetările în direcţia Joppa şi se gândeau la întoarcerea la Ierusalim, când, întâmplător, trecând de gura unei peşteri, au auzit nişte sunete de lamentări şi regrete. Intrând în peşteră ca să găsească cauza, au dat peste trei bărbaţi ce corespundeau descrierii celor pierduţi, care, fiind acuzaţi de omor şi negăsind nici o cale de ieşire, şi-au mărturisit vina. Au fost apoi legaţi şi duşi la Ierusalim, unde regele Solomon i-a trimis la moartea bine meritată.

Maestrul nostru a fost apoi reîngropat cât mai aproape de Sanctum Sanctorum, atât cât permitea legea israelită; acolo, în mormânt, trei picioare de la centru spre est şi trei spre vest, trei între nord şi sud şi cinci picioare sau mai mult perpendicular. N-a putut să fie aşezat în Sanctum Sanctorum, pentru că nimic obişnuit sau murdar nu avea voie să pătrundă acolo; doar marele preot intra acolo o dată pe an, şi atunci doar după multe spălări şi purificări în marea zi a expierii păcatelor, pentru că, după legea israelită, orice trup este murdar.

Cei cincisprezece Maeştri Prieteni au fost numiţi să participe la funeralii, îmbrăcaţi în şorţuri albe şi mănuşi albe, ca dovadă a inocenţei lor."

Ceremonia a continuat într-o manieră similară celor două trepte anterioare şi am fost făcut Maestru Mason deplin. Câteva luni mai târziu, când nu se prezentase nici un candidat la Lojă, un fost maestru a dat o explicaţie de gradul trei. Cei trei tâlhari care l-au ucis pe Hiram Abif au fost identificaţi drept Jubelo, Jubela şi Jubelum, cunoscuţi împreună drept Juwes, pronunţat Juiz. Sunetele de suferinţă şi regret ce au fost auzite ieşind din cavernă au fost descrise în detaliu. Vinovaţii erau foarte plini de căinţă şi, dorindu-şi pedepse cumplite pentru faptele lor urâte, la timpul potrivit şi-au primit răsplata. Regele Solomon i-a executat în aşa fel încât fiecare s-a identificat. Aceste pedepse apar în ritual, dar nu le vom mai descrie, deoarece cuprind şi părţi ale modului de identificare masonică.

* * *

Citatele din cele trei trepte ale ritualului masonic pe care le-am expus în carte vor părea destul de ciudate pentru acei cititori nefamiliarizați, dar vor fi înțelese de francmasoni. Familiarizarea, totuşi, serveşte doar ca aceste activități inexplicabile să pară normale, când, după toate etaloanele, ele sunt bizare. Unii francmasoni cred că poveştile sunt adevărate, aşa cum mulți creştini acceptă legendele Vechiului Testament; alții le consideră moralizatoare. Foarte puțini sunt cei ce se gândesc la originea acestor ritualuri stranii.

Multe din personajele principale sunt uşor de identificat cu mitologia iudeo-creştină – de exemplu, regele Solomon, Boaz, Jachin şi alții – dar personajul cheie este un mister total. Hiram Abif nu este deloc menționat în Vechiul Testament, nici un constructor al templului nu este numit şi nu se menționează nici o crimă a vreunui înalt prelat. Unii critici creştini condamnă Francmasoneria pentru că, pretind ei, ea glorifică învierea unui alt om şi nu a lui Iisus Hristos şi că este o religie păgână. Dar este important de remarcat că Hiram Abif, o dată omorât, rămâne mort; nu există nici o reîntoarcere la viață, nici vreo sugestie despre existența lui de după moarte. Ritualul masonic nu are un conținut supranatural şi, de aceea, membrii masoni de diferite religii, inclusiv evrei, creştini, hinduşi şi budişti, îl consideră complementar şi nu antagonic propriilor lor credințe teologice.

Povestea centrală este foarte simplă şi nu conține nimic remarcabil, neavând nici o structură dramatică specială sau chiar vreo valoare simbolică evidentă. Da, Hiram Abif a preferat să moară decât să-şi trădeze credința; dar acesta este cazul multor alți bărbați şi femei, înainte şi după el. Dacă cineva ar fi dorit să inventeze o poveste care să fie reprezentativă pentru o nouă societate, desigur că ar fi inventat ceva cu mult mai remarcabil.

Această idee ne-a făcut să începem să săpăm mai adânc în căutarea originilor Ordinului. Am simțit aceleaşi frustrări în ceea ce priveşte explicația vagă, convențională, a originilor Ordinului. Discuțiile noastre au devenit mai frecvente, interesul nostru a crescut şi astfel am hotărât să începem o investigație structurată, cu scopul de a identifica personajul pe care îl cunoaştem drept Hiram Abif şi să găsim secretele pierdute ale Francmasoneriei. Nici unul dintre noi nu a crezut la început că vom avea vreo şansă de

reuşită în această căutare stranie, dar ştiam că această explorare va fi interesantă. Nu ştiam atunci, dar tocmai pusesem în mişcare una din cele mai mari investigaţii, iar rezultatele urmau să fie de importanţă majoră, nu numai pentru francmasoni, dar şi pentru lume, în general.

CONCLUZII

Ritualul masonic nu poate fi descris ca unul obişnuit. Candidatul este legat la ochi, i se iau banii şi obiectele de metal, este îmbrăcat ca un eretic condamnat şi la sfârşit i se spune că ultima treaptă a iniţierii este „cum să mori". Călătoria de la întuneric la lumină este evident importantă, aşa cum sunt şi cei doi stâlpi numiţi „Boaz şi Jachin" care simbolizează „tărie" şi „stabilitate".

Francmasoneria pretinde că este mai veche decât Lâna de Aur sau Vulturul Roman şi are ca scop dragostea frăţească şi adevărul; şi totuşi, investigarea misterelor ascunse ale naturii şi ştiinţei sunt prezentate ca foarte importante. Secretele autentice ale Ordinului se spune că s-au pierdut şi secretele înlocuitoare sunt prezente până când vor fi găsite cele adevărate.

Personajul central al Francmasoneriei este constructorul Templului lui Solomon şi se numeşte Hiram Abif, care a fost omorât de trei dintre oamenii săi. Moartea simbolică şi învierea candidatului este actul prin care devii Maestru Mason şi, când eşti ridicat din mormânt, luceafărul de dimineaţă este la orizont.

De unde au putut să apară asemenea idei stranii şi de ce? Vom putea începe investigaţia apelând doar la teoriile cunoscute?

Capitolul 2

CĂUTAREA ÎNCEPE

Unde își are Ordinul originea?

Un mare număr de oameni bine informați s-au apucat înaintea noastră să încerce să găsească originile Francmasoneriei şi nu au neglijat nici una din posibilitățile evidente; nemaivorbind de romancierii şi şarlatanii care s-au alăturat vânătorii. Pentru unii, linia de urmat este simplă: Francmasoneria este tot atât de veche ca şi istoria sa înregistrată (secolul al XVII-lea) şi toți cei care ar antedata aceste informații ar greşi.

Această atitudine pragmatică este destul de simplă, dar este foarte uşor de abandonat din mai multe motive, printre care faptul că există mărturii evidente, care arată că Ordinul a luat ființă cu mai bine de 300 de ani înainte de înființarea Marii Loje Unite a Angliei.

De la înființarea Marii Loje a Angliei în anul 1717, Ordinul a fost deschis publicului; doar metodele sale de recunoaştere au fost ascunse curiozității publicului. Dar organizația pe care acum o numim Francmasonerie a fost o societate secretă înainte de jumătatea secolului al XVII-lea şi societățile secrete, prin definiție, nu-şi publică istoriile oficiale. Noi am hotărât deci, să cercetăm istoria posibilă a Masoneriei, înainte de a „deveni publică", şi am realizat că existau trei teorii serioase care au fost luate în considerare de istoricii Masoneriei.

1. Francmasoneria este tot atât de veche precum pretinde ritualul masonic – a fost creată ca rezultat al întâmplărilor de la construcția Templului Regelui Solomon şi ne-a fost transmisă prin mecanisme necunoscute.

2. Este o dezvoltare a breslei zidarilor medievali şi, deci, calităţile cerute de construcţia în piatră au fost traduse în calităţi masonice de perfecţionare morală.

3. Ritualul mason îşi are originea direct din Ordinul Soldaţilor Săraci ai lui Hristos şi Templul lui Solomon, cunoscuţi mai bine drept Cavalerii Templieri.

Prima teorie, că Masoneria este creaţia regelui Solomon, ni s-a părut imposibil de demonstrat, deoarece Vechiul Testament este singura sursă şi n-am putut cerceta mai departe.

Cea de-a doua, că zidarii medievali au format Masoneria pentru propria lor dezvoltare morală, este o teorie care a fost îmbrăţişată şi de masoni şi de non-masoni. Şi totuşi, în ciuda logicii aparente a acestei idei şi a numărului mare de cărţi care au promovat această idee timp de generaţii, ne-a fost greu să o explicăm după ce am cercetat-o în profunzime. La început, în ciuda unei cercetări riguroase, am fost incapabili să găsim vreo menţiune care să arate că breslele zidarilor medievali existau în Anglia. Dacă ar fi existat, suntem siguri că ar fi rămas vreo urmă; în multe ţări europene, ele au existat într-adevăr şi sunt multe mărturii despre activităţile acestora. *Istoria Francmasoneriei* a lui Gould descrie toate breslele de zidari din Europa, dar nici una din Marea Britanie!

Aceşti lucrători erau meşteşugari talentaţi, în slujba bisericii sau a celor bogaţi, şi este puţin probabil ca stăpânii lor să fi fost destul de înţelepţi ca să le permită vreo formă de uniune meşteşugărească, chiar dacă lucrătorii ar fi avut dorinţa unei asemenea organizaţii unificatoare. Mulţi dintre ei şi-ar fi petrecut întreaga viaţă lucrând la o singură construcţie, cum ar fi o catedrală, şi nevoia de semne secrete de recunoaştere şi parole devenea inutilă, din moment ce aceşti masoni trudeau la aceeaşi construcţie timp de 50 de ani.

Majoritatea zidarilor din Evul Mediu erau analfabeţi şi nu aveau altă educaţie în afara uceniciei care le asigura numai pregătire profesională. Să ne imaginăm că ei ar fi putut înţelege sau iniţia un ritual atât de complex precum acela folosit de masoni: este imposibil. Vocabularul lor, ca şi capacitatea lor de a folosi o gândire ab-

stractă, trebuie că era foarte limitată. Călătoria pentru toți, cu excepția celor foarte talentați, era un eveniment rar, așa că semnele secrete, strângerile de mână și parolele nu erau de o mare valoare; și chiar dacă ei călătoreau de la o construcție la alta, de ce ar fi avut nevoie de mijloace secrete de recunoaștere? Dacă cineva ar fi pretins că este zidar, ar fi fost repede demascat după lipsa de îndemânare și măiestrie la lucrul în piatră.

Deoarece mulți regi și lorzi puternici au fost francmasoni încă de la începuturile Ordinului până în prezent (vezi Appendix), este greu să ne imaginăm împrejurările în care un grup de nobili ar apărea la o adunare a zidarilor, cerând voie să copieze procedeele pentru a le putea folosi, într-o manieră simbolică, pentru însănătoșirea lor morală.

Am descoperit dovada decisivă pentru a ne putea îndepărta de „Teoria zidarilor" când am studiat ceea ce se numește în Francmasonerie „Vechile Porunci", cea mai veche dintre ele datând din secolul al XV-lea. Explică reguli de comportare și responsabilități pentru francmasoni și s-a presupus mereu că acestea au fost extrase din codurile de comportare ce aparțineau breslelor zidarilor medievali. Una din aceste porunci arată că „nici un frate nu trebuie să dezvăluie vreun secret altui frate, chiar dacă l-ar costa viața și averea". Singurul secret masonic legitim, din acea vreme, care ar fi putut fi supus pedepsei, dacă ar fi fost descoperit de stat, ar fi fost erezia; o crimă, care desigur nu o puteau comite niște simpli zidari creștini.

Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost: de ce erezia ar constitui un posibil secret vinovat al acestor constructori de castele sau catedrale? Nu are sens. Organizațiile nu concep reguli importante pentru cazul în care unul din membri lor s-ar face într-o zi vinovat, în mod secret, de o crimă împotriva bisericii; în mod evident, cine a dat această veche poruncă era convins că fiecare frate trăia cu pericolul de a fi considerat eretic. Suntem siguri că aceste reguli nu au fost create de niște simpli zidari, ci de un grup care trăia în afara legii ținutului respectiv.

Văzând că nu există dovezi care să susțină teoria zidarilor – ba chiar multe, sunt împotriva ei – am fost și mai surprinși de tipul de oameni la care s-ar fi referit „Vechile Porunci".

O altă poruncă din aceeaşi perioadă, mult discutată de istorici, indică un scop vechi, clandestin. Acesta prevedea „angajarea" unui frate vizitator pentru o perioadă de două săptămâni, după care „ar trebui să i se dea nişte bani şi să fie îndrumat spre următoarea Lojă". Acesta este tipul de tratament ce ar putea fi aplicat unui om fugar.

Şi mai există o poruncă care interzice masonilor să aibă relaţii sexuale cu soţia, fiica, mama sau sora unui frate mason, interdicţie necesară pentru a menţine sistemul în siguranţă – să vii acasă şi să găseşti un musafir mason în pat cu soţia sau fiica, asta ar încălca jurământul de milă frăţească[1]. Este greu de imaginat de ce erezie s-ar fi putut face vinovat acest grup masonic incipient, ca să creeze un astfel de sistem structurat de recunoaştere şi supravieţuire în afara bisericii şi statului. Pe lângă aceşti factori care discreditează teoria zidarilor, este esenţial să amintim că imaginea centrală ce străbate Francmasoneria este construirea Templului Regelui Solomon. Nu există nici o legătură între zidarii medievali şi acest eveniment, dar există în ceea ce priveşte a treia teorie – Teoria Cavalerilor Templieri.

Cavalerii Templieri sau, după numele întreg, Soldaţii Săraci ai lui Hristos, şi Templul lui Solomon au apărut cu aproape şase sute de ani înainte de crearea Marii Loje a Angliei. Dacă există vreo legătură între aceşti călugări războinici cruciaţi şi Francmasonerie, va trebui să explicăm distanţa de 410 ani între dispariţia bruscă a Ordinului Templier, în octombrie 1307, şi apariţia formală a Masoneriei.

Această distanţă a condus pe mulţi observatori, masoni sau nu, să înlăture ideea unei legături de spirit; alţii au publicat cărţi pentru a arăta că susţinătorii acestei teorii sunt nişte romantici predispuşi să creadă absurdităţi ezoterice. Mărturii mai recente au pus accentul pe argumentul în favoarea legăturii Templier/Francmason şi propriile noastre cercetări au demonstrat aceasta.

Înainte de a examina formarea acestui ordin fascinant, am analizat împrejurările construcţiei care a oferit numele Templierilor şi structura Francmasoneriei.

[1]John J. Robinson: *Born in Blood (Născut în sânge)*

Templul lui Solomon

Am descoperit că erau în oraşul Ierusalim patru temple asociate cu Muntele Moriah. Primul a fost construit de regele Solomon, acum 3.000 de ani. Următorul nu a existat niciodată concret; i-a apărut într-o viziune profetului Ezechiel, în timpul captivității evreilor în Babilon, în 570 î.Hr. Oricât de imaginar era acest templu, nu se poate ignora efectul semnificativ pe care l-a avut asupra scrierilor evreieşti târzii şi credințelor care s-au transmis tradiției creştine. Al treilea a fost construit de regele Zerubbabel în prima parte a secolului al VI-lea î.Hr., după ce evreii s-au întors din captivitatea lor babiloniană, iar ultimul templu a fost ridicat de Irod, în timpul lui Iisus Hristos, şi a fost distrus de romani în anul 70 d.Hr., la patru ani de la terminarea lui.

După cum urma să descoperim, Solomon a început să construiască multe clădiri importante, inclusiv un templu care să adăpostească pe zeul pe care acum îl numim Yahve sau Iehova. Ambele nume sunt încercări de a traduce din ebraică o formă de scriere fără vocale. Solomon este adesea considerat un rege înțelept, dar pe măsură ce progresăm cu cercetarea descoperim că numele de „înțelept" a fost acordat tuturor constructorilor şi regilor care au înălțat clădirile cu 1.000 de ani înainte de Solomon, după cum vom demonstra ulterior.

Evreii nu au avut o tradiție arhitecturală şi nici unul nu avea măiestria necesară pentru a ridica ceva mai mult decât un zid simplu; drept urmare, templul din Ierusalim a fost construit de constructori luați de la Hiram, regele fenician din Tyr. În ciuda numelui, regele Hiram nu avea nici o legătură cu Hiram Abif. Ritualul de treaptă Arc Regal Sfânt, pe care îl vom discuta mai departe în capitolul 13, evidențiază faptul că Hiram, regele din Tyr, a furnizat materialele, iar celălalt Hiram, Abif, era arhitectul templului. Se menționează şi că aceşti trei indivizi (Solomon şi cei doi Hiram) au avut o Lojă importantă, unde se cunoşteau adevăratele secrete ale unui Maestru Mason.

În ciuda unei opinii masonice că acest templu era o piatră de hotar în istoria construcțiilor, Clark şi alți experți consideră că stilul, mărimea şi structura sunt o copie perfectă a unui templu sumerian,

ridicat pentru zeul Ninurta, cu o mie de ani mai devreme. Era o clădire mică, asemănătoare ca mărime unei biserici obişnuite de ţară din Anglia, şi considerată a fi mai puţin de jumătate din palatul lui Solomon. Putem să ne dăm seama de priorităţile marelui rege când vom vedea că clădirea care adăpostea haremul său era cel puţin de mărimea Templului lui Yahve[2].

Cunoscând scopul bisericilor, sinagogilor şi moscheilor, va fi uşor de presupus că Templul lui Solomon era un loc unde evreii îl preamăreau pe Dumnezeu. Aceasta ar fi totuşi o greşeală, deoarece acest templu nu era construit pentru a fi vizitat de oameni – era Casa Domnului, o casă pentru Yahve însuşi.

Nu există urme fizice ale Templului lui Solomon şi nu există menţiuni independente despre el, astfel că nimeni nu poate fi sigur dacă a existat sau nu; ar putea fi o invenţie a scribilor evrei, care au notat tradiţiile verbale cu mult după ce construcţia a avut loc[3]. Ei ne spun că acesta, cel mai celebru dintre toate templele, era construit din piatră şi placat cu lemn de cedru în interior, adus de la Tyr. Zidurile, se spune, aveau nouă cubi (aproximativ 13 picioare şi 6 inci) grosime la bază şi erau ridicate pentru a susţine un acoperiş de lemn, plat, din cedru şi brad. Caracteristica distinctivă a templului era cantitatea de aur care acoperea podeaua, zidurile şi tavanul sau era folosit la sculpturile heruvimilor şi florilor deschise. Interiorul avea 90 de picioare lungime şi 30 de picioare lăţime şi întreaga clădire era întinsă de la vest la est cu o singură intrare în partea estică. Un perete despărţitor cu două uşi pliante împărţea interiorul în două treimi, cu o despărţire de o treime, creând un cub de 30 de picioare înălţime, lăţime şi lungime. Acesta era oracolul din Vechiul Testament, numit şi Sfânta Sfintelor şi cunoscut în Ritualul Masonic drept Sanctum Sanctorum, care era complet gol (cu excepţia unei cutii dreptunghiulare de salcâm de 4 picioare lungime pe 2 picioare lăţime şi 2 picioare înălţime, plasat chiar în centrul pardoselii). Acesta era Chivotul care adăpostea doar trei lu-

[2]A New Look at King Solomon's Temple and its Connection with Masonic Ritual (O nouă privire asupra Templului Regelui Solomon şi legătura sa cu ritualurile masonice), J.R. Clarke. Publicat în *ARS Quatuor Coronatorum*, noiembrie 1976.
[3]*Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

cruri: două table de piatră ce conțineau Cele Zece Porunci şi pe însuşi regele Yahve. Sus era un strat gros de aur solid şi doi heruvimi din lemn, ei înşişi acoperiți cu aur, cu aripile întinse, păzind tainele.

Aceşti heruvimi nu erau grăsuții cu aureolă, bebeluşii cu aripi din picturile Renaşterii. Ar fi putut fi egipteni după stil, arătau exact ca figurile pictate pe pereții şi în sarcofagele piramidelor[4]. Sfânta Sfintelor era în întuneric permanent, exceptând o dată pe an: de ziua Ispăşirii Păcatelor, când Marele Preot îşi face apariția ca țapul ispăşitor, în semn de ispăşire a păcatelor. După ce Marele Preot pleacă, se pune la uşă un lanț mare de aur, pecetluind astfel şi despărțind încăperea mai mică de cea mai mare. Potrivit tradiției evreieşti târzii, această încăpere era folosită doar de preoți şi leviți (preoți moştenitori) şi avea un altar de cedru aurit, amplasat drept în fața uşilor şi, desigur, afară, la uşa estică, erau cei doi stâlpi, Boaz şi Jachin.

Acesta era deci clădirea pe care Templierii o venerau ca pe icoana centrală a ordinului lor. Dar mai erau şi ruinele altui templu pe care l-au scos la suprafață, construit identic, cu 1.000 de ani mai târziu, pe acelaşi loc, de infamul rege Irod. De ce atunci, ne întrebăm, şi-au luat numele de la Templul lui Solomon?

CONCLUZII

Am hotărât că teoria zidarului aflat la originea Francmasoneriei nu rezistă la o examinare atentă, pentru simplul motiv că, în Marea Britanie, nu existau bresle ale zidarilor. Faptul că ele existau pe continent nu este relevant, pentru că Francmasoneria nu a apărut în zonele în care s-au format breslele europene.

Protocolul descoperit în vechile porunci ale Ordinului, menționând obligația de a asigura de lucru, precum şi grija față de protecția femeilor rude cu frații, ni se pare că se potriveşte mai bine cu o societate secretă decât cu un grup de constructori itineranți.

Am cercetat îndelung şi amănunțit, am petrecut sute de ore în diferite biblioteci, cufundați în cărți de referință, dar, oricât am în-

[4]W.F. Albright: *The Archaeology of Palestine (Arheologia Palestinei)*

cercat, nu am putut găsi legătura dintre Templul Regelui Solomon şi zidarii medievali.

Istoria ne arată că existau trei temple de piatră pe acel loc şi unul imaginar ce nu poate fi ignorat, deoarece i-a inspirat pe mulţi oameni de-a lungul timpului. Templul construit pentru Solomon era o clădire de tip sumerian, mai mică decât haremul său, ridicat ca să adăpostească pe zeul Yahve aducător de furtuni, decât ca loc de rugăciune. Yahve locuia în Chivot, care se găsea în Sfânta Sfintelor din templu, o zonă cunoscută masonilor drept Sanctum Sanctorum. Această arcă a fost construită şi decorată în stil egiptean şi, la intrarea dinspre est a primului templu, erau cei doi stâlpi cunoscuţi de masoni ca Boaz şi Jachin.

Ideea că Ordinul s-ar putea trage din Solomon ca o societate permanent secretă, ascunsă lumii, părea complet imposibilă şi am rămas, printr-un proces de eliminare, să investigăm doar o origine posibilă. Ştiam că primii Cavaleri Templieri au făcut săpături în zona ultimului templu şi mulţi scriitori au sugerat legături între aceşti cavaleri şi Masonerie.

Capitolul 3

CAVALERII TEMPLIERI

Începuturile Ordinului

Imaginea unui cruciat curajos, ce purta mantie albă decorată cu cruce roşie, bărbos, omorând pe cei răi şi protejând pe cei buni, ne este cunoscută încă din copilărie. Realitatea e alta. Crucea roşie de pe veşmântul alb era de ceremonie şi nu toţi cruciaţii o purtau, ci doar un grup de călugări războinici: Cavalerii Templieri. Apariţia lor misterioasă, bogăţia lor imensă, influenţa şi decăderea bruscă şi totală din graţii, pe 13 octombrie 1307, toate acestea au fost subiect de dezbatere şi speculaţie din acea dată şi până astăzi.

Timp de aproape două sute de ani, Templierii au fost mai puternici decât unii regi, aveau puteri legendare şi comori fabuloase. Ar putea să existe vreo legătură între acest vechi ordin medieval şi oamenii din clasa de mijloc care recită ritualul masonic în spatele uşilor închise din aproape orice oraş din lumea occidentală? La prima vedere par atât de departe, încât ar trebui o cantitate impresionantă de documente, pentru a crea o legătură directă, dar, analizând detaliile din ambele părţi, diferenţa dintre ele a început să scadă simţitor.

Musulmanii au stăpânit Ierusalimul încă din secolul VII şi i-au lăsat pe evrei şi creştini în oraşul ce era important pentru toate trei religiile din motive diferite. Spre sfârşitul secolului al XI-lea, au luat în stăpânire Ierusalimul şi au interzis creştinilor pelerinajele. Puterile creştine nu au acceptat această stare şi şi-au mobilizat forţele pentru a recuceri pământul lui Iisus. În ciuda scopului nobil, aceste aşa numite „cruciade", bătălii pentru a controla Ţinutul Sfânt, erau conflicte dure şi nemiloase.

Invadatorii creştini, veniţi din nord, credeau că musulmanii

aveau obiceiul de a-şi înghiţi aurul şi bijuteriile, pentru a le ascunde la nevoie, şi, în consecinţă, mulţi musulmani au murit în agonie cu burţile spintecate, în timp ce mâinile războinicilor căutau valori inexistente. Evreii din Ierusalim au dus-o puţin mai bine. Ei au trăit fericiţi alături de musulmani timp de sute de ani şi, pe 14 iunie 1099, au murit împreună; setea de sânge a cruciaţilor nu cunoştea limite. Un cruciat, Raymond de Aguilers, a fost impresionat de vederea oraşului devastat şi a cadavrelor mutilate ale cetăţenilor oraşului. Să citâm Psalmul 118: „Aceasta este ziua lăsată de Dumnezeu. Să ne bucurăm şi să fim veseli".

În anii care au urmat cuceririi Ierusalimului, creştinii din întreaga Europă au început pelerinajele la Cetatea Sfântă, o călătorie atât de lungă şi grea, încât era nevoie de sănătate şi o constituţie puternică pentru a supravieţui. Numărul mare de pelerini ce călătoreau din porturile Acra, Tyr şi Jaffa spre cetatea Ierusalim a născut probleme şi trebuia creată o infrastructură pentru a-i ajuta. O parte importantă în această organizare a avut-o Amalfi Hostelry din Ierusalim, care a fost numit de cavaleri să asigure hrană şi locuinţă pentru fluxul constant de pelerini. Importanţa şi bogăţia micului şi obscurului ordin de călugări a crescut proporţional cu numărul mare de vizitatori şi noii stăpâni creştini ai cetăţii le-au răsplătit eforturile cu cadouri generoase. Ordinul s-a dezvoltat repede şi conducătorul său trebuie că a fost un individ ambiţios şi viclean din punct de vedere politic, pentru că a luat o măsură neobişnuită, prin crearea unei armate în care erau primiţi cavalerii, după care a schimbat numele ordinului în „Spitalul Sf. Ion din Ierusalim". A obţinut binecuvântarea papală în 1118, când a avut şi o constituţie formală, cunoscută drept „Regulamentul".

Aceasta era o organizaţie care probabil l-a influenţat pe un nobil francez din Champagne, cu numele de Hugues de Payen, pentru că în acelaşi an, el şi alţi opt cavaleri au întemeiat, neoficial, Ordinul Soldaţilor Săraci ai lui Hristos şi Templul lui Solomon. Potrivit tradiţiei, regele Baldwin al II-lea, patriarhul Ierusalimului, a ajutat de îndată noul ordin şi a asigurat locuinţe pentru ei în partea estică a palatului, care se învecina cu fosta Moschee Al-Aqsa şi era situat pe locul Templului lui Solomon. Templierii, aşa cum li se spune în zilele noastre, au luat fiinţă cu scopul de a asigura protecţie pen-

tru fluxul crescut de pelerini, care călătoreau între portul de coastă Jaffa şi Ierusalim.

Toţi aceşti cavaleri erau laici, care au jurat să trăiască ca nişte călugări, în sărăcie, castitate şi cu umilinţă. Iniţial nu purtau veşminte speciale, dar spuneau rugăciuni la intervale regulate şi se purtau ca şi cum ar fi fost membrii ai unui ordin religios.

Prin 1118, aceşti nouă cavaleri au sosit aparent din Franţa şi s-au numit paznici ai deşertului iudaic, ai drumurilor ce duceau la Ierusalim.

Această relatare standard ni s-a părut ciudată. De ce oare aceşti francezi s-ar fi apucat de ceva ce era, în cel mai bun caz, optimist şi, în cel mai rău, nesăbuit? Chiar şi numai un grup mic de sarazini răsculaţi i-ar fi învins, oricât de bine antrenaţi şi înarmaţi ar fi fost. În mod surprinzător, am descoperit că Fulcher de Chartres, capelanul lui Baldwin al II-lea, nu i-a menţionat în cronicile sale care acoperă primii nouă ani din existenţa neoficială a Ordinului. Cea mai veche mărturie sigură despre Templieri datează din 1121, când un anumit conte Fulk V. de Anjou a locuit împreună cu Templierii şi apoi le-a lăsat o rentă de 30 de lire angevine.

Din mărturiile pe care le avem, pare evident că grupul de nouă cavaleri nu s-a mărit după înfiinţare. Abia după nouă ani petrecuţi în locurile de pe amplasamentul Templului lui Irod, Hugues de Payen a plecat spre vest în căutare de recruţi, care să mărească numărul Ordinului la o cifră mai apropiată de existenţa unei misiuni de sine stătătoare.

Ce căutau ei?

În mod instinctiv am simţit că era ceva greşit. Nu există nici o mărturie că aceşti primi Cavaleri Templieri au acordat vreodată protecţie pelerinilor, dar, pe de altă parte, am descoperit curând că există o dovadă concludentă că ei au făcut săpături sub ruinele Templului lui Irod. Am înţeles foarte repede că mulţi alţi scriitori au avut rezerve privitoare la versiunea acceptată a ţelurilor Templierilor. Cu cât cercetam mai mult, cu atât descopeream noi teorii despre adevăratele motive ale Templierilor. În una dintre ele, istoricul francez Gaetan Delaforge comenta:

„Adevărata sarcină a celor nouă cavaleri era să realizeze o cercetare în zonă pentru a obține anumite relicve și manuscrise, care conțineau esența tradițiilor secrete ale iudaismului și Egiptului antic, unele din ele datând de pe vremea lui Moise."[1]

Acest comentariu a fost folosit de cercetătorul și autorul Graham Hancock, în teoria sa că aceşti cavaleri nu sunt ceea ce par.[2] El a tras concluzia că doar locul templului a constituit centrul interesului lor și că există dovezi despre săpăturile lor importante. El citează din raportul oficial al unui arheolog israelit, care stabilește că aceşti nouă cavaleri cercetau ruinele templului pentru a căuta ceva necunoscut.

„Tunelul pătrunde în interior, pe o distanță de aproximativ 30 de metri de la peretele sudic, înainte de a fi blocat de bucăți de piatră. Știam că el ducea mai departe, dar ne-am fixat drept regulă să nu excavăm în interiorul Templului Muntelui, care este sub jurisdicție musulmană, fără ca mai întâi să avem permisiunea autorităților musulmane din regiune. În acest caz, ei ne-au permis doar să măsurăm și să fotografiem porțiunea expusă a tunelului și să nu realizăm excavații. După ce am terminat această lucrare, am sigilat ieșirea tunelului cu pietre."

Am descoperit mărturii ulterioare că Templierii au fost implicați în săpături și că au căutat ceva sub ruinele de la Templul lui Irod, în scrierile locotenentului Charles Wilson de la Școala Regală pentru Ingineri, care a condus o expediție arheologică la Ierusalim la sfârșitul secolului[3]. El a recuperat multe piese vechi, care pot fi în mod cert identificate ca fiind ale Templierilor, în săpăturile de sub templu. Când cercetările pentru această carte erau aproape gata, am avut norocul să-l cunoaștem pe Robert Brydon, un arhivist templier erudit, din Scoția, care are acum multe piese în grija sa.

[1] G. Delaforge: *The Templar Tradition in the Age of Aquarius (Tradiția templieră în epoca lui Aquarius)*
[2] G. Hancock: *The Sign and the Seal (Semnul și pecetea)*
[3] C. Wilson: *The Excavation of Jerusalem (Excavarea Ierusalimului)*

Motivul nostru de a găsi originile Templierilor era să căutăm şi să confirmăm orice legătură directă între Ordinul lor şi Francmasoneria modernă. Pe când luam cunoştinţă de faptele lor şi citeam opinii oficiale şi neoficiale despre primii Templieri, am ajuns la concluzia că era clar că ei au excavat templul. Întrebările care aşteptau un răspuns erau: ce căutau şi, mai important, ce au găsit de fapt?

Alţi scriitori au speculat că poate căutau comorile pierdute ale templului sau Sfântul Graal, sau chiar Chivotul Sfânt[4]. Aceste speculaţii pot fi corecte, dar eram mai interesaţi de ceea ce au găsit decât de ce şi-au propus să găsească.

Timp de nouă ani, aceşti devotaţi „căutători de comori" au excavat zona marilor temple ale evreilor şi, în acest timp, nu au permis altor cavaleri să intre în Ordin, trăind exclusiv din mila lui Baldwin.

Trebuie că le-a mers bine, deoarece, an după an, ei au făcut tunel prin stâncă, fiind din ce în ce mai aproape de locul „Sfintei Sfintelor" – şi apoi s-a întâmplat ceva care le-a schimbat planul de bază. Ne-am gândit că nu a fost o coincidenţă faptul că Hugues de Payen a făcut o primă călătorie spre vest ca să găsească recruţi chiar la câteva luni de la moartea binefăcătorului său Baldwin, în octombrie 1126. N-au mai avut fonduri şi hrană înainte de a-şi duce la bun sfârşit sarcina sau au aşteptat ca să moară Baldwin şi să nu-şi mai ia partea din comoară?

Regulamentul Ordinului

Se pare că Payen a întreprins călătoria împins de o frică reală privind existenţa grupului lor. O scrisoare pe care a scris-o când călătorea prin Europa ilustrează în mod clar grija sa pentru sprijinirea convingerilor cavalerilor reîntorşi în Ierusalim. Se referea la faptul că vocaţia cavalerilor a fost slăbită de diavol şi continua să citeze pasaje biblice pentru a-i linişti pe cei şapte cavaleri rămaşi. Rămăseseră doar şapte la Templul Muntelui, deoarece Payen era însoţit în călătoria sa de André de Montbard, unchiul tânărului, dar

[4]G. Hancock: *The Sign and the Seal (Semnul şi peceta)*

influentului abate de Clairvaux (menit să devină Sfântul Bernard). Probabil că această legătură de familie i-a dus mai întâi la Bernard, care a fost în mod evident influențat de povestea auzită de la unchiul său. Cuvintele lui Bernard pentru promovarea campaniei de ajutoare lăsau să se vadă opinia sa despre aceşti cavaleri din Ierusalim: „Ei nu se năpusteau în luptă, ci aşteptau cu grijă şi prevedere, calm, ca nişte adevărați fii ai lui Israel. Dar, de îndată ce începea lupta, se năpusteau cu repeziciune asupra duşmanului... nu cunoşteau frica... unul a pus o dată pe fugă o mie; doi, zece mii... mai blânzi decât mieii şi mai fioroşi ca leii; a lor este blândețea călugărilor şi puterea cavalerului."

Viitorul Sfânt Bernard a atras atenția Papei Honorius al II-lea asupra Ordinului, cerând ca micul său grup de cavaleri din Ierusalim să aibă un „regulament", o constituție proprie care să cuprindă norme de conduită şi care le-ar da un statut legitim şi le-ar definitiva poziția în sânul bisericii. Actul a fost emis la 31 ianuarie 1128, când Hugues de Payen a apărut în fața Conciliului de la Troyes, întrunit special. Acest conciliu impresionant era prezidat de cardinalul Albano, legatul papal, şi îi avea ca membri pe arhiepiscopii de Rheims şi Sens, nu mai puțin de 10 episcopi şi un număr de stareți, inclusiv Bernard. Propunerea a fost admisă şi Templierilor li s-a dat dreptul să-şi poarte propriile lor mantii, care în acea vreme erau albe, şi să aibă un regulament. Pentru întreaga lume, ei erau acum adevărați călugări, dar şi cavaleri.

Ceea ce ne-a fascinat în legătură cu Regulamentul Templierilor nu era atât ce spunea, dar mai ales ce *nu* spunea. Nicăieri nu erau menționați pelerinii şi protecția lor. Ciudat cum singura rațiune care crease Ordinul fusese neglijată! Atunci am fost convinşi că în centrul înființării Ordinului Templierilor era ceva foarte misterios.

Cei nouă cavaleri inițiali nu au vrut să primească noi recruți, dar nevoia de fonduri suplimentare i-a făcut să-şi schimbe atitudinea, luând câțiva lucrători şi chiar clerici. Noul lor regulament cerea ca membrii noi să fie într-o perioadă de probă în primul an şi le cerea să facă un jurământ de sărăcie, astfel încât un „frate" nou trebuia să cedeze întreaga avere Ordinului. Toți candidații trebuiau să se nască în urma unei căsătorii, să fie nobili, eliberați de orice jurământ şi sănătoşi. Când era primit, fratele admis avea doar o sabie,

pe care o încredința Ordinului. Când murea nu avea nimic înscris pe mormânt, care era marcat doar de o piatră dreptunghiulară pe care era sculptată forma sabiei lui.

După ce li s-a acordat Regulamentul, Templierii au devenit din ce în ce mai puternici. Au obținut sprijinul a zeci de nobili influenți și donațiile au început să sosească din toate colțurile lumii creștine. Bernard l-a convins pe Papă de valoarea lor și, deodată, ei s-au transformat într-o cauză la modă și li s-au acordat bogății. Când Hugues de Payen și André de Montbard s-au întors la Ierusalim la mai puțin de doi ani de la plecare, nivelul succesului lor era extraordinar.

Au pornit spre vest cu nimic și s-au întors cu o Lege Papală, bani, obiecte prețioase, bogății și nu mai puțin de trei sute de nobili recrutați, ce l-au urmat pe Hugues de Payen ca Mare Maestru al unui ordin important.

Hugues de Payen pare că a realizat un lucru credibil, ca să genereze un astfel de interes și sprijin.

Plin de curiozitate, am cercetat mai departe tot ceea ce se cunoștea despre acești călugări războinici. Noii membri ai Ordinului făceau jurământ de sărăcie, castitate și supunere, dar nu se menționează dacă acest Regulament s-a aplicat retroactiv membrilor fondatori. Desigur că Hugues de Payen a rămas căsătorit cu Catherine de St. Clair (scoțiană cu descendență normandă) și a înființat primul Ordin Templier în afara Pământului Sfânt, în ținutul familiei ei din Scoția, un fapt ce ulterior va deveni relevant.

Cei ce intrau erau obligați să-și tundă părul, dar li se interzicea să-și radă barba. Astfel s-a format imaginea Templierului Cruciat, cu barbă lungă, în vânt. Regimul alimentar, veșmintele și toate celelalte aspecte ale traiului lor zilnic erau reglementate de Regulament. În special, comportamentul pe câmpul de bătălie era strict prevăzut. Templierii nu aveau voie să ceară îndurare sau răscumpărare, dar erau obligați să lupte până la moarte. Nu aveau voie să se retragă decât dacă lupta se dădea cu trei la un războinic și chiar dacă istoria ne arată că ei au pierdut în cele din urmă, este evident, așa cum reiese din cronicile creștine și musulmane, că Ordinul era temut și respectat pentru îndemânarea în luptă. Am fost uimiți să vedem că la vreo 10 ani de la acordarea „Legii latine" originare,

Templierii au început să aibă o părere mai bună despre ei, astfel încât în mod unilateral au dezvoltat o „Lege franceză", pentru a o înlocui pe cea anterioară cu una în limba vorbită de membrii templului.

Faptul că ei au avut puterea să facă asta ilustrează forța și independența de care se bucurau Templierii. Această nouă Lege (Regulament) conținea câteva schimbări semnificative, dar, în mod ciudat, nu menționa protecția pelerinilor. A înlăturat cerința anului de probă pentru novici și a făcut o schimbare majoră, modificând baza legală a Ordinului.

În legea latină exista un ordin care suna astfel: „...acolo unde se adună cavaleri abia excomunicați trebuie să mergi". Și totuși, în franceză, aceeași propoziție tradusă suna astfel: „...vă ordon să mergeți la locurile de întâlnire ale cavalerilor excomunicați". Aceasta poate să însemne că ei erau în afara legii Vaticanului. Nu exista posibilitate de eroare a traducerii, deoarece clericii scriau în propria lor limbă, și un astfel de înțeles greșit ar fi fost corectat de ceilalți din Ordin, chiar dacă scribul original ar fi făcut vreo greșeală. Văzuți prin prisma a ceea ce știm despre Templieri, atât despre aroganța lor, cât și suspecta lor abatere de la biserica romană, este de înțeles de ce ei au îndrăznit să scrie un astfel de lucru, dar nu găsim nimic care să indice ce motiv ar fi putut avea.

Eventual, norocul Templierilor ar fi fost să fugă. Papa și Filip, regele Franței, s-au năpustit asupra Ordinului rătăcitor, îngenunchindu-l într-o singură zi – vineri, 13 octombrie 1307. De atunci, acea zi și numărul 13 au fost considerate ghinioniste și vinerea de 13 din fiecare lună a devenit o superstiție, o zi în care oamenii stau acasă și țin în mână un picior de iepure aducător de noroc.

Pecetea Ordinului

Prima pecete a Templierilor înfățișa doi cavaleri călărind un cal și se pretinde de obicei că acesta este un mijloc de a semnifica sărăcia pe care au îmbrățișat-o membrii, respectiv nu-și permiteau un cal pentru fiecare călăreț. Dacă acesta ar fi fost adevărul, n-ar fi putut lupta cum trebuie. Legea franceză, totuși, menționează că Maestrul trebuie să aibă patru cai și un Frate Capelan, iar un preot

trei cai, un Frate Sergent doi cai, iar valetul unui cavaler, pentru a duce scutul şi lancea, un cal... În mod evident, nu se făcea nici o economie de cai. Ne-am gândit că acest sigiliu ar putea reprezenta acele două grade de cavaleri din cadrul Ordinului: cei care erau mai avansaţi şi li se permitea să cunoască secretul Templierilor şi cei din rândul doi care nu aveau această posibilitate. Această interpretare a sigiliului este desigur o pură speculaţie, dar pare sigur că ei aveau un secret şi, de îndată ce Templierii treceau de perioada de probă de 12 luni, ar fi avut nevoie de o metodă de a se proteja de noii veniţi ce nu erau demni de încredere.

Organizarea Ordinului

Ordinul nu era format numai din cavaleri. Mai erau două categorii, cu excepţia fraţilor deplini. Prima era cunoscută drept sergenţi ce erau recrutaţi din ceea ce noi numim astăzi clasa muncitoare, iar cavalerii erau aleşi din nobilime. Li se dădeau funcţii de grăjdari, bucătari, santinele şi ajutori de trupă.

Ca şi ceilalţi, ei purtau o cruce roşie, dar mantia era maro închis şi nu albă, ceea ce semnifica lipsa lor de puritate comparativ cu cavalerii Ordinului.

Celălalt grup cuprindea clericii care se îngrijeau de necesităţile spirituale ale cavalerilor. Erau singurii membri din Ordin care ştiau să scrie şi să citească şi erau preoţi care aveau în grijă documentele şi ţineau legătura cu exteriorul; câteodată, scriau folosindu-se de coduri foarte complexe pentru scriere. Franceza era limba vorbită şi administrativă a Templierilor, dar aceşti preoţi intelectuali ţineau slujba în latină, se tocmeau cu negustorii locali în arabă şi erau capabili să citească Vechiul Testament în ebraică şi Noul Testament în greceşte. Ei se distingeau prin veşminte – Crucea Templierilor pe o mantie verde. Aceşti clerici sfinţeau pâinea şi vinul în aceeaşi manieră ca preoţii din zilele noastre (dar îşi luau această slujbă foarte în serios şi se spune că purtau mănuşi albe tot timpul, mai ales în timpul slujbei pentru împărtăşanie). Pentru că pâinea era trupul lui Hristos, era important să nu o murdărească cu activităţile laice de zi cu zi şi astfel ei purtau mănuşi albe ca să-şi păstreze mâinile curate pentru a atinge trupul Domnului. Purtarea mă-

nuşilor are legătură cu francmasonul modern, care poartă întotdeauna mănuşi albe la întrunirile Lojei. Această practică n-a fost explicată niciodată. Ar putea oare avea vreo legătură cu Cavalerii Templieri?

Un alt ecou îndepărtat al practicii masonice constă în folosirea pieii de oaie de către Templieri ca singurul accesoriu permis, ca şi cerinţa de a purta tot timpul pantaloni strâmţi din piele de oaie pe sub veşmântul exterior, ca simbol al inocenţei şi castităţii.

În ceea ce priveşte igiena personală, ar fi un motiv de îngrijorare, deoarece aceşti cavaleri conştiincioşi nu-şi scoteau pantalonii nici măcar ca să se spele. După câteva zile, nemaivorbind de zecile de ani petrecuţi sub soarele deşertului, castitatea lor era definitiv garantată. Deoarece francmasonii de astăzi nu mai poartă pantaloni bufanţi în timpul practicării ritualurilor, ei poartă şorţuri din piele de miel la întrunirile Lojei. Ni s-a spus că acestea sunt însemnul inocenţei şi emblema prieteniei.

De asemenea, am mai fost frapaţi de o similitudine cu Ordinul Templier. Am descoperit că Beausant, steagul de bătălie templier, avea drept simbol două blocuri verticale, unul alb şi unul negru – negrul simbolizând lumea păcatului pe care cavalerul a lăsat-o în urmă când a intrat în Ordin şi albul reflectând trecerea de la întuneric la lumină.

Loja francmasonă modernă expune în centrul său un model de pătrate albe şi negre şi, la întrunirile Lojei, fiecare frate poartă o cămaşă albă cu cravată neagră şi costum; dacă nu este astfel îmbrăcat, nu i se dă voie să participe. Nimeni nu a explicat vreodată de ce francmasonii poartă piele de miel şi alb şi negru pentru a fi îmbrăcaţi adecvat. Singura explicaţie oferită a fost că „totdeauna fraţii noştri s-au îmbrăcat astfel".

Deşi este un mare număr de paralele, nu căutăm să ne bazăm prea mult pe aceste asemănări, pentru a fi siguri că nu avem un punct de vedere care ar putea fi subiectiv. Aceste coincidenţe au fost mărturii ajutătoare, dar nu ele ne-au făcut să cercetăm mai îndeaproape legătura, care se presupunea că există, dintre cele două ordine. Acum avem o întrebare arzătoare: ce au putut descoperi Cavalerii Templieri ca să le influenţeze dezvoltarea atât de puternic?

CONCLUZII

Acum ştim că Templierii au excavat din greu ruinele Templului lui Irod şi că prăbuşirea Ordinului s-a datorat acuzațiilor de erezie. Dacă Templierii ar fi avut credințe eretice şi ar fi îndeplinit ritualuri stranii, ar fi o posibilitate reală ca ele să fi avut la bază vreun document descoperit. Dacă aceşti cavaleri ai secolului al XII-lea ar fi descoperit texte vechi, ar fi fost în situația unică la vremea aceea de a le interpreta şi aprecia. În timp ce cavalerii erau analfabeți, clericii ştiau să scrie şi să citească în multe limbi şi erau celebri pentru abilitatea lor de a crea şi a sparge coduri. Am urmat această cale pe ghicite, fără să ne dăm seama că dovada era chiar lângă noi – ritualul Gradului Masonic, la care nici unul dintre noi nu a participat.

Capitolul 4

LEGĂTURA GNOSTICĂ

Primii cenzori creştini

Secolul XX a fost fructuos în ceea ce priveşte descoperirea manuscriselor pierdute, cele mai importante descoperiri fiind aşa numitele „Manuscrise de la Marea Moartă" găsite de Qumran, în nişte peşteri din deşert, la 20 de mile est de Ierusalim, şi colecţia mare a aşa numitelor „Evanghelii gnostice" descoperite în 1945 la Nag Hammadi, în Egiptul de Sus.

Pare rezonabil să presupunem că mai sunt şi alte descoperiri de făcut în viitor şi că au fost şi multe alte descoperiri necunoscute nouă în trecut. Descoperirile trecute pot intra în trei categorii: cele cunoscute şi înregistrate, cele distruse şi ulterior pierdute şi cele care au fost descoperite, dar ţinute secrete.

Poate, am speculat noi, Templierii au scos la iveală o colecţie de scrieri similare celor recent găsite, dar le-au ascuns departe de privirea oamenilor.

Francmasoneria modernă a fost adeseori descrisă ca „gnostică" din multe puncte de vedere, aşa că ne-am hotărât că cel mai bun punct de plecare ar fi un studiu al Bibliotecii Nag Hammadi, ca să vedem dacă putem găsi indicii despre ce ar fi putut găsi Templierii.

Evangheliile gnostice

Termenul de „gnostic" este folosit astăzi drept nume generic pentru un număr de lucrări eretice care au infectat adevărata biserică o bună bucată de vreme în trecutul îndepărtat, dar care au fost calificate drept absurdităţi importate din alte religii. Este o etichetă inexactă şi nu identifică nici măcar o singură şcoală de gândire.

Scrierile descrise drept gnosticism creştin se înşiră de la cele cu influenţe indiene, persane sau diferite, până la cele cu concepte evreieşti mai tradiţionale. Unele din aceste lucrări sunt bizare până la limita extremă, cu poveşti cum ar fi cea despre copilul Iisus omorând alţi copii la mânie, apoi redând viaţa unora din victimele sale. Altele sunt mesaje filozofice clare şi simple, atribuite lui Iisus.

Cuvântul însuşi este din grecescul *gnosis,* însemnând cunoaştere sau înţelegere, nu în sens ştiinţific, ci într-o interpretare mai spirituală, în maniera în care budiştii pot găsi iluminarea prin autocontemplare şi empatie cu lumea din jurul lor. O conştientizare a eului, o apreciere a naturii şi a ştiinţelor naturii sunt pentru gnostic căi către Dumnezeu. Majoritatea gnosticilor creştini l-au văzut pe Iisus Hristos nu ca zeu, ci ca pe omul care a luminat acea cărare, în acelaşi fel în care Gautama Buddha şi Mohamed sunt înţeleşi de discipolii lor.

Evangheliile gnostice au existat cel puţin la fel de mult ca Evangheliile Noului Testament, dar aceste lucrări necanonice au devenit cunoscute publicului mai larg, non-academic, în urma publicării traducerii a 52 de papirusuri scrise în limbajul copt, descoperite în decembrie 1945 lângă oraşul Nag Hammadi din Egiptul de Sus. În timp ce aceste documente deosebite datează din 350-400 d.Hr., multe din ele sunt copii ale unor lucrări mai vechi de 300 de ani.

Au fost descoperite de un arab numit Muhammad Ali al-Samman şi de fraţii săi, într-un vas sigilat din lut roşu, înalt de 3 picioare, care a fost îngropat în sol moale, lângă o stâncă masivă. Fraţii au spart vasul, sperând să găsească o comoară, dar au fost dezamăgiţi să găsească înăuntru doar 13 cărţi de papirus legate în piele. Au dus cărţile acasă şi, pentru că erau bune şi uscate, s-au gândit că sunt bune de aprins cuptorul. Din fericire, tânărul Muhammad Ali urma să fie investigat de poliţie, aşa că de frică să nu fie acuzat că a furat textele, el i-a cerut unui preot din localitate, al-Qummus Basiliyus Ad al Masih, să-i ascundă cărţile.

Desigur că preotul a văzut valoarea posibilă a documentelor şi a trimis câteva la Cairo să fie evaluate; acolo, ele au trecut prin mâinile unui mare număr de intermediari şi eruditi, până când un capitol din Evanghelia lui Toma, mult mai vechi decât cele cunoscute

până atunci, a ajuns în sfârşit în mâinile profesorului Quispel, de la Fundaţia Tinerilor din Zürich. A fost uimit de ceea ce a văzut şi a luat repede urma restului papirusurilor care ajunseseră la Muzeul Copt din Cairo.

De îndată ce a avut posibilitatea să studieze toate documentele, profesorul Quispel a descoperit că el avea în faţă multe texte necunoscute anterior, care fuseseră îngropate acum 1.600 de ani, într-o perioadă critică pentru formarea Bisericii Catolice Romane. Lucrările redescoperite fuseseră interzise de creştinii ecleziastici, ca fiind eretice. Dacă n-ar fi fost interzise, creştinismul s-ar fi dezvoltat într-o direcţie diferită şi forma ortodoxă a religiei pe care o cunoaştem astăzi poate n-ar fi existat deloc. Supravieţuirea structurii organizaţionale şi teologice a Bisericii Catolice Romane a depins mereu de interzicerea ideilor conţinute în aceste cărţi.

Învierea gnostică

Existau diferenţe majore între cele două tradiţii creştine de început în ceea ce priveşte adevărul învierii lui Iisus[1]. În lucrarea gnostică *Tratat despre Înviere*, existenţa umană obişnuită este descrisă drept moarte spirituală, în timp ce învierea este momentul de iluminare, arătând că Dumnezeu există cu adevărat. Oricine înţelege această idee devine viu din punct de vedere spiritual şi poate fi înviat ca în Evanghelia lui Filip, care ridiculizează „pe creştinii ignoranţi care înţeleg învierea din punct de vedere literar".

„Cei care spun că mai întâi vor muri şi apoi se vor ridica, greşesc, ei trebuie să primească învierea în timpul vieţii."

Această descriere a învierii celor vii ne aducea aminte de subiectul ceremoniei celei de-a treia trepte masonice şi ne-a încurajat să investigăm mai departe cauza diferendului asupra adevărului literar al învierii trupului lui Iisus.

Există consecinţe majore ale unei credinţe ad litteram în învierea trupului lui Iisus care, ulterior, s-a ridicat la ceruri. Toată auto-

[1]Elaine Pagels: *The Gnostic Gospels (Evangheliile gnostice)*

ritatea Bisericii Catolice Romane își are originea în relatarea învierii lui Iisus de către cei 12 apostoli, o experiență care era apropiată tuturor celor ce au sosit după ridicarea sa la cer. Această experiență hotărâtoare a avut implicații enorme asupra structurii politice a bisericii de început.

I-a restrâns dominația asupra unui cerc mic de persoane care aveau o poziție de autoritate de necontestat și a conferit acestui grup dreptul de a hirotoni pe viitorii conducători drept succesorii lor. Aceasta a influențat autoritatea religioasă care a supraviețuit până în zilele noastre: că numai apostolii au autoritate religioasă definitivă și că singurii lor moștenitori legitimi sunt preoții și episcopii, trăgându-se direct din aceeași succesiune apostolică. Chiar și astăzi, Papa își revendică autoritatea de la Petru, primul apostol, deoarece el a fost primul martor al Învierii. Era în interesul conducătorilor bisericii de început să accepte învierea ca un adevăr literar din cauza beneficiilor conferite sub forma unei surse incontestabile de autoritate. Deoarece nimeni din generația următoare nu putea avea acces la Hristos, la fel cum avuseseră apostolii în timpul vieții lor și la învierea sa, fiecare credincios trebuie să privească spre biserica din Roma, care se spune că a fost fondată de apostoli, și spre episcopi, pentru autoritate. Biserica gnostică a numit acest punct de vedere literal asupra învierii „credința nebunilor", pretinzând că cei ce au anunțat că stăpânul lor mort a revenit la viață, au confundat un adevăr spiritual cu un eveniment real.

Gnosticii au citat tradiția secretă a învățăturii lui Iisus, așa cum este menționată în discursul către apostoli în Matei:

„Ție ți-a fost dat să cunoști misterele regatului cerurilor, dar nu și lor."

Gnosticii au recunoscut că teoria lor despre cunoașterea secretă avea și implicații politice. Sugerează că oricine „îl vede pe Dumnezeu" prin iluminare, poate pretinde că autoritatea lui o egalează sau o întrece pe cea a apostolilor și a succesorilor lor.

Am descoperit că Irineu, cunoscut drept părinte al teologiei catolice și cel mai important teolog al secolului al II-lea d.Hr., a simțit pericolele acestei viziuni asupra autorității bisericii:

„Ei se consideră superiori, astfel încât nimeni să nu poată fi comparat cu ei în măreția cunoașterii lor, nici măcar dacă l-ai menționa pe Petru sau Pavel sau pe oricare dintre apostoli. Ei își imaginează că au descoperit mai mult decât apostolii și că apostolii au predicat Evanghelia, fiind încă sub influența părerilor evreiești, dar că ei înșiși sunt mai înțelepți și mai inteligenți decât apostolii."

Cei care se consideră mai înțelepți decât apostolii se consideră și mai înțelepți decât preoții, pentru că ce spun gnosticii despre apostoli și, în special, despre cei doisprezece, exprimă atitudinea lor față de preoții și episcopii care pretind că îi urmează pe apostolii ortodocși. Pe lângă aceasta, mulți profesori gnostici au cerut acces la propriile lor surse secrete ale tradiției apostolice, în concurență directă cu cea acceptată în mod curent în biserici.

În gnostica *Apocalipsa lui Petru*, biserica ortodoxă pretinde că autoritatea religioasă este subminată de o relatare a lui Hristos înviat, explicându-i lui Petru că:

„Aceia care se numesc singuri episcopi și diaconi și se comportă ca și cum ar fi primit această autoritate de la Dumnezeu, sunt, în realitate, niște canale secate. Deși ei nu înțeleg misterul, se laudă că misterul adevărului le aparține numai lor. Ei au înțeles greșit învățătura apostolului și au întemeiat o biserică de imitație în locul unei adevărate frății creștine."

Acest punct a fost extras și expus de erudiții care au tradus Evangheliile gnostice. Amândoi am fost frapați de importanța politică a acestei idei a unei învieri a celor vii, când, într-o după-amiază, la Biblioteca Universității din Sheffield, am găsit acest comentariu:

„Recunoașterea implicațiilor politice ale doctrinei Învierii nu este responsabilă de impactul extraordinar asupra experiențelor religioase ale creștinilor... dar, din punct de vedere al ordinii sociale... învățătura ortodoxă asupra Învierii a avut un efect diferit. A legitimat o ierarhie de persoane prin a căror autoritate

toți ceilalți trebuie să se apropie de Domnul.

Învățătura gnostică a nesocotit acest ordin, pretinzând că oferă fiecărui inițiat un mijloc de acces direct la Dumnezeu, dar, pe care preoții și episcopii pot să-l ignore."[2]

Acum știam că interpretarea învierii a fost o sursă enormă de controverse în biserica creștină timpurie și că a existat o tradiție secretă în ceea ce privește învierile spirituale ale celor vii, legate de un grup de creștini etichetați drept gnostici și denunțați din rațiuni politice drept eretici, pentru că interesul lor pentru cunoaștere a subminat autoritatea episcopilor și bisericii ortodoxe.

Învierea este un ritual important în treapta masonică de gradul trei, dar acolo este mai mult o poveste a învierii amestecată cu povestea unui omor nedrept și scoaterea din mormânt a unui mort. Am găsit referințe despre elementul de înviere în Evangheliile gnostice, dar aveam nevoie de mai multe informații pentru a încerca să înțelegem ce ar fi putut găsi Templierii, așa că, pentru a cerceta mai profund, am citit traducerea textelor descoperite la Nag Hammadi.

Cărțile care se referă în special la Toma ne-au dat indicii suplimentare. În *Evanghelia după Toma* am descoperit o propoziție care corespunde direct cu fundamentul Ritualului Masonic al lui Marcu.

«Iisus a spus: „Arată-mi piatra pe care constructorii au dat-o la o parte. Aceea este piatra din colț."»

Am fost conștienți că există pasaje similare în Noul Testament:

«Iisus le-a spus: „N-ați citit în scripturi că piatra pe care constructorii au dat-o la o parte a devenit capul mormântului lui? Aceasta este voința Domnului, și este minunată în ochii noștri!"»

Matei 21:4

[2]Elaine Pagels: *The Gnostic Gospels (Evangheliile gnostice)*

„Şi nu aţi citit Scriptura: piatra pe care constructorii au dat-o la o parte a devenit cap de mormânt."

Marcu 12:10

«Şi i-a strâns şi le-a spus: „Iată ce este scris: piatra pe care constructorii au dat-o la o parte, aceeaşi a devenit capul mormântului?"»

Luca 20:17

Aceste citate din Evangheliile gnostice (Matei, Marcu şi Luca), toate vorbesc despre învăţătura lui Iisus din scripturi, despre importanţa pietrei de colţ date la o parte, dar numai în *Evanghelia după Toma* el cere să i se arate piatra ridicată de constructori într-o paralelă identică cu ritualul Masoneriei de grad Marcu. Aceasta părea să indice o legătură între Francmasonerie şi gnosticism.

Ba mai mult, într-o altă lucrare, *Faptele lui Toma,* am descoperit povestea acelui apostol ce a construit un palat frumos în cer, cu ajutorul faptelor bune de pe pământ. Această poveste este epitomul adresei din colţul de nord-est, care figurează în ritualul masonic de treapta întâi.

Deşi aceste puncte de vedere erau interesante, ele nu păreau suficiente ca să explice comportarea Cavalerilor Templieri, care era motivul iniţial al analizei acestor texte.

În acest stadiu, deşi am întâlnit încercări de a lega creştinismul gnostic de Francmasoneria modernă, nu a reieşit nimic concret. Am descoperit câteva concepte de bază asemănătoare cu principii din Francmasonerie, în special ideea că oamenii trebuie să treacă printr-o „înviere" cât sunt în viaţă, dar din acel punct am hotărât că este necesar să privim mai îndeaproape formarea bisericii creştine la începuturile sale, dacă urma să aflăm vreodată ce au descoperit Templierii.

CONCLUZII

Am făcut speculaţii că Templierii au descoperit scrieri care le-au schimbat perspectiva asupra lumii şi în încercarea de a descoperi

ceea ce au găsit am cercetat o colecție de scrieri creştine de început, cunoscute de toată lumea drept Evangheliile gnostice. Am tras concluzia că conceptul de *„gnosis"* (cunoaştere) este opus conceptului bisericii de „credință" şi că este un tip de proces de gândire care se potriveşte cu Francmasoneria.

Am ajuns la concluzia că o mare parte din doctrina selectivă a bisericii de început se baza pe experiența politică la fel de mult ca pe opinia religioasă.

În descoperirile de la Nag Hammadi, ascunse între 350-400 d.Hr. şi redescoperite în Egipt, am găsit o interpretare diferită a adevărului învierii lui Iisus.

Există o tradiție creştină gnostică a învierii, care ne aminteşte de ceremonia masonică de treapta a treia.

Credința literară în învierea trupului lui Iisus, care ulterior s-a ridicat la cer, a fost un factor vital în autoritatea Bisericii Catolice Romane. Această autoritate îşi are rădăcina în pretinsele experiențe ale învierii lui Iisus avute de către cei 12 apostoli preferați, o experiență imediată tuturor nou veniților de după urcarea sa la cer. Această experiență apropiată şi de netăgăduit a fost sursa puterii episcopului de la Roma, în structura politică a bisericii de început, şi i-a conferit o autoritate incontestabilă față de toți care aveau credință.

Am citit scrierile gnostice care numeau acest punct de vedere literar al învierii „credința nebunilor", pretinzând că oricine anunța că stăpânul lor mort se întorsese la viață cu trupul confunda un adevăr spiritual cu un eveniment faptic şi erau ca nişte „canale secate". Acest punct de vedere era susținut prin apelarea la o tradiție secretă a învățăturilor lui Iisus în *Evanghelia după Matei.*

Irineu, un teolog din secolul al doilea, a scris despre pericolele acestei idei a învierii celor vii față de puterea preoților. Din studiul nostru asupra textelor de la Nag Hammadi, am descoperit că interpretarea învierii a provocat o controversă uimitoare la începuturile bisericii şi că un grup de creştini etichetați drept „gnostici" aveau o tradiție secretă în ceea ce priveşte învierea vieții spirituale legate de Iisus. Am ajuns la concluzia că gnosticii au fost denunțați din rațiuni politice drept eretici; în plus, interesul lor pentru cunoaştere a subminat autoritatea episcopilor bisericii ortodoxe.

Citirea ulterioară a Evangheliilor gnostice ne-a ilustrat copii ale ritualului masonic pe care îl ştim bine şi, încurajaţi de aceste descoperiri, ne-am hotărât să analizăm mai atent biserica creştină la începuturile ei, cu o minte deschisă. Am început prin a lua în discuţie unicitatea adevărurilor despre însuşi Iisus.

Capitolul 5

IISUS HRISTOS: OM, ZEU, MIT SAU FRANCMASON?

O altă naştere a Fecioarei

Dacă versiunea bisericii asupra evenimentelor ce înconjoară viaţa omului numit Iisus Hristos nu erau corecte din punct de vedere istoric, ne-am fi aşteptat la o majoritate de scrieri contemporane care să intre în conflict cu istoria „oficială". Aşa s-a şi întâmplat, deoarece scrierile de la Nag Hammadi şi Manuscrisele de la Marea Moartă aruncă o lumină diferită asupra interpretării date în Noul Testament.

O dificultate fundamentală pentru biserică stă în faptul că mitul creştin central este anterior lui Iisus Hristos. Povestea lui Hristos este la fel de veche ca şi omul, de la naşterea Fecioarei în locuri umile până la sacrificiul prin moarte care şi-a salvat poporul – a fost scrisă de nenumărate ori, pentru personalităţile centrale din fiecare religie. Nu este un caz de similitudine; vorbim aici de permutabilitate. Aşa de aproape era povestea lui Mithra (sau Mithras), un alt cult popular din Imperiul Roman, încât părinţii bisericii l-au identificat cu lucrarea diavolului, având intenţia deliberată de a parodia povestea lui Hristos.

Faptul că acest cult al lui Mithra (Mithras) a existat cu mult înainte de naşterea creştinului Mesia nu i-a împiedicat pe aceşti indivizi să fabuleze; ei au pretins că diavolul era o vulpe bătrână, şireată, care se întorsese înapoi în timp, să creeze un om care ar discredita originalitatea evidentă a poveştii lui Hristos. Iată numai câteva din figurile antice care erau considerate zei, care toate l-au precedat pe Hristos:

Gautama Buddha: născut din fecioara Maya, în jurul anului 600 î.Hr.;

Dionysos: zeu grec, născut de o fecioară într-un staul, a transformat apa în vin;

Quirrnus: un salvator roman, născut din fecioară;

Attis: născut din fecioara Nama, în Frigia, în jur de 200 î.Hr.;

Indra: născut din fecioară, în Tibet, în jur de 700 î.Hr.;

Adonis: zeu babilonian, născut din fecioara Ishtar;

Krishna: zeitate hindusă, născută din fecioara Devaki, în jurul lui 1200 î.Hr.;

Zoroastru: născut din fecioară, în 1500-1200 î.Hr.;

Mithra: născut din fecioară în staul, în 25 decembrie, pe la 600 î.Hr. Învierea sa a fost sărbătorită la Paşte.

Se pare că de-a lungul timpului, multe tinere inocente au născut copii ai zeilor!

Cultul lui Mithra nu este agreat de creştini, care nu aderă la Teoria Călătorului Satanic prin Timp. Mithraismul este o ramură siriană a mai vechiului cult persan al lui Zoroastru, care a fost introdus în Imperiul Roman în jur de 67 î.Hr. Doctrina sa includea botezul; o masă sacră, credința în nemurire, un zeu salvator care a murit şi s-a înălțat din nou, ca să acționeze ca mediator între om şi zeu, o înviere, o judecată de apoi, cerul şi iadul. La ceremonii se folosesc lumânări, tămâie şi clopote. Credincioşii recunoşteau divinitatea împăratului şi nu-i deranja faptul că coexistau cu alte culte, dar au fost absorbiți în cele din urmă de creştinii mai puțin toleranți. După cum vom arăta mai târziu, adevărata sectă a lui Iisus, biserica din Ierusalim, nu avea aşa de multe elemente păgâne; acestea au devenit ulterior adăugiri romane, pentru a crea o teologie hibridă,

care va mulțumi pe aproape toți cetățenii. Romanii s-au gândit astfel: plebeii trebuiau să aibă superstiții, de ce să nu aibă una care să fie controlată de stat?

Dacă n-ar fi avut loc o schimbare majoră în ultimii ani ai Imperiului Roman, familiile moderne s-ar fi dus la slujba de duminică cu postere lipite pe geamurile mașinilor: „Mithra vă iubește".

O altă problemă esențială este adevăratul nume al lui Hristos. Majoritatea oamenilor sunt conștienți că numele de „Iisus Hristos" este un nume grecesc dat mai târziu, dar ei nu s-au chinuit să se întrebe care era adevăratul nume al zeului-om. Numele cu care s-a născut nu este cunoscut cu certitudine, dar este posibil să fi fost cunoscut în timpul vieții drept Yehoshua, cu înțelesul de „Yahve care reușește", în termeni moderni însemnând ceva de genul "cel care va aduce victoria".

În forma în care am recunoaște-o astăzi, s-ar traduce cu Josua, același nume dat celui din Vechiul Testament care a adus victoria poporului său în Bătălia de la Ierihon, când zidurile aceluiași oraș au fost dărâmate cu sunete de trompetă. Numele de Iisus este o simplă interpretare grecească a numelui evreiesc Yehoshua, dar adăugarea numelui de „Hristos" este mult mai îngrijorătoare. Este o traducere grecească a titlului evreiesc „Mesia", căruia i s-a dat înțelesul de „cel ce aduce salvarea prin spălarea păcatului", în ciuda faptului că termenul evreiesc/aramaic înseamnă pur și simplu „o persoană care va deveni regele de drept al evreilor". Tradiția evreiască spune că regii Israelului erau de asemenea asociați cu Mesia. Pentru ei, cuvântul însemna un viitor rege sau un rege ce așteaptă să devină. Acestea erau înțelesurile simple, directe: putem fi siguri că conceptul evreiesc de Mesia și regatul său viitor nu avea deloc valori supranaturale[1].

În mod surprinzător, cuvântul Mesia apare doar de două ori în versiunea autorizată a Vechiului Testament și lipsește complet din Noul Testament. Totuși, în timpul lui Iisus, el devenise un concept popular printre evrei, care așteptau cu nerăbdare vremea când vor stăpâni din nou, în loc să fie sub stăpânirea ocupanților („kittim" cum îi numeau ei) cum ar fi sirienii, babilonienii, sau mai ales pen-

[1] S. Mowinckel: *He That Cometh (Cel ce va veni)*

tru ei, romanii. Pentru aceste naţii evreieşti din primele secole î.Hr. sau d.Hr., de îndată ce o persoană de drept ocupa tronul Israelului, el devenea rege, şi nu i se mai aplica titlul de „Mesia".

Faptul că termenul „Mesia" nu este deloc folosit în Noul Testament poate fi explicat numai în cazul în care traducătorii au folosit cuvântul grecesc „Hristos" acolo unde cuvântul evreiesc „Mesia" apărea în primele texte. Cu timpul, desemnarea drept „Crist" a devenit sinonimă cu Iisus Hristos şi nu cu alţi Mesia sau Crist, deşi termenul nu era unic şi nu era restrâns la un singur individ. Pentru cei care, ulterior, au adaptat credinţele tribului evreu, folosirea ebraică a cuvântului „Mesia" era mult prea pasivă, străină şi bazată pe aspiraţiile politice ale adevăratei lumi evreieşti; în consecinţă, traducerea grecească a cuvântului a căpătat nuanţele unui misterios cult elenistic, cu puterea supranaturală de a salva suflete şi a ispăşi vina întregii lumi. Norman Cohen a descris în mod succint situaţia când a spus despre Mesia evreiesc:

> *„El va fi cel mult un mare conducător militar şi un stăpânitor înţelept şi drept, condus de Yahve şi numit de el să conducă poporul lui Iuda. Noţiunea de salvator transcendental în formă umană, atât de importantă în credinţa zoroastră şi creştinism, este total necunoscută Bibliei evreieşti."*[2]

Faptul că creştinii afirmă autenticitatea credinţelor din Vechiul Testament este, probabil, foarte trist pentru eruditii evrei moderni, care descoperă că moştenirea lor a fost folosită pentru a da veridicitate unui cult roman, în parte de origine persană. Acest furt al celor 22 de texte evreieşti care au constituit nucleul Vechiului Testament a devenit răspândit încă de la începutul secolului al II-lea, când creştinii căutau referinţe care să sprijine credinţele cultului lor incipient. Membrii primei biserici se considerau a fi evrei şi, până la sfârşitul secolului I, toată lumea considera creştinii drept o sectă evreiască. Pe la începutul secolului al II-lea, totuşi, majoritatea vastă a creştinilor erau oameni convertiţi de pe întregul Impe-

[2]Norman Cohen: *Cosmos, Chaos and the World to Come (Cosmos, haos şi lumea viitoare)*

riu Roman, care nu-i mai considera deloc evrei. Aceşti jefuitori culturali nu erau preocupaţi de context sau de interpretarea acceptată şi se simţeau liberi să citeze după dorinţă din textele evreieşti care nu erau recunoscute drept scriptură.

Vechiul Testament fusese tradus în greceşte în secolul al III-lea î.Hr., şi a devenit cunoscut drept Septuagina (de obicei cunoscută drept LXX). Creştinii au inserat noi pasaje şi cărţi întregi şi apoi au avut îndrăzneala să acuze evreii că au omis aceste părţi din propriile lor scripturi!

Această credinţă s-a fixat în gândirea creştină şi a avut drept consecinţă multe viitoare acte de vandalism, cum ar fi întâmplarea de la Paris din 1242, când 24 de căruţe încărcate cu scripturi evreieşti au fost furate din sinagogi, înainte să fie arse. Douăzeci de ani mai târziu, regele Jayme I de Aragon a ordonat ca toate cărţile evreieşti să fie distruse.

Unii eruditi creştini credeau că Vechiul Testament era străin de noua lor religie, dar majoritatea au citit printre rânduri pentru a înţelege referinţele „evidente" la salvatorul lor. Cele 22 de cărţi ale Sfintei Scripturi au fost dezvoltate pentru a crea un Vechi Testament mai „umflat".

Aceste adăugiri ale primilor scriitori creştini i-au inclus pe Ezra, Judith, Tobit, Maccabei, Înţeleptul, Ecleziastul, Baruh, Manasse şi în Cartea lui Daniel, cântecul celor Trei Copii Sfinţi, Istoria Suzanei şi Frumoasa şi Dragonul.

Pentru o vreme, creştinii au fost fericiţi cu „noul" lor Vechi Testament dar, pe măsură ce din ce în ce mai mulţi eruditi serioşi, cum ar fi Origene din Alexandria în secolul al III-lea, au început să studieze textele din nou, au avut îndoieli care au dus la adevărul că versiunea evreiască originală era singura corectă.

S-a sugerat ca noile Scripturi din bisericile creştine să fie distruse, dar aceste raţiuni au fost uitate în dorinţa creştină generală de a fi o religie de sine stătătoare, cu o Scriptură diferită.

Dar, în timp ce biserica principală a optat pentru hotărârea mai simplă, dezbaterile nu au luat sfârşit şi mulţi gânditori creştini au rămas neconvinşi. În secolul al IV-lea, Chiril din Ierusalim a interzis citirea acestor cărţi adăugate, chiar şi în particular, şi prin secolul al XVIII-lea, unii gânditori creştini de frunte, cum ar fi Ioan

Damaschinul, au susținut că numai cele 22 de cărți evreiești erau adevăratele componente ale scripturii corecte.

Aceleași persoane care au studiat Vechiul Testament au alcătuit și Noul Testament. Pentru o perspectivă corectă asupra evenimentelor care au dus la crearea acestei cărți relativ recente a noii scripturi, este esențial să înțelegem, în acest punct crucial, ceva din perspectiva evreiască general acceptată.

Astăzi, în mod virtual, toți vesticii acceptă bariera dintre politică și religie, dar este o greșeală să presupui că alte țări sau alte perioade ale istoriei aveau o perspectivă similară. Iranul modern, de exemplu, nu recunoaște nici o diferență între cele două domenii și oamenii din Iudeea și Galileea, acum 2.000 de ani, te-ar fi crezut nebun dacă ai fi încercat să spui că relația lor cu zeul lor era diferită în vreun fel de lupta lor națională. Politica pe vremea lui Iisus Hristos era o adevărată problemă teologică, stabilitatea națiunii se baza pe credința în Dumnezeu. Dacă dovedeau că credința lor este valoroasă, evreii ar fi avut propriul lor rege și și-ar fi învins inamicii în luptă. Timp de sute de ani, ei s-au dovedit nevrednici, astfel că Dumnezeu i-a părăsit, lăsându-i la bunul plac al dușmanilor, dar pe măsură ce evreii credincioși au început să ducă o viață mai austeră, au început să aștepte sosirea unui Mesia, pentru a începe procesul unei conduceri autonome.

Există aici un punct fundamental ce nu poate fi ignorat: nicăieri în Vechiul Testament nu se spune despre venirea salvatorului lumii. Evreii au așteptat să apară un conducător care să fie un rege pământean de talia lui David și totuși, oricât de mult le-ar fi plăcut creștinilor asta, Iisus nu a fost un Mesia de tipul lui David (Cristul), deoarece nu a reușit să devină regele legitim al Israelului. Pentru evreii din acel timp, inclusiv pentru Iisus, nu exista un alt înțeles al cuvântului. Nu este o problemă de credință, este un fapt istoric mai presus de dezbaterea teologică. Biserica este acum pe deplin conștientă de această neînțelegere inițială și poate pretinde că interpretarea sa spirituală dată cuvântului este adevărată și recunoscută, în ciuda faptului că evreii foloseau cuvântul în mod diferit. Totuși, de îndată ce Biserica recunoaște că creștinii și evreii înțeleg termenul de Mesia total diferit, rezultă că biserica nu are dreptul de a folosi Vechiul Testament drept sursă referitoare la ve-

nirea lui Crist. Să faci altfel ar fi o adevărată fraudă. Accentuăm ideea că evreii nu aşteptau un zeu sau un salvator mondial, ei aşteptau pur şi simplu un lider politic pe linia primului lor rege – David.[3]

O altă problemă pentru gândirea creştină este credinţa că Iisus era rezultatul unei împerecheri magice dintre Yahve şi Maria. După cum am văzut, această unire zeu-femeie este o veche necesitate pentru a crea aşa-zişii oameni-zei din culturile Orientului Mijlociu. Justificarea pentru această idee a creştinilor o reprezintă chiar titlul folosit de Iisus pentru el însuşi, „Fiul lui Dumnezeu" – care este un titlu vechi pentru oricine se trage dintr-un rege. Toţi regii din toate timpurile, începând cu faraonii, şi-au stabilit dreptul de a stăpâni prin descendenţa lor din zei.

Pe când cercetam întreaga arie complexă a rolului aşteptat al lui Mesia, am întâlnit întâmplător un punct de vedere straniu şi neliniştitor, pe care nimeni nu pare că l-ar fi luat vreodată în discuţie. Se referă la numele criminalului care a fost eliberat în locul lui Iisus la proces. Numele său, poate vă amintiţi, era Baraba. Poate veţi gândi că este doar un alt nume biblic şi chiar unul care are o conotaţie a răului: „Baraba, criminalul cel rău, care i-a înşelat pe evrei să-l elibereze în locul salvatorului nostru". Ţipetele mulţimii care cerea să-l crucifice pe Hristos în locul unui criminal de rând reprezintă una din mărturiile Noului Testament referitoare la natura demnă de dispreţ a evreilor, care a dus la 2.000 de ani de antisemitism.

Şi totuşi, nu este nevoie decât de o cunoaştere rudimentară a limbajului vremii, pentru a înţelege că „Baraba" nu este un nume ci un titlu, însemnând „Fiul lui Dumnezeu". „Bar" înseamnă „fiul lui" şi „Abba" însemnă în traducere literară „tată", dar a fost şi este folosit referitor la Tatăl, adică Dumnezeu. Aceasta ne-a intrigat şi ne-a mirat, dar am fost şi mai surprinşi când am mers mai departe cu descoperirea primelor manuscrise ale lui Matei. În verse-

[3]Dacă a existat vreodată un adevărat Mesia evreu, nu putea fi altul decât David Ben Gurion, activistul zionist care a devenit primul „rege" al unui stat independent evreu, în 1948. Titlul său modern a fost mai degrabă acela de „prim-ministru" decât „rege", dar efectul a fost acelaşi. Dacă putea sau nu pretinde că e descendentul lui David, nu putem şti.

tul 27:16, această titulatură este folosită în forma sa întreagă: „Iisus Barabba".

Deci, individul care a fost eliberat şi salvat de la crucificare la cererea mulţimii era, fără putinţă de tăgadă, conform Evangheliei, cunoscut drept „Iisus, fiul lui Dumnezeu". Prima parte a numelui a fost scoasă din *Evanghelia lui Matei*, la o dată ulterioară, de către aceia care căutau să stabilească fapte pentru a se potrivi cu credinţele lor. O astfel de selecţie este ceea ce am numi acum eufemistic „să nu spui tot adevărul", dar este ceva mai mult decât o încercare de a evita întrebările grele la care biserica nu ar vrea sau nu ar putea să răspundă.

Totul devenea din ce în ce mai încâlcit. Evangheliile afirmă că acest alt „Iisus, fiul lui Dumnezeu" a fost acuzat că este un rebel evreu, care a ucis oameni în timpul unei izbucniri a insurecţiei. Astfel, Baraba nu a fost criminal, ci un fanatic evreu, unul acuzat de acelaşi lucru ca şi Iisus.[4]

Când aceste fapte lămuritoare sunt luate în considerare, împrejurările procesului lui Iisus devin mult mai complicate. Doi oameni cu acelaşi nume, cu aceeaşi pretenţie şi aceeaşi vină. Cum să ştim care a fost eliberat? Desigur că multe din vechile secte creştine cred că Iisus nu a murit pe cruce, pentru că un altul a murit în locul lui. Musulmanii din zilele noastre îl venerează pe Iisus ca pe un profet care a fost pedepsit să fie crucificat şi al cărui loc a fost luat de altul. Simbolismul lui Crist crucificat este baza credinţei creştine şi, totuşi, multe grupuri, atât contemporane cu evenimentul, cât şi moderne, afirmă că el nu a murit în acest fel. Ar putea avea oare dreptate?

Dovezile noastre nu provin din vreo Evanghelie gnostică întâmplătoare, ci din Noul Testament; aşadar, criticile inevitabile ale bisericii vor trebui ştiinţific demonstrate. Este greu să crezi că unii nu le-au citit sau că este vreo greşeală ce poate fi îndreptată prin retorica tradiţională.

Eliberaţi de cerinţa dogmatică a credinţei oarbe, am acceptat că legenda lui Iisus Hristos este un amalgam de credinţe supranaturale din alte religii necunoscute.

[4]*Peake's Commentary on the Bible (Peak: Comentarii asupra Bibliei)*

Am început să ne întrebăm dacă varianta demnă de crezare nu ar putea fi povestea amestecată a doi oameni – în acelaşi mod în care se crede că povestea lui Robin Hood a luat naştere din poveştile spuse despre un mare număr de nobili anglo-saxoni, care trăiau în afara legilor conducătorilor normanzi.

Oare autorităţile romane, ameninţate de creşterea naţionalismului în Iudeea, au acţionat în acelaşi timp împotriva tuturor celor cunoscuţi drept scandalagii? Evreii erau un spin mic, dar permanent, în coasta împăratului şi mult aşteptata sosire a unui nou Mesia, care să-i dea afară pe romani, înflăcăra mulţimea. Sicarii, zeloţi fanatici înarmaţi, i-au asasinat pe evreii care erau prieteni ai Romei şi întreaga populaţie devenea încrezătoare în posibilitatea de a-şi câştiga independenţa. Ar fi fost normal ca autorităţile romane să înăbuşe scandalul înainte de a fi prea târziu. Putem doar să speculăm ce s-ar fi putut întâmpla ca să creeze situaţia deosebită relatată în Noul Testament.

Primul nostru scenariu a fost că au apărut doi Mesia din cele două grupuri diferite din Iudeea, iar faptul că existau mai multe cereri pentru titlul de Mesia în sec. I şi II este bine documentat. Ce ar fi dacă doi din aceşti Mesia ar fi fost la fel de populari în acelaşi timp? Amândoi ar fi fost numiţi Iisus de adepţii lor, pentru că există o descriere a salvatorului poporului evreu – cel care le aduce victoria şi prosperitatea. În acest punct al arestării lor, una din aceste figuri mesianice poate că era cunoscută mai bine drept „Iisus, rege al evreilor" şi celălalt „Iisus, fiul lui Dumnezeu". Cum aceşti criminali erau expuşi public, Pilat din Pont a înţeles că situaţia devenea explozivă şi, temându-se de o baie de sânge în care ar fi putut cădea victimă, a oferit libertatea unuia din cei doi Mesia prinşi. Mulţimea trebuia să aleagă între regele său mesianic sau preotul lor mesianic. Şi l-au ales pe al doilea.

Am denumit acest scenariu al teoriei lui Mesia, Pisica lui Schrödinger (după celebrul experiment logic care arată că două rezultate asemănătoare pot coexista în lumea stranie a mecanicii cuantice), pentru că este imposibil de spus dacă „adevăratul" Iisus al credinţei creştine a fost crucificat sau eliberat.

Poveştile ambilor oameni sunt acum contopite, astfel că sectele creştine care pretind că el nu a fost niciodată crucificat au dreptate

şi tot la fel e şi cu credinţa Bisericii, care spune că a fost crucificat.

Al doilea scenariu este bazat pe cunoaşterea existenţei unei credinţe tradiţionale, care certifică existenţa a doi Mesia, care ar fi lucrat împreună pentru a asigura victoria finală a lui Yahve şi a poporului său ales. Un Mesia, rege din tribul lui Iuda, din descendenţa lui David, ar fi alăturat unui Mesia, preot din tribul lui Levi.

Acest lucru era de aşteptat, deoarece, potrivit tradiţiei, preoţii evrei trebuiau să fie leviţi. Această teorie presupune că în momentul procesului, cei doi Mesia au fost arestaţi şi acuzaţi de insurecţie civilă, Iisus, din descendenţa regală a lui Iuda, a fost arestat şi a murit pe cruce, în timp ce Iisus, cu descendenţă preoţească, a fost eliberat. Care din cei doi a fost acela?

Iisus născut de Maria pretindea că este un Mesia, pentru că provenea din familia regală a lui David şi se presupune că s-a născut în oraşul lui David, Betleem. Totuşi, după cum se poate citi în versurile de început ale Noului Testament, această descendenţă se bazează pe genealogia soţului Mariei, Iosif, care nu era, conform credinţei creştine, tatăl lui Iisus.

O întorsătură crudă a logicii – dacă era Fiul lui Dumnezeu, nu putea fi Mesia regesc!

Iisus născut de Maria, tehnic, nu poate fi un Mesia regesc, dar ar putea fi versiunea preoţească: mama sa este cunoscută a fi o rudă de-a lui Ioan Botezătorul, care era levit; astfel, Iisus avea ceva sânge levit. Deci, nu acesta este fiul care a murit pe cruce. În această situaţie de „doi Iisuşi", am descoperit o greşeală evidentă în povestea creştină a lui Mesia, dar nu putem soluţiona această situaţie, ci numai s-o discutăm ca pe un scenariu posibil. Doar când am dezlegat o ghicitoare masonică mai adâncă, soluţia reală a ieşit la iveală; ne vom ocupa de aceasta în capitolele ulterioare.

Principalele grupuri din Ierusalim

Cele trei grupuri principale ale populaţiei din Iudeea din secolul I erau saducheii, fariseii şi esenienii. Primele două sunt definite de notele de subsol din Biblia de la Douai, după cum urmează:

„Fariseii şi saducheii. Aceştia erau cele două secte ale evreilor:

primii erau în cea mai mare parte ipocriți notorii, cei de-ai doilea, un fel de liber-cugetători în materie de religie."

Pentru asemenea cantitate mică de informații, gradul de neadevăr este extraordinar.

Saducheii erau, fapt stabilit, birocrația preoțească și aristocrată a Ierusalimului. Erau foarte conservatori în vederile lor religioase, necrezând în nici un fel de existență dincolo de mormânt și au considerat, fără îndoială, opiniile complexe și acțiunile fariseilor ca fiind lucrarea unor nebuni superstițioși. În majoritatea privințelor, ei conduceau țara după cerințele romane și nu după cele evreiești; erau ceea ce noi numim astăzi quislingi.[5] Ei susțineau libertatea individului de a-și modela destinul și, spre deosebire de farisei, credeau că istoria avea cursul ei propriu și nu era parte a unui plan divin. Bogați și de rang social înalt, erau duri, grosolani și răi cu cei care încălcau legea sau se amestecau în problemele lor de conducere. Nu erau oameni de idei sau cu idealuri, dar conduceau țara spre avantajul lor; ca să fim drepți, nu erau poate diferiți de clasele conducătoare din majoritatea țărilor, dar să-i numești liber-cugetători în materie de religie este foarte departe de adevăr. Fariseii, pe de altă parte, nu erau, strict vorbind, preoți, dar erau devotați legii și încercau să o aplice permanent, în toate situațiile concrete.

Ca să fie ajutați în aplicarea corectă a legii, ei au dezvoltat o tradiție de interpretare, prin care toate acțiunile erau minuțios reglate. Ei au stabilit standarde înalte, care au devenit pietre de temelie ale iudaismului ortodox modern și, dacă cineva împărtășea credința lor sau nu, erau foarte părtinitori și exclusiviști. În mod tradițional, întreaga relație cu Yahve a fost restrânsă la prezența sa divină în templul din Ierusalim, sub controlul unui înalt prelat, dar fariseii au creat posibilitatea ca evreii de pretutindeni să aibă acces la Dumnezeu. Astăzi, fricile și speranțele fariseilor trăiesc sub forma iudaismului ortodox. În întreaga lume, evreii ortodocși nu vor lucra în ziua de Sabat, nici nu vor conduce mașina, folosi mijloace-

[5] *După numele norvegianului Quisling, care, în cel de-al doilea Război Mondial, a fost alături de germani, ocupanții țării sale. A devenit simbolul colaboraționistului... (n. ed.)*

le de transport în comun, nu vor împinge un cărucior de copil, coase sau cârpi, nu se vor uita la televizor, găti sau stoarce un burete, apăsa o sonerie sau folosi un lift.

Recent, un director evreu al unui hotel cuşer dintr-o staţiune din sudul Angliei, în Bournemouth, a fost concediat pentru că a învârtit comutatorul care punea în funcţiune un sistem de încălzire centrală, într-o sâmbătă dimineaţa. Faptul că, poate, clienţii săi ar fi suferit de frig nu era o scuză pentru grava abatere de la legea care-şi are rădăcinile în faptul că Tora, cartea legii evreieşti, interzice „aprinderea focului" de Sabat.

Esenienii au rămas un grup mai puţin înţeles până în 1947, când Manuscrisele de la Marea Moartă au fost descoperite la Qumran, la 20 de mile de Ierusalim. Ele ne spun multe despre aceşti oameni stranii, care trăiau în această vale uscată, stâncoasă, de pe la jumătatea secolului al II-lea î.Hr. sau 68 d.Hr. Există mărturii că peşterile au fost ulterior ocupate de un număr mic de oameni, până în 136 d.Hr. (perioada ultimei răscoale evreieşti sub alt Iisus), dar nu este sigur dacă aceşti ultimi locuitori erau esenieni.

Strictetea atotcuprinzătoare a minţii esenienilor, a regulilor lor religioase, îi făcea pe farisei să pară nişte hedonişti lipsiţi de griji. Deşi mulţi eruditi acceptă faptul că esenienii şi biserica de început aveau numeroase trăsături în comun, Biserica de la Roma a negat întotdeauna orice legătură cu aceştia.

Una din legăturile comune cele mai evidente era aşteptarea Apocalipsei împărtăşite de toţi. Ambele aşteptau ca lumea existentă să se termine brusc şi iminent.

Factorul principal care-i diferenţia pe esenieni de saduchei şi farisei era că dreptul de a fi esenian era obţinut doar printr-o alegere matură, individuală şi nu prin naştere. Esenienii din Qumran se credeau drept singurii păstrători ai adevăratelor învăţături religioase ale Israelului şi credeau că prin preotul lor fondator, numit în Manuscrise drept „Învăţătorul dreptăţii", ei au stabilit „un nou contract", forma finală şi perfectă a unei alianţe perfecte între poporul lui Israel şi Dumnezeul lor.

Acest aranjament era rezervat numai pentru membrii comunităţii eseniene, datorită respectului lor faţă de toate cele 613 reguli. Ca şi fariseii, ei au adoptat ideea unor zei mai mici, numiţi îngeri.

Este sigur acum că esenienii, pe care noi îi numim în prezent comunitatea Qumran, sunt autorii Manuscriselor de la Marea Moartă; şi, faptul că aceşti oameni erau nazareenii sau biserica adevărată din Ierusalim ne-a devenit clar şi evident.

Dovada că aceste grupuri erau în mod esenţial unul şi acelaşi este totală, iar argumentul bisericii că ele sunt separate pare a fi o încercare de a ascunde faptul că Iisus este special şi deosebit, în timp ce Manuscrisele de la Marea Moartă spun o poveste similară, fără nici o referire la Iisus.

Dacă biserica de azi ar accepta faptul că qumranienii erau însăşi biserica din Ierusalim, ea ar urma să explice de ce zeul ei nu era şi liderul comunităţii sale.

Manuscrisele de la Marea Moartă descriu un grup cu o răspândire identică, cu aceeaşi terminologie specifică şi aceleaşi credinţe eschatologice ca şi biserica din Ierusalim. Experţii au arătat, şi printre ei profesorul Robert Eisenman, că liderul comunităţii Qumran în jurul decadelor 4 şi 5 ale secolului I d.Hr. era Iacob cel Drept, fratele lui Iisus, care, după cum afirmă biserica, a fost primul episcop al Ierusalimului. (Lucru confirmat ulterior într-o conversaţie particulară cu profesorul Phillip Davies.)

Cum îşi împărţea Iacob timpul său între cele două grupuri? Zile şi dimineţi alternative sau poate după-amieze? Greu de crezut. Răspunsul sigur este că amândouă grupurile erau unul şi acelaşi. În ultimele trei decade ale existenţei ei, comunitatea Qumran era biserica din Ierusalim.

În spirit, esenienii erau evrei ultraconservatori, dar în unele cazuri erau progresişti şi creativi peste măsură. Vocabularul qumranian este prezent în literatura creştină şi neînţelegerea sensului său original a întărit adevărurile celor ce i-ar susţine pe zeii gentili prin valoroasa credinţă iudaică. Noul vocabular al qumranienilor a început să intre în cultura teologică evreiască în secolul I î.Hr. şi s-a dezvoltat în secolul I d.Hr., când literatura targmică era un lucru obişnuit. Aceasta era traducerea Bibliei ebraice în aramaică, limba evreilor pe vremea lui Iisus Hristos. Deoarece slujbele erau ţinute într-o ebraică puţin înţeleasă, au fost simultan traduse liber în aramaică, pentru folosul celor ce se rugau. Traducătorii foloseau termeni şi expresii care erau înţelese în lumina împrejurărilor curente.

Astfel, versurile qumranice din ritualul creştin, cum ar fi „Vie împărăția ta", „împărăția Domnului", „împărăția lui Dumnezeu" şi „împărăția Dinastiei lui David", se referă toate la acelaşi obiectiv politic. George Wesley Buchanan remarcă:

«Când se crede că Iisus a zis „Împărăția mea nu este din această lume" (în 18:36), el nu spunea că aceasta era în ceruri. În Evanghelia lui Ioan, toți oamenii sunt împărțiți în două grupuri: (1) cei ai lumii şi (2) cei ce nu sunt ai lumii. Cei ce nu sunt ai lumii îl includeau pe Iisus, dar şi pe cei care credeau în el. Ei trăiau pe pământ. Nu erau în ceruri, dar nu erau păgâni. Ei aparțineau „bisericii", în contrast cu cei ai „lumii". „Lumea" includea toți păgânii şi pe cei care refuzau să creadă în El.»[6]

Putem să ne dăm seama că termenii folosiți în acea vreme erau simple afirmații politice. Dacă urmai mişcarea independentă, erai în „Regatul lui Dumnezeu" şi, dacă nu, erai în „lumea" obişnuită.

În Luca 17:20-21, un fariseu l-a întrebat pe Iisus când va veni împărăția lui Dumnezeu şi a primit următoarea replică:

«Împărăția lui Dumnezeu nu va veni ca s-o vedem şi nu vom spune: „uite-o aici, aici, acolo!" Uite, împărăția lui Dumnezeu este în mințile voastre.»

Termenii „Împărăția Cerului" şi „Împărăția lui Dumnezeu" aveau un înțeles simplu şi clar pentru cei care-l foloseau, dar când el a fost adoptat de creştinii gentili, noii stăpâni s-au gândit la un paradis unde oamenii buni merg după moarte şi vor fi uniți cu cei dragi, într-un extaz etern. Este o cale departe de ceea ce orice Iisus (adică, „conducătorul victoriei") i-a învățat pe oameni în secolul I. Cuvântul aramaic care a fost tradus în greceşte ca să însemne împărăție nu a fost înțeles în acest context, deoarece el înseamnă şi „guvern" sau „stăpânire" şi, când folosim sensul obişnuit al termenului, el înseamnă „ținutul lui Israel care era condus după legea

[6]George Wesley Buchanan: *Jesus – The King and His Kingdom (Iisus – Regele şi Regatul Său)*

mozaică". De fapt, când Iisus şi contemporanii lui s-au referit la „venirea împărăției cerurilor", ei au înțeles prin asta „timpul când îi vom înlătura pe ocupanții străini şi acoliții lor din Iudeea şi vom începe să respectăm regulile stricte evreieşti". Cei mai religioşi dintre ei credeau că problemele lor proveneau din faptul că au fost părăsiți de Yahve, din cauza păcatului lor de a nu fi susținut legea lui Moise destul de puternic. Singurul remediu pentru toate problemele lor erau puritatea şi dreptatea; ei trebuiau să respecte fiecare literă a legii lui Dumnezeu.

Mărturia evidentă a Manuscriselor de la Marea Moartă

După cum am arătat, conexiunile între termenii folosiți în Noul Testament şi Manuscrisele de la Marea Moartă sunt evidente, dar încă de la început, biserica catolică a încercat să le înlăture. Interpretarea pergamentului a fost condusă de un grup catolic ce l-a inclus pe Părintele de Vaux, Părintele Milik, Părintele Skehan, Părintele Puech şi Părintele Benoit. Alte persoane independente implicate s-au plâns la vremea respectivă că nu li se asigură acces direct la multe pergamente şi, atât John Allegro, cât şi Edmund Wilson au declarat că au simțit existența unei politici deliberate, menite să separe comunitatea Qumran de creştinismul incipient, în ciuda numărului de dovezi referitoare la elementele comune.[7]

Părintele de Vaux a susținut cu tărie că întreaga comunitate Qumran era total diferită de primii creştini; el a mai remarcat că, datorită faptului că Ioan Botezătorul era atât de apropiat de învățăturile comunității Qumran, nu putea fi considerat creştin, ci doar un precursor al creştinismului. Aşa cum reiese clar din Noul Testament, Ioan Botezătorul era personajul central, deci o astfel de legătură este greu de înlăturat. De Vaux a ignorat şi faptul că ambele grupuri foloseau botezul, îşi împărțeau bunurile, aveau un consiliu format din 12 personalități conducătoare şi ambele se refereau la figuri mesianice şi la venirea iminentă a Împărăției lui

[7] M. Baigent & R. Leigh: *The Dead Sea Scrolls Deception (Erorile Manuscriselor de la Marea Moartă)*

Dumnezeu. Pe 16 septembrie 1956, John Allegro i-a scris părintelui de Vaux, spunându-i:

> *„... sunteți incapabil să tratați creştinismul într-o lumină obiectivă... Continuați să vorbiți neîntrerupt despre ce au gândit primii evrei-creştini în Ierusalim şi nimeni nu ar ghici că singura dovadă evidentă – dacă o putem numi astfel – este Noul Testament."*[8]

Părintele de Vaux şi echipa sa nu puteau să nu vadă noile pergamente în lumina credinței lor existente şi, conştient sau nu, au răstălmăcit faptele, pentru a încerca să arate că aceste comunități Qumran şi nasoreeni nu aveau nici o legătură.

Această părere nu mai contează acum. Pentru noi, pare de netăgăduit că omul care era Iisus Hristos a fost şi o figură qumraniană de prim rang, în timpul anilor cruciali ai decadelor a treia şi a patra din secolul I. Comunitățile erau puțin numeroase la vremea respectivă, poate nu mai mult de două sute de oameni, şi poate erau puțin mai mult de aproximativ 4.000 de esenieni în total. Erau o adunare de oameni care gândeau la fel, care vedeau salvarea iminentă prin sfințenie şi, deşi nu erau preoți din tată în fiu, printr-o existență monahală. Aceasta implica o societate care era extrem de ierarhizată, de la Paznic sau Marele Maestru până la ființe inferioare, cum ar fi bărbați însurați sau, mai rău, femei, în special femei ce puteau să procreeze în perioada ciclului. Femeile, în acea perioadă a ciclului, trebuiau să renunțe la orice contact cu bărbații, inclusiv vizual. Reproducerea era o necesitate nefericită a vieții, iar cele care alegeau să aibă o activitate trupească, treceau printr-un proces de curățare, înainte de a se întoarce la comunitatea principală.

Existau diferite trepte pe care se situau membrii, de la un grup exterior lărgit, până la unul interior, sfânt. Inițierea în treptele mai înalte necesita legăminte de păstrare a secretului, cu amenințări de pedepse groaznice în cazul în care secretele frăției erau revelate lumii exterioare. Aceasta seamănă cu practica masonică, dar dife-

[8]Scrisoare de la Allegro către de Vaux, datată pe 16 septembrie, 1956

rența este că gumranienii nu considerau aceste amenințări obligatorii, ei le luau în sens literar.

Acești oameni din Qumran ne-au fost de mare interes. Ei purtau togi albe, făceau legământ de sărăcie, jurau în secret sub amenințarea unor pedepse cumplite și pretindeau că dețin cunoștințe secrete.

Am construit o imagine a unui grup evreu revoluționar, care părea să-l includă pe Iisus și care a fost important pentru revolta evreiască care a dus, eventual, la distrugerea Ierusalimului și din nou a templului său.

* * *

Am stabilit fără urmă de îndoială că Templierii au săpat ruinele Templului lui Irod, căutând ceva ce fusese ascuns, între primii ani ai secolului I, când era în primele stadii de construcție, și 70 d.Hr., când a fost distrus. Aceasta înseamnă nu mai mult de 70 de ani, în timpul cărora materialul a putut fi ascuns. Manuscrisul de aramă – numit astfel pentru că era gravat pe folii de aramă – găsit la Qumran, ne povestește cum comunitatea și-a ascuns comorile și scrierile sub templu, la scurt timp înainte de 70 d.Hr., astfel că nu este nevoie să speculăm ce texte au fost găsite de Templieri. Și, dacă am avea dreptate, comunitatea Qumran și biserica din Ierusalim erau unul și același lucru și Templierii, în mod clar, aveau cele mai corecte documente „creștine" – mult mai importante decât evangheliile sinoptice!

De departe, cea mai importantă legătură între esenienii din Qumran, Cavalerii Templieri și francmasoni este faptul că toate trei organizațiile se concentrează pe reconstrucția mistică și fizică a Templului lui Solomon. Este puțin probabil să fie o coincidență și nu ar putea fi un caz de asociere frauduloasă, în ceea ce privește Francmasoneria, din cauza Marii Loje a Angliei și a învățăturilor sale despre construcția unui templu spiritual ce precede descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă, cu mult peste 200 de ani.

Când am analizat creștinismul gnostic, am descoperit că exista

o legătură între el, Noul Testament şi Francmasonerie, prin faptul că toate trei aveau referinţe despre „pietrele de colţ". Am descoperit aceleaşi referinţe în textele qumraniene. Eisenman şi Wise remarcau acest lucru printre alte observaţii referitoare la legăturile dintre pergamente şi creştinism:

«Cititorii familiarizaţi cu Noul Testament vor recunoaşte „Comunitatea" şi „Templul" drept aluzii paralele, pentru că, aşa cum Iisus este reprezentat de „Templu" în Evanghelii şi în Pavel, Regula Comunităţii, folosind o imagine paralelă spirituală în „Templul", în viii 5-6 şi i x 6, descrie Consiliul Comunităţii Qumran drept un „Sfânt al Sfinţilor pentru Aaron şi Templul lui Israel". Această imagine, după cum vom vedea, este larg răspândită la Qumran, incluzând aluzii paralele la „ispăşire", „mireasmă plăcută", „Piatră unghiulară" şi „Fundaţie", care se potrivesc.»[9]

Folosirea ideii de „fundaţie", de asemenea, ne trezeşte amintiri.

Familia lui Iisus

Un element semnificativ, pe care biserica nu vrea să-l discute, este mărturia că Iisus avea fraţi, probabil şi surori. Referinţele la fraţii lui Iisus se găsesc într-o mare varietate de documente din secolele I şi II, inclusiv Noul Testament.

Să ai doi sau trei fraţi şi surori este foarte normal, dar când se presupune că eşti fiul lui Dumnezeu, se ridică o întrebare – cine a fost tatăl lor? Din fericire, există mărturii care indică faptul că Iisus a fost cel mai mare, astfel că naşterea Sa din fecioară nu este exclusă definitiv. Această problemă a fraţilor şi surorilor a fost recunoscută şi există trei teorii principale pentru a explica această situaţie.

Primele dezbateri despre creştinism purtau numele teologului care le-a iniţiat. Ideea „Helvidius" acceptă existenţa fraţilor lui

[9] Robert Eisenman & Michael Wise: *The Dead Sea Scrolls Uncovered (Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă)*

Hristos; argumentul „Epifanius" expune noțiunea că erau fiii lui Iosif dintr-o căsătorie anterioară; și explicația disperată expusă de Jerome a fost că termenul „frate" însemna de fapt „văr". În ciuda faptului că Biblia se referă clar la frații lui Hristos în mai multe ocazii, Biblia romano-catolică Douai indică clar opțiunea sa preferată, în notele explicative:

„... Helvidius și alți eretici au lăsat să se creadă într-un mod nepermis că binecuvântata Fecioară Maria avea alți copii pe lângă Hristos."

Aceasta contrazice pasajul din Matei 13: 55-56, care afirmă:

„Nu este acela fiul dulgherului? Nu este mama sa Maria și frații săi Iacob, Iosif, Simion și Iuda? Și surorile sale nu sunt toți cu noi?"

Răspunsul editorilor Bibliei Douai este creativ, chiar dacă mai puțin convingător pentru cititorul critic, când afirmă:

„Aceștia erau copiii Mariei... sora Sfintei Binecuvântate și deci, după stilul obișnuit al scripturii, erau numiți frați, ceea ce înseamnă cea mai apropiată legătură cu salvatorul nostru."

Dacă ar fi vreo urmă de adevăr în această stranie explicație, ar trebui să remarcăm că bunicii pe linie maternă ai lui Iisus nu au dovedit prea multă imaginație când le-au numit pe ambele lor fiice Maria. Totuși, acum este universal acceptat că Iisus avea frați și surori. Fratele său mai mic, Iaacov (în greceşte Iacob și în versiunile englezești ale Bibliei, James) au trăit mai mult decât Iisus cu aproximativ 30 de ani și, după cum vom arăta mai târziu, a fost cel care a păstrat adevăratele sale învățături, ca astfel ele să triumfe în fața unor lucruri de necrezut.

Nașterea unei noi religii

Acum știm că exista o mare diferență între biserica originală din

Ierusalim şi organizaţia de mai târziu, care le-a împrumutat imaginea, după ce credincioşii fuseseră biciuiţi în războiul cu romanii. Analizând scrierile celor pe care biserica romană îi numeşte „primii părinţi creştini" şi conducătorii de mai târziu ai bisericii, am fost nedumeriţi de confuziile, neînţelegerile şi erorile care au existat de secole. Am descoperit şi o afirmaţie de o sinceritate surprinzătoare. Papa Leon al X-lea (Papa care l-a numit pe regele Henric al VIII-lea „apărătorul credinţei") spune:

„Ne-a folosit acest mit al lui Hristos."

De la căderea Ierusalimului în 70 d.Hr., credinţa numită creştinism a început să se separe de originile evreieşti şi, curând, eroul numit Yehoshua s-a pierdut în mituri şi legende. Vechi povestiri păgâne au fost strânse într-o poveste a omului care a încercat să fie regele salvator al poporului său. La Roma, legenda lui Romulus şi Remus a fost înlocuită cu povestea a doi zei mai noi, marii sfinţi Petru şi Pavel. Zeul Soarelui Sol îşi avea ziua de naştere pe 25 decembrie şi această dată se credea că este potrivită şi pentru naşterea lui Iisus, astfel ca marii zei să fie sărbătoriţi în aceeaşi zi.

Sabatul a fost mutat de sâmbătă, în ziua zeului Soare, duminică, şi simbolurile soarelui au apărut deasupra capetelor divine şi sfinte, sub formă de halou.

Cetăţenii Imperiului Roman au descoperit că noua religie le dă un sentiment de siguranţă; chiar dacă nu o vor duce atât de bine în această viaţă, o vor duce cu mult mai bine în următoarea. Ca majoritatea oamenilor de-a lungul istoriei, nu aveau prea multă logică, preferând emoţiile, sentimentele, cerându-i noului zeu ajutor la nevoie şi rugându-se şi lăudându-l când lucrurile mergeau bine.

Creştinismul a devenit un cult mai mult decât de idei şi teologia a ocupat locul din spate în guvernarea politică.

Imperiul Roman a fost o forţă politică uriaşă şi plină de succes, dar în ciuda încercării nemiloase de a menţine puterea, aceasta nu putea dăinui veşnic. A început să se fărâmiţeze ca forţă culturală, dar a descoperit că un control al minţii omeneşti este mult mai eficient decât un simplu control asupra trupului. Creştinismul i-a dat Romei mecanismul de a instaura o putere politică fără egal, baza-

tă pe mase de oameni simpli, nesofisticați, cărora li se oferea o viață mai bună după moarte, dacă îndeplineau poruncile bisericii. Thomas Hobbes, filozoful şi gânditorul politic al secolului al XVII-lea, a exprimat situația în mod clar când a spus:

„Papalitatea nu este altceva decât fantoma decedatului Imperiu Roman, ce stă încoronată pe mormântul lui, de atunci încoace."[10]

Probabil că cel mai semnificativ eveniment în crearea a ceea ce noi numim acum „Biserica" a avut loc în Turcia, în 20 mai anul 325 d.Hr. Acesta a fost Consiliul de la Niceea, rezultatul hotărârii lui Constantin de a controla imperiul său fărâmițat o dată pentru totdeauna. Pe vremea aceea, Constantin era extrem de nepopular şi masele erau nemulțumite. Ideea cu care a venit pentru a-şi rezolva problemele a fost o lovitură de geniu. Era destul de realist să accepte că Roma nu mai avea puterea de odinioară şi, în timp ce nu-şi putea menține poziția sigură prin forță sau recompensă financiară, ar fi putut să-şi stăpânească poporul dacă s-ar fi putut infiltra în credințele spirituale ale supuşilor săi. Întreg imperiul devenise un conglomerat de culturi şi ritualuri, unele din ele, cum ar fi creştinismul, prezente în forme variate. De câteva generații, aproape fiecare religie estică şi-a găsit drumul spre Roma şi a fost absorbită şi metamorfozată pentru a se adapta gusturilor locale. Procesul de romanizare a devenit atât de profund, încât puțini din fondatorii de culturi originale şi-ar fi recunoscut propria credință după procesul de contopire şi uniformizare. În această perioadă de schimbare, aceia care se numeau creştini se certau pentru nişte diferențe fundamentale de credință.

În ciuda rolului său de legiuitor al creştinismului, Constantin a rămas credincios cultului zeului Soare, Sol Invictus, până pe patul morții, când, în sfârşit, a acceptat botezul, în speranța că creştinii ar putea totuşi avea dreptate. O poliță de asigurare ieftină şi de bun simț pentru viața de apoi.

Când împăratul s-a implicat pentru prima dată în creştinism, numărul creştinilor devenise semnificativ. Unul din zece cetățeni

[10]Thomas Hobbes: *Leviathan*

pretindea că face parte din gruparea evreiască. El a aplanat dispute pentru diferite acțiuni creştine, care se acuzau reciproc de falsitate, şi probabil a simțit că această religie devenea o forță dominantă.

Constantin a câştigat titlul pe care istoria urma să i-l confere – „Constantin cel Mare". El şi-a urzit planul şi l-a aplicat impecabil. Pe vremea aceea, erau doi împărați, Constantin, ce stăpânea vestul, şi Licinius, estul. Când Constantin a hotărât ca pe teritoriul său nici un monoteist să nu mai fie persecutat, Licinius a acceptat cu multă uşurință. Probabil că Licinius a fost total nedumerit de interesul subit al lui Constantin pentru binele unor culte, cum ar fi creştinismul. Urma să se lămurească la scurt timp după asta, când Constantin l-a acuzat că a încălcat înțelegerea şi l-a ucis pe motiv că trebuia să protejeze libertatea religioasă a cetățenilor săi. Constantin a devenit imediat unicul împărat, susținut puternic de cultul plin de influență al lui Crist. Aceasta era în mod evident o cale excelentă de a menține ordinea şi de a genera coeziunea şi Constantin sigur a simțit că merită o dezvoltare ulterioară. Erau două obstacole în fața acestei strategii: mai întâi, erau încă prea multe religii active în general şi mai ales în cadrul armatei. În al doilea rând, creştinii înşişi se certau atât de tare, încât exista pericolul unor dezmembrări în credințe diferite. Soluția lui Constantin a fost uluitoare.

Deşi el era încă devotat religiei Sol Invictus, Constantin a întrunit primul consiliu internațional al creştinilor, pentru a stabili o dată pentru totdeauna un singur punct de vedere oficial, referitor la cultul creştin şi profetul său evreu, Iisus Hristos. El a adunat capi ai bisericii din toate regiunile vechiului imperiu, inclusiv Spania, Franța, Egipt, Persia, Siria, Armenia şi însuşi Ținutul Sfânt. Pentru că creştinii erau de departe cultul cel mai răspândit din imperiu, consiliul ținut la Niceea (acum Iznik), în Turcia, s-a transformat într-un parlament de facto al noului imperiu unit. Evenimentul a fost foarte bine regizat: Constantin stătea în mijloc, cu episcopii în jurul său, pentru ca totul să depindă de autoritatea sa. Împăratul s-a aşezat ca şi Hristos înconjurat de discipoli şi aşa cum spune legenda, puterea Duhului Sfânt era de asemenea prezentă, acționând prin omul care urma să fie fondatorul Bisericii. Constantin era în principal interesat de două lucruri: Dumnezeul creştinilor, pe care

el îl vedea ca pe o manifestare a zeului Soare existent, şi figura lui Iisus Hristos pe care îl vedea ca pe un mesia evreu, aşa cum şi era, şi se simţea ca un mesia al imperiului. El credea că Iisus Hristos este un războinic şi o figură sfântă ca şi el, care a luptat ca să instaureze stăpânirea lui Dumnezeu. Dar, în timp ce regele evreiesc nu a reuşit, el a făcut-o pe deplin.

Încă din timpul vieţii, creştinii l-au privit pe Constantin ca pe un mare conducător al credinţei care i-a înfrânt pe eretici. Curând a apărut povestea convertirii sale la creştinism. În timpul Bătăliei de la Podul Milvian, împăratul a urmat instrucţiunile primite într-un vis profetic şi a pictat simbolul adevăratului Dumnezeu pe scuturile armatei sale. Potrivit cu implicarea ulterioară a lui Constantin în creştinism, s-a crezut că această imagine era cea a literelor greceşti sfinte „chi" şi „rho", primele două litere ale cuvântului „Christos". Totuşi, deoarece Constantin nu a devenit niciodată creştin, imaginea de pe scuturi era desigur cea a unui soare strălucitor, simbol al „adevăratului zeu", Sol Invictus. Nu există menţiuni din acea vreme care să descrie acest simbol, dar, deoarece împăratul tocmai fusese admis ca membru al cultului Sol Invictus şi şi-a petrecut restul vieţii ca înalt preot, pare puţin probabil că ar fi folosit o altă imagine.

Rezultatul consiliului a fost „crezul niceean" care încerca să reconcilieze diferenţele dintre diferitele fracţiuni creştine şi să evite divergenţele de doctrină care ar fi putut distruge Biserica Estică.

Regulile care s-au emis asigură şi în zilele noastre o bază pentru majoritatea bisericilor, precizând multe detalii, cum ar fi unde şi când să stea sau să se aşeze enoriaşii în timpul slujbelor. Totuşi, problema centrală era dacă Hristos era om sau zeu, şi dacă era într-adevăr zeu, care era natura exactă a divinităţii lui?

Membrii consiliului aveau o sarcină majoră în faţă, care trebuie că le-a dat multă bătaie de cap. Era greu de găsit o soluţie logică: dacă exista un singur zeu, cum putea Iisus să fie zeu fără a fi acel zeu? Şi dacă fusese conceput de Maria, rezultă că a existat un timp când Dumnezeu nu era născut, aşa că trebuie să existe o zeitate mai în vârstă, care nu este total diferită. Acesta a fost raţionamentul din mintea gentilică a lui Constantin, când a explicat relaţia „Dumnezeu Tatăl" şi „Dumnezeu Fiul". Nouă ni se pare o conclu-

zie fără fundament, pentru că nimeni nu crede că ei doi şi propriul lor tată sunt manifestări diferite ale aceleiaşi entităţi; dacă ar fi fost aşa, ar exista un singur om, deoarece noi ne tragem dintr-o linie infinită părinte/copil. Concluzia clară este că creştinismul nu este deloc o religie monoteistă şi se amăgeşte singură menţinându-şi gândirea încâlcită.

Membrii consiliului niceean şi-au pus ei înşişi întrebarea „Probabil că a fost un Dumnezeu Tată înainte ca el să construiască lumea, dar ce putea să facă când era singur?“ Nu s-a dat nici un răspuns, decât un secol mai târziu, când Sf. Augustin de Hippo a sugerat cu claritate că „Dumnezeu şi-a petrecut acel timp ca să construiască un infern special pentru cei care-şi pun asemenea întrebări!”

Arius, un preot din Alexandria, era campionul părerii fără Dumnezeu. El a argumentat că Iisus Hristos nu putea fi Dumnezeu, pentru că era om. Dumnezeu era Dumnezeu şi este blasfemie să crezi că Iisus era de natură divină. A putut deveni divin doar prin acţiunile sale. Arius era un teolog extrem de deştept şi a adus o groază de argumente din scriptură care să susţină teza sa că Hristos era un om, aşa cum erau şi membrii consiliului. Lui i s-a opus Athanasius, tot din Alexandria, care pretindea că Tatăl şi Fiul erau în mod paradoxal din aceeaşi substanţă. Părerea despre divinitatea lui Iisus era împărţită şi a trebuit să se voteze. Arius a pierdut şi preţul pe care l-a plătit pentru că a pierdut votul: numele său a devenit disprețuit, sinonim cu răul numit erezia ariană.

Erezia era o acuzaţie uşor de aruncat de la un grup creştin la altul, dar după ce Constantin a preluat controlul, înţelesul ei a devenit limpede. În esenţă, devenea adevăr ce spunea împăratul că este adevăr; restul era erezie, lucrul diavolului.

Multe scripturi erau în afara legii şi aplicarea etichetei „gnostic” le înlătura de la crezul creştinătăţii, care era foarte limitat.

În mod interesant, unul din cele mai importante documente care nu a fost elaborat la Consiliul din Niceea a fost „Donaţia lui Constantin”. Aceasta a fost o descoperire a secolului al VIII-lea, care s-a dovedit a fi ordinul lui Constantin ca Biserica de la Roma să aibă autoritate absolută în afacerile laice, pentru că Sfântul Petru, succesorul lui Iisus la conducerea bisericii, a dat această autoritate

episcopului de la Roma. Deşi e considerată de întreaga lume un fals, biserica catolică romană încă se mai agaţă de drepturile pe care acest document inventat i le conferă. Trebuie de asemenea să menţionăm că pretenţia că Petru ar fi dat cheile Raiului Papei este un alt fals deliberat, cu intenţia de a susţine pretenţiile bisericii romane. Rezultă clar din Scrierile Apostolilor şi din Scrisorile lui Pavel, că Iacob, fratele mai mic al lui Iisus Hristos, a preluat rolul de conducător în Biserica din Ierusalim. Este de asemenea interesant de notat că primii zece episcopi ai bisericii din Ierusalim au fost, după spusele lui Eusebiu, „Părintele Bisericii", toţi evrei circumscrişi, care respectau legile evreieşti, foloseau liturghia evreiască pentru rugăciunile lor zilnice şi recunoşteau numai Sabatul evreiesc şi festivalurile, inclusiv ziua ispăşirii. Această ultimă regulă demonstrează clar că ei nu priveau moartea lui Iisus ca pe o ispăşire a păcatelor lor!

Constantin, mai mult decât toţi ceilalţi, a făcut o treabă splendidă, furând teologia evreiască. Deşi el a fost în mod efectiv arhitectul bisericii, el nu a devenit niciodată creştin, dar mama sa, împărăteasa Elena, cu siguranţă că a fost. Elena a dorit ca toate locurile sfinte să fie identificate şi marcate în mod adecvat cu o biserică sau alt lăcaş, aşa că ea a trimis echipe de cercetători care aveau instrucţiuni să nu se întoarcă până ce nu găsesc fiecare loc sau lucru sfânt, de la tufişul în flăcări al lui Moise, până la adevărata cruce.

Mormântul lui Hristos a fost găsit în timp util la Ierusalim, sub Templul lui Jupiter, şi locul crucificării a fost identificat nu departe de acel loc. A fost găsit chiar şi locul unde Maria Magdalena era când a aflat vestea cea bună a Învierii şi a fost marcat cu o stea – toate acestea la 300 de ani după ce avuseseră loc evenimentele şi 250 de ani după ce romanii au distrus oraşul. Printr-o coincidenţă miraculoasă, Elena însăşi a dat peste crucea adevărată, completată de placa lui Pilat din Pont, regele evreilor. Poate că servitorii săi au fost cam prea dornici să-i intre în graţii. Împărăteasa a fondat biserici pe Muntele Măslinilor, marcând locul unde Hristos s-a ridicat la cer şi presupusul loc al naşterii sale din Betleem.

Nu putem să nu ne gândim că Elena a găsit ce şi-a dorit să găsească. Unul din locurile identificate a fost locul exact unde Dumnezeu a vorbit cu Moise din tufişul arzând de pe vârful Muntelui

Hareb, din Deşertul Sinai, care este acum locul Mănăstirii Sf. Ecaterina.

De îndată ce familia imperială a văzut valoarea practică a creştinismului, au început sărbătoriri publice ale legendelor noului cult.

Adevărul din erezii

Biserica romană de început şi-a luat asupra sa sarcina de a distruge orice nu se încadra în dogmă. Adevărul nu era important; ce voia biserica era important şi orice era contradictoriu era înlăturat. Până recent nu se cunoştea aproape nimic despre Iisus Hristos, în afara puţinelor informaţii date de Noul Testament. Este straniu cum un om care stă la baza principalei religii a lumii vestice poate lăsa urme atât de puţine. Este adesea posibil să dovedim existenţa unei figuri istorice prin lucrurile negative spuse despre ea de către duşmani, şi totuşi, Iisus aparent nu este menţionat în asemenea surse ca scrierile lui Iosif, istoricul din secolul I al evreilor – în afară de un text descoperit recent, cunoscut drept Iosif Slavul, la care ne vom întoarce mai târziu în această carte. Absenţa aproape totală a referinţelor despre Iisus este datorată foarfecelor cenzorilor, dar, din fericire, aceştia nu au avut succes deplin, aşa cum demonstrează Iosif Slavul.

Biserica romanizată a distrus orice mărturie care l-a portretizat pe salvatorul său drept muritor şi nu zeu. În unul din cele mai mari acte de vandalism, creştinii au ars până la temelii Biblioteca din Alexandria în Egipt, deoarece conţinea prea multe informaţii despre adevărata biserică a Ierusalimului. Astfel, ei au distrus cea mai mare colecţie de texte vechi pe care lumea le-a văzut vreodată. Din fericire, sarcina lor s-a dovedit imposibilă, pentru că nu au putut distruge toate mărturiile. De aici, revelaţiile Evangheliilor gnostice şi remarcabilele Manuscrise de la Marea Moartă. Ba mai mult, scrierile părinţilor fondatori ai bisericii oficiale, în mod neintenţionat, au făcut lumină asupra oamenilor şi gândurilor pe care au încercat să le distrugă. În plus, lucrările primilor gânditori creştini au scăpat câteodată cenzorului, pentru că păreau inofensive şi, totuşi, cuvintele lor pot spune în prezent foarte multe.

O astfel de informație vine din scrierea lui Clement din Alexandria, un gânditor creştin de marcă din secolul al II-lea. A fost considerat a fi mai degrabă gnostic în vederile sale, dar opera sa nu a fost complet distrusă, deoarece li s-a părut acceptabilă. O scrisoare pe care a scris-o unui om necunoscut cu numele de Theodor a supraviețuit; din ea aflăm următoarele:

«Ai făcut bine să reduci la tăcere presupusele învățături ale carpocraților. Pentru că aceştia sunt „stelele călătoare" la care se fac referiri în profeție, care ies de pe drumul îngust al poruncilor în aleile fără margini ale păcatelor carnale şi trupeşti. Pentru că, lăudându-se cu cunoştințele, după cum spun ei, „ale lui Satan" ei nu ştiu că se aruncă într-o „lume a întunericului", a falsității, şi lăudându-se că sunt liberi, au ajuns sclavii dorințelor. Astfel de oameni trebuie înlăturați toți, prin orice mijloace. Pentru că şi dacă ar spune vreun adevăr, un iubitor de adevăr nu ar trebui să fie de acord cu ei. Pentru că nu toate lucrurile adevărate reprezintă adevărul, nici acel adevăr ce pare adevărat, după părerea oamenilor, nu trebuie să fie preferat în locul adevăratului adevăr, acela după credință.

Acum despre (lucrurile) pe care le tot spun despre Evanghelia divin inspirată după Marcu, unele sunt falsuri totale, şi altele, chiar dacă conțin anumite părți adevărate, totuşi nu sunt redate adevărat. Pentru că (lucrurile) adevărate, amestecate cu invenții, sunt falsificate, aşa că, după cum se zice, chiar şi sarea îşi pierde calitatea. In ceea ce-l priveşte pe Marcu, în timpul şederii lui Petru la Roma, el a scris o relatare a facerilor Domnului şi totuşi, nu a spus totul şi nici nu a făcut aluzii la lucruri secrete şi le-a selectat pe acelea care s-a gândit că erau mai folositoare pentru credința sporită a celor care erau învățați.

Dar când Petru a murit ca martir, Marcu a venit la Alexandria, aducând atât propriile sale însemnări, cât şi pe cele ale lui Petru, din care a transferat în prima sa carte lucrurile potrivite cu drumul cunoaşterii (gnosis). [Astfel] el a compus o evanghelie mai spirituală, pentru folosul acelora care urmau să fie perfecționați. Şi totuşi, el nu a divulgat lucrurile nerostite, nici nu a scris învățăturile hierofantice ale Domnului, ci la poveştile

deja scrise a adăugat altele şi, mai mult, a notat anumite lucruri cărora le ştia interpretarea, ca un mistagog, a condus auditoriul în cel mai interior sanctuar al acelui adevăr ascuns. Astfel că el a aranjat lucrurile, nici cu rea voinţă, nici imprudent şi, după opinia mea, murind, şi-a lăsat alcătuirea bisericii din Alexandria, unde chiar şi astăzi este păzită cu grijă, fiind citită doar de aceia care sunt iniţiaţi în marile mistere.

Dar de când demonii caută distrugere pentru rasa oamenilor, Carpocrates, învăţat de ei şi folosind arte înşelătoare, a ademenit un anume presbiter al bisericii din Alexandria şi a luat de la el o copie a evangheliei secrete, pe care a interpretat-o după doctrina sa blasfematoare şi carnală şi, mai mult, a stricat-o, amestecând-o cu cuvinte neprihănite şi sfinte, minciuni neruşinate. Din acest amestec sunt extrase învăţăturile carpocraţienilor.

Pentru că nimeni, aşa cum am spus mai sus, nu trebuie să aibă încredere în ei, nici când le expun falsificările nu trebuie să recunoască faptul că Evanghelia secretă este scrisă de Marcu, ci chiar trebuie să nege sub jurământ. Pentru că „Nu toate lucrurile adevărate trebuie spuse tuturor oamenilor". Pentru acest [motiv] înţelepciunea Domnului prin Solomon sfătuieşte: „Răspunde-i nebunului după nebunia sa", învăţând că lumina adevărului trebuie asunsă de cei care sunt ignoranţi. Din nou spune: „De la el, căruia nu i se va lua" şi „Lasă nebunul să se trezească în întuneric." Dar noi suntem, „copii ai luminii Domnului", fiind luminaţi de „ziua de primăvară" a spiritului Domnului „de sus" şi „Unde este spiritul Domnului" spune, „există liberate", pentru că „toate lucrurile sunt pure pentru cel curat".

Pentru tine, nu voi ezita să răspund la întrebările ce mi le-ai pus, eliminând falsificările prin chiar cuvintele Evangheliei. De exemplu, după:

„Şi erau pe drumul ce ducea la Ierusalim", şi ce urmează, până la „După trei zile el se va ridica" [Evanghelia secretă], aduce următoarele, cuvânt cu cuvânt: „Şi au venit la Bethania şi o femeie al cărei frate murise era acolo. Şi ea se aşeză la picioarele lui Iisus şi îi zise, „Fiu al lui David, ai milă de mine."

Dar discipolii au îndepărtat-o. Şi Iisus, supărat, s-a dus la ea în grădină unde era mormântul şi, în acea clipă, s-a auzit un ţipăt din mormânt. Şi apropiindu-se, Iisus a dat la o parte piatra de la uşa mormântului. Şi s-a îndreptat spre locul unde era tânărul, a întins mâna şi l-a ridicat, luându-l de mână. Şi tânărul l-a privit, l-a plăcut şi l-a rugat să stea cu el. Şi ieşind din mormânt, au intrat în casa tânărului, deoarece era bogat. După şase zile, Iisus i-a spus ce să facă şi, seara, tânărul veni la el îmbrăcat cu o pânză de in peste trupul său gol. Şi a rămas cu el în noaptea aceea, pentru că Isus l-a învăţat misterul împărăţiei lui Dumnezeu. Şi ridicându-se, s-a întors în cealaltă parte a Iordanului. După aceste cuvinte, urmează textul „Şi Iacob şi Ioan au venit la el şi toată acea parte om gol cu om gol şi alte lucruri despre care ai scris nu s-au găsit." Şi după cuvintele „Şi a intrat în Ierihon" [Evanghelia secretă] adaugă doar „Şi sora tânărului pe care Iisus l-a iubit şi mama sa şi Salomeea erau acolo şi Iisus nu i-a primit." Dar multe alte lucruri despre care ai scris par şi sunt false.»[11]

În acest punct, scrisoarea se opreşte la jumătatea paginii.

Această referire la o evanghelie secretă şi, mai important, la o ceremonie secretă, condusă de însuşi Iisus, a fost o mare descoperire. Putea fi oare adevărat, ne-am întrebat? Poate că Clement a greşit, dar nu pare adevărat. Apoi, scrisoarea putea fi un fals; şi dacă este aşa, de ce?

Nu ne putem imagina ce motiv ar fi avut cineva s-o falsifice aşa de demult. Întorcându-ne la tema principală a scrisorii, credem că există o puternică similitudine între referinţele făcute la „tânărul gol, învelit în pânză de in" şi un incident neexplicat, în timpul arestării lui Iisus la Ghetsimani, după cum este descris în Marcu: 14:51-52:

„Şi l-a urmat un tânăr oarecare, cu o pânză de in aruncată peste trupul gol. Şi l-au reţinut. Dar el, aruncând pânza de in, a fugit, gol."

[11]Morton Smith: *The Secret Gospel (Evanghelia secretă)*

Carpocrații erau o sectă creștină de început, deosebit de dezagreabilă, care credea că păcatul era un mijloc de salvare și implicația despre cei doi bărbați goi poate fi o redare deliberat greșită a evenimentelor, ca să justifice propria lor comportare bizară.

Conținutul scrisorii sună adevărat, așa cum redă evenimentul în *Evanghelia lui Marcu*. Din nou apar elemente masonice: ne-a amintit de ceremoniile masonice, când candidatul este îmbrăcat în in alb și, desigur, mantia Templierilor era la origine din in alb simplu.

Dacă un creștin din secolul al II-lea avea cunoștințe despre ceremoniile secrete conduse de Iisus Hristos și adepții săi, ne-am aștepta ca o astfel de persoană să fie din Alexandria, care avea legături puternice cu prima biserică din Ierusalim. Dat fiind conținutul dramatic al acelei scrisori, am vrut să aruncăm o privire peste tratatele care au supraviețuit ale lui Clement, deși, poate, au fost aranjate de următorii cenzori creștini. Într-o scurtă lucrare intitulată *Misterele credinței ce nu vor fi spuse tuturor,* el arată felul în care cunoștințele nu sunt la îndemâna tuturor:

«„...înțeleptul nu spune ce se discută la consiliu". „Dar ce auzi tu cu urechile tale" spune Domnul „spune tuturor, rugându-i să primească tradiția secretă a adevăratei cunoașteri și să o expună răspicat și la vedere; și cum ni s-a spus la ureche, așa să spunem și noi altuia care ne ascultă; dar nu trebuie să comunicăm tuturor fără deosebire, ce se spune în parabole."»

Aceasta sugerează că exista o tradiție secretă și că este, cel puțin parțial, prezentă în Biblie, scrisă astfel încât cel neinițiat să poată accepta parabola la nivel literar, în timp ce acel informat să înțeleagă ceva mult mai important și esențial. Clement se putea referi doar la părțile din Noul Testament care nu sunt considerate în mod normal parabole, pentru că astfel de parabole evidente, ca „Bunul Samaritean", sunt lecții de morală și nimic mai mult.

Unde ar putea fi un înțeles ascuns în părțile mai ciudate ale poveștii lui Iisus Hristos, care sunt luate de creștinii moderni drept adevăruri literare? Episoadele, cum ar fi cel în care Iisus transformă apa în vin sau învie morții, ascund oare un mesaj criptic în spa-

tele actelor imposibile la care se referă? Am început să fim la fel de interesați de detaliile scripturilor biblice ca și de textele masonice.

Citind lucrarea atribuită unui alt creștin din secolul II, Hippolytus, intitulată *Condamnarea tuturor ereziilor,* am descoperit relatări fascinante ale unei secte eretice, care se intitulează naasseeni, care pretindeau că Iacob, fratele Domnului, le-a dat învățăturile.

Ei presupun că dragostea dintre bărbat și femeie este o practică urâtă și murdară, în timp ce să te speli în apa dătătoare de viață este un lucru minunat. Hippolytus spune mai departe:

«Ei afirmă, apoi, că egiptenii, care, după frigieni, este stabilit că au cea mai mare vechime din întreaga omenire și care au fost primii în a arăta tuturor oamenilor riturile și orgiile zeilor, care au sacrul și măreția și, pentru aceia care nu sunt inițiați, misterele de nespus ale lui Isis. Acestea, totuși, nu sunt altceva decât ceea ce s-a arătat și aruncat de la cele șapte veșminte și togă de blană, adică, organele sexuale ale lui Osiris. Și ei spun că Osiris este apă. Dar natura îmbrăcată în șapte veșminte, încercuită și împodobită cu șapte mantii din țesătură fină, eterică, (astfel numeau stelele, cu alegorii cărora le spuneau veșminte eterice) este și era generația de schimb și este arătată ca o creație transformată, inefabilă, necunoscută, neconceptă și fără de chip. Și asta spun naasseenii ce se arată în Scriptură „Drepții vor cădea de șapte ori și se vor ridica la loc". Pentru că aceste căderi, spune el, sunt schimbările stelelor mișcate de el, cel care pune stelele în mișcare.»

Există multe aluzii în acest pasaj. Termenul naasseean este o altă formă de la nasorean, numele luat de primii adepți ai lui Iisus, care au format Biserica din Ierusalim. Descrierea dezgustului pentru contactul sexual cu femei și rolul principal al purificării se potrivesc perfect cu ceea ce știm despre comunitatea eseniană de la Qumran, care a scris Manusrisele de la Marea Moartă. Fixația cu cifra șapte, își găsește un ecou interesant în referirea din scrisoarea lui Clement la sanctuarul cel mai adânc al adevărului ascuns de șapte. Am fost frapați de asemănarea cu masonii și, deși nu am pu-

tut identifica legătura dintre ei, ea a devenit ulterior clară când am întâlnit ritualul francmasonic al treptei de Arcă Regală – dar despre aceasta puțin mai târziu.

O legătură pozitivă între Iisus şi Templieri

Din dovezile pe care le avem, am fost convinşi că Iisus şi adepții săi erau numiți la început nasoreeni, dar era important de înțeles ce se înțelegea prin acest nume şi să vedem de ce nu se mai foloseşte. Însuşi lui Iisus i s-a dat acest titlu în Matei 2:23:

«"Şi venind, el a locuit într-un oraş numit Nazaret". Şi poate fi completat cu ce au spus profeții: „Că el va fi numit nazaritean."»

Acesta poate fi un indiciu că *Evanghelia lui Matei* a fost scrisă de cineva înlăturat definitiv din adevărata biserică, sau, mai posibil, că pasajul a fost adăugat ulterior de cineva care vroia să pună cap la cap nişte lucruri mai puțin frumoase. Ne-a frapat ca ilogic faptul că Iisus era obligat să meargă să trăiască într-un loc anume pentru că un profet i-a spus astfel. Ba mai mult, o greşeală majoră din Noul Testament! Se pretinde că oamenii îl numeau pe salvatorul lor „Iisus din Nazaret"! Dar oraşul Nazaret nu exista pe vremea lui Iisus! Nu există relatări istorice care să se refere la oraş înainte de menționările din Evanghelii, ceea ce este o situație unică, deoarece romanii păstrau mărturii excelente de pe întreg teritoriul imperiului. Termenul folosit de fapt era „Isus nasoreanul" pentru că era un membru vechi al mişcării cu acest nume. Noul Testament plasează primele activități ale lui Iisus în jurul Mării Galileei şi presupunerea că a mers la Capernaum, care apare în Matei 4:13, era doar o corectare istorică necesară.[12]

Am fost frapați de aceste cuvinte: ele implică faptul că Iisus era un *membru* al sectei nasoreene, care sugerează că el nu era în mod necesar conducătorul lor inițial. Se pare că Iisus nu a fost deloc fondatorul bisericii.

[12] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

Nasoreenii urmau să devină semnificativi în povestea care începe să se deruleze în fața noastră. Şi am descoperit apoi un indiciu important, venit dintr-o sursă neaşteptată. În timp ce vizita Sinaiul, Chris, un bun scafandru, a ales să se scufunde printre recifele de corali din Marea Roşie, despre care ştia, din experienţe anterioare, că era cel mai bun loc din lume pentru aşa ceva.

Vizibilitatea de sub apă în jurul lui Sharm el Sheik din Egipt este excelentă, în mod normal, dar într-o anumită zi, ea a scăzut dramatic, datorită exploziei de spori de corali. Aceasta a transformat apa, care a devenit întunecată şi, în anumite locuri, vizibilitatea a scăzut la câțiva metri. Chris continuă povestea:

„Am înțeles că nu erau numai veşti proaste, deoarece planctonul a adus creaturi minunate, precum calcanul cu raze, care încerca să se hrănească cu multitudinea de hrană. Era vreo zece dimineața când am sărit de pe puntea de oțel încinsă a lui *Apuhara* (un vas egiptean care a fost la început un spărgător de gheață suedez) şi am căzut la o sută de picioare de fundul multicolor al mării.

M-am îndreptat spre țărm, ridicându-mă uşor, când apa devenea foarte mică, ca să-mi asigure o scufundare propice decompresiei de nitrogen. La vreo 30 de picioare am intrat într-un nor mare de plancton şi nu mi-am mai văzut partenerul de scufundări, aşa că m-am întors în zona mai limpede. De îndată ce am început să văd, am înțeles că un calcan uriaş se îndrepta spre mine cu gura larg deschisă, ca şi cum avea nevoie de tone de apă ca să filtreze masa de dimineață. S-a oprit în fața mea la o oarecare distanță şi s-a lăsat în jos, nemişcat, ca o farfurie zburătoare. Acest peşte era lat de vreo 20 de picioare şi, pe când îmi roteam capul în stânga şi în dreapta, ca să văd mai bine în toată splendoarea ei această minunată creatură, am avut un sentiment de spaimă şi bucurie. Deodată, fără nici o mişcare a aripilor, s-a depărtat spre stânga şi atunci am văzut doi calcani mai mici, retrăgându-se prin spatele lui, ca să profite de curentul dinspre țărm, care le aducea hrană.

Aceasta a rămas cea mai grozavă scufundare din viața mea şi, de îndată ce m-am întors pe punte, l-am întrebat pe Ehab, ghidul arab prietenos şi atotcunoscător, despre numele locului, şi mi-a spus că se numeşte Ras Nasrani. Stând de vorbă, l-am întrebat ce înseamnă acel cuvânt şi mi-a spus că Ras se traduce simplu prin

„cap" sau „punct" şi „Nasrani" însemna mulţi peşti mici. Am mers mai departe şi l-am întrebat ce tip de peşti şi mi-a răspuns „peşti mici, obişnuiţi, foarte numeroşi".

Câteva zile mai târziu îi descria pe creştini cu exact acelaşi cuvânt, „nasrani", şi când am verificat, mi s-a confirmat că acesta este cuvântul arab obişnuit pentru adepţii marelui profet numit Iisus.

Înţelesul literar mi-a venit în minte şi deodată am înţeles totul. Ar putea fi acesta înţelesul simplu al termenului – deoarece, din cele mai vechi timpuri, creştinii erau „peştii cei micuţi"?

Aceasta poate explica şi imaginea „pescarului de oameni", pe care biserica i-o atribuie lui Hristos; mai sigur este că se bazează pe vechea asociere dintre preot şi peşte. Membrii sectei eseniene erau toţi ca nişte preoţi prin rugăciuni, evlavie, impunere în faţa legii şi se scăldau în apă cu fiecare prilej, ceea ce ar fi un motiv de a folosi termenul.

Această teorie se potriveşte cu faptul că membrii sectei nasoreene mergeau în jurul locurilor sfinte ale primei ere creştine şi însemnau locurile lor sfinte cu două arce care formau celebrul semn al peştelui. Este interesant de notat că simbolul organizaţiei a fost la origine peştele şi nu o cruce, indicând că în acea vreme, execuţia lui Hristos nu era atât de importantă.

S-ar putea ca Petru şi Ioan, membrii de seamă ai sectei nasoreene care recrutau pe alţii, să fi fost cunoscuţi drept „pescari", ca recunoaştere a activităţilor lor de recrutare şi nu ca referinţă la activitatea pescărească. Aceasta ar putea fi adevărat, mai ales că zona Mării Moarte nu are peşte; şi astfel, pentru a da o explicaţie, autorii de mai târziu ai Noului Testament au trebuit să mute originea acestor „pescari" în Marea Galileei – care era plină de peşte – ca să împace această contradicţie.

O cercetare ulterioară a arătat că adjectivul „nazōraios" a fost identificat drept un termen vechi, folosit de cei din afara sectei, care, ulterior, au devenit cunoscuți drept creștini. Epifanius vorbește de un grup pre-creștin numit *nasaraioi* care, așa cum au sugerat un număr mare de erudiți de marcă, cum ar fi Lidzbarski, desemnau la origine secta din care a ieșit Iisus (și deci Biserica). Din nou, aceasta sugerează că Iisus putea să fi fost un simplu membru și nu un întemeietor. N-a existat nici urmă de îndoială în mintea noastră, referitor la două lucruri:

Iisus nu a venit din orașul Nazaret; în loc de asta, el era membru al sectei nasoreene, ai căror membrii aproape se considerau a fi „pești".

Această descoperire avea atât de mult înțeles, încât am verificat toate informațiile pe care le aveam la îndemână, căutând mici detalii ascunse, care ar face lumină și ar putea constitui o ipoteză promițătoare. Multe date ne-au trezit interesul, dar am fost uimiți când am descoperit că secta nasoreană nu s-a stins niciodată; încă supraviețuiește în sudul Irakului, ca parte a unei secte mai mari, mandeană, ai cărei membrii descind din punct de vedere religios, nu din Iisus, ci din Yahia Yuhana, mai bine cunoscut creștinilor drept Ioan Botezătorul!

În scrierile lor, ei folosesc cuvântul similar „natzoraje", pentru a se descrie pe sine însuși. Ei cred că Yshu Mshiha (Iisus) era un nasoreean, dar unul rebel și eretic, care a trădat doctrinele secrete ale sectei ce i-au fost încredințate. Ne-am pus întrebarea ce secrete a putut poseda și cui i le-ar fi putut spune. Răspunsurile posibile nu erau chiar departe.

Nu știam foarte multe despre mandeeni și cercetându-i, ne-am concentrat pe următoarea remarcă:

> *„Mandeenii, o comunitate mică, dar tenace, locuind în Irak, se conduce după o formă veche de gnosticism, care practica inițierea, extazul și anumite ritualuri despre care se spune că semănau cu cele ale francmasonilor."*[12]

[12]Arkon Daraul: *Secret Societies (Societăți secrete)*

Deci aceasta era! Un grup cu descendență directă din biserica originală de la Ierusalim şi una din primele descrieri ale lor, pe care am întâlnit-o, identifică ritualurile lor cu Francmasoneria. S-ar putea oare ca secretul pe care Iisus se presupunea că l-a trădat să fie vreun secret masonic? Era o idee uimitoare. Aceasta trebuia să fie începutul a ceva foarte important, o opinie confirmată, când am descoperit că mandeenii de astăzi îşi numesc preoții „nasoreeni"! Am fost fascinați să descoperim că aceşti oameni îşi iau numele din cuvântul „manda", care înseamnă „cunoaştere secretă", şi am descoperit repede dovezi ale unor posibile legături cu Francmasoneria. Mandeenii folosesc un ritual al strângerii de mână numit „Kushta", „dreptate", sau îndeplinirea lucrurilor corecte. Am considerat că este o idee masonică.

Un alt aspect al ritualului lor care are accente masonice era faptul că mandeenii spun o rugăciune silențioasă când inițiații lor sunt considerați morți din punct de vedere al ritualului, aşa cum cele mai secrete cuvinte ale Francmasoneriei sunt întotdeauna şoptite în urechea unui candidat Mason Maestru, când este ridicat din mormântul ritual. Aceasta va fi o verigă importantă între trecutul şi prezentul Francmasoneriei.

Steaua mandeenilor

Chris a început să cerceteze mai îndeaproape credințele şi ritualurile acelor remarcabile fosile teologice ale unei culturi ce datează din vremea lui Iisus şi a descoperit câteva cuvinte ce duceau la o extraordinară înțelegere a istoriei.

Josefus, istoricul evreilor din secolul I, a remarcat că esenienii credeau că sufletele bune locuiesc dincolo de ocean, într-o regiune unde nu cad nici ploi, nici zăpezi, nici nu este foarte cald şi este răcorită de briza uşoară a vântului de vest, care bate încontinuu dinspre ocean. Acest ținut idilic de peste mare, înspre vest (şi uneori spre nord), este o credință comună multor culturi de la evrei la greci sau celți.

Mandeenii, totuşi, cred că locuitorii acestui ținut îndepărtat sunt atât de puri că ochii muritorilor nu-i văd şi locul lor este însemnat cu o stea, numită „Merica".

Un ținut peste ocean; un loc perfect, marcat de o stea numită Merica sau poate A-merica? Știm că luceafărul de zi era important pentru nasoreeni şi luceafărul de seară, steaua vestului, este acelaşi corp ceresc – planeta Venus.

După cum urma să descoperim foarte detailat în cercetările noastre ulterioare, Statele Unite ale Americii au fost create de francmasoni şi constituția sa este bazată pe principiile masonice şi, după cum ştim, luceafărul de ziuă este steaua spre care trebuie să privească Maestrul Mason. Steaua este simbolul important pentru Statele Unite. Gândul nostru s-a întors la ritualul masonic şi la încheierea întrunirii Lojei, când Paznicii Bătrâni şi Tineri sunt întrebați următoarele, de către Maestrul de Rugăciuni:

„Frate Paznic Bătrân. Unde îți îndrepți paşii?
Spre vest, Maestru al Rugăciunii.
Frate Paznic Tânăr, de ce să pleci din est ca să ajungi la vest?
În căutarea a ceea ce s-a pierdut, Maestru al Rugăciunii.
Frate Paznic Bătrân, ce s-a pierdut?
Secretele unice ale Maestrului Zidar, Frate al Rugăciunii."

Aceste conexiuni pot fi o coincidență, dar ni se pare că sunt prea multe coincidențe în acelaşi timp.

Steaua Americii

Pare o ciudată diversiune, când cercetăm Ierusalimul în timpul lui Iisus, dar originea numelui America este un produs adiacent cercetării noastre. Noi credem că una din problemele cercetării istorice tradiționale este că experții au cercetat „părți" individuale de istorie, ca şi cum anumite seturi semnificative de circumstanțe au sosit la data stabilită, pentru ca noi să le etichetăm şi să le cercetăm.

Cercetători serioşi apreciază din ce în ce mai mult existența unor conexiuni neaşteptate şi puternice între tot felul de evenimente ce păreau fără legătură.

Ştiam că mandeenii erau descendenți direcți ai nasoreenilor şi am stabilit de asemenea că erau identici cu qumranienii, poporul

care şi-a îngropat pergamentele secrete sub Templul lui Irod. Rezultă că, dacă strămoşii mandeenilor erau autorii pergamentelor pe care le-au dezgropat Templierii, pământul mistic de sub steaua numită „Merica" ar fi putut fi menţionat în scrierile lor secrete. Pe scurt, pare posibil ca Templierii să fi aflat de ţinutul minunat de sub steaua strălucitoare, singuratica „Merica" din pergamente, şi dacă este aşa, există o mare posibilitate ca ei să fi navigat spre vest ca să îl găsească.

În mod obişnuit, se crede că continentul America şi-a luat numele de la numele creştin al lui Amerigo Vespucci, un bogat agent din Sevillia, care aproviziona corăbii. El nu a navigat în Lumea Nouă până în 1499, la şapte ani după Columb. Astăzi, este acceptat faptul că mulţi europeni şi asiatici au sosit pe continent cu mult înainte de aceste expediţii vestite şi bine cunoscute, sprijinite de spanioli. Poate că descendenţii templieri au fost implicaţi în botezarea noului continent; poate că însuşi Templierii au pornit în căutarea unui ţinut de sub luceafărul de seară, care ştiau din descoperirile lor că se numeşte „Merica".

S-au construit corăbii templiere ca să reziste la diversele condiţii, inclusiv furtunile din Golful Biscaya şi navigarea lor, cu busolă cu magnetit şi hărţi astronomice, era departe de a fi primitivă. O călătorie transatlantică era posibilă; dacă cunoşteau ţinutul luceafărului, ţinutul Merica, aveau şi motivul să găsească Lumea Nouă şi să o părăsească pe cea veche, pentru a supravieţui atunci când Ordinul a fost declarat eretic în 1307.

În lumina acestor noi dovezi, Chris a crezut că era destul de raţional să facem speculaţia că unii dintre Templieri au pornit spre vest înspre necunoscut, arborând steagul lor de bătălie maritimă, craniul şi oasele încrucişate. Ei au găsit atunci ţinutul stelei vestice, cu 185 de ani înainte de Columb. Ideea pare plauzibilă, dar dovezile rămân indirecte, accidentale.

Chris a lucrat la interpretarea relaţiilor între culturi din sec. I d.Hr. şi când s-a gândit pentru prima dată că ar putea exista o legătură între „Merica" şi America, ştia că aşa ceva ar fi de mare însemnătate, dar mai ştia că nu o poate dovedi. Chris îşi aminteşte:

„Îmi amintesc că eram sigur că, la următoarea noastră întâlnire, Robert va fi foarte entuziasmat de posibilitatea existenţei unei ori-

gini nasoreene a numelui continentului american. Nu am spus nimic şi am aşteptat ca el să citească capitolul. A pus discheta în calculator şi a scanat ecranul. Când a ajuns la partea importantă, răspunsul său a fost o tăcere de mormânt. Eram complet dezamăgit; dacă nici Robert nu găsea această ipoteză interesantă, atunci nimeni nu va fi entuziasmat.

Robert stătea, murmura şi căuta prin teancurile de cărţi care umpleau fiecare bucăţică de pe podeaua biroului său. A fost nervos când mai multe volume din *Istoria Francmasoneriei* lui Gould au căzut grămadă, apoi a zâmbit şi a scos o carte foarte nouă şi lucioasă.

A dat repede paginile hărţii rutiere a Insulelor Britanice şi a arătat spre regiunea din sudul Scoţiei.

– Ce-ai zice de o excursie de-o zi? zise el.

– Unde vrei să ajungi? am întrebat eu, încercând să nu par prea dezamăgit. Edinburgh?

– Nu. Doar câteva mile mai la sud, satul Roshu… zona Capelei Rosslyn.

Trecuseră două zile de când pornisem spre Edinburgh şi Robert nu explicase unde şi de ce mergeam.

De la începutul muncii noastre, ne-am împărţit responsabilităţile pentru perioada Templierilor, Robert concentrându-se pe evenimentele din secolul al XIII-lea şi eu studiam tot ce era înainte de acesta. Chiar când eu investigam Ierusalimul în secolul I d.Hr., Robert se concentra asupra Scoţiei în secolul XIV. Vizitele anterioare în străinătate scoseseră la iveală un număr mare de morminte templiere şi masonice, care ne-au demonstrat ce importantă era această ţară în dezvoltarea Francmasoneriei. Deci, ce altceva aflase Robert?

Am folosit timpul călătoriei ca să discutăm diferitele zone ale lucrării noastre, dar, când ne apropiam de graniţa scoţiană la Gretna, am devenit nerăbdător şi am insistat ca Robert să-mi explice misiunea din acea zi.

– Bine, a spus el zâmbind. Ştii că am cercetat istoria familiei Sinclair şi capela pe care a construit-o William St. Clair în actualul sat Rosslyn.

– Da, am răspuns eu grăbit, arătându-i astfel dorinţa mea de a

trece mai repede la subiect.

– Nu era înregistrată când am citit prima dată despre ea, dar există ceva ciudat despre Capela Rosslyn, care se potriveşte cu ideea ta despre „Merica". Am devenit foarte atent în timp ce el a continuat. Întreaga clădire este decorată în interior cu sculpturi cu semnificaţii masonice şi... botanice. Arce, praguri de uşă, stâlpi, toate acoperite cu motive decorative de plante, din specii diferite.

Era desigur fascinant, dar legătura cu descoperirea mea mandeană încă nu-mi era clară.

– Problema este... Robert a ezitat ca să creeze un suspans. Acele plante includ cactuşi, aloe şi ştiuleţi de porumb. M-am gândit mult la importanţa acestei descoperiri.

– Când zici că a fost construită capela?

Tocmai aceasta este problema, a spus Robert bătându-se peste genunchi. Lucrarea a început în 1441 şi s-a terminat 45 de ani mai târziu, în 1486. Bănuiesc că aceste sculpturi au fost făcute... ah, da, nu mai târziu de 1470.

– Mai spune-mi o dată când a descoperit Columb America! Aveam nevoie ca cineva să confirme ceea ce ştiam deja.

– A debarcat în Bahamas în 1492, Puerto Rico în 1493, Cuba în 1494, dar nu a ajuns în ţara principală. Robert a continuat înainte să-i pun următoarea întrebare. Şi, evident că cactusul, aloea şi porumbul indian erau plante din Lumea Nouă, care erau necunoscute în afara continentului, până în secolul al XVI-lea. Mă uitam fix la Robert pe măsură ce înţelegeam. Chiar dacă Columb descoperise aceste plante în prima sa călătorie scurtă, Capela Rosslyn a fost terminată cu 6 ani înainte şi, deci, sculpturile cu porumb, aloe, cactus au fost făcute când Christofor Columb era încă elev.

Altcineva călătorise în America şi s-a întors cu plantele înainte să descopere Columb Lumea Nouă. Şi dovada se găseşte în construcţia templieră/masonică!

Am sosit la capelă pe la prânz, simţindu-ne onoraţi şi foarte entuziaşti de faptul că ne aflam într-un loc atât de special. Uitându-ne prin interior am privit piatra solidă, bolta acoperişului groasă de 3 picioare care se întinde pe toată lungimea incintei şi ne-am minunat de decoraţia încărcată. Plimbându-ne prin capelă, am descoperit plantele pe care le căutam: ştiuleţii de porumb erau

deasupra ferestrei din peretele de sud şi cactusul aloe apărea la pragul de sus al uşii de pe acelaşi perete. (Fig. 7 şi 8)

Am putut vedea şi alte plante pe care le-am recunoscut şi peste tot erau manifestări ale „Omului Verde", figură celtică care reprezenta fertilitatea.

Am numărat peste o sută de „oameni verzi", dar cred că erau chiar mai mulţi, ce ieşeau din vegetaţie.

Capela Rosslyn este un loc remarcabil şi magic.

Uneşte creştinismul cu vechiul folclor celtic şi Francmasoneria Templierilor. Am ştiut cu siguranţă că aceasta nu va fi ultima noastră vizită la această clădire unică.

* * *

Tot ce descoperisem despre esenieni/nasoreeni părea să aibă legături evidente cu Francmasoneria; revelaţia neaşteptată că o sectă descinsă din mandeeni încă există în Irak ne-a deschis mai multe direcţii de cercetare. Una din ele ne-a dus pe neaşteptate la o clădire din Scoţia, care avea extraordinare imagini masonice/templiere. Dar, ca să-i înţelegem pe deplin pe nasoreeni, ştiam că trebuia să ne întoarcem înapoi în timp, să deslușim elementele iniţiale ale misterului nostru: aveam nevoie să descoperim unde au apărut prima dată elementele cheie ale religiei evreieşti.

CONCLUZII

Descoperind că qumranienii şi însuşi Iisus aveau legături puternice cu Templierii şi Francmasoneria, doream acum să aflăm originea credinţelor şi ritualurilor lor.

Poporul din Qumran era o distilare a tot ce poate fi descris drept evreiesc şi, totuşi, existau mai multe elemente în structura şi sistemul lor de credinţe decât sunt atribuite de Vechiul Testament.

Încă o dată urcasem o treaptă în cercetarea noastră. Chiar când trebuia să ne întoarcem la perioada lui Iisus în speranţa de a găsi o

explicație pentru credințele Templierilor, a trebuit să ne întoarcem încă o dată în timp, ca să reconstruim teologia evreilor. Ritualurile Francmasoneriei au fost probabil inventate de qumranieni, dar eram într-un fel siguri că ele erau mult, mult mai vechi.

Am hotărât să ne întoarcem înapoi cât puteam de mult, apoi să continuăm lucrarea, ca să înțelegem capacitățile uimitoare ale gândirii qumraniene.

Capitolul 6

LA ÎNCEPUT, OMUL L-A FĂCUT PE DUMNEZEU

Grădina din Eden

Am hotărât că aveam nevoie să înțelegem istoria şi evoluția credințelor religioase evreieşti, astfel că ne-am concentrat asupra unui lucru vital tuturor civilizațiilor – limba.

Există dovada că majoritatea limbilor din subcontinentul indian, Asia vestică, Europa şi părți din nordul Africii au o sursă comună, veche. Elementele comune ale sutelor de limbi au demonstrat acest lucru. Ni s-a părut că putem aplica acelaşi lucru religiei, pentru că atunci când au apărut popoare, aşa cum şi-au dobândit limba, şi-au dobândit şi legendele şi zeii. Conexiunile dintre religii aparent diferite pot, credem noi, să ne releve relații la fel de clare ca şi cele descoperite de filologi (cei care studiază apariția limbii).

Originile limbii au fost căutate de mii de ani. La început, mulți oameni credeau că limba era de origine divină şi, dacă cineva ar descoperi prima şi cea mai pură formă de vorbire, ar descoperi lexiconul zeilor. S-au făcut multe „experiențe" pentru a găsi această limbă primă, inclusiv cele ale lui Psamtik I, faraonul Egiptului în secolul al VII-lea d.Hr., care a crescut doi copii în aşa fel, încât să nu audă nici un cuvânt vorbit, în speranța că ei vor vorbi în mod instinctiv o limbă pură şi divină. Se spune că au vorbit frigiana în mod spontan, o limbă veche din Asia Mică.

Acelaşi experiment a fost făcut 2.000 de ani mai târziu de regele James al IV-lea al Scoției, iar limba care a rezultat a fost la fel de neconvingătoare, ebraica.

Prima limbă, din care virtual s-au născut ulterior toate limbile

din lumea veche, a fost denumită, destul de nepoetic, proto-indo-europeană. Aceasta a fost sursa comună de urdu, franceză, punjbi, persană, poloneză, cehă, galeză, greacă, lituaniană, portugheză, italiană, afrikaans, germană şi engleză, printre multe altele. Nu vom şti niciodată când era proto-indo-europeana o singură limbă vie, pentru că ceea ce ştim în mod detailat despre trecut se bazează pe următorul mare pas revoluţionar care s-a dezvoltat din limbă – cuvântul scris.

Cartea Genezei a fost scrisă pentru prima dată acum aproximativ 2.700 de ani, cu mult după regele Solomon. Oricât de veche este, acum ştim că scrierea a început a doua oară în istorie, într-o ţară numită foarte frumos, Sumer.

Sumer este locul de naştere acceptat al civilizaţiei. Scrierea, teologia şi tehnologia construcţiei au pus ulterior bazele tuturor culturilor europene şi din Orientul Mijlociu. Deşi nimeni nu este sigur de unde vin sumerienii, ei credeau că vin dintr-o ţară numită Dilmun, care se crede că este locul unde se află Bahrein-ul de astăzi, pe coasta vestică a Golfului Persic. Pe la anul 4000 î.Hr., ei aveau o existenţă înfloritoare în zona care astăzi este sudul Irakului, între două râuri, Tigrul şi Eufratul. Câmpiile mari aluvionare erau bune pentru agricultură şi dădeau recolte bogate, râurile erau pline de peşte. În mileniul patru î.Hr., Sumerul avea o cultură bine stabilită care avea oraşe, meşteşugari specializaţi, lucrări de irigaţie, centre de ceremonie şi rapoarte scrise.

Culturile orăşeneşti sunt foarte diferite de cele din sate, deoarece concentraţiile mari, numeroase de oameni necesită o structură socială sofisticată, cu majoritatea forţei de muncă luată din producţia agricolă, fără pierderea productivităţii. Sumerienii au dezvoltat tehnici agricole excelente şi s-a calculat din textele, din scrierile cuneiforme, că producţia lor de grâu de acum 4.400 de ani s-ar putea compara cu cele mai mănoase zone din Canada.

În afară de faptul că aveau o agricultură foarte eficientă şi câteva industrii de bază, cum ar fi textilă şi ceramică, sumerienii au inventat materiale noi, inclusiv sticla, şi au devenit ceramişti neîntrecuţi ca şi lucrători în metal. Ei foloseau aur, argint, aramă şi bronz. Au devenit sculptori neîntrecuţi în piatră şi creatori de filigrane delicate şi tâmplărie, dar fără îndoială, cea mai importantă

invenție a acestui popor extrem de competent a fost roata.

Realizările lor în construcții erau impresionante; multele lor inovații includeau stâlpul, care era direct inspirat de trunchiul curmalului. Primele lor cetăți erau ridicate din cărămidă de pământ; acestea s-au prăbuşit după câteva generații, aşa că a fost ridicată o altă construcție peste cea veche. După mii de ani de civilizație sumeriană, acest proces de prăbuşire şi reconstrucție a creat nişte movile mari pe care le numim „Tells"; multe din ele, înalte de vreo 60 de picioare, încă există.

Bogăția sumerienilor a atras călătorii din ținuturile îndepărtate, care încercau să-şi schimbe mărfurile lor simple pe produsele minunate ale acestei civilizații avansate. Drept răspuns, sumerienii au format o întreagă clasă de negustori internaționali, cu mari depozite pentru import şi export. Sumerienii erau în situația de a cere termeni avantajoşi pentru comerțul lor şi este posibil ca populația să fi avut acces la cele mai exotice şi splendide mărfuri din toate colțurile ştiute ale lumii. Multe dintre materiile lor de bază erau aduse pe râuri în bărci, care erau apoi ori vândute, ori dezmembrate pentru lemnul lor valoros. Singurul copac care creştea acolo era curmalul şi lemnul său era prea moale ca să fie folosit în construcții. Sumerul nu avea cariere de piatră, astfel că atunci când sumerienii doreau să construiască în piatră, blocurile tăiate erau aduse pe râuri şi transportate printr-un elaborat sistem de canale în locul necesar. Bărcile nu puteau călători contra curentului, astfel că bunurile manufacturate, folosite la plata cumpărării de materii prime, trebuiau cărate înspre nord cu măgarul; calul era necunoscut în Sumer.

Oraşele din Sumer

(*vezi* Appendix 6)

Erau mai mult de 20 de oraşe în ținutul Sumer, dintre care cele mai importante erau Ur, Kish, Eridu, Lagash şi Nippur. Fiecare avea autonomie politică, condus de rege şi preoțime. Pentru sumerieni, pământul era al lui Dumnezeu, fără a cărui forță procreativă viața ar lua sfârşit; regele era un zeu mai mic, mai pământean, a cărui responsabilitate era să asigure productivitatea comunității. În cen-

trul fiecărui oraş, era casa zeului – templul – de unde preoţii controlau fiecare aspect al vieţii din comunitate, inclusiv justiţia, administrarea pământului, educaţia teologică şi ritualul religios.

Şcolile cunoscute drept „edubba" aveau clase profesionale şi educaţia începea la o vârstă mică. Ei trebuiau să înveţe bine scrisul şi apoi să studieze un număr mare de subiecte inclusiv matematica, literatura, muzica, dreptul, contabilitatea, topometria. Ţelul lor era să formeze conducători cultivaţi. În timp ce elemente ale limbii sumeriene sunt folosite în zilele noastre, ea nu era de origine proto-indo-europeană; de fapt, era una din puţinele limbi fără legătură cu limba de bază.

Interesul nostru referitor la sumerieni consta din descoperirea elementelor teologice ca sursă comună a răspândirii limbii şi credinţelor religioase.

Arheologii au descoperit mii de tăbliţe în ruinele de la Nippur, care redau istoria poporului. Scrierile datează după cum ştim din 3500 î.Hr. şi, în acelaşi mod în care s-a descifrat limba, obiectele fundamentale cum ar fi capul, mâna şi piciorul au fost primele care au fost identificate.

Acestea erau pictograme uşor de realizat, cu un desen al obiectului, dar curând au fost create cuvinte simbolice. Simbolul pentru bărbat era un penis în erecţie, semănând cu o lumânare. De aici s-a format cuvântul pentru sclav bărbat, care avea formă de lumânare, cu trei triunghiuri suprapuse ce reprezentau dealurile. Aceasta desemna un străin; Sumerul nu avea dealuri şi singurii rezidenţi bărbaţi erau sclavii. Semnele pe care le reprezentau erau făcute prin apăsarea unui băţ în argila udă şi astfel apărea o dungă mai mare, în care era introdus instrumentul de scriere şi se termina o linie. Acest efect de triunghi la fiecare capăt al liniei a fost tradus mai târziu drept picioruş, cârlig; ele sunt semnele mici pe care le putem vedea la extremităţile literelor de pe pagină.

Nu numai forma stilizată a literelor noastre provine din ţinutul Sumer, ci însuşi alfabetul.

Litera „A", de exemplu, derivă din imaginea capului de taur, care era reprezentat de un triunghi cu două laturi alungite, dând impresia de coarne. Această literă a fost prima dată dezvoltată de fenicieni, apoi a intrat în cultura grecească, unde arăta ca un cap de

taur culcat, deoarece grecii au folosit majuscule în alfabetul lor. Litera „A" a fost rotită la 90 de grade şi a devenit „alpha", literă similară majusculei „A" din zilele noastre, care reprezintă un cap de taur întors.

În prezent, engleza mai conține câteva cuvinte sumeriene aproape pure, cum ar fi alcohol (alcool), carne (trestie), gypsum (ghips), myrrh (răşină mirositoare) şi saffron (şofran). Aşa cum ne-au dat printre multe alte lucruri, roata, sticla, alfabetul, diviziunile de timp, matematica, arta construcției, sumerienii ne-au mai dat şi altceva: pe Dumnezeu. Ne-au mai dat şi cele mai vechi istorii scrise. În calitate de francmasoni, am fost deosebit de interesați de referirile sumerienilor la Enoch, care este important pentru învățătura masonică şi povestea sumeriană a potopului care figurează în ritualul masonic de treaptă.

Etimologii au arătat că povestea Grădinii din Eden din cartea Genezei este povestea din Sumer; ba mai mult, oraşe cum ar fi Ur, Larsa şi Haram, menționate în cartea Genezei, se situau în ținutul Sumer. Geneza ne relatează povestea creației:

„La început, Dumnezeu a creat cerul şi pământul. Şi pământul era fără formă şi gol, şi era întuneric pe fața pământului. Şi spiritul lui Dumnezeu se mişca peste ape. Şi Dumnezeu a zis: să se facă lumină. Şi s-a făcut lumină... Şi Dumnezeu a zis: să fie o boltă cerească în mijlocul apelor şi să se separe apele de ape. Şi Dumnezeu a făcut bolta şi a separat apele care erau sub boltă de apele care erau deasupra: şi aşa s-a făcut... Şi Dumnezeu a zis: apele de sub cer să fie împreună într-un loc şi să apară Pământ uscat: şi aşa a fost. Şi Dumnezeu a numit uscatul Pământ şi apele laolaltă le-a numit ținutul mării... Şi Dumnezeu a zis: Pământul să facă iarbă, iarba să facă sămânță şi pomul să poarte rod..."

Comparați cu un fragment dintr-o relatare babiloniană a creației cunoscută drept *Enuma Elish,* primele două cuvinte însemnând „Când este sus". Era scris şi în babiloniană şi în sumeriană cu aproape o mie de ani înainte de Geneză şi a rămas aproape completă pe tăblițe cuneiforme.

„Tot pământul era apă! Apoi a fost o mişcare în mijlocul mării; şi atunci a fost făcut Eridu... Marduk a aşezat o trestie pe faţa apei, El a făcut praf şi l-a împrăştiat lângă trestie. Pentru ca să-i facă pe zei să locuiască în lăcaşul inimilor, a creat omenirea. A făcut şi vieţuitoarele şi fiinţele. A creat Tigrul şi Eufratul şi le-a pus la locul lor. Le-a proclamat nume de zei. A făcut iarba, mlaştina, trestia şi pădurea, pământurile, mlaştinile; vaca sălbatică şi viţelul ei, mielul, livezile şi pădurile; ţapul şi capra de munte... Stăpânul Marduk a zăgăzuit marea... A făcut trestii, copaci, a pus cărămizi, a ridicat clădiri; a făcut case, a construit cetăţi, l-a făcut pe Erech...”

Această poveste mesopotamiană a creaţiei este fără îndoială sursa legendei Genezei şi îi atribuie lui Dumnezeu toate lucrurile bune făcute de remarcabili sumerieni. Referinţele la clădirile create de Dumnezeu nu au fost transpuse în povestea israelită din cauza naturii nomade a evreilor, ceea ce înseamnă că singurele cetăţi în care au trăit pe vremea cărţii Genezei şi au fost notate fuseseră construite de alţii. Dumnezeul Genezei, Yahve, nu a existat decât la câteva sute de ani după scrierea acestor tăbliţe cuneiforme.

După mulţi experţi, zeii civilizaţiilor de mai târziu sunt dezvoltări ale zeilor sumerieni ai fertilităţii şi furtunii. Putea fi oare adevărat? Desigur, zeul furtunii a jucat un mare rol în ţinutul Sumerului şi în legenda lui Noe. Sumerienii priveau natura ca pe o entitate vie şi zeii şi zeiţele erau întruchipări ale forţelor naturii. Unele zeităţi erau responsabile cu fertilitatea pământului şi oamenilor; altele erau responsabile cu furtunile care aveau loc. Evident, era important pentru continuitatea oamenilor ca ei să fie iubiţi de zeii fertilităţii; în acelaşi mod, datorită efectelor devastatoare ale lucrărilor lor, zeii furtunii trebuiau îmblânziţi ca să se păstreze modul de viaţă sumerian. Probabil că cel care a provocat Potopul a fost un zeu al furtunii care avea putere peste vreme, ceea ce a condus la povestea lui Noe; şi, în calitate de francmasoni, erau interesaţi de zeii furtunii şi potopurilor, deoarece ordinul acordă unei întregi trepte – Treapta Marinarului – un ritual complet şi detailat pentru a păstra povestea căpitanului Noe şi legenda Potopului. Problema majoră cu care oamenii din Sumer trebuiau să lupte era inundarea

câmpiilor joase prin care curgea Tigrul şi Eufratul, la sud de mare.

Din când în când, inundaţiile erau devastatoare, dar odată trebuie că a fost un adevărat cataclism şi astfel a intrat în folclor. Nu putem şti dacă a existat vreun constructor de bărci numit Noe, dar putem fi siguri că Potopul a avut loc.

O analiză ulterioară a Genezei, în special genealogia lui Seth şi Cain, ne trimite la Sumer pentru povestea creaţiei. Există liste ale regilor sumerieni de la Larsa, care cuprindeau 10 regi care au domnit înainte de Potop şi cam între 10.000 şi 60.000 de ani. Lista de la Larsa se termină cu cuvintele „După Potop, regalitatea a coborât pe pământ". Aceasta sugerează un nou început, după Potop. Ultimul nume pe a doua listă Larsa este Ziusudra, care este un alt nume pentru Utanapiştim, eroul poveştii babiloniene a Potopului, scrisă în tăbliţa a 12-a a *Epopeii lui Ghilgameş*. Al şaptelea rege de pe lista sumeriană a fost considerat ca având o înţelepciune specială în probleme ce ţineau de zei şi a fost primul care a practicat profeţia; acest al şaptelea nume este Enoch, despre care Scriptura spune: „a mers împreună cu Domnul" şi în tradiţie evreiască a trebuit dus la ceruri fără să moară. Ni se pare că este puţin probabil ca scriitorul Genezei să folosească materialul sumerian care intrase în tradiţia evreiască. Legăturile între religia evreilor şi vechiul ţinut al Sumerului sunt evidente, dar situaţia devine şi mai ciudată când căutăm motivul pentru care scriitorul original sau Yahwist care a folosit materialul său, i-a făcut pe descendenţii lui Seth atât de longevivi, înainte de Potop. Credem că a făcut-o ca să accentueze contrastul dintre condiţiile de viaţă înainte şi după pedeapsa divină prin Potop. Există totuşi şi o altă raţiune. Unii scriitori au sugerat că numerele astronomice din listele de regi sumerieni pot fi rezultatul speculaţiilor astrologice care aplicau măsurători derivate din observarea stelelor ca să calculeze perioadele de domnie mitică. În acelaşi fel, primii scriitori evrei poate că au aranjat numerele de pe listă ca să corespundă cu o cronologie care asigura un număr fix de ani, de la creaţie la construirea Templului lui Solomon, şi au împărţit această perioadă în epoci, dintre care prima, de la creaţie până la Potop, avea 1656 de ani.[1]

[1] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).*

Ur, cetatea lui Avraam

Ur, vestit astăzi pentru marele zigurat, în mileniul III î.Hr. a fost considerat unul din marile state-cetăți ale lumii. Laturile nordice şi sudice ale cetății aveau canale importante care aduceau corăbii de pe Eufrat şi de pe mare, care era mult mai aproape de oraş acum 4.400 de ani decât este acum. S-au păstrat liste cu încărcături de aur, aramă, minereu, lemn, fildeş, perle şi pietre prețioase într-un singur transport.

Ur a devenit celebru sub Ur-Namma în anul 2100 î.Hr., când părți mari din oraş au fost reconstruite şi dezvoltate şi aveau o populație de 50.000 de oameni. Marele zigurat a fost mărit şi înfrumusețat cu mozaicuri, plantat cu pomi şi arbuşti. În vârful lui era templul zeității oraşului – Nanna, zeița Lunii. În anul 2000 î.Hr., locuitorii au suportat mânia zeului lor, pentru că, împreună cu alte 16 oraşe sumeriene, Ur a fost jefuit de elamiți. Această înfrângere, ca toate celelalte, a fost pusă pe seama necredinței oamenilor în zeul lor, care i-a lăsat fără protecție în fața inamicilor. Această distrugere a fost descrisă de un scrib care a fost martorul întâmplării îngrozitoare:

„Pe toate străzile, erau trupuri moarte; în locurile unde aveau loc festivități, oamenii zăceau grămezi."

Templele şi casele au fost dărâmate, obiectele de preț furate şi cei care nu au fost ucişi au fost făcuți sclavi. Oraşul a supraviețuit, dar niciodată nu şi-a recâştigat pe deplin gloria şi, prin secolul XVIII î.Hr., Ur devenise o cetate relativ minoră. În această perioadă de decădere, relația dintre sumerieni şi panteonul zeilor a devenit tensionată şi conceptul de zei personali a crescut în importanță.

Aceşti zei personali, care erau de obicei fără nume, erau legați direct de individ – cam ceea ce am numi un înger păzitor. O persoană moştenea zeul de la tată, aşa că dacă cineva spunea „că se roagă zeului părinților" nu era o afirmație generală despre zei, ci îşi exprima propria sa identitate familială – dreptul dobândit prin naştere. Acest zeu personal îl va proteja şi, dacă va fi necesar, cauza sa va fi expusă în fața zeilor mai mari, dar, în schimb, cerea su-

punere şi atenţie. Dacă omul se comporta urât, zeul său îl părăsea. Omul era desigur arbitrul a ceea ce era bine şi rău; dacă simţea că a făcut rău, îi era frică de reacţia zeului, dar dacă făcea ceva ce toată lumea în afară de el credea că este rău, era în siguranţă. Acesta pare un mijloc foarte bun de a controla majoritatea comportărilor proaste, semănând cu versurile greieraşului Jimmy Cricket din filmul *Pinocchio*: „Conştiinţa personală să-ţi fie ghid."

În perioada de decădere, între 2000 şi 1800 î.Hr., un bărbat numit Abram a hotărât să-şi părăsească oraşul Ur şi să se îndrepte spre nord, în căutarea unei vieţi mai bune. Direcţia pe care a ales-o era aproape opusă celei spre Dilmun, pământul sfânt spre care aspira poporul său, şi pământul strămoşilor săi. În istoria evreiască, Abram a devenit Abraham (Avraam), tatăl poporului evreu. Ne era clar că ideile pe care le-a luat cu el de la Ur urmau să fie o parte importantă a ceea ce trebuie să aflăm.

Am căutat aşa de departe înapoi în timp, cu speranţa de a înţelege mai bine şi pe Avraam şi pe zeul său, pentru că împreună ei reprezintă prima întâlnire din Biblie dintre un om real (opus unui personaj mitic) şi zeitatea care a devenit zeul evreilor. Nici unul dintre noi nu ştia prea multe despre pământul Sumerului înainte de cercetare; de fapt, această perioadă istorică era total necunoscută oricui până la mijlocul secolului al XIX-lea, când P. E. Botta, un arheolog francez, a început să dea la iveală lucruri de mare importanţă din zona pe care o cunoaştem drept Mesopotamia.

Răspândirea culturii sumeriene a avut loc cu mai bine de 5.000 de ani în urmă. Unul din cele mai bune exemple ale acestei dezvoltări culturale, de origine nord-africană/sud-vest asiatică, îl reprezintă celţii care au trecut prin întreaga Europă Centrală şi s-au stabilit în final în zonele de coastă ale vestului Spaniei, Britaniei, Cornwal, Ţara Galilor, Irlanda şi Scoţia, unde anumite grupuri sociale rămân genetic pure, prin absenţa virtuală a căsătoriilor cu alte popoare. Desenele lor întortocheate dovedesc o relaţie puternică cu arta Orientului Mijlociu şi dacă mai există vreo îndoială, analiza ADN-ului unor celţi din zilele noastre din comunităţi îndepărtate arată că există o potrivire cu grupurile tribale nord africane.

Nimeni nu ştie cu siguranţă cât a existat Sumerul, dar, din mărturiile pe care le-am consultat, pare raţional să credem că tot ce

ştim despre Sumer datează din perioada de după Potop; multe din oraşele şi cetăţile Sumerului au fost probabil mai mari înainte ca să izbucnească Potopul şi să le şteargă de pe faţa pământului.

Dumnezeu, regele, preotul şi constructorii

Potopul apare ca o întâmplare veche, chiar pentru popoare foarte vechi. Biblia spune povestea lui Noe, care a supravieţuit cu familia şi animalele lui. Mitul Potopului din Mesopotamia arată cum regele Utanapiştim salvează seminţele şi animalele de la potopul distrugător, trimis de Enlil ca să terorizeze pe alţi zei. În mitologia greacă, Deucalion şi soţia sa Pyrrha, au construit o arcă pentru a scăpa de mânia devastatoare a lui Zeus. Nu putem înainta pe ghicite; s-au descoperit, aproape de Ur, dovezi ale unui potop important chiar acum 6.000 de ani, într-o zonă unde un strat de mâl, adânc de 2 metri şi jumătate, acoperă o suprafaţă mai mare de 100.000 de km pătraţi. Aceasta înseamnă întinderea întregii văi Tigru-Eufrat, de la nord de Bagdadul modern, până pe malul Golfului Persic în ceea ce include acum părţi din Irak, Iran şi Kuweit. Ca să lase asemenea urme, potopul a avut proporţii gigantice şi desigur că a îngropat civilizaţia zonei Sumerului.

Datarea Potopului explică de ce sumerienii par să fi apărut de nicăieri, în jurul anului 4.000 î.Hr. – aproape peste noapte, în termeni arheologici. O cultură înfloritoare şi sofisticată, fără istorie sau mărturii despre originea ei, este într-adevăr misterioasă.

Dar este un mister cu o soluţie simplă.

Răspunsul este că perioada anterioară şi poate chiar mai dezvoltată din istoria Sumerului a fost distrusă în cataclism şi sumerienii care au supravieţuit au trebuit să reconstruiască totul de la fundaţii. Problema majoră cu care se confrunta poporul rămas era să găsească supravieţuitori care au fost „păstrători ai secretelor regale", aceia care au fost mari preoţi ai templelor dispărute şi deci poate au deţinut puterea ştiinţei, în special ştiinţa construcţiei. Unii poate au supravieţuit, poate cunoştinţele lor despre misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei le-au permis să afle despre venirea Potopului, dându-le timpul necesar să se îndrepte spre ţinuturile înalte, unde au reuşit într-adevăr să construiască o arcă. În timp ce secretele şi

simbolul construcției au fost anterioare Potopului, noi credem că o nevoie urgentă şi bruscă de a reconstrui „întreaga lume" a creat o nouă perspectivă bazată pe construirea fundațiilor pătrate, orizontale sau verticale, ale unui nou ordin. Nu pretindem că aceasta ar fi Francmasoneria sub orice formă a ei, dar creează conexiunea între ştiința zidăriei şi conceptul de înviere, deoarece lumea toată a avut experiența „morții" şi încă o dată s-a ridicat din apele creației.

Mulți oameni au simțit că reconstrucția Sumerului era o provocare prea mare şi au părăsit regiunea în căutarea unei noi locuințe, departe de mâlul umed care acoperea pământul lor.

Şi-au luat cu ei limba care avea o structură gramaticală la fel de sofisticată ca a limbilor moderne. Pe lângă asta au luat şi cunoştințele agricole, povestea despre clădirile lor, zeii şi miturile lor. Pentru popoare mai puțin avansate din Europa şi Asia păreau ei înşişi zei. Sarcina noastră în această cercetare o constituie problemele mari pe care trebuie să le rezolvăm şi faptul că aparențele nu au nici o legătură între ele, dar de fapt sunt interdependente. La început, studiul nostru era îngropat în materiale care acopereau perioade de la începutul timpului până în zilele noastre. A fost o adevărată provocare să punem totul cap la cap, într-o ordine logică, dar cu cât adunăm mai multe informații, cu atât imaginea devine mai clară. Acest lucru s-a dovedit adevărat pentru problemele legate de Sumer. Cu cât căutam mai mult influențe din alte culturi, cu atât găseam mai multe. Această carte nu le poate cuprinde pe toate, dar vă dăm doar un exemplu ca să vă arătăm ce extraordinar a fost rolul acestei culturi.

Conceptul de stâlp sau munte sfânt, care leagă centrul pământului cu cerul, este un concept sumerian pe care îl regăsim în multe sisteme de credință, inclusiv cele din Asia de Nord. Tătarii, mongolii, popoarele buriat şi kalmuk din Asia de Nord au o legendă care spune că muntele sfânt era o clădire în trepte, constând din şapte blocuri, fiecare din ce în ce mai mic, ridicându-se spre cer. Vârful ei este steaua polară, „buricul pământului". Această structură descrie o clădire necunoscută acestor triburi, dar se potriveşte cu descrierea ziguratului sumerian, care a fost creat ca un munte artificial.

Putem fi siguri că această legătură nu este o coincidență pentru

că numele pe care aceşti nomazi nordici îl dau acestui turn sacru mitic este simplu – „Sumer".[2]

În timp ce toate templele sumeriene se pare că au urmat această structură, cel mai celebru dintre cele cunoscute de noi este Turnul din Babel, clădirea asociată cu descendenţii lui Noe. Acest turn a fost construit în Babilon de Nabopolassar şi era un zigurat de şapte etaje, cu o înălţime de 300 de picioare, cu un altar închinat zeului Marduk, în vârf. Ca şi povestea Potopului, povestea Turnului din Babel a fost scrisă în cartea Genezei prin combinarea a diferite versiuni ale legendelor vechi şi lăsând autorilor dreptul la păreri personale. Capitolul 10 din Geneza tratează despre popularea ţărilor de pe pământ după Potop, explicând cum fiii lui Noe au ridicat triburi noi în fiecare parte a lumii. Pentru evrei, cel mai important dintre aceşti fii era Sem, care a întemeiat popoarele cunoscute drept semite (în cursul impresionantei sale vieţi de 600 de ani), care include şi poporul evreu. Următorul capitol al Genezei spune povestea Turnului din Babel, începând cu recunoaşterea faptului că, odată, era o singură limbă. Începe astfel:

«Şi pe pământ era o singură limbă, o singură vorbire. Şi când au plecat din est, au găsit o câmpie în ţinutul Sennaar (Sumer în ebraică) şi au locuit acolo.

Şi fiecare a spus vecinului: „Vino, hai să facem cărămizi şi să le coacem la foc". Şi aveau cărămizi în loc de pietre şi mâl în loc de mortar. Şi au spus: „Haideţi să facem o cetate şi un turn, al cărui vârf poate să atingă cerul: şi numele nostru va fi celebru, înainte ca noi să ne răspândim pretutindeni prin pământuri străine." Şi Domnul a venit să vadă cetatea şi turnul pe care-l construiau copiii lui Adam. Şi El a spus: „Luaţi aminte, este un popor şi toţi au aceeaşi limbă;" şi au început să-l construiască şi nimeni nu s-a abătut de la proiect, până când l-au îndeplinit. Haideţi să mergem şi să le facem limba de ruşine ca să nu se mai înţeleagă unul cu altul.

Şi astfel, Domnul i-a împrăştiat peste tot şi ei nu au mai construit cetatea."»

[2]Mircea Eliade: *Şamanism, tehnici arhaice ale extazului*

Această logică măruntă i-a lămurit pe evrei de ce oamenii vorbesc limbi diferite şi pentru că lumea a fost o sălbăticie goală înainte ca Dumnezeu să se hotărască să o repopuleze prin descendenţii lui Noe, este firesc că El a promis ţinutul Canaan fiilor lui Sem, fără să se gândească deloc la poporul dinaintea lor. Din începuturile Sale în Sumer, Dumnezeu a călătorit pe diferite drumuri, spre văile Nilului, Indusului şi chiar spre Râul Galben, formând marile religii ale lumii. Totul s-a petrecut în vremuri străvechi şi una dintre ultimele variante ale teologiei sumeriene a fost Dumnezeul evreilor.

Figura lui Avraam, primul evreu

De îndată ce Avraam a hotărât să plece din Ur, direcţia firească a fost spre nord, în sus, pe drumul celor două râuri, în căutarea unei case noi în care să fie în pace cu Dumnezeu. Vechiul Testament ne spune că până când Avraam a sosit pe pământul strămoşilor lui Israel „s-a închinat altor zei" (Iosua 24:2), ceea ce este destul de surprinzător, pentru că Yahve, zeu al evreilor (şi eventual al creştinilor), era la fel de departe în viitor, cum era calculatorul pentru William Caxton[3]! Chiar după ce Yahve s-a făcut cunoscut „Poporului Său Ales", supunerea faţă de el a fost cam nesigură vreo o mie de ani – şi alţi zei, după toate descrierile, erau la fel de populari. Când a venit vremea ca israeliţii să-şi scrie istoria, au cercetat în urmă mari perioade de timp şi au confirmat vechi tradiţii orale prin adăugarea detaliilor la ce ar fi putut fi. Lui Avraam i s-a spus probabil să părăsească cetatea natală Ur, pentru că nomazii fără de Dumnezeu din nord, care le ameninţau viaţa de zi cu zi, nu mai erau destul de buni pentru el.

În acea vreme, nemulţumirea politică era mereu exprimată drept nemulţumire teologică. Biblia afirmă că Avraam a apărut la porunca unui om, acolo unde fusese respinsă regula lui Dumnezeu. Aceasta se referă la răsturnarea reprezentanţilor lui Dumnezeu pe Pământ – regele din Ur şi preoţii săi.

[3]William Caxton, (1422-1491) tipograf englez care a imprimat în 1447 prima carte apărută în Anglia. (n.tr.).

Avraam este în general considerat a fi prima figură istorică a Bibliei; prin contrast, Adam, Eva, Cain, Abel şi Noe sunt reprezentanţii oamenilor şi vremurilor, care întruchipează ideile evreieşti şi tradiţiile referitoare la începuturile vieţii pe Pământ.

Este probabil adevărat că a călătorit spre Canaan, trecând drept nomad, şi pe drum a avut discuţii cu zeul său personal care călătorea cu el de la Sumer.

Descrierea lui Avraam drept nomad, ca ei toţi, este logică, deoarece el şi oamenii cu care călătorea nu aveau un pământ pe care să-l poată numi al lor. Am descoperit că numele evreiesc derivă din termenul „habiru", care era aparent un termen nedemn (câteodată apărând ca „abiru") folosit de egipteni ca să descrie triburile semitice care umblau de colo până colo ca beduinii.

Aşa cum am văzut, evreii pretind că se trag din Sem, fiul lui Noe, care era el însuşi o figură sumeriană de legendă, şi mai târziu din Avraam, care a părăsit Sumerul ca să găsească „pământul făgăduit". Dat fiind că nu există nici o urmă din aceşti locuitori ai Sumerului, credem că mulţi sumerieni au emigrat spre nord şi vest şi au format o parte semnificativă din aceşti nomazi care au devenit naţiunea evreiască. Totuşi, toate dovezile arată că evreii nu sunt o rasă sau măcar o naţiune istorică, aşa cum au ajuns ei să creadă; ei sunt un amalgam de grupuri semite, care au fost uniţi de lipsa unei ţări şi au adoptat o istorie teologică bazată pe credinţele unui subgrup sumerian. Poate că unul din zece din israeliţii din timpul lui David şi Solomon se trăgea din sumerieni şi un mic număr erau descendenţii lui Avraam, care, logic, nu putea fi singurul sumerian care a călătorit în Canaan şi Egipt, în timpul celei de-a doua jumătăţi a mileniului al doilea î.Hr. Poporul habiru putea fi identificat dintre nomazii care existaseră în Egipt, pentru că erau asiatici care purtau haine ciudate, aveau barbă şi vorbeau o limbă străină. Avraam este considerat a fi cheia descoperirii lui Israel, prin promisiunea făcută lui de Dumnezeu a unei case noi pentru poporul său, în ţinutul identificat mai târziu drept parte a nordului „Zonei fertile", numite Canaan. Dată fiind natura zeităţilor sumeriene descrise mai sus, este posibil ca Avraam să fi fost un preot pentru zeul lui, care era însoţitorul şi paznicul lui. Evreul de mijloc sau creştinul care citeşte Vechiul Testament poate fi iertat pentru că gândeş-

te că pământul Canaan a fost un dar binemeritat de la Dumnezeu pentru poporul Său ales, dar luarea eventuală a acestui pământ nu era altceva decât un furt. Dacă cuvintele din Vechiul Testament sunt luate cu înțelesul lor exact, atunci evreii și zeul lor erau chiar răi. Nici o justificare supranaturală nu poate scuza măcelul atâtor locuitori băștinași, așa cum pretinde Vechiul Testament.

Majoritatea creștinilor de astăzi au o impresie vagă, neclară, a istoriei zeului lor, care a fost mai întâi regele evreilor. Ei își imaginează pe zeul lor atotputernic și iubitor că promite „poporului Său ales" un pământ frumos, unde curge lapte și miere (un fel de Sumer sau Grădina din Eden redescoperită), un pământ numit Canaan. Dar Canaan nu era o sălbăticie nelocuită unde nomazi nobili să creeze o nouă așezare și Yahve nu era un binefăcător cumsecade. El era zeul furtunii, al războiului.

Recente studii arheologice arată că locuitorii din Canaan, ale căror pământuri au fost luate de israeliți, aveau o civilizație avansată, cetăți cu ziduri și nenumărate orașe mai mici și sate cu sisteme sofisticate de producere a hranei, meșteșuguri și făceau comerț în întreaga lume. Dacă acceptăm poveștile din Biblie, atunci adevăratul zeu al evreilor era în realitate un lider care aproba invazia, furtul și măcelul, și avea multe în comun cu Ginghis Han!

Suntem uimiți că mulți creștini cred că Vechiul Testment este o relatare de evenimente istorice reale, în ciuda faptului că îl arată pe Dumnezeu ca pe un maniac răzbunător fără pic de compasiune. În afară de faptul că a ordonat uciderea a sute de mii de oameni, femei și copii din cetățile pe care le-a furat de la populațiile indigene, se știe și că își ataca prietenii fără vreun motiv aparent. În Exod 4:24-25, citim că Yahve a hotărât să-l ucidă pe Moise la scurt timp după ce l-a trimis în Egipt să-i salveze pe israeliții „înrobiți". A fost convins să nu facă acest lucru îngrozitor de către o femeie care pretindea că este mireasa lui Moise. S-a rescris acest lucru în lucrarea apocrifă *Jubilees* ca să-l dezvinovățească pe Yahve și să-l învinuiască pe spiritul numit Mastema, care este doar un cuvânt ce înseamnă latura „ostilă" a naturii lui Yahve. Totuși, reiese clar din cartea Exodului că Dumnezeu l-a ucis pe fiul lui Moise când s-a mâniat. În timp ce nimeni nu a reușit până acum să dateze călătoriile lui Avraam într-o manieră sigură, este unanim recunoscut

că el nu a existat mai devreme de 1900 î.Hr. şi nici mai târziu de 1600 î.Hr.

Dacă s-ar fi aflat la sfârşitul acestei perioade, ar fi fost chiar în mijlocul ocupării Egiptului de aşa numiţii „hicsoşi" sau „regii ciobani", care i-au invadat şi asuprit pe egipteni timp de peste 200 de ani, de la 1786 până la 1567 î.Hr.

Am ajuns la concluzia că dacă ar exista o legătură între Avraam şi semiţii care au ocupat Egiptul din zona Ierusalimului, istoria ar fi fost mult mai logică. Avraam şi adepţii săi au pornit spre Haran, un oraş important din Siria modernă, pe malurile râului Balih, care era pe drumul comercial din Sumer, în sus pe Eufrat. De acolo, şi-a condus grupul în ţinutul Canaan, care este desigur Israelul.

Undeva pe drum, Avraam era îngrijorat că făcuse ceva rău, deoarece zeul său personal nu era mulţumit de el. Astfel a înţeles el o problemă gravă sau un incident ce se întâmplase în grupul său, trecând calamitatea pe seama zeului care nu i-a mai oferit protecţie, pentru că se supărase. Aşa de supărat era zeul lui Avraam (ceea ce înseamnă că problema era destul de gravă) încât el a crezut că singura ieşire era să-l sacrifice pe fiul său Isaac. Pasajul din Mica 6:7 arată gravitatea situaţiei:

„Să-l dau pe primul născut, fructul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?"

De două ori apar în povestea lui Avraam cuvintele „după aceste lucruri". S-a observat că acestea erau momentele de criză majoră, când zeul lui Avraam trebuia împăcat. Acesta era unul dintre cazuri. Din fericire pentru tânărul Isaac, problema s-a rezolvat şi tatăl foarte superstiţios şi-a schimbat ideea.

Există, totuşi, o poveste mai târzie, în care Isaac a fost sacrificat de către Abraham şi, ulterior, a înviat. Isaac, ca şi Iisus Hristos, este portretizat ca un „servitor suferind" care aduce salvarea şi mântuirea celorlalţi.

Au trecut vreo o mie de ani până ce povestea lui Avraam a fost scrisă pentru prima dată, fiind o legendă tribală transmisă pe cale orală în tot acest timp. Când a ajuns să fie scrisă, părea firesc ca zeul lui Avraam să fi fost Yahve, în ciuda faptului că Yahve nu a

apărut până în vremea lui Moise. Terminologia folosită de Moise când i-a dat pe israeliți afară din Egipt, spunându-le că mesajul său vine de la „zeul strămoşilor lui" este un mod unic sumerian de a se referi la un zeu personal care aparține urmaşilor lui Avraam.[4] În timp ce doar o mică parte din aceşti asiatici mutați (proto-evrei) ar putea fi descendenții lui Avraam, toți au adus legenda şi au adoptat-o ca pe un motiv acceptabil şi rațional pentru împrejurările curente.

Dacă Moise ar fi stat în fața acestor sclavi în Egipt şi le-ar fi transmis mesajul său de la Yahve sau de la un zeu al lumii întregi, care i-ar fi anulat pe toți ceilalți zei, ar fi fost considerat nebun.

Spre deosebire de celelalte personaje, Avraam nu a fost sursa întregului trib care i-a luat numele; în loc de zeul său personal, zeul lui Avraam a devenit caracteristica distinctivă a viitorului său popor. Ni se pare uluitor că psihicul unui sumerian a stat la baza a trei mari religii monoteiste ale lumii. Cercetarea noastră ne-a condus la înțelegerea conceptului de zeu personal şi a oamenilor care-şi derivă moştenirea culturală dintr-un bărbat care a părăsit oraşul sumerian Ur, luându-şi cu el zeul personal. Deşi am găsit comentarii despre o posibilă ceremonie de înviere, legată de Isaac, fiul tatălui evreilor, această poveste pare a avea o origine mai târzie. Nu existau legături cu Francmasoneria, aşa că cercetând apariția poporului evreu trebuia să luăm în considerație cea mai mare şi mai veche civilizație care a apărut în jurul Nilului. Avraam şi-a petrecut timpul în Egipt, în vremea perioadei de formare a națiunii evreieşti, şi am înțeles că evreii, mai târziu, au ajuns importanți şi cunoscuți pe pământul Egiptului. Egiptul antic trebuia să fie următorul obiectiv al cercetării noastre.

CONCLUZII

Doar când am cercetat prima apariție a lui Dumnezeu, am înțeles cât de puține lucruri ştim despre istoria de început. Nu ştiam nimic despre ținutul Sumerului, leagănul civilizației şi locul unde s-a

[4] John Sassoon: *From Sumer to Jerusalem (Din Sumer la Ierusalim)*

format scrierea şi învăţătura pentru prima dată. Am descoperit că sumerienii erau inventatorii stâlpului, coloanelor şi piramidei, care s-au răspândit mult mai departe de pământurile lor. Povestea Genezei, care vorbeşte despre Potop, s-a dovedit a fi fost cunoscută cu 1.000 de ani înainte de relatarea sumeriană a creaţiei, cunoscută drept Enuma Elish. Avraam a venit din oraşul sumerian Ur, aducând cu el zeul său personal cunoscut drept „zeul strămoşilor săi," undeva între 2000 şi 1600 î.Hr. Ne-am întrebat dacă Avraam avea vreo legătură cu hicsoşii, regii Egiptului, care au domnit din 1786 până în 1567 î.Hr., dar nu ştiam destule despre egipteni ca să răspundem la această întrebare. Şi, în ciuda câtorva aluzii ale personajelor care figurează în Francmasonerie, nu am găsit nici o legătură cu Francmasoneria modernă (Craftul). Dacă vom afla vreodată misterul, va trebui să ne întoarcem din nou în timp şi să studiem civilizaţia Egiptului.

Capitolul 7

MOŞTENIREA EGIPTENILOR

Începuturile Egiptului

Egiptenii sunt celebri pentru piramidele lor. După cum aveam să aflăm, tradiția acestui popor foarte deosebit este mai veche decât construcțiile, pentru că ei sunt cei care au avut o influență importantă asupra modului de viață modern.

Egiptenii de astăzi sunt un amestec de rasă arabă, neagră şi europeană, ce formează o varietate de nuanțe de chipuri. Multe sunt deosebit de frumoase şi unele sunt identice cu imaginile găsite în mormintele vechi din piramide. Această frumusețe nu este doar de suprafață; ei au fost mereu prietenoşi şi, după toate standardele, o națiie tolerantă. Ideea larg răspândită că „răii" egipteni au folosit sclavi evrei ca să construiască piramidele este o prostie, pentru că nu existau evrei în acea perioadă de început.

Primii egipteni au fost puternic influențați, dacă nu ghidați în întregime, de constructorii oraşului Sumer. Poate, după Marele Potop, unii deținători ai secretelor şi misterelor construcției au venit spre nord şi vest, până au găsit un alt popor situat pe un râu, care îşi susținea viața printr-o inundație controlată, ritmică a apelor râului, pentru a aduce fertilitate şi umezeală solului arid al deşertului.

Deoarece Egiptul are un nivel pluviometric insuficient pentru recolte, Nilul a fost mereu în centrul vieții şi nu este de mirare că acest râu a devenit în mod virtual sinonim cu Egiptul.

De la sfârşitul lui august până în septembrie are loc o inundație anuală, depunând mâl negru din care va creşte hrana nației. Revărsările prea mari dintr-un an duc la inundații grave, ce distrug case, ucid animale şi oameni; prea puține înseamnă o lipsă de apă şi deci foamete. Echilibrul vieții depindea de generozitatea Nilului.

Relatări vechi ne arată că atunci când soldaţii egipteni i-au alungat pe inamicii lor în Asia, ei au fost îngroziţi de condiţiile pe care le-au găsit în locuri cum ar fi Libanul. Vegetaţia se spunea că „creştea liberă şi împiedica înaintarea trupelor" şi „Nilul curgea din cer în loc să curgă dinspre dealuri". Această referire ne arată că ei nu aveau un cuvânt pentru ploaie şi că până şi acest fenomen vital poate să nu fie bine privit, o dată ce ai învăţat să trăieşti fără el. Au fost de asemenea dezgustaţi de temperatura apei care o beau din râuri răcoroase şi preferau să o pună în boluri la încălzit la soare, înainte să o bea.

Pe lângă Nil au trăit grupuri mici, izolate, de vânători nomazi, timp de zeci de ani, dar în timpul mileniului patru î.Hr. au început să apară aşezările agricole. Ele s-au dezvoltat ca nişte mici regate cu limite teritoriale ce trebuiau apărate. Lupta a devenit un fenomen comun înainte ca ele să ajungă să se înţeleagă, cooperarea era mai eficientă decât agresiunea şi astfel au apărut comunităţile armonioase. Înainte de 3100 î.Hr. s-a format un singur regat prin unificarea celor două ţinuturi ale Egiptului de Sus şi de Jos (*vezi* Appendix 6).

Teologia primelor perioade ale regatului unit este încă fragmentată, fiecare oraş având zeul său. Majoritatea oamenilor credeau că în timpuri imemoriale, zeii trăiseră în acelaşi fel ca oamenii cu frici, speranţe, slăbiciuni şi moarte. Zeii nu erau nemuritori şi nici omniprezenţi; ei îmbătrâneau şi mureau în cimitire speciale pentru ei.

Această mortalitate este clar opusă oricărei definiţii a unui zeu şi ridică întrebarea de ce aceşti primi locuitori au fost astfel descrişi. Singura ipoteză este că oamenii care controlau regiunea Nilului acum 5.500 de ani erau străinii care posedau cunoştinţe sau o tehnologie atât de avansată comparativ cu populaţia indigenă, încât păreau adevăraţi vrăjitori. În vremurile străvechi, magia şi religia erau inseparabile şi orice persoană puternică putea uşor deveni zeu. Nu merită să speculăm prea mult despre asemenea evenimente pierdute în negura preistoriei, dar poate că aceşti zei muritori erau oameni care posedau secretele pe care le-au transmis constructorilor de piramide înainte să plece sau să dispară ca rasă distinctă.

Egiptenii credeau că materia a existat dintotdeauna; pentru ei era ilogic să se gândească la un zeu care să facă ceva din nimic. Opinia lor era că lumea a început când ordinea a ieşit din haos şi că de atunci se duce o bătălie între forţele de organizare şi dezordine. Această creaţie a ordinii a fost adusă de un zeu care existase întotdeauna – nu era acolo doar în faţa oamenilor, a cerului şi a Pământului, existase înaintea perioadei zeilor.

Această stare haotică era numită Nun şi, ca şi descrierile sumeriene şi biblice ale condiţiilor de precreaţie, totul era întuneric, abisuri de apă, fără soare, o forţă creativă în miezul ei care a dat ordinul de a se începe lucrarea.

Despre această putere lentă, care era în interiorul substanţei haosului, nu se ştia că există; era o probabilitate, un potenţial care era amestecat cu dezordinea întâmplătoare.

În mod uimitor, această imagine a creaţiei descrie în mod perfect părerea ştiinţei moderne, în special „Teoria haosului", care a dovedit că o structură complicată evoluează şi se repetă matematic în evenimentele nestructurate complet.

Se pare că vechii egipteni erau mai aproape de părerea că lumea se bazează pe fizică decât ar părea posibil pentru un popor care nu înţelegea structura materiei.

Detaliile acestui timp de început sunt diferite de la o credinţă la alta ale marilor oraşe; cele mai influente erau (folosind viitoarele lor nume greceşti) Memphis, Hermopolis, Oraşul Crocodililor, Dedera, Esna, Edfu şi Heliopolis, „cetatea soarelui", care fusese cunoscută drept On. Ideea centrală a teologiei care stătea la temelia acestor oraşe era „un prim moment" în istorie, când o mică insulă sau deal a ieşit din haosul apei, fertilă şi gata să sprijine viaţa. În Heliopolis sau Hermopolis, cel care a adus viaţa impunând ordinea era zeul Soare, Re (cunoscut de asemenea drept Ra), în timp ce în marele oraş Memphis el a fost identificat drept Ptar, zeul Pământului.

În ambele cazuri s-a considerat că a ajuns la conştiinţă de sine în momentul în care a făcut să apară prima insulă din ape. Re/Ptar a devenit sursa beneficiilor materiale de care se bucurau egiptenii şi el era sensul tuturor artelor, sursa calităţilor esenţiale; şi cel mai important, reprezenta misterul artei construcţiei.

Stăpânii Egiptului, mai întâi regii şi apoi faraonii, erau şi zei şi oameni care stăpâneau prin dreptul divin. Fiecare rege era „fiul zeului" care, în momentul morţii, se contopea cu tatăl său, ca să fie zeu într-un cer cosmic. Povestea zeului Osiris ne spune cum a început acest ciclu de zei şi fii ai lor:

Zeiţa cerului Nut avea cinci copii, şi cel mai mare din ei era Osiris, care era om şi zeu. După cum era legea în Egiptul antic, sora sa îi devenea soţie; numele ei era Isis. Ajutat de mâna sa dreaptă – zeul Thoth – el a condus ţara în mod înţelept şi poporul său a prosperat. Totuşi, fratele său Set era gelos pe succesul lui Osiris şi l-a omorât, tăindu-i corpul în bucăţi, pe care le-a aruncat în diferite locuri ale Nilului. Isis a fost disperată, mai ales că Osiris nu lăsase nici un moştenitor, ceea ce însemna că Set avea dreptul să conducă.

Fiind o zeiţă plină de idei, Isis nu a cedat; ea a pus să se găsească părţile corpului lui Osiris şi le-a unit şi le-a insuflat viaţă. Apoi s-a lăsat pe falusul divin şi sămânţa lui Osiris a pătruns-o. Acum, când Isis îi purta copilul în pântec, Osiris s-a dus la stele unde a domnit în împărăţia morţilor.

Isis a dat naştere unui fiu numit Horus, care a crescut şi a devenit prinţul Egiptului şi, mai târziu, a răzbunat moartea tatălui său într-un duel. În bătaia care a urmat, Horus i-a tăiat testiculele lui Set şi el şi-a pierdut un ochi. În cele din urmă, tânărul Horus a fost victorios şi a devenit primul rege.

De atunci încoace, regele era mereu considerat a fi zeul Horus şi, în momentul morţii sale, el devenea Osiris iar fiul său noul Horus.

Stabilitatea celor două ţinuturi

Egiptul de Sus şi de Jos formau un singur regat în jurul anului 5200 î.Hr. Nu ştim ce probleme aveau oamenii înainte de acest timp, când zeii trăiau printre ei, dar de la început, unificarea a fost punctul principal al bunăstării statului bipartit.

Construirea piramidelor a îndeplinit aceleaşi nevoi pentru egipteni ca ziguratele pentru sumerieni, în sensul că erau munţi artificiali care ajutau regele şi preoţii să ajungă la zei. Dar mai vechi de-

cât piramidele era stâlpul care avea aceeaşi funcţie: de a uni lumea oamenilor şi lumea zeilor.

Anterior unificării, fiecare dintre cele două pământuri avea un stâlp (coloană) principal, pentru a face legătura între rege, preoţii săi şi zei. Pare rezonabil să presupunem că atunci când Egiptul de Sus şi de Jos au devenit două regate într-unul, ambii stâlpi erau legaţi. Fiecare stâlp era un cordon ombilical spiritual între cer şi pământ şi egiptenii aveau nevoie de un nou cadru teologic care să exprime relaţia noii trinităţi a celor două pământuri şi un singur cer.

În vechiul oraş Annu (numit mai târziu On în Biblie şi Heliopolis de către greci) era un important stâlp sacru, numit tot Annu – posibil înaintea oraşului.

Acesta credem că era marele stâlp al Egiptului de Jos şi echivalentul său în Egiptul de Sus. În vremea unificării, locul lui era în oraşul Nakheb. Mai târziu, oraşul Teba, cunoscut atunci drept „Waset", avea titlul de „Iwnu Shema", ce însemna „Stâlpul de Sud".

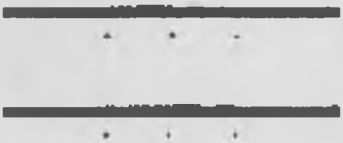

Analizând vechile credinţe şi ritualuri egiptene, credem că aceşti stâlpi au devenit manifestări fizice ale unificării. Simbolizând unirea pământurilor într-un singur regat, cei doi stâlpi erau consideraţi uniţi de grinda cerească în formă de cruce, zeul Nut, cele trei părţi formând o intrare arhitecturală. Cu un stâlp în sud şi altul în nord, deschiderea era spre est, ca să întâmpine soarele la răsărit.

După părerea noastră, aceasta înseamnă stabilitate şi, atâta timp cât ambii stâlpi rămân intacţi, regatul celor două ţinuturi va prospera. Am considerat demn de remarcat că hieroglifele egiptenilor pentru cele două ţinuturi, numite „tani", erau doi stâlpi cu faţa spre est, cu puncte ce indicau direcţia soarelui la răsărit. Stâlpul din dreapta, care în faţa acestei intrări spirituale din est era cel din

Egiptul de Jos, corespunde cu stâlpul masonic Jachin din dreapta, care reprezintă „a stabili". Nu există nici o explicație în ritualul modern a ceea ce ar putea însemna, dar ni se pare că îşi are originea chiar în Egiptul de Jos, cel mai vechi dintre cele două ținuturi. Potrivit mitului egiptean, exista un loc unde lumea s-a format pentru prima dată din haosul primordial numit Nun şi deci „Jachin" reprezintă nici mai mult nici mai puțin decât stabilirea – înființarea lumii.

Pentru egipteni, stâlpul din dreapta marchează legătura cu cerul pentru Egiptul de Sus şi în ritualul masonic este identificat cu Boaz, ce înseamnă „puterea sau aceasta este puterea". După cum vom demonstra în capitolul următor, această asociere s-a născut când ținutul Egiptului de Sus s-a arătat puternic în timpul celei mai mari încercări a Egiptului, într-o vreme când Egiptul de Jos a cedat în fața unui inamic puternic.

Francmasoneria afirmă că unificarea celor doi stâlpi reprezintă „stabilitate" şi nu există îndoială că ei arată starea în care se aflau egiptenii.

Atâta timp cât cei doi stâlpi sunt intacți, regatul celor două ținuturi este prosper. Această temă a puterii prin unirea celor doi stâlpi era, credem noi, începutul unui concept ce va fi adoptat sub multe forme de culturi ulterioare, inclusiv cele ale evreilor şi ale Francmasoneriei.

Când studiezi istoria Egiptului, descoperi repede un ideal care era centrul civilizației lor, un concept numit Ma'at. În lumina cercetării noastre, vă puteți uşor imagina uimirea şi entuziasmul pe care l-am simțit când am găsit următoarea definiție:

„Ce caracteriza Egiptul era nevoia de ordine. Credințele religioase egiptene nu aveau un pronunțat conținut etic dar, în practică, exista o recunoaştere generală că justiția era un bun fundamental, că era parte a ordinii naturale a lucrurilor. Implorarea vizirului de către faraon în ziua întâlnirii a clarificat şi mai mult această supoziție: cuvântul folosit, Ma'at, semnifica un înțeles mult mai larg decât corectitudine. La origine, cuvântul era un termen fizic; însemna nivel, ordine şi simetrie, ca fundația planului unui templu. Mai târziu a început să însemne dreptate,

adevăr şi justiţie.[1]

Putea fi o descriere mai clară, mai succintă a Francmasoneriei? Cum suntem francmasoni noi înşine, nu credem că ar putea exista o alta. Francmasoneria se consideră ea însăşi a fi un sistem special de moralitate, bazat pe dragoste frăţească, linişte şi adevăr. Masonului novice i se spune că pătratele şi nivelele sunt semne sigure prin care poţi cunoaşte un mason.

Francmasoneria nu este o religie la fel cum conceptul Ma'at nu este o parte integrantă a vreunei structuri teologice sau legende. Ambele sunt înţelegeri pragmatice ale faptului că mersul civilizaţiei şi progresul social se bazează pe abilitatea individului de a „face altuia ce ţi-ar plăcea să ţi se facă ţie". Faptul că ambele folosesc planul şi construcţia unui templu drept exemplu şi cer ca purtarea umană să fie superioară, este mai mult decât o coincidenţă. Este rar să găseşti un cod moral în societăţile care există în afara unui sistem religios şi este corect să spunem că Ma'at şi Masoneria, piatră cu piatră, nivel cu nivel, sunt o combinaţie de la care lumea modernă ar putea învăţa foarte mult.

Când am început într-adevăr să apreciem puterea şi frumuseţea Ma'at, am simţit şi mai mult că Masoneria, în forma sa actuală, se trăgea de aici. Poate că oamenii din Loja cea Mare se identifică cu valorile reale care sunt cu siguranţă în cer, dar ne e teamă să spunem că, după experienţa noastră, puţini francmasoni simpli înţeleg splendoarea socială la care sunt părtaşi. În lumea noastră contemporană din vest, valorile umane normale cum ar fi mila şi caritatea sunt confundate cu religia, adesea fiind descrise drept „valori creştine", ceea ce este o mare ruşine. Mulţi creştini sunt desigur buni şi caritabili, dar credem că aceasta este mai mult o problemă de spiritualitate personală decât de vreo lege teologică. Şi invers, unele din cele mai oribile şi inumane acte din istorie au fost săvârşite în numele creştinătăţii.

În timp ce lucram asupra echivalentului modern de Ma'at, nu am putut să nu observăm că mulţi socialişti şi comunişti se pot considera ei înşişi drept căutători atei ai binelui şi echităţii ome-

[1] P.H.Newby: *Warrior Pharaos (Faraonii războinici)*

neşti. Dacă o fac, greşesc. Ca şi într-o religie, crezul lor cere aderiune la o metodologie de lucru. Ma'at era bunătate pură, împărtăşită. Ni s-a părut un lucru logic să afirmăm că, dacă societatea vestică îşi va atinge obiectivul de egalitate şi stabilitate, înseamnă că va descoperi în sfârşit Ma'at. Dacă inginerii moderni se minunează de îndemânarea constructorilor piramidelor, ce ar face sociologii dintr-un astfel de concept?

Am înţeles deja că legătura dintre valorile masonice şi cele Ma'at devenise evidentă. Desigur, s-ar putea afirma că Masoneria este o invenţie a secolului XVII, care s-a format pe baza conceptului Ma'at. Acest argument nu stă în picioare, deoarece hieroglifele egiptene nu au putut fi înţelese până la descoperirea pietrei de la Rosetta – unde hieroglifele erau traduse în greceşte – deci au fost descifrate 100 de ani mai târziu, după ce Marea Lojă a Angliei era înfiinţată. Înainte de asta, nu era nimic evident care să arate că Francmasoneria cunoscuse principiul Ma'at.

În Egiptul antic, am descoperit o civilizaţie care predica principiile pe care le-am învăţat din ritualul Francmasoneriei şi care pare să folosească conceptul celor doi stâlpi. Exista şi o poveste despre o crimă şi o înviere, legate de numele lui Osiris, dar nu era legată de arhitectul templului, regele Solomon, sau de oricare alt templu. Era evident că trebuia să examinăm civilizaţia vechilor egipteni mai în detaliu.

Egiptenii cunoscuseră limitele căutării de sine în timpul perioadei lor de formare şi ei s-au străduit şi au înflorit datorită geniului unei idei atotcuprinzătoare care era Ma'at, ca să construiască o nouă ordine potrivită şi cu omul şi cu zeii. Viitorul caracter al poporului egiptean fusese format de acest spirit de toleranţă şi prietenie. În vremurile străvechi, Ma'at a devenit baza sistemului de legi şi curând a ajuns să însemne „dreptate", de la echilibrul universului şi al tuturor corpurilor cereşti, până la cinste şi onestitate în viaţa de zi cu zi. În vechea societate a Egiptului, gândirea şi natura erau înţelese ca două laturi ale aceleiaşi realităţi: orice era regulat şi armonios în fiecare era considerat a fi o manifestare a lui Ma'at.[2]

[2]Norman Cohen: *Cosmos, Chaos and the World to Come (Cosmosul, haosul şi lumea care va veni)*

Ştiam din studiile noastre masonice că aprecierea a tot ce era „regulat" şi „armonios" este o idee centrală a Francmasoneriei şi dreptul de a investiga misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei îl are un Mason de treapta a doua.

Povestea lui Seth şi Osiris, pe care am reliefat-o mai devreme, demonstra oamenilor Egiptului că legea divină a regilor legitimi nu putea fi anihilată, nici măcar de puterea distructivă şi anarhia reprezentate de Seth.

Conceptul Ma'at a devenit piatra de temelie a unui bun rege şi vechi relatări arată că fiecare rege şi faraon era descris drept cel care face Ma'at, „protectorul lui Ma'at" sau „cel ce trăieşte conform principiului Ma'at". Ordinea socială şi echilibrul justiţiei au decurs din Ma'at, din zeul muritor Horus până la rege. Numai prin păstrarea filiaţiei divine a regilor a putut supravieţui civilizaţia Egiptului. Această manifestare a lui Ma'at şi a descendenţei regale ca inseparabile era clar un mecanism care să evite răscoalele şi să menţină monarhia.

Nu numai că stabilitatea politică a ţării era menţinută prin adoptarea Ma'at, dar chiar întreaga prosperitate a naţiunii se baza pe acest principiu. Dacă oamenii trăiau conform principiului Ma'at, zeii vegheau ca Nilul să le aducă destulă apă şi recoltele să poată hrăni populaţia. Apa prea puţină sau prea multă s-ar fi datorat unei greşeli a oamenilor sau a regelui. Trăind după Ma'at se asigura şi victoria în război. Duşmanii ţării erau văzuţi ca forţe ale haosului şi puteau fi învinse pentru că zeii susţineau pe oamenii buni ai lui Ma'at.

Ma'at era perceput ca o zeiţă. Era fiica regelui Soare, Re, a navigat pe cer cu el în barcă şi este adesea pictată aplecată, asigurând astfel menţinerea perfectă a direcţiei. Ma'at este vizualizată cu o pană de struţ pe cap şi o „ankh" în fiecare mână. Ankh a fost şi este simbolul vieţii. Are formă de crucifix, cu partea de sus despicată până la mijloc şi deschisă ca să ia forma unui ochi sau barcă, într-o poziţie verticală.

O altă descoperire semnificativă pentru noi a fost că fratele Ma'at era zeul Lunii, Thot, care este adesea arătat la cârma bărcii lui Re, alături de Ma'at. Ni s-a trezit interesul când am găsit referinţe la faptul că Thot era o figură importantă în anumite legende

masonice de început. Thot este cel care a învăţat pe egipteni arta construcţiei şi religia şi se spune că valida ce era adevărat. Un rege care lupta împotriva răului, se spune că este un „rege bun – un moştenitor al lui Thot".

Formarea unui rege

După cum am arătat, francmasonii au multe elemente care sunt foarte egiptene, de la folosirea piramidelor la ochiul lui Amen-Ra, dar nimeni nu crede că există vreo legătură directă. Tradiţia orală a francmasoneriei datează de la descoperirea ritualului acum vreo 4.000 de ani, dar nimeni nu crede că este adevărat. Dar, prin posibila origine veche egipteană a stâlpilor şi naturii identice Ma'at, cu siguranţă că am început să credem că era o legătură. Punctul de început pentru a căuta dovezi ale similarităţii ritualurilor trebuia să fie ceremoniile regelui şi ale curţii sale.

Când conducătorul celor două ţinuturi murea, el devenea Osiris şi fiul său devenea imediat Horus şi viitor rege. Când regele nu avea nici un fiu, zeii trebuiau să rezolve problema. Totuşi, noi credem că membrii „Lojei regale" luau hotărârile şi, de îndată ce iniţierea noului „stăpân" era completă, Horus nu mai putea fi învins.

O astfel de ocazie s-a întâmplat la moartea lui Tuthmes al II-lea în 1504 î.Hr. El avea o fiică cu soţia sa, Hatshepsut, dar fiul său era făcut cu o concubină numită Isis. Acest băiat a reuşit să devină Tuthmes al III-lea şi a spus o stranie poveste despre cum zeul Amen l-a ales pe el noul stăpân al celor două ţinuturi. Când era mic a fost pregătit să devină preot şi frecventa marele templu pe care maestrul constructor Ineni l-a ridicat pentru bunicul său. Într-o zi, era acolo când tatăl său aducea un sacrificiu lui Amen şi zeul a fost adus în sala coloanelor de cedru, purtat într-o barcă altar. Zeul a fost purtat pe umeri în jurul sălii. Băiatul a căzut în genunchi pe podea, cu ochii închişi, dar când altarul a ajuns la el, zeul a oprit procesiunea, mărindu-şi greutatea, astfel că purtătorii săi au trebuit să-l lase jos. Băiatul a văzut că a fost ridicat în picioare şi în acel moment a ştiut că fusese ales să fie Horus, deşi tatăl său era în viaţă.

Această poveste seamănă foarte mult cu comportarea atribuită

lui Yahve când a fost purtat în Arcă (barca sa altar) de către israeliți. Aceasta ne-a făcut să privim cartea Exodului într-o nouă lumină şi am început să vedem cât de egipteană era întreaga poveste a lui Moise şi a israeliților săi. După părerea noastră, ceremonia încoronării a noului Horus (viitorul rege) era şi ceremonia funerară a noului Osiris (fostul rege). Aceste evenimente aveau loc în secret şi erau cunoscute doar de oficialii în vârstă – Marea Lojă?

Aceştia includeau, desigur, înalți preoți şi membri bărbați apropiați familiei regale, dar puteau fi incluşi şi maeştri zidari, scribi, generali de armată. Liturghia funerară nu a fost înregistrată, dar cunoaştem multe părți ale ceremoniei, aşa că avem o imagine clară.

Am considerat semnificativ că urcarea pe tron şi încoronarea erau evenimente separate. Prima avea loc la lumina zilei, în mod firesc în ziua care urma morții regelui, dar încoronarea era sărbătorită mult mai târziu. În ciuda multelor relatări făcute de egipteni, nu s-a descoperit nici una completă asupra încoronării egiptene, ceea ce sugerează că părțile importante ale acesteia erau un ritual secret, transmis doar unui grup foarte mic, pe cale orală.

Se ştie că ritualul ungerii regelui avea loc în piramida de la Unas. Ca într-un templu masonic, tavanul camerei principale reprezintă cerul cu stelele. Opinia pe deplin acceptată este că ceremonia era sărbătorită în ultima noapte cu lună plină, începând la apus şi continuând toată noaptea până la răsărit[3], scopul fiind un ritual de înviere care identifica pe regele mort cu Osiris.[4]

Ceremoniile de înviere nu aveau loc doar la moartea regelui, ci apar ca fiind evenimente frecvente, ce au loc în templele mortuare.[5] S-a sugerat că aceste ritualuri onorau strămoşii regeşti, dar puteau fi şi ceremonii de primire de noi membri în spațiul sacru regesc, unde erau înviați în mod figurativ înainte de a fi admişi la „secretele şi misterele" transmise prin viu grai din vremea zeilor.

Este clar că aceste secrete ar cere prin definiție o „societate secretă", un grup privilegiat, care ar constitui o structură aparte.

Un astfel de grup ar trebui să aibă o ceremonie de intrare; nici o

[3] J.Spiegel: *Das Auferstehungsritual der Unaspyramide*
[4] J. Spiegel: *Das Auferstehungsritual der Unaspyramide*
[5] S.H.Hooke: *The Kingship Rituals of Egypt* (*Ritualuri regeşti în Egipt*)

instituție de elită, veche sau modernă, nu este lipsită de o ceremonie de trecere către rangul şi ierarhiile unui grup restrâns.

La ritualul de încoronare, funerar, vechiul rege era înviat ca unul nou, şi se dovedea a fi un candidat potrivit, călătorind în jurul întregii țări.[6]

Acesta era un act cu adevărat simbolic, şi noul rege era purtat în jurul templului ca să se dovedească un candidat demn în fața tuturor celor prezenți, ce-i includea pe zeul Re şi pe asistentul său principal. Şi la o ceremonie masonică, noul membru este condus în jurul templului ca să se dovedească demn.

După ce a trecut prin cele patru puncte cardinale, lui i se arată sudul, vestul şi, în sfârşit, estul. Primul este Gardianul Tânăr, care se spune că reprezintă Luna, (Thot era zeul Lunii), următorul este Gardianul Bătrân, reprezentând Soarele (Re era zeul Soarelui) şi în final Maestrul de Rugăciuni, care se spune că-l reprezintă pe Osiris. Ca şi egiptenii, francmasonii îşi țin ceremoniile noaptea.

Similitudinile sunt evidente, dar ce dovadă avem că a existat o societate secretă, în afară de faptul că principiile ceremoniei de încoronare erau extinse şi la membrii inițiatori?

Sunt multe inscripții care indică un grup ales ai cărui membrii cunosc lucruri secrete. O inscripție pe o uşă falsă, acum în Muzeul din Cairo, a fost scrisă de cineva care a fost surprins şi onorat de faptul că a fost admis în grupul din jurul regelui Teti. Sunt scrise următoarele:

„Astăzi, în prezența fiului lui Re, Teti, lângă care trăieşte mereu înaltul preot Ptar, mai onorat de către rege decât orice alt servitor, ca maestru al lucrurilor secrete, ale tuturor lucrurilor înfăptuite de maiestatea sa; mulțumindu-l pe stăpânul său în fiecare zi, înaltul preot Ptar, Sabu. Înaltul preot Ptar, maestru al lucrurilor secrete ale regelui... Când maiestatea mi-a făcut o favoare, maiestatea sa m-a lăsat în camera sa personală, unde trebuia să aşez oamenii, fiecare la locul său; unde am găsit calea. Nimănui nu i s-a mai făcut această favoare de către nici un suveran, doar mie, pentru că maiestatea sa mă iubea mai mult

[6] S.H.Hooke: *The Kingship Rituals of Egypt (Ritualuri regeşti în Egipt)*

decât pe oricare din servitorii săi, pentru că eram prețuit cu sinceritate. Eram folositor și cunoșteam toate secretele curții, eram onorat de prezența maiestății sale."

Această persoană a simțit în mod evident că această avansare era destul de neobișnuită pentru cineva care avea rangul său, ceea ce indică faptul că membrii de rang înalt aveau un drept câștigat, regele și probabil alții aveau autoritatea să accepte oamenii bine aleși.

Egiptologii nu au găsit niciodată explicația expresiei „am găsit calea" referitor la problemele secrete, dar putem interpreta aceasta ca având acces la cunoștințele secrete, care ar deveni ulterior un mod de viață. Un punct important este că esenienii și biserica din Ierusalim foloseau același termen pentru respectarea legii lor. O altă inscripție se referă la un constructor necunoscut, care era tot membru al grupului ce deținea secretul regelui Teti:

„Am făcut astfel încât maiestatea sa să mă laude pentru aceasta... [Maiestatea sa a dat ordin să fiu primit] în camera secretă și să devin membru al curții suveranului... Maiestatea sa m-a trimis să supraveghez lucrările în Templul Ka... și în cariera de la Troia... Am făcut o ușă falsă, supraveghind lucrările."

Traducerea secolului al XIX-lea pentru „camera secretă" descria ceea ce se înțelege prin camera personală a regelui, dar aceasta nu se potrivește cu termenul de curte al suveranului care implică întregul palat. Probabil că putea fi exprimat mai clar prin „maiestatea sa a dat ordin să pătrund în camera regală cu acces restrâns, ca să pot fi membru al elitei regale".

După cum am văzut, existau instrucțiuni pentru practicile secrete ale acestei elite, ce se puteau dezvălui numai într-o ceremonie ascunsă de ochii indivizilor de rang inferior. Acesta era probabil nivelul cel mai înalt atins de un om; dar pentru un om care era și zeu, Horus, exista o ceremonie mult mai specială – ungerea unui rege. Era o posibilitate extrem de importantă ce reprezenta unirea permanentă a celor două ținuturi, asigurând prosperitatea și stabilitatea de care se bucurau. Totuși, între moartea vechiului rege și

confirmarea celui nou era un moment periculos care lăsa posibilitatea de răscoală.

Egiptologul H.W.Fairman observa:

„Este evident că într-un moment al ungerii regelui, în alegerea sau încoronarea sa, se întâmpla ceva care îi asigura legitimitatea, care dezarma în mod automat opoziția și cerea și obținea supunere, ceea ce îl făcea să devină în același timp zeu și îl lega direct de trecutul Egiptului."[7]

Această opinie este larg răspândită, dar până acum nu a existat nici o mărturie care să identifice acest eveniment cheie din cadrul ceremoniei. În lumina unei cercetări mai ample, a apărut o teorie nouă și surprinzătoare despre natura specială a ungerii unui rege.

Vom începe prin a recapitula ce se cunoaște din procesul de înscăunare regală:

Încoronarea avea loc în două stadii. Primul stadiu includea ungerea și investirea printr-un ceremonial cu guler și șorț, ca și prin prezentarea unei ankh (simbolul vieții) și patru buchete de flori de câmp. În stadiul al doilea erau prezentate însemnele regale și începea ritualul principal. O parte crucială a acestuia era reafirmarea unirii celor două ținuturi și investirea noului rege prin prezentarea a două coroane distincte, diferite, și însemne regale. În care din aceste stadii ale ceremoniei regele devine zeu, nu se spune niciodată.[8]

Am sugera că procesul central și crucial al devenirii regelui implica călătoria candidatului spre stele, ca să fie admis ca membru al societății zeilor și acolo să fie făcut Horus. E posibil să fi fost încoronat spiritual de regele mort – noul Osiris. Într-un anumit moment al nopții, vechiul rege și noul rege călătoreau spre constelația Orion împreună, unul ca să rămână în casa sa cerească și unul să se întoarcă ca să stăpânească peste pământul oamenilor.

Noul rege ar fi experimentat „moartea" cu ajutorul unei licori care i se dă de băut de către marele preot în cadrul întrunirii grupu-

[7] H. W. Fairman: *The Kingship Rituals of Egypt (Ritualurile regești în Egipt)*
[8] H.W.Fairman: *The Kingship Rituals of Egypt (Ritualurile regești în Egipt)*

lui deținătorilor secretelor regale. Acest drog ar fi putut fi un halucinogen care induce treptat o stare catatonică, noul rege devenind inert ca un cadavru. Pe măsură ce orele nopții trec, licoarea nu mai are efect și noul Horus se întoarce din călătoria sa la zeii și foștii regi ai Egiptului. Întoarcerea trebuia foarte bine calculată, astfel ca noul rege să se trezească la realitate exact în clipa în care luceafărul de ziuă se ridică deasupra orizontului.

Din acel moment, nici un muritor nu se va mai gândi să-i uzurpe puterea, dată în mod divin de consiliul zeilor din ceruri. De îndată ce membri elitei regale, „deținătorii de secrete", au hotărât pe cine să ridice la gradul sublim și unic de Horus, nu mai poate fi destituit sau înlocuit cu un altul.

Această teorie logică întrunește toate criteriile academice pentru părțile necunoscute ale ceremoniei care l-au făcut pe noul rege inatacabil. Acest procedeu ar însemna:

1. Dezarmarea opoziției și asigurarea loialității;

2. Noul rege devenea zeu (în mod evident, nici unui om nu-i era conferit acest statut);

3. Îl lega direct de trecutul Egiptului (el a fost laolaltă cu toți vechii regi).

Să dovedim ceea ce nu se poate dovedi

Dacă am descoperi o nouă cameră într-una din piramide și pe pereți să găsim o descriere detaliată a procesului de înscăunare regală, am avea dovezi suficiente pentru ca academicienii să considere teoria noastră viabilă. Dar nu se întâmplă așa. Relatarea evenimentelor nu include amănunte despre licoarea administrată viitorului rege sau despre substanțele chimice folosite la îmbălsămarea vechiului rege. Hieroglifele nu redau „moartea temporară" a candidatului la titlul de rege sau călătoria sa la stele, iar nașterea lui Osiris și a lui Horus este un eveniment implicit în cadrul înscăunării. Există dovezi indirecte care să susțină această teorie.

Înainte de a analiza motivele pentru care noi credem că această

teorie este corectă, am dori să vă amintim despre dubla abordare a cercetării noastre. Urmând acest sistem, noi nu am ignorat nici o dovadă şi am indicat clar când s-au făcut speculaţii. Contrar numărului mare de idei noi, pe care le-am expus în această carte, nu putem să găsim dovezi irefutabile pentru acest proces de înscăunare regală, dar este o teorie care umple nişte goluri în cunoaşterea acestui proces şi care este susţinută de fapte.

Mărturii tăcute

Mulţi oameni au impresia că vechii egipteni au construit piramidele pentru înmormântarea faraonilor lor. De fapt, perioada în care s-au construit piramidele a fost foarte scurtă, într-adevăr, şi va fi probabil o mare surpriză pentru cititori să afle că regina Cleopatra este mai apropiată în timp de inginerii navetelor spaţiale decât era de constructorii Marii Piramide. Nu e sigur că scopul principal al piramidelor a fost să ofere locuri de veci pentru regii morţi, iar subiectul adevăratului lor scop este încă larg dezbătut. O analogie interesantă este faptul că, în Londra, Catedrala Sf. Paul nu este şi mormântul lui Sir Christopher Wren, deşi el este înmormântat acolo.

O sursă principală de informaţii despre ritualul Osiris/Horus o constituie inscripţiile numite „Textele Piramidelor", găsite în interiorul celor cinci piramide din Saqqara de lângă Cairo, cea mai importantă fiind cea a regelui Unas, care datează de la sfârşitul celei de-a cincea dinastii a faraonilor. Deşi este veche de vreo 4.300 de ani, este considerată o piramidă târzie, dar ritualul descris este considerat a fi vechi de vreo 5.300 de ani. Studiul acestor texte a produs o reconstituire a unor elemente ale ritualului, dar cele care lipsesc sunt cele mai elocvente.[9]

Această reconstituire descrie diferitele încăperi cu ritualul respectiv; camera de înmormântare reprezintă lumea de dedesubt, anticamera, orizontul sau lumea de deasupra, şi tavanul, cerul nopţii. Sicriul conţinând corpul regelui mort a fost adus în camera de înmormântare unde avea loc ritualul. Trupul era pus într-un sarcofag şi membri elitei treceau în anticameră spărgând două vaze roşii. În

[9] J.Spiegel: *Das Auferstehungsritual der Unaspyramide*

timpul ceremoniei, Ba-ul (sufletul) regelui mort, părăsea trupul şi traversa lumea de dedesubt (camera mortuară) şi apoi, luând o formă tangibilă, statuia lui însuşi începea să traverseze cerul nopţii şi să atingă orizontul unde se întâlnea cu Dumnezeul tuturor. Apoi, procesul se repeta, dar într-o manieră mai scurtă. Pentru cine? Ne întrebăm şi noi. Poate pentru noul rege?

Cel mai uimitor aspect al acestei interpretări a Textului Piramidei Unas este faptul că există un alt ritual paralel cu ritualul principal. Acesta era un ritual tăcut, care reprezenta învierea.[10]

A fost observat în timpul ritualului vorbit, atunci când membrii au trecut din camera înmormântării în anticameră şi au spart vazele roşii. Singura posibilă explicaţie pentru acest ritual paralel, a fost că el se săvârşea pentru Egiptul de Sus, în timp ce ritualul vorbit era pentru Egiptul de Jos mai important. În loc de această explicaţie, noi ne-am întrebat dacă ar fi putut să se refere la transportul regelui temporar mort, care urma să fie înviat în formă umană înainte ca mormântul să fie sigilat.

Aceleaşi ceremonii sunt cunoscute ca identice în alte perioade şi mulţi experţi cred că ritualul este mai vechi decât cea mai veche istorie egipteană, care se crede că se situează în jurul anului 3.200 î.Hr.

O rugăciune din a şasea dinastie (2345-2181 î.Hr.) exprimă spiritul vechii teologii egiptene care a fost fundamentat pe învierea din stele şi pe menţinerea stabilităţii pe Pământ:

„Şi astfel stătea ON, apărat, ca un zeu, având aspectul lui Osiris pe tronul primului dintre cei de la vest şi făcea ce avea de făcut printre spirite, stelele nepieritoare. Fiul tău stă pe tron, luând înfăţişarea ta, el face ce ai vrut şi tu să faci mai înainte, în fruntea muritorilor, conduşi de Re, marele zeu; el cultivă orz, el cultivă grâu pe care ţi le dă ţie. HO N, viaţa şi stăpânirea îţi sunt date ţie, eternitatea este a ta, spune Re. Deşi tu poţi să vorbeşti când primeşti înfăţişare de zeu şi eşti printre zeii cei mari. HO N, sufletul tău (Ba) stă printre zei, printre spirite; frica de tine este în inimile lor; HO N, acest N stă pe tronul tău în fruntea

[10]J.Spiegel: Das Auferstehungsritual der Unaspyramide

muritorilor; lor le e frică de tine; Numele tău de pe pământ trăieşte, numele tău care este pe pământ rezistă; tu nu vei pieri şi nu vei fi distrus niciodată."

Să analizăm acum o rugă tăcută a candidatului rege despre scurta sa moarte, care trece prin lumea de dedesubt şi se întâlneşte cu vechii regi ai celor două ţinuturi:

„Atotputernic şi etern Re, arhitect şi stăpân al universului, din al cărui ordin s-au făcut mai întâi toate lucrurile, noi, creaturi fragile ale sorţii, te implorăm umili să reverşi peste această adunare întrunită în numele tău sfânt, roua continuă a binecuvântării tale. În special te rugăm să-ţi reverşi bunătatea peste slujitorul tău care vrea să împărtăşească cu noi secretele stelelor. Dă-i putere în ceasul încercării, ca să nu cedeze, şi trece-l în siguranţă, sub protecţia ta, prin valea întunecată a umbrei morţii, ca să se poată ridica din mormântul de trecere în altarul stelelor, mereu şi mereu."

Pare că se potriveşte perfect, nu-i aşa? Şi totuşi, acesta nu este un vechi ritual egiptean; este rugăciunea oferită pentru ceremonia masonică de treapta a treia, anterioară morţii figurative a candidatului, ce urmează a fi înviat ca Maestru Mason! Am schimbat doar numele „Dumnezeu" cu „Re" şi „secretele Maestrului Mason" cu „secretele stelelor" ca să putem demonstra, în rest este neschimbat.

Cum rămâne atunci cu sugestia că s-a folosit un drog narcotic ca să-l „transporte" pe noul rege până la stele şi înapoi? Aşa cum am afirmat deja, nu există nimic despre această licoare, aşa cum nu este nimic despre ritualul încoronării. Pare logic că nu există nici o înregistrare a momentului deosebit de important al devenirii regelui, pentru că nimeni nu ştia unde avea loc şi ce era; candidatul bea licoarea, călătorea spre stele şi se întorcea rege şi Horus. Tot ceea ce avea de făcut echipa sa de pe Pământ era să realizeze ceremonia şi nu punea întrebări despre treburile zeilor, din care şi regele făcea acum parte. Regele însuşi avea desigur vise stranii sub influenţa drogului, dar nu revela nimic. Prin acest proces, ceremonia înscău-

nării îl punea pe noul Horus mai presus de orice dispută ca alegere divină a zeilor, ca stăpânitor al celor două ținuturi. Drogurile narcotice au fost folosite la ceremoniile religioase de către aproape fiecare cultură omenească şi ar fi surprinzător că o astfel de cultură avansată, cum era aceea a primilor egipteni, să nu aibă cunoştinţe sofisticate despre folosirea lor. Întrebarea nu este dacă puteau folosi astfel de droguri. De ce să nu le fi folosit? Metoda pentru ca un om să se ridice la cer în moarte era să traverseze podul vieții, adesea ajutat de narcotice.

„Podul funerar, o legătură între Pământ şi Cer pe care fiinţele omeneşti o folosesc pentru a comunica cu zeii, este un simbol comun al vechilor practici religioase. Într-un timp din trecutul îndepărtat, astfel de poduri fuseseră folosite, dar, dată fiind decăderea omului, a fost mai greu să folosească astfel de poduri. Oamenii pot trece un pod cu spiritul ori ca suflet mort, ori în stare de extaz. O astfel de trecere este dificilă; nu toate sufletele reuşesc pentru că demonii şi monştrii blocau pe cei care nu sunt bine pregătiți. Doar adepții buni şi pregătiți care ştiu deja drumul între un ritual mortuar şi înviere pot traversa podul uşor."[11]

Aceste idei despre şamanism se potrivesc cu ceea ce ştim despre credinţele egiptene de la fiecare nivel. Demonii au fost ținuți departe de trecerea lui Osiris prin blesteme vorbite, dar de fapt, drumul său era sigur din două motive. Primul, el trăia prin Ma'at şi astfel era un om bun; al doilea, el ştia drumul când a traversat podul ca să devină Horus. Poate că trecerea noului rege era făcută în linişte ca să nu stârnească demonii. Noul rege putea atunci să-l urmeze pe regele mort prin ceruri, învățând drumul astfel ca să-l călăuzească şi pe viitorul rege după propria sa moarte.

Am descoperit apoi să Henry Frankfort şi-a dat seama că ritualurile de renaştere pentru regele mort erau făcute în paralel cu ritualurile de încoronare ale moştenitorului său.[12] Aceasta confirmă părerea noastră despre o dublă ceremonie pentru regii vii şi pentru

[11]Mircea Eliade: *Şamanism: tehnici arhaice ale extazului*
[12]Henry Frankfort: *Kingship and the Gods (Regi şi zei)*

cei morți. Ba mai mult, un pasaj din Textele Piramidelor arată că noul Horus era considerat a fi Luceafărul de ziuă, când noul Osiris spune:

> *„Trestiile cerului plutesc pentru mine, ca să traversez cu ele până la Re, la orizont... Voi sta printre ele, pentru că Luna este fratele meu, Luceafărul de ziuă este copilul meu..."*[13]

Noi credem că egiptenii au adoptat, pentru o bună parte din teologia şi tehnologia lor, secretele constructorilor de cetăți din Sumer şi că sumerienii erau versați în folosirea drogurilor pentru scopuri religioase.

Următoarea întrebare pe care trebuie să ne-o punem este dacă ritualurile de înviere erau exclusiv rezervate pentru încoronări. Răspunsul pare a fi nu, nu erau. La sfârşitul vechiului regim (circa 2181 î.Hr.) era cunoscută o anumită formă de înviere regală, care se ținea anual, şi cum Regatul Mijlociu avansa, ritualul era numai pentru oamenii bogați, probabil din afara grupului regelui. Aceşti oameni din afara regalității nu dețineau secretul grupului regal.

Luceafărul de ziuă străluceşte din nou

Acum trebuie să luăm în considerație un element vital al teologiei egiptene. Aşa cum am afirmat mai sus, teologia Egiptului a fost o dezvoltare a credințelor sumeriene. Mai mult, viitoarele credințe evreieşti (şi deci creştine) au fost o dezvoltare a teologiei egiptene, adaptată cu versiuni ulterioare babiloniene din aceeaşi sursă. Am întâlnit deja o identificare comună a Luceafărului de dimineață ca simbol al renaşterii la comunitatea eseniană (biserica din Ierusalim şi Francmasoneria). Am descoperit din nou tema în vechiul Egipt. Textele Piramidelor, 357, 929, 935 şi 1707 se referă la copilul regelui mort (Horus) ca fiind Luceafărul de dimineață.

Este interesant de notat că hieroglifa egipteană pentru luceafărul de ziuă are înțelesul literar de „cunoaştere divină". Aceasta pare să susțină teza noastră: cel ce candida ca rege, era ridicat la statutul

[13] *Textele Piramidelor*, 1000-1

de zeu nou/rege Horus, pentru că împărtăşea secretele zeilor din ţinutul morţilor, unde el a învăţat marile secrete înainte să se întoarcă pe Pământ, când Luceafărul de ziuă apărea la orizont chiar înainte de răsăritul soarelui.

Hieroglifă pentru Luceafărul de ziuă

Pe când lucram la această fază a cercetării noastre, s-a publicat o nouă carte care a încercat să arunce o lumină nouă asupra rolului piramidelor, detaliind proiectul lor de inspiraţie astrologică. Robert Bauval şi Adrian Gilbert au expus o cercetare bine argumentată, care arată că piramidele de la Giza sunt dispuse astfel ca să imite stelele din Centura Orion.[14] Ei s-au referit şi la ritualurile ce aveau loc în ziguratele în trepte ale Mesopotamiei vechi, ce implica Luceafărul de ziuă văzut ca marea zeiţă cosmică Ishtar. Această dovadă venită din altă sursă confirmă ce am descoperit noi independent, lucrând în sens invers la ritualurile Francmasoneriei moderne.

În Egipt, noul rege, Horus, este luceafărul de ziuă ce răsare (ca Francmasonul ce se înalţă) dintr-o moarte figurativă temporară. Luceafărul de ziuă, de obicei identificat cu Venus, s-a dovedit o verigă importantă din lanţul nostru.

Dar, totuşi, oricât de fascinante ar fi paralelele cu esenienii şi francmasonii, pe care le-am descoperit în practicile egiptene, rămâne totuşi o întrebare evidentă:

A existat un drum pentru idealurile lui Ma'at, secretele regilor egipteni şi un ritual de înviere detaliat ca să ajungem până la esenieni? Ca să aflăm, trebuie să privim mai atent povestea lui Osiris. Soarta deosebită a lui Osiris – uciderea sa brutală şi sfârtecarea de către fratele său Seth, urmate de învierea sa şi ridicarea la stele – este un exemplu incipient de vendetă şi răsplată a celui ce suferă

[14]Robert Bauval şi Adrian Gibert: *The Orion Mystery (Misterul Orion)*

nevinovat. Soarta lui Osiris aduce speranță celor din treptele de jos ale societății și dă înțeles și scop suferinței. Cultul lui Osiris a devenit un cult funerar benign, accesibil oricărui egiptean de rând. Când alți zei rămân departe în templele lor, Osiris poate fi idolatrizat oriunde, de oricine, ca un zeu local.[15]

Dacă înlocuiești „soarta" cu „crucificarea", această descriere ar putea fi a lui Iisus Hristos. Acum am știut cu certitudine că vor legături pe care doar le bănuisem că există. Nu a trebuit să așteptăm mult ca să apară o ipoteză puternică. Pe când analizam următoarea perioadă cheie a istoriei Egiptului, personajul central al cercetării noastre, Hiram Abif, a ieșit din cețurile timpului.

CONCLUZII

Am fost siguri că primii constructori egipteni au venit din Sumer și că acești emigranți sumerieni au adus cu ei tehnologia și teologia Egiptului. Civilizația egipteană era bine întemeiată pe la 3100 î.Hr. și cele două ținuturi, regatele de Sus și de Jos, erau deja considerate ca două părți ale unui stat unic.

Această unificare a două regate sub un stăpânitor divin devenea importantă pe măsura dezvoltării cercetării noastre.

Dreptul regelui de a domni se bazează pe povestea uciderii lui Osiris de către Seth și ni se spune cum Isis a refăcut corpul lui Osiris și apoi a avut un fiu, Horus, cu el. Horus a continuat să dorească să ia înapoi regatele Egiptului de la Seth, într-o puternică bătălie. Fiecare rege era considerat după aceea a fi reîncarnarea lui Horus, în mod literar „fiul Domnului". Când regele a murit, el s-a unit cu Osiris (Dumnezeu Tatăl) și a mers să trăiască în regatul morților, iar fiul său a devenit Horus, următorul rege zeu în viață.

El a învățat că securitatea întregului stat depindea de cele două regate ce munceau împreună și această cooperare era simbolizată de doi stâlpi, unul la nord și unul la sud, uniți cu o grindă cerească ce formează o intrare îndreptată spre soare răsare. Acest puternic

[15] N. Cohen: *Cosmos, chaos and the World to Come (Cosmos, haos și lumea care va veni)*

concept de putere prin unitatea celor doi stâlpi este încă o temă centrală a ritualului masonic şi a fost o temă cu care noi ne-am simțit familiari.

Aceasta nu a fost singura legătură pe care am găsit-o cu Francmasoneria modernă: conceptul de Ma'at, însemnând dreptate, adevăr, justiție în cadrul unui nivel şi a cerut o schemă simetrică, a rezumat principiile pe care le-am învățat ca francmasoni.

Acest cod umanist, etic, nu era o poruncă religioasă, nici o cerință legală, era bunătate liber exprimată de dragul bunătății.

Ştiam că Francmasoneria nu putuse copia această idee din istoria egipteană, din cauza conceptului Ma'at pierdut prin lume şi uitat până când a fost descifrată Piatra de la Rosetta. Această piatră, care a deschis calea spre traducerea hieroglifelor egiptene de neînțeles până atunci, nu a fost găsită decât la vreo sută de ani după întemeierea Marii Loje a Angliei.

În acest punct, noi am stabilit două legături indirecte cu Francmasoneria; mai întâi era o aluzie la o ceremonie de înviere legată de legenda lui Osiris; şi apoi Ma'at, mai întâi un concept şi apoi o zeiță, era sora lui Thot, zeul Lunii, şi o altă figură semnificativă în mitul masonic.

În timp ce investigam ceremonia înscăunării regelui, am descoperit că, deşi liturghia funerară nu era înregistrată, ea implica un ritual de înviere care-l identifica pe regele mort cu Osiris. Am mai găsit dovezi care sugerează că ceremoniile similare erau mult mai folosite, nu doar la înscăunarea regelui, şi se pare că este implicată o societate secretă. Dovada pentru această societate secretă am găsit-o în traducerile inscripțiilor din Muzeul din Cairo, texte care puteau fi traduse mai înainte de descoperirea Pietrei de la Rosetta, ceea ce s-a întâmplat mult după ce Francmasoneria s-a anunțat în mod public.

Cu cunoştințele învățăturii noastre masonice, am fost în stare să încercăm o reconstrucție a ceremoniei de înscăunare din Egipt, care se potrivea cu toate datele ştiute.

Legătura cea mai extraordinară cu Treapta Masonică de gradul trei a reieşit din referințele Textelor Piramidei privindu-l pe rege, ce reprezenta luceafărul care a fost o parte atât de importantă a propriilor noastre ceremonii masonice de înălțare.

Hieroglifele egiptene pentru luceafăr, sau steaua divină, arătau aceeaşi stea cu cinci colțuri, folosită să reprezinte cele cinci puncte ale prieteniei de treaptă a treia masonică. Aceasta ne-a încurajat în mod evident să investigăm mai îndeaproape conexiunea cu Egiptul, pentru că, deşi aveam bănuieli, ne lipseau dovezile pentru practicile care erau clar masonice.

Capitolul 8

PRIMUL FRANCMASON

O mare parte din energia noastră a fost dedicată dezlegării misterelor Egiptului, dar în timp ce am început să ne concentrăm pe personaje speciale şi evenimente care aveau înţeles pentru noi, în calitate de francmasoni, noi căutam mereu structuri din istorie. Uneori, interpretarea convenţională a evenimentelor istorice este zdruncinată de fapte care nu se potrivesc cu structurile acceptate. Când au loc astfel de evenimente istorice, este uneori posibil să întrezăreşti un nou adevăr în spatele feţei acceptate a istoriei. Un astfel de eveniment ne-a direcţionat atenţia înspre Perioada hicsos a istoriei Egiptului. Astăzi, egiptologii etichetează această eră drept a doua Perioadă Intermediară (1782-1570 î.Hr.), cuprinsă între Regatul de Mijloc şi Noul Regat. Aici a fost o perturbaţie majoră în curgerea lină a istoriei egiptene. Era tipul de catastrofă din care puţine civilizaţii îşi revin, şi totuşi, ştiam că Egiptul nu numai că a trecut peste ea, dar a şi atins noi culmi de dezvoltare în ciuda declinului total al monarhiei sale tradiţionale şi dominaţiei unei populaţii băştinaşe timp de şase generaţii de către un grup de invadatori străini pe care i-am întâlnit prima dată sub numele de „regi ciobani". De ce s-a întâmplat aceasta, este un mister major.

Am înţeles că epoca de schimbări – de la regii egipteni la stăpânitorii hicsoşi şi din nou înapoi la monarhia tebană – ar ascunde indicii, aşa că ne-am concentrat pe această perioadă folosind toate sursele posibile de informaţii, inclusiv Vechiul Testament.

Hiram Abif desoperit

Dacă a existat o legătură cu Vechiul Egipt la evreii din secolul I d.Hr., aceasta ar fi desigur prin Moise, fondatorul naţiunii evre-

icşti, care a fost un membru adoptat al familiei regale egiptene.

Posibilitatea de a găsi o astfel de legătură părea îndepărtată, dar am continuat să căutăm pe măsură ce treceam în revistă faptele cunoscute nouă.

Trecând prin treapta a treia a Francmasoneriei, cea care ne conferea statutul de Maestru Mason, trebuie să spunem că referinţele la Hiram Abif şi la Vechiul Testament ne-au deconcertat. Următoarele cuvinte sunt spuse de Maestrul de Rugăciuni când prezintă prima dată vechiul personaj, candidatului:

„Frica de moarte este mai prejos de ruşinea falsităţii şi dezonoarei. Ca să exemplifice acest mare adevăr, analele Francmasoneriei ne oferă un exemplu glorios prin fidelitatea de nezdruncinat şi moartea prematură a marelui nostru maestru, Hiram Abif, care şi-a pierdut viaţa chiar înainte de terminarea templului regelui Solomon, la construcţia căruia, după cum vă daţi seama, fusese principalul arhitect."

Există o presupunere evidentă că un candidat educat trebuie să ia în consideraţie acest personaj ori din cunoştinţele anterioare, ori din Biblie. Nici unul din noi nu a auzit vreodată de o astfel de persoană şi nici o versiune a Bibliei pe care am întâlnit-o nu menţionează un arhitect al Templului lui Solomon. Pentru că Hiram, regele din Tyr, a asigurat munca şi lemnul de cedru, unii au unit aceste două lucruri, dar nu există nici o legătură posibilă în afara faptului că ei au acelaşi nume. Noi, ca şi toţi francmasonii cunoscuţi de noi, îl acceptăm ca erou masonic, în ciuda faptului că ştim că nu a fost menţionat ca fiind implicat în crearea Templului lui Solomon.

Dacă numele maestrului constructor era cunoscut autorilor cărţii regilor, în special datorită uciderii lui, pare de-a dreptul imposibil ca ei să ignore o astfel de persoană cheie când spun această poveste. La început, acest lucru ne-a sugerat că el ar putea fi o invenţie ulterioară, jucând în istorie un rol într-o singură dramă. Singura explicaţie rezonabilă pe care am întâlnit-o, referitoare la numele eroului masonic, a fost că Hiram însemna în ebraică „nobil" sau „regesc", în timp ce Abif a fost identificat ca şi „cel pierdut",

oferind o descriere literară „regelui pierdut".

Când am început să studiem Egiptul antic, ne-am oprit încercând să-l găsim pe Hiram Abif, dar, neavând informații ni se părea un lucru imposibil.

Şi totuşi, în mod straniu, Hiram Abif este cel care a ieşit din trecutul îndepărtat să ne întâmpine!

De îndată ce am început cercetarea, într-o manieră exhaustivă, multe detalii ale Egiptului antic ne-au devenit familiare şi ne-a apărut ca o soluție potențială a tuturor marilor mistere masonice. Convinşi că exista o ceremonie secretă centrală a înscăunării regelui în Egiptul antic, bazată pe o „moarte temporară" şi înviere, ne-am propus sarcina de a încerca să înțelegem cum israeliții ar fi putut ajunge în posesia acestor mistere foarte speciale.

Era simplu să legăm între ele cele două idei. Biblia explică importanța Egiptului în istoria poporului evreu, prin astfel de personaje majore precum Avraam, Iacob, Isaac, Iosif şi Moise, toți implicați în evenimentele evreieşti. Ultimii doi sunt prezentați ca membri vârstnici ai curții regale, chiar dacă în perioade diferite. Ultimele capitole ale cărții Genezei descriu un tablou al toleranței şi cooperării dintre egipteni şi proto-israeliți, şi totuşi Exodul descrie o situație de mare tensiune între cele două popoare. Motivele pentru această schimbare rapidă de relație devin mai clare de îndată ce ajungem să înțelegem perioada aşa numiților regi hicsos – şi persoana care era Hiram Abif a reieşit că este figura centrală a întregii poveşti.

Prăbuşirea statului egiptean

Cercetând Egiptul am ajuns la un punct al istoriei națiunii, în epoca de bronz mijlocie, pe la sfârşitul mileniului trei î.Hr. Egiptul a intrat într-o perioadă de declin continuu, cu un guvern slab şi rupturi sociale. Străinii dinspre deşert s-au răspândit în tot ținutul, jaful a devenit un lucru obişnuit şi stilul de viață deschis, relaxat al oamenilor a dus la o tendință de a se baza pe ei înşişi pentru siguranță, decât să aibă încredere în stat. Încetul cu încetul, spiritul viguros care făcuse măreția Egiptului s-a stins, lăsând țara la discreția străinilor invidioşi. În mod inevitabil, au fost invazii şi egiptenii

au fost dominați de un popor numit „hicsos". Hicsoşii nu au navigat repede în sus pe Nil ca să ceară predarea țării; procesul a fost mult mai subtil. S-au infiltrat în societatea egipteană încetul cu încetul şi într-o lungă perioadă de timp, până când au obținut o poziție destul de puternică ca să forțeze controlul asupra celor două ținuturi.

Istoria ne oferă câteva date specifice pentru această pierdere de vigoare națională, numită astăzi „a doua perioadă intermediară" situată între anii 1780 şi 1560 î.Hr. la sfârşitul unei părți mai mari a istoriei Egiptului, numită astăzi Regatul Mijlociu.

Am descoperit că „hicsos" nu însemna „regii ciobani". Provine de fapt din termenul egiptean „hikau-khoswet" însemnând simplu „prinții deşertului". Se crede că erau un grup amestecat de popoare asiatice, în special semiți, care s-au ivit din Siria şi Palestina. Luarea puterii s-a ciocnit de rezistență, care a dus la arderea unor oraşe necooperante şi la distrugerea templelor, culminând cu jaful capitalei Egiptului, Memphis, în 1720 î.Hr.

Hicsoşii nu credeau în Ma'at şi, în setea lor de putere, tratau cu cruzime pe oricine constituia un obstacol pentru cauza lor. Dar, o dată stabiliți acolo, ei nu au fost exploatatori duri şi autoritățile egiptene par să fi cooperat cu ei. În sec. XVIII î.Hr., ei şi-au extins dominația asupra Egiptului de Sus. Venind în special din țări pe care astăzi le numim Israel şi Siria, hicsoşii vorbeau toți aceeaşi limbă semitică vestică, ca şi poporul care mai târziu va fi cunoscut ca israelit. Întrebarea care ne-a venit în minte a fost următoarea: hicsoşii erau de fapt evrei? Răspunsul trebuia să fie nu, nu în sensul complet al cuvântului, deoarece conceptul de iudaism nu exista în acea perioadă. Triburile nomade răspândite, pe care egiptenii le numeau habiru (iudei), erau dintre asiaticii semiți care vorbeau aceeaşi limbă. Este totuşi foarte posibil ca hicsos/habiru să fi format la o dată ulterioară o parte substanțială a cooperativei tribale care au devenit triburile lui Israel şi, în cele din urmă, poporul evreu. Există mai multe motive pentru care noi credem că exista o legătură directă între hicsoşi şi evrei, cel puțin faptul că prima mențiune în Biblie despre poporul evreu coincide în mod exact cu timpul când egiptenii i-au alungat pe hicsoşi de pe pământul lor spre Ierusalim!

Recente mărturii geologice încep să arate că deşertul din Orientul Mijlociu este relativ de dată recentă şi că acum 5 sau 6 mii de ani, pământul din jurul Egiptului era o zonă mult mai fertilă şi mai verde. Relatările arată că au fost perioade dramatice cu schimbări bruşte de climă în timpul mileniului al II-lea î.Hr., aducând seceta care a devenit o problemă în întregul Orient Apropiat. Credincioşi principiului Ma'at, egiptenii erau un popor generos şi asigurau pe nomazii habiru cu apă şi pământ pe care să pască oile lor atunci când condiţiile din Delta Nilului deveneau de nesuportat. Un exemplu clar este dat în Geneză 12:10:

„Şi a fost foamete în ţară. Şi Avraam s-a dus în Egipt să se aşeze acolo pentru că foametea era distrugătoare."

În perioada de declin a societăţii egiptene, controlul asupra acestor asiatici în căutare de apă era slab şi aveau voie să intre în ţară în număr mare şi nu li se cerea să plece după ce obţineau ce îşi doreau. Fără o politică de emigrare, ţara a devenit călcată de aceste popoare nomade; ba mai mult, ei erau urmaţi de popoare mult mai sofisticate, unele care vedeau o posibilitate de câştig în acea confuzie generală. Aceşti citadini semitici, hicsoşii, erau mai războinici decât mult prea încrezătorii egipteni şi posedau arme foarte avansate, inclusiv care trase de cai, permiţându-şi să ia ce doreau, fără ca această populaţie iubitoare de pace să opună rezistenţă.

Regii hicsoşi

Este probabil că în timpul perioadei hicsos, oamenii triburilor habiru s-au bucurat de un statut social mai înalt şi au fost mai asimilaţi în viaţa cetăţii. Anterior acestui lucru, singura cale pentru unul din triburile din deşert de a-şi îmbunătăţi soarta şi de a se bucura de binefacerile vieţii de la oraş era să devină sclav într-o familie egipteană. Acest aranjament nu era sclavie în sensul în care majoritatea oamenilor de astăzi şi-l imaginează; erau mai mult servitori cu un contract pe viaţă. Salariile nu erau bune, dar calitatea vieţii era mai ridicată decât cea la care ar fi aspirat majoritatea oameni-

lor. De îndată ce regii hicsoşi s-au stabilit, ei au început să finanţeze construcţia de temple ca şi producerea de statui, basoreliefuri, scarabei, opere de artă în general, unele dintre cele mai bune opere literare şi tehnice ale vremii. Se pare că nu prea aveau o moştenire culturală proprie, aşa că au adoptat repede obiceiuri şi comportamente egiptene. Aceşti noi stăpânitori au început să-şi scrie numele cu hieroglife egiptene, au luat titlurile tradiţionale ale regilor egipteni şi chiar şi-au dat nume personale egiptene. La început, şi-au folosit influenţa ca să stăpânească Egiptul de Jos, cel mai mare şi mai fertil dintre cele două ţinuturi, din nou creata cetate Avaris, unde ei au adoptat ca zeu de stat o zeitate care era în special venerată în zona unde ei se stabiliseră mai întâi. Acest zeu era Set sau Seth, care semăna cu fostul lor zeu canaanit Baal. Ei şi-au centrat teologia pe Set, dar îl acceptau şi pe Re ca zeu principal şi îl onorau prin numele pe care şi le dădeau. Ulterior, au controlat ambele ţinuturi ale vechii capitale din Memphis. Este corect să spunem că era ceva ca o relaţie de simbioză, prin care invadatorii şi-au câştigat rafinamentul cultural şi teologic, iar egiptenii noua tehnologie, cum ar fi carele şi armele, inclusiv arcuri şi săbii de bronz ca să le înlocuiască pe cele vechi. Ei au mai dobândit şi un alt lucru important de la hicsoşi: cinismul. În trecut fuseseră prea deschişi şi toleranţi pentru propriul lor bine, gândindu-se prea puţin la apărarea ţării lor. Experienţa perioadei hicsos a dat o lecţie şi o perspectivă generală care au pus bazele resuscitării spiritului egiptean în ceea ce noi numim Noul Regat.

Deşi au pierdut controlul vechii capitale, Memphis, elemente ale adevăratei monarhii egiptene au continuat să existe în oraşul din Egiptul de Sus – Teba. Din documente reiese clar că tebanii au acceptat suveranitatea asiaticilor cu care se pare că au fost în relaţii bune. Deoarece cu timpul, regii hicsoşi au fost asimilaţi de cultura egipteană şi de practicile religioase, a apărut în mod inevitabil o problemă politico-tehnologică. Invadatorii au început să dorească putere spirituală, cât şi putere fizică. De exemplu, stăpânitorul hicsos, regele Khyan (sau Khayana) şi-a luat numele egiptean de tron „Se-nser-en-re", ca şi titlurile „Zeu Bun" şi „Fiu al lui Re" şi, în plus, a creat pentru el însuşi numele Horus, „Stăpânitorul regiunilor", un titlu care sugerează o dominaţie a întregii lumi.

Această pretenție a unui hicsos să fie „fiul lui Dumnezeu" a deranjat poporul egiptean la orice nivel.

Există aici, credem, o problemă majoră care nu a fost încă suficient examinată de egiptologii moderni. Acum știm că exista un punct special în timpul procesului de înscăunare, care-l făcea pe noul Horus de neegalat, dar așa zișii regi hicsoși, cu toată puterea lor de stat și emulația lor religioasă egipteană, erau excluși de la acest punct. Cum putea un străin să-și schimbe numele din Khyan în Se-nser-en-re și să se facă Horus, fără să treacă prin procesul de inițiere secretă, cunoscut doar de adevărații regi ai Egiptului și de câțiva oameni din interior? Răspunsul simplu este că nu puteau. Este lipsit de rațiune să credem că egiptenii și-ar fi împărțit cele mai mari secrete cu niște brute de străini, dar pentru că Khyan dorea cu disperare acest titlu puternic și nu avea acces la el în mod legitim, nu prea avea de ales decât să-și aroge un titlu gol de conținut. Relațiile superficiale dintre egipteni și noii lor maeștri erau bune, dar resentimentul trebuie că era mare. Ba mai mult, decât să maimuțărească stilurile egiptene și tradițiile, hicsoșii au rămas complet diferiți. Unirea lor cu Egiptul a rămas superficială. Ei vorbeau egipteana cu un accent amuzant, purtau bărbi (egiptenii râdeau zilnic, dacă nu erau în doliu), aveau un gust vestimentar ciudat și se mișcau în mașini cu roți numite care, trase de cai în loc de măgari.

Pierderea secretelor originale

Ne-am continuat cercetarea în Regatul Mijlociu târziu și am fost siguri că tensiunile dintre noii regi hicsos și adevărata linie regală au atins un punct culminant cu aceste false pretenții de a fi Horus. Dacă am avut dreptate în ceremonia de înviere secretă a regilor legitimi, urma să fie greu să te amesteci cu aceşti străini înfumurați în încercarea de a afla secretele regale după ce au obținut totul. Să preiei controlul asupra vieții de zi cu zi era un lucru, să pătrunzi pe tărâmul zeilor, atât cei pământeni, cât și cei cerești, trebuie că era de nesuportat. Este posibil ca regii hicsoși din a treia și a patra generație, care s-au născut în Egipt și care au îmbrățișat teologia egipteană, să fi fost liberi să posede secretele lui Horus, pe care-l

considerau a fi cel mai bun. Poate că ei chiar doreau să devină Osiris în moarte şi să fie o stea care să strălucească mereu şi mereu. Devenind regi ai Egiptului, de ce trebuiau să îndure o moarte canaanită, când murind ca Horus aveau dreptul la o viaţă eternă?

Aceasta era o epocă complexă şi fascinantă şi noi am studiat şi restudiat evenimentele şi personajele implicate. Ceva despre perioadă, în general, şi despre atitudinea şi acţiunile adevăratului rege egiptean – Seqenenre Tao al II-lea, în special – începea să pătrundă în mintea lui Chris. Acest rege era redus la oraşul egiptean de sus, Teba, spre sfârşitul domniei regilor hicsoşi şi, pentru o întreagă varietate de motive mărunte, Chris simţea că povestea lui Hiram Abif ar fi putut începe cu o bătălie de putere între Seqenenre Tao al II-lea şi importantul rege hicsos Apepi I, care a luat tronul egiptean sub numele de A-nser-re (Mare şi Puternic ca Re) şi titlul „Rege al Egiptului de Sus şi de Jos – Fiu al lui Re". Luni de zile, Chris a meditat la această perioadă, căutând din ce în ce mai multe dovezi care să confirme sau nu teoriile. Încetul cu încetul, totul s-a cristalizat în jurul unei idei. Chris ne spune cum s-a întâmplat:

„Ştiam că regele hicsos, Apepi, era cunoscut şi ca Apophis. Era un lucru important, ceea ce m-a făcut să văd implicarea sa într-o bătălie spirituală care nu era altceva decât o reluare a formării noţiunii de Osiris, Isis şi primul Horus. Am devenit convins că Apophis este un om care în mod deliberat s-a hotărât să obţină secretele adevăraţilor regi egipteni pentru el însuşi – orice s-ar întâmpla.

Hicsoşii erau războinici şi egocentrici. Ei l-au adoptat pe Set ca zeul lor suprem, cel care şi-a omorât fratele, pe Osiris; zeul la care visa să devină fiecare egiptean. Identificându-se cu Set, hicsoşii şi-au demonstrat disprețul pentru poporul egiptean, aliindu-se cu forţele răului. Conceptul de Ma'at trebuie că i s-a părut prostesc lui Apophis şi simptomatic pentru „blândeţea" strămoşilor care au permis să li se ia ţara. Opusul lui Ma'at era „Isfet", care însemna concepte negative cum ar fi: egoism, falsitate şi nedreptate şi, potrivit cu mitologia egipteană, conducătorul acestor întruchipări ale lui „Isfet" era un zeu şarpe monstruos, ca un dragon, rău, numit... Apophis. Am fost mirat să aflu că această putere a răului avea acelaşi nume ca regele hicsos.

Epitetele acestui monstru anti-Ma'at includeau pe „cel cu înfățișare rea" și „cel cu caracter rău", iar pentru egipteni el era întruchiparea haosului primordial. Șarpele, după care regele hicsos și-a luat numele, el însuși după ce a fost descris ca fiind surd și orb față de toate lucrurile, putea doar să urle în întuneric și era alungat în fiecare zi de răsăritul soarelui. Nu e de mirare că cea mai mare frică a tuturor egiptenilor era că șarpele rău, Apophis, ar câștiga într-o noapte întunecată bătălia sa cu Re și ziua următoare n-ar mai veni. Ca să se apere de amenințările omniprezente, se recitau liturghii zilnic, în templele zeului Soare, ca să-i sprijine în această bătălie continuă dintre forțele luminii și întunericului.

Am descoperit că s-a găsit o mare colecție de liturghii descrise drept *Cartea care să-l învingă pe Apophis*. Aceasta era o carte secretă, ținută în templu, conținând sute de cuvinte magice care să apere de răul lui Apophis și îi oferă cititorului novice instrucțiuni despre cum să facă figuri de ceară ale șarpelui care putea fi strivit, distrus de foc sau tăiat cu cuțitele. Cartea cerea învățăcelului să execute aceste acte în fiecare dimineață, prânz și seară și, în special, în momentele când soarele intra în nori.

Patru sute de mile la sud de Avaris, orașul Teba continuă descendența regilor egipteni, deși s-au închinat puterii hicsoșilor și au plătit taxele cerute de perceptorii lui Apophis. În ciuda faptului că erau izolați și sărăciți, tebanii se luptau să mențină obiceiurile perioadei Regatului Mijlociu pe care-l admirau. Erau ținuți departe de către Hicsos (și stăpânii săi marionetă de la Kush) de codrii din Siria, teii din Tura, aurul din Nubia, ebonita și fildeșul din Sudan și de carierele de piatră de la Asuan și Wadi Hammamat, care i-au forțat să improvizeze tehnicile lor de construcție. Date fiind limitările stricte care li se impuneau, au reușit să producă clădiri minunate, chiar dacă adesea mai mult din cărămizi de lut decât din piatră. Totuși, greutățile mari au produs o resuscitare a spiritului și o hotărâre care a făcut Egiptul măreț și, în timp ce calitatea vieții lor continua să sufere, învățătura și cultura au început să se dezvolte.

Acest mic regat cetate a început să se ridice din starea de înapoiere și dezordine și să țină piept asiaticilor din Egiptul de Jos.

Bănuiala mea era că în jurul anului 34 al stăpânirii lui Apophis, el l-a somat pe regele Tebei să-i dezvăluie secretele legate de Osi-

ris ca să atingă viața eternă care îi era datorată ca rege „de drept" al celor două ținuturi. Regele teban, Seqenenre Tao al II-lea, era un tânăr dur care se considera a fi Horus şi nu era interesat să-şi împartă dreptul legitim cu nimeni şi în nici un caz cu un asiatic bărbos numit după „şarpele întunericului". Eşecul a creat o animozitate între cei doi şi regele Apophis a început să-şi folosească puterea împotriva lui Seqenenre, în toate felurile în care putea. Un exemplu semnificativ al acestui conflict a fost un ordin trimis de Apophis la 400 de mile de Avaris la Teba, plângându-se lui Seqenenre de zgomot:

„Distruge bazinul hipopotamilor, care este la est de oraş. Pentru că nu mă lasă să dorm nici ziua, nici noaptea."[1]

Acest mesaj nu era un joc prostesc care să-l umilească pur şi simplu pe Seqenenre. Ilustrează o luptă clară pentru putere, pentru a stabili dreptul divin de a conduce. Apophis avea deja toată puterea de stat de care avea nevoie, dar ce nu avea era secretul învierii şi binecuvântarea zeilor. Mesajul său era clar politic. Tebanii au reînviat prinderea rituală cu harponul a hipopotamilor în bazinul lor din estul cetății; era un ritual străvechi sfânt, care garanta siguranța monarhiei egiptene. Aceasta însemna mânierea evidentă a lui Apophis, dar făcea şi mai mult rău, pentru că hipopotamul era o formă a zeului hicsoşilor, Set, aşa că el însemna o insultă dublă adresată regelui asiatic.

Ritualul hipopotamilor consta din cinci scene care includeau un prolog, trei acte şi un epilog. Scopul piesei era să comemoreze victoria lui Horus asupra duşmanilor săi, încoronarea lui ca rege al celor două ținuturi şi triumful său asupra celor care i s-au opus. Regele îl juca în mod direct pe Horus şi, în actul unu, el arunca zece harpoane într-un hipopotam mascul în calitate de Horus, stăpân, şi de Horus Behdetite, reprezentând Egiptul de Sus şi de Jos. În actul III, victima este de două ori dezmembrată ca reprezentare a lui Set.

„Lupta pentru putere a putut continua o bucată de vreme, dar

[1] W. Keller: *The Bible as History (Biblia ca istorie)*

cred că într-un anume moment, Apophis a hotărât să pună capăt neruşinării regelui teban şi să smulgă secretele de la Seqenenre o dată pentru totdeauna. Rezultatul urma să fie uciderea lui Seqenenre, urmată de expulzarea hicsoşilor şi reîntoarcerea la stăpânirea regilor egipteni."

Chris simţea că ideea sa vagă care devenise bănuială se transforma în ipoteză. Era gata să o discute în detaliu cu Robert, care a fost repede de acord că s-ar putea să găsim în Seqenenre un candidat pentru explicarea originii lui Hiram Abif.

Mărturia biblică

Etapa următoare a fost să luăm în considerare o importantă sursă de informaţii suplimentare, care să ne schimbe perspectiva asupra luptei Apophis-Seqenenre. Înţelegerea evenimentelor din secolul al XVI-lea î.Hr. a fost lărgită de noi informaţii extrase din istoria egipteană scrisă şi ritualul masonic; acum, cartea Genezei poate fi adăugată pentru că, în mod surprinzător, am descoperit că este bogată în informaţii despre această perioadă.

Figurile cheie care puteau în mod potenţial să aibă vreo legătură cu Seqenenre şi Apophis sunt Abraham, Isaac, Iacob, Iosif şi posibil Moise. Să datăm aceste personaje s-a dovedit mult mai dificil pentru toţi experţii decât datarea celor din perioadele târzii ale istoriei evreieşti, începând cu David şi Solomon, când există mai multe mărturii evidente în istorie la care să ne referim. Punctul de pornire logic în încercarea de a identifica locul acestor cinci figuri celebre în istorie a fost Iosif, asiaticul sau proto-evreul care, ne spune Biblia, a ajuns să ocupe cea mai mare funcţie în Egipt, fiind al doilea după însuşi regele.

Povestea lui Iosif începând cu vânzarea lui ca sclav de către fraţii lui şi ridicarea la putere în Egipt şi celebra sa haină din multe culori (derivată dintr-o traducere ulterioară, incorectă pentru o haină simplă cu mâneci lungi) este binecunoscută şi este acum în general acceptată ca fiind bazată pe o persoană reală. Totuşi, legenda a fost mult înfrumuseţată de scribii de mai târziu, care au fost primii care au dat o formă scrisă tradiţiei orale.

Referinţele la cămile ca animale de povară şi folosirea monede-

lor sunt, ambele, imposibile din punct de vedere istoric, deoarece nici una nu a existat decât după multe sute de ani după cea mai târzie datare a lui Iosif.

Potrivit cu cartea Genezei, Avraam a mers mai întâi în Egipt când avea 75 de ani şi l-a avut pe Isaac la vârsta de 100 de ani şi a murit 75 de ani mai târziu. Isaac avea doi fii, Iacov şi Esau, când avea 60 de ani, şi Iacob a avut 12 fii, penultimul fiind Iosif. Pare sigur să afirmăm că există nişte exagerări aici, în special referitor la vârsta lui Avraam. Pentru a avea o imagine mai clară asupra timpului, putem începe prin a afirma pentru moment că Iosif era la apogeul puterii în Egipt între 30 şi 60 de ani. Putem apoi să privim înapoi în timp la perioada dintre postul său înalt şi prima sosire în Egipt a stră-străbunicului lui, Avraam. Lui Iacob îi plăcea să aibă copii cu cât de multe femei, inclusiv cu cele două neveste şi trei servitoare. Iosif era unul din cei mai mici şi este posibil ca tatăl lui să fi fost relativ în vârstă la naşterea sa, aşa că presupunem că Iacob avea 60 de ani. Putem accepta vârsta biblică de 60 de ani pentru Isaac care are un fiu – Iacob – dar va trebui să scădem din cei 100 de ani ai lui Avraam la vreo 70 de ani posibili. Aceste vârste urmează spiritul informaţiilor date în Biblie, fără să acceptăm extremele evident imposibile care s-au strecurat în poveste.

Cartea Genezei ne spune că Sara, soţia lui Avraam, era o femeie foarte frumoasă şi că Avraam se temea că egiptenii îl vor ucide ca s-o fure pentru ei, aşa că le-a spus că este sora sa. Logica este greu de urmărit, dar aşa cum sunt amândoi descrişi mai târziu ca bătrâni şi vechi îndrăgostiţi, când s-a născut Isaac, indică faptul că amândoi erau tineri când au venit prima dată în Egipt.

Mai există un indiciu în povestea lui Iosif, care ne ajută să identificăm o dată istorică. Acel indiciu este referinţa la folosirea unui car tras de cai, care plasează evenimentul în mod evident în perioada hicsos, pentru că acestea erau vehicule ale stăpânilor asiatici, nu ale regilor băştinaşi. Se acceptă faptul că existau elemente semite printre invadatori şi, deci, aceasta era o perioadă în timpul căreia emigranţii semitici ar fi fost primiţi în mod favorabil. Mulţi eruditi au comentat faptul că schimbarea dinastiei care a urmat expulzării hicsoşilor poate să corespundă foarte bine ridicării unui nou rege care nu îl ştia pe Iosif (Exodul 1:8) şi că oricare din stră-

inii rămaşi în Egipt ar fi fost supuşi unui tratament ca cel descris în primele capitole ale Exodului.[2]

Este lipsit de îndoială faptul că migrarea evreilor în Egipt în timpul secetei din Canaan şi ridicarea stăpânitorilor hicsoşi în Egipt s-au produs în paralel cu ascensiunea politică a lui Iosif. Faraonul perioadei lui Iosif a primit evreii în regatul său, pentru că era un hicsos şi un semit ca şi ei. S-a sugerat mai înainte că atunci când hicsoşii au fost înlăturaţi, noul monarh egiptean îi privea pe evrei ca pe apropiaţii hicsoşilor şi, deci, a început să-i transforme în sclavi.

Experţii se pare că nu au văzut concluzia evidentă a acestei dovezi. Versiunile 8 şi 9 din Exod relatează despre întâlnirea posibilă dintre Iosif şi faraonul neindentificat.

„În acest timp s-a ridicat un nou rege deasupra Egiptului, care nu-l ştia pe Iosif. Şi el a spus poporului său: Fiţi atenţi, poporul lui Israel este numeros şi mai puternic decât noi."

Am ajuns astfel la concluzia că Iosif era contemporan cu Apophis şi deci, cu Seqenenre Tao.

Trebuia să ne amintim că nu putem lua nici unul din cuvintele din Vechiul Testament ca dovadă absolută, din cauza diferenţei de timp dintre evenimente şi cei care le-au relatat. Amintiţi-vă referinţele la cămile şi monezi; poate că au fost detalii greşite.

Şi totuşi, în mare, ni se arată ce s-a întâmplat probabil cu mult timp în urmă. În termeni simpli, Biblia ne spune că Iosif a devenit cel mai important om din tot Egiptul, în afară de faraon, şi deci am tras concluzia că Iosif a fost vizirul regelui hicsos, cel care a domnit mulţi ani, regele Apophis, adversarul lui Seqenenre Tao al II-lea.

Am inversat cronologia de la confruntarea dintre Apophis şi Seqenenre, situată de majoritatea erudiţilor în jurul lui 1570 î.Hr. şi, pentru scopurile noastre generale, am presupus că vizirul Iosif avea vreo 50 de ani în acea vreme.

A apărut atunci următorul model:

[2] *Peak's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

DATA (î.Hr.)	EVENIMENTUL
1570	Vizirul Iosif (în vârstă probabil de 50 de ani);
1620	S-a născut Iosif (tatăl său Iacob cunoscut ca fiind bătrân, probabil în vârstă de 60 de ani);
1680	Se naşte Iacob (tatăl său Isaac se ştia că are vreo 60 de ani)
1740	Se naşte Isaac (tatăl său Avraam se spune că era foarte bătrân – (să spunem 70 de ani);
1780	Avraam intră în Egipt pentru prima dată (probabil în vârstă de 30 de ani).

Vârstele pe care le-am menționat sunt asemănătoare cu cele din Biblie şi, lucrând în sens invers de la conflictul dintre Apophis şi Seqenenre, am reuşit să plasăm intrarea lui Avraam în Egipt exact în anul care a fost identificat ca începutul domniei hicsoşilor! Concluzia dramatică apare imediat: Avraam a fost el însuşi un hicsos, poate chiar privit ca un prinț; amintiți-vă că termenul egiptean „hicsos" însemna chiar „prinții deşertului" şi sunt dovezi că Avraam era un om de rang înalt din Ur.

Ne tot amintim că autorii acestor poveşti trebuie să facă față unei distorsiuni de vreo o mie de ani şi că ei, ca orice alți oameni superstițioşi, vor dori să-şi recunoască prejudecățile şi credințele în istoria pe care o interpretează şi o transcriu. Cartea Genezei începe cu relatări extrem de vechi ale originii omului, dar repede se mută de la legende depărtate la istoria relativ recentă pentru scribi.

Nicăieri, autorii nu menționează deschis cucerirea asiatică a egiptenilor, care se ştie că a avut loc în perioada dintre Avraam şi Moise. Nu cunoşteau această perioadă sau le era ruşine? Nu putem şti, dar faptul că lipsesc din relatarea lor aceşti ani semnificativi din istoria lor, ni s-a părut foarte ciudat.

Uciderea lui Hiram Abif

Regele Seqenenre ducea o luptă psihologică cu Apophis, forța întunericului, care devenise rege hicsos în Egiptul de Jos şi avea nevoie de puterea deplină a zeului soare Amen-Re, ca să-i dea tăria de a fi victorios. În fiecare zi pleca din palatul regal de la Malkata

ca să viziteze templul lui Amen-Re la ora amiezii, când soarele este la meridian şi omul aproape nu are umbră, nici o pată de întuneric pe pământ. Cu soarele la zenit, puterea lui Re era la apogeu şi cea a şarpelui întunericului, Apophis, era cea mai scăzută. Această afirmaţie – „că Maestrul nostru Hiram Abif s-a retras să se închine la Cel mai de Sus, aşa cum era obiceiul, fiind ora 12 noaptea" provine din ritualul masonic de treapta a treia, care a fost explicat în capitolul 1, unde există un comentariu care fusese dezbătut anterior. Totul avea sens.

Aceasta este reconstrucţia evenimentelor. Într-o zi, neştiuţi de Seqenenre, conspiratorii trimişi de Apophis au încercat să afle secretele lui Osiris de la doi preoţi vârstnici şi, neputând să obţină rezultatele dorite, i-au ucis. Erau îngroziţi de ceea ce aveau acum de făcut, când îl aşteptau pe însuşi regele, fiecare aşezat la o ieşire diferită a templului. Când Seqenenre şi-a terminat rugăciunile, el s-a îndreptat spre intrarea dinspre sud, unde a fost întâmpinat de primii trei oameni, care i-au cerut să spună secretele lui Osiris. El a fost tare şi i-a refuzat. Ceremonia masonică de gradul trei explică ce s-a întâmplat în acea zi, cu mai bine de 3.500 de ani în urmă, în templul de la Teba. De dragul de a întări comparaţia, am schimbat numele cu unele egiptene:

„Rugăciunile fiind terminate, el s-a pregătit să se retragă prin poarta de sud, unde a fost acostat de primul din aceşti tâlhari, care, având nevoie de o armă mai bună, s-a înarmat cu o riglă de plumb şi, într-o manieră ameninţătoare, i-a cerut stăpânului nostru, Seqenenre, secretele ascunse ale lui Osiris, avertizându-l că moartea va fi consecinţa refuzului său; dar, fidel jurământului său, el a răspuns că acele secrete nu erau ştiute decât de trei oameni din toată lumea şi că fără consimţământul celorlalţi doi el nici nu putea şi nici nu vroia să le dezvăluie... În ceea ce-l priveşte, mai degrabă ar suferi moartea decât să trădeze încrederea sfântă.

Acest răspuns nefiind satisfăcător, tâlharul l-a lovit violent în frunte pe Maestru, dar uimit de fermitatea ţinutei sale, i-a atins doar tâmpla dreaptă. Şi totuşi, cu suficientă forţă ca să-l doboare la pământ pe genunchiul stâng.

Revenindu-şi din această situaţie, el s-a năpustit spre poarta de vest, unde era în faţa celui de-al doilea tâlhar, căruia i-a răspuns la fel şi cu aceeaşi fermitate când tâlharul, care era înarmat cu un levier , i-a aplicat o lovitură puternică la tâmpla stângă, ceea ce l-a doborât la pământ pe genunchiul drept. Fără nici o şansă de scăpare, maestrul nostru s-a clătinat; slăbit şi sângerând, s-a dus înspre poarta de est, unde al treilea tâlhar era plasat şi care, primind un răspuns similar la cererea sa insolentă – pentru că maestrul nostru a rămas fidel obligaţiei sale chiar şi în acest moment de încercare – i-a aplicat o lovitură violentă chiar în mijlocul frunţii cu o piatră grea, ceea ce l-a doborât fără suflare la pământ."

Secretele înscăunării egiptene au murit o dată cu Seqenenre, omul pe care îl numim Hiram Abif... „regele care s-a pierdut". Simţeam că găsisem pe cel mai plauzibil candidat în locul maestrului nostru masonic pierdut şi am început să analizăm ce se ştia despre acest om. Am fost uluiţi când am citit detaliile privind mumia lui Seqenenre – incredibilele fapte ale rănilor lui Seqenenre care erau descrise în detaliu:

„Când în iulie 1881, Emil Brugsch a descoperit mumia faraonului Ramses al II-lea, în aceeaşi nişă era un alt cadavru regal, cu vreo 300 de ani mai vechi decât al lui Ramses şi care avea un miros greu de putrefacţie. După etichetă, acesta era trupul lui Seqenenre Tao, unul din conducătorii băştinaşi ai Egiptului, obligat să trăiască departe în sud, în Teba, în timpul perioadei hicsoşilor şi, după cum era evident chiar pentru un ochi neînvăţat, Seqenenre avusese un sfârşit violent. Mijlocul frunţii sale fusese zdrobit. O altă lovitură îi rupsese arcada dreaptă, obrazul drept şi nasul. O a treia îi fusese dată după urechea stângă, zdrobindu-i osul mastoidian şi prima vertebră a gâtului. Deşi în viaţă el fusese în mod evident un tânăr înalt, frumos, cu păr negru, ondulat, expresia fixată pe faţa lui Seqenenre arăta că el a murit în agonie. După moarte, corpul său a fost lăsat o perioadă şi apoi mumificat; de aici, mirosul de putrefacţie şi semnele de descompunere.

Nu se spune nimic, nicăieri despre sfârşitul lui Seqenenre, dar este aproape sigur că a murit de mâna hicsoşilor/canaaniților."[3]

Imposibilul se produsese. Îl identificasem pe Hiram Abif, ba mai mult, corpul său încă exista. O lovitură urâtă i-a zdrobit oasele pe toată lungimea părții drepte a feței; desigur că s-a clătinat şi a căzut în genunchi la o astfel de lovitură. Fiind tânăr, înalt şi bine clădit, s-a ridicat din nou pe picioare, în felul în care o fac oamenii puternici, dar i s-a aplicat o altă lovitură din partea altui atacator, care i-a tăiat partea stângă a capului, zdrobindu-i din nou osul. Slăbit şi aproape prăbuşit, el s-a clătinat, dar ultima lovitură fatală i-a zdrobit fruntea, ucigându-l pe loc. O altă descriere pe care am găsit-o explică rănile:

„Rănile îngrozitoare de pe craniul lui Seqenenre au fost provocate de cel puțin doi oameni, ce l-au atacat cu pumnalul, cu toporul, o suliță şi un mai de lemn."[4]

În entuziasmul general, ne-au trebuit zile întregi ca să ne continuăm munca. Când ni s-a mai potolit entuziasmul, am inventariat tot ce descoperisem. Instrumentele, folosite ca arme criminale, ne aduceau aminte de legenda masonică simbolică, în care Hiram a fost lovit cu o varietate de instrumente folosite la construcția templului, inclusiv ciocanul de lemn ce produce răni. Descrierea de mai sus a rănirii trupului lui Seqenenre arată că îmbălsămătorii nu au primit corpul imediat după moartea sa, ceea ce ne aminteşte de împrejurările descrise în treapta a treia masonică, referitoare la trupul lui Hiram Abif, care a dispărut după crimă.

„Frica sa privind siguranța maestrului fiind sporită, el a ales cincisprezece tovarăşi de încredere şi le-a ordonat să caute persoana maestrului nostru, ca să dovedească dacă era încă viu, sau dacă suferise în încercarea de a se scoate de la el secretele

[3]Ian Wilson: *The Exodus Enigma (Enigma Exodului)*
[4]Peter Clayton: *Chronicle of the Pharaos (Cronica faraonilor)*

treptei sale. Fiindu-le hărăzită o anumită zi pentru întoarcerea la Ierusalim, ei s-au grupat în trei Loji ale Tovarăşilor şi au plecat prin cele trei intrări ale Templului. S-au pierdut multe zile în căutări fără să fi făcut vreo descoperire importantă. A doua grupă a fost mai norocoasă, pentru că în seara unei anumite zile, după ce îndură seră lipsuri şi oboseală, unul din fraţi, care se odihnise în picioare, s-a prins de un tufiş ce creştea în apropiere, care, spre surprinderea lui, a ieşit uşor din pământ; la o examinare mai atentă, el a descoperit că pământul fusese săpat recent; aşa că şi-a chemat tovarăşii şi, prin eforturile lor unite, au redeschis mormântul şi au găsit corpul maestrului nostru, îngropat într-o manieră indecentă. L-au acoperit din nou cu respect şi veneraţie şi, ca să recunoască locul, au înfipt o ramură de salcâm la capul mormântului, apoi s-au grăbit spre Ierusalim ca să-i spună vestea cea tristă regelui Solomon. După ce au trecut primele emoţii ale durerii, regele le-a ordonat să se întoarcă şi să-l îngroape pe Stăpânul nostru într-un mormânt ce i se cuvine după rang şi talent, informându-i în acelaşi timp că prin moartea sa prematură, secretele Maestrului Mason se pierduseră. Astfel că i-a îndemnat să fie deosebit de atenţi la semnele sau cuvintele care vor fi spuse, în timp ce îşi luau adio de la el."

Scoateţi-l o clipă pe Hiram Abif din vremea regelui Solomon şi orice altceva se potriveşte. A fost de asemenea interesant să descoperim că regele Seqenenre este singurul rege cunoscut din Egiptul antic care are semne de violenţă. Aşa că acum avem povestea unui om omorât cu trei lovituri, în timp ce proteja secretele regilor egipteni de invadatorii hicsoşi. Dar învierea? Seqenenre nu a fost desigur înviat, deoarece corpul este la Muzeul din Cairo, aşa că povestea noastră nu este completă. Am hotărât deci să reexaminăm ritualul nostru masonic.

Ucigaşii lui Hiram Abif

În legenda masonică, ucigaşii lui Hiram Abif sunt numiţi Jubelo, Jubela şi Jubelum, împreună descrişi ca „Juwes". Numele par o invenţie simbolică; singurul înţeles pe care-l deducem este că cele

trei nume conțin „Jubel", care înseamnă munte în arabă. Nu ni s-a părut relevant. Am fost interesați de adevărații asasini și nu de simbolismul lor. Așa cum am arătat deja, împrejurările din viața lui Iosif descrise în Biblie indică faptul că era vizir hicsos al regelui Apophis și astfel e posibil ca să fi fost implicat în complotul de aflare a secretelor de la Seqenenre.

Biblia ne spune că tatăl lui Iosif, Iacob, a suferit o schimbare de nume simbolică mai târziu în timpul vieții sale, când a devenit „Israel" și cei 12 fii au fost identificați ca triburi ale lui Israel. Aceasta a fost, desigur, ideea autorilor de mai târziu ai istoriei evreiești, care căutau un moment bine definit în timp, când națiunea lor începuse în mod formal. Fiilor lui Iacob/Israel li s-au acordat circumstanțe istorice ce par potrivite cu statutul triburilor, într-o vreme când scriitorii Genezei au început să scrie pe papirusuri. Tribul Reuben a fost văzut decăzând din grații și tribul Iudah era noua elită, de aceea îi numim pe descendenții israeliților „evrei" și nu „rubes". Căutând după indicii în Biblie, am dat peste un verset foarte straniu în versiunea regelui Iacob a Genezei 49:6, care aparent nu are nici un înțeles și nici nu se referă la nimic cunoscut. E vorba de momentul în care Iacob moare și reflectează asupra acțiunii fiilor săi, noi conducători ai triburilor lui Israel:

„O, suflete, nu le afla secretul și nici locul adunării; pentru slava mea, să rămâneți uniți: căci în mânia lor, au ucis un om și și-au clădit un zid în suflet."

Găsim aici referire la o crimă, care trebuie că a fost considerată destul de importantă ca să fie menționată și nu explicată. Ce secret se căuta? Cine a fost ucis? Biserica catolică descrie acest lucru ca pe o referință profetică la faptul că evreii l-au omorât pe Hristos, dar noi am înlăturat această interpretare. Teza noastră sugerează o posibilitate mai logică. Patru din nouă cuvinte sunt neambigue: „nu le afla secretul". În engleza modernă, sensul este „nu ai reușit să afli secretul". Acuzația înseamnă: „Nu numai că nu ai reușit să le afli secretul, dar ai înrăutățit lucrurile când ți-ai pierdut cumpătul și l-ai ucis, stricând totul și aducând asupra noastră acuzația întregii lumi."

Cei doi frați și viitoarele triburi ale lui Israel care trebuie să dea seamă pentru această crimă necunoscută sunt Simon și Levi, fiii lui Iacob/Israel născuți de femeia Leah, pe care el o disprețuia. Aceste triburi erau în mod clar blestemate pentru ceea ce făcuseră, „uciderea unui om", dar cine era victima nenumită? Deși ni s-a părut puțin probabil ca ucigașii lui Hiram Abif să fie într-adevăr numiții Simon și Levi, care erau de fapt frații lui Iosif, părea foarte posibil ca acest verset ciudat să vorbească despre tradiția populară a omorârii unui om nenumit, care a adus supărare celor două triburi ale lui Israel. Mai la obiect, de ce era crima destul de importantă ca să fie inclusă în istoria evreilor în timp ce individul ucis rămâne neidentificat? Am fost și mai convinși că răspunsul era Seqenenre Tao. Evenimentele ce au condus la crimă au fost expuse pe scurt mai sus și consecința lor este esențială pentru teza noastră și credem că este important să le detaliăm.

Apophis era jignit. Cine se credea acest rege al Tebei? Nu înțelegea că lumea se schimba definitiv și imperiul său era istorie, călcat în picioare de hicsoși? Regele l-a chemat pe vizirul său Iosif, care se ridicase la rang înalt prin abilitatea de a interpreta visele lui Apophis și i-a spus că vremea înțelegerilor prietenești s-a terminat; secretele trebuiau smulse lui Seqenenre fără întârziere. Regele îmbătrânea și intenționa să aibă o viață de apoi egipteană. Iosif era responsabil pentru proiect și pe cine să trimită, cel mai bine, decât pe cei doi frați înstrăinați, Simon și Levi? Dacă erau descoperiți și uciși nu conta, deoarece își meritau această soartă pentru faptul că l-au vândut pe Iosif ca sclav, cu mulți ani în urmă. Dacă reușeau, toate bune: Iosif va fi el însuși un erou și frații săi își vor plăti vechea datorie. Fraților li s-a spus ce au de făcut și li s-a arătat orașul. Este posibil să-și fi ras bărbile distinctive, ca să nu atragă atenția asupra lor. Ajunși în oraș, ei au contactat pe un tânăr preot regal din templul lui Seqenenre, care era cunoscut ca ambițios și ușor influențabil. Frații au explicat că Apophis era extrem de puternic și hotărâse să distrugă Teba dacă nu obținea secretul de la Seqenenre. Tânărului preot (îl vom numi Jubelo) i s-a spus că doar el singur putea să înlăture dezastrul ce pândea întreaga populație, ajutându-i să afle secretele și, astfel, atacul lui Apophis nu mai era necesar. Pe lângă aceasta, ei puteau să-l asigure că va de-

veni mare preot al lui Apophis, îndată ce secretele vor fi aflate şi lupta politică cu Seqenenre soluționată.

Jubelo era extrem de speriat de aceşti asiatici amenințători, dar ştia ce se întâmplase la Memphis când s-au supărat hicsoşii. Poate că singurul lucru pe care putea să-l facă era să înşele încrederea pe care o aveau în el; în orice caz, se putea imagina ca mare preot, chiar dacă al răului Apophis. Jubelo le-a explicat lui Simon şi Levi care erau cei doi preoți păstrători ai secretului şi care era timpul şi locul optim ca să-i surprindă. Poate că Jubelo chiar i-a atras într-o capcană. Ambii au fost prinşi, dar au refuzat să dea detalii, aşa că au fost ucişi ca să-i protejeze pe conspiratori. Le mai rămânea o singură alternativă disperată: un atac asupra regelui însuşi.

Jubelo era înspăimântat, dar nu mai exista întoarcere, aşa că a condus co-conspiratorii în templul lui Amen-Re, pe când soarele era în punctul cel mai înalt. La scurt timp după aceea, regele a ieşit din cadrul uşii, unde i s-a cerut să divulge secretele. El a refuzat şi s-a dat prima lovitură. În câteva minute, regele Seqenenre zăcea mort pe podeaua templului, într-o baltă de sânge. Plin de furie şi frustrare, unul dintre fraţi a lovit cadavrul încă de două ori. Jubelo era înnebunit de frică.

Toţi trei ştiau că erau singuri, fără vreun prieten pe lume. Ei vor fi urmăriți de tebani; Iosif nu le va arăta milă; şi Apophis va fi mâniat de pierderea definitivă a marilor secrete. Eşecul lor era de-a dreptul spectaculos. Secretele erau pierdute definitiv şi va avea loc un război pentru răzbunare, condus de Kamose şi Ahmose, fiii regelui ucis – un război care-i va alunga pe hicsoşi afară din Egipt pentru totdeauna. Zidurile se vor nărui peste ei. Şi ce s-a întâmplat cu preotul trădător? El a fost prins câteva zile mai târziu, ascunzându-se în deşertul din spatele Tebei, în locul pe care-l numim acum Valea Regilor. A fost adus înapoi la templu şı pus să explice partea lui de trădare şi să dea detalii ale întregului plan urzit de Apophis şi vizirul său asiatic, Iosif. Auzind detaliile, fiul lui Seqenenre, Kamose, a fost ofensat de fapta rea a regelui hicsos, dar era de asemenea tulburat de faptul că nu putea să fie făcut rege: secretele pierdute îl vor lipsi de posibilitatea de a deveni Horus. Pentru el şi pentru susținătorii săi, acesta era un dezastru nemaiîntâlnit. Kamose a întrunit un consiliu de preoți şi unul dintre ei, destinat

să devină noul mare preot, a venit cu o analiză remarcabilă a situației și cu o soluție extraordinară la această dilemă. El a remarcat că Egiptul s-a format cu mii de ani în urmă, în perioada zeilor, și că apariția celor două ținuturi a fost creată prin uciderea lui Osiris de către fratele său Set. Zeița Isis nu a cedat și a înviat corpul dezmembrat al lui Osiris ca să-l facă să devină tatăl unui copil, Horus, fiul zeului. Horus era el însuși zeu, care a ajuns la maturitate și s-a luptat cu Set cel rău într-o bătălie puternică în care Horus și-a pierdut un ochi și Set și-a pierdut testiculele. Tânărul zeu era menit să câștige bătălia, dar era totuși o victorie indecisă, tensionată, balansând între bine și rău.

Preotul cel înțelept a continuat să explice că Egiptul a devenit puternic după această bătălie, dar cele două ținuturi au îmbătrânit și au intrat în declin. Puterea zeului Set a crescut o dată cu sosirea regelui hicsos, care îl venera pe el și pe șarpele Apophis. Avusese loc o altă bătălie pe pământ, ca și bătălia dintre primul Horus și Set, dar de data aceasta Set a câștigat și actualul Horus a pierdut. În această recentă bătălie, regele (Horus) și-a pierdut din nou un ochi, înainte de moarte. Soluția a fost să-și amintească de înțelepciunea lui Isis și să nu cedeze doar pentru că un zeu l-a omorât. El și-a ridicat încet mâna, a întins un deget înspre tânărul preot și a strigat: „Este manifestarea lui Set. Ne va ajuta să-l învingem pe cel rău." Corpul lui Seqenenre era într-o stare proastă, dar îmbălsămătorii au reușit să-l pregătească în felul obișnuit. Ca parte a pedepsei, Jubelo era continuu scufundat în lapte acru și în căldura deșertului, el a început să miroasă, căpătând marca de „cel rău". Când a venit vremea pentru ceremonia Osiris a lui Seqenenre și simultan a ceremoniei Horus a lui Kamose, totul era pregătit, dar erau două sicrie, nu unul. Primul sicriu antropoid era splendid, cu un zeu/rege frumos mirositor. Al doilea era simplu, alb, fără nici o inscripție.

Pe când ceremoniile erau aproape de sfârșit, Jubelo cel mirositor, jumătate nebun, a fost adus gol îmbălsămatorilor. Mâinile sale erau ținute și, cu o mișcare de cuțit, Kamose însuși i-a tăiat organele genitale care au căzut pe podea. Jubelo, tremurând, a fost apoi înfășurat în bandaje de mumificare de la cap înspre picioare. I s-a dat voie să aibă mâinile libere ca să-și atingă rănile care îi provocau agonia, ca să vadă toată lumea răul pe care-l făcuse. În sfârșit,

bandajele au ajuns la cap şi îmbălsămatorii i-au strâns bine faţa, până ce a fost pe deplin acoperit. De îndată ce a fost pus în sicriu, Jubelo şi-a împins capul ca să-şi îndrepte traheea şi să încerce să deschidă gura ca să respire prin bandajele ce îl sufocau. A murit la câteva minute după ce capacul sicriului a fost sigilat.

Jubelo a plătit scump trădarea sa. Înţeleptul preot i-a spus lui Kamose că trebuie create secrete care să înlocuiască pe cele autentice, care se pierduseră prin uciderea tatălui său. O nouă ceremonie l-a înviat pe noul rege dintr-o moarte simbolică, având scopul să înlocuiască vechea metodă şi noi cuvinte magice au fost create ca să-l ridice la statutul de Horus. Noua ceremonie spunea povestea morţii ultimului rege al primului Egipt şi, o dată cu noul rege, a renăscut o naţiune. Corpul lui Jubelo a călătorit prin regatul morţii cu Seqenenre, astfel ca bătălia să poată continua – Set (în forma lui Jubelo) fără testicule şi noul Osiris, ca primul Horus, fără ochi. Preoţii au aranjat foarte bine lucrurile, ca bătălia să poată continua de unde rămăsese la începutul vremii. Războiul era departe de a fi terminat.

Kamose a întins un deget în aer înspre Apophis, când a ales numele tronului „Wadi-kheper-re", care înseamnă „înflorirea sub formă de re". Cu alte cuvinte „tu nu ai reuşit, eu mă descurc de minune cu secretele regeşti!". Aşa cum Kamose se ridicase dintr-o moarte figurativă, tot aşa se întâmplase şi cu naţiunea. Perioada pe care acum o numim Noul Regat a început curând şi Egiptul a devenit din nou o ţară mândră.

Dovezile concrete

Povestea pe care tocmai am relatat-o este, în parte, ficţiune, pentru ca să ne facă să credem ce s-a întâmplat cu mii de ani în urmă. Totuşi, singurele părţi pe care le-am adăugat ca să putem spune povestea sunt micile detalii care dau viaţă faptelor.

Am folosit mărturii biblice pentru a stabili implicarea lui Iosif şi a fraţilor săi, dar tânărul preot, pe care îl numim Jubelo, ne-a atras atenţia după cercetări îndelungi. Nu puteam să credem cât suntem de norocoşi când am descoperit rămăşiţele unui tânăr care i-a nedumerit pe egiptologi mai bine de o sută de ani. Dintre toate

mumiile găsite în Egipt, pe două le-am remarcat ca fiind neobişnuite. Seqenenre este unic. El este singurul rege care a murit de moarte violentă şi un alt cadavru iese în evidenţă din alte motive radicale. Căutând informaţii despre toate mumiile cunoscute, am fost imediat frapaţi de detaliile despre rămăşiţele foarte ciudate ale unui tânăr care, în timpul vieţii, avea o înălţime de 5 picioare şi 8 inci. Fotografiile mumiei dezvelite erau uluitoare din cauza înfăţişării de agonie extremă de pe faţă, ca şi detaliile înmormântării care erau fără precedent. Trupul nu fusese îmbălsămat, nu fusese incizat şi toate organele interne erau la locul lor. Iar individul nu fusese mumificat în sensul cunoscut al cuvântului, ci fusese înfăşurat în maniera banală.

În mod straniu, nu se încercase îndreptarea capului sau a trăsăturilor faciale şi expresia este a unui om care scoate un ţipăt prelung, îngrozitor. Braţele nu sunt nici pe lângă corp, nici încrucişate pe piept în maniera obişnuită, ci întinse în jos cu mâinile făcute căuş, acoperind, fără să o atingă, regiunea pubiană. Este un loc liber, unde ar fi trebuit să fie organele genitale, dar acest om fusese castrat. Părul împletit este în mod inexplicabil acoperit cu o substanţă ca o brânză, care ne-a frapat prin asemănarea cu ceva scufundat în lapte acru şi lăsat să miroasă urât; demonii întunericului au un sens dezvoltat al mirosului şi l-ar recunoaşte pe al lor. Dinţii sunt în bună stare şi urechile au fost găurite, ceea ce sugerează rangul înalt. Mumia a fost găsită într-un sicriu de cedru vopsit în alb, fără nici o inscripţie, făcând identificarea imposibilă, dar experţii consideră că a fost nobil sau membru al preoţimii. Datarea s-a dovedit dificilă, dar era clar că era din dinastia a optsprezecea, care a început curând după moartea lui Seqenenre Tao. Un indiciu important care lipsea anterior îl constituiau cutele care se formaseră în pielea feţei. Acestea sunt foarte neobişnuite, dar sunt prezente şi pe alte mumii – cea a lui Ahmose-Inhapi, văduva lui Seqenenre! Aceste cute se crede că se formează datorită strângerii bandajelor şi această trăsătură specifică sugerează că bandajarea a fost făcută de un om puternic. Diagramele noastre ilustrează cum unghiul acestor cute sugerează că tânărul preot era în viaţă când a fost înfăşurat şi înmormântat. Acest cadavru neidentificat nu a interesat prea mult pe egiptologi, care în mod firesc se concentrează pe mu-

miile persoanelor celebre, dar este clar că acest trup neîmbălsămat are toate semnele că a fost viu în momentul îngropării.

Datarea oficială estimată a Regatului Nou de început era foarte apropiată de zona noastră de interes şi am început să ne întrebăm dacă mumia tânărului fusese descoperită în zona Tebei, ea putând avea atunci o posibilă legătură cu regele nostru omorât. Am stabilit repede că a fost găsită de Emil Brugsch în 1881, nu numai în Teba, dar chiar în ascunzătoarea regală de la Deir el Bahri... alături de Seqenenre Tao! Acesta nu era mormântul original al nici unuia, dar asemănarea este că ei au fost amândoi luaţi din aceeaşi zonă, în acelaşi timp, mult mai târziu. Pentru că nu mai există posibilitatea unei coincidenţe, ştiam cu deplină certitudine că nu-l găsisem numai pe Hiram Abif, ci descoperisem împrejurările morţii şi îl identificasem pe unul din criminali, la 3.500 de ani după eveniment. Ne simţeam ca nişte detectivi care au rezolvat un caz dificil; am băut şampanie în acea noapte.

Nefericitul Jubelo, totuşi, nu a reuşit să scape de prezenţa victimei sale. Tânărul preot se află acum la Muzeul din Cairo, număr de catalog 61.023, împreună cu Seqenenre Tao, număr de catalog 61.051.

Mărturia masonică

De îndată ce ne-am revenit din sărbătorirea evenimentului legat de rezolvarea uciderii lui Seqenenre, ne-am aşezat să reflectăm la următorul pas. Ne-am întors din nou la ritualul masonic, ca să căutăm un alt indiciu în reconstrucţia secretelor regilor. Întreaga poveste a lui Seqenenre şi a ucigaşilor săi este povestea Egiptului care trece prin reîncarnare şi este şi povestea lui Hiram Abif. Cei doi sunt unul şi acelaşi. Biblia acoperă nişte zone albe şi rămăşiţele omeneşti reprezintă dovezi judiciare de netăgăduit, în ciuda unui gol de 3.500 de ani. Dar am descoperit că dovezile masonice sunt şi mai vechi.

Chris şi-a îndreptat atenţia spre cuvintele folosite în ceremonia de treapta a treia, care este ceremonia de înălţare a Maestrului Mason. Cuvintele sunt spuse în şoaptă noului frate înviat şi nu sunt rostite niciodată cu voce tare. Par nişte bolboroseli. Ambele cuvin-

te sunt similare ca structură şi sunet, ca şi cum ar fi compuse dintr-o înşiruire de silabe foarte scurte, în stilul vechilor egipteni. Chris le-a despărţit în silabe şi, în scurt timp, a devenit gânditor şi a privit foarte atent la ceva care avea foarte mult sens. Sunetele rostite în Loja deschisă sunt:

„Ma'at – neb – men – aa, Ma'at – ba – aa".

Cititorii francmasoni vor recunoaşte aceste cuvinte, dar vor fi uimiţi să afle că sunt în limba egipteană veche. Înţelesul este uimitor:

„Măreţ este Maestrul Francmasoneriei, Măreţ este spiritul Francmasoneriei."

Am tradus „Ma'at" cu „Francmasonerie" pentru că nu există nici un alt cuvânt modern care să se apropie de conceptul complex original, care să transmită atâtea idei referitoare la „adevăr, justiţie, dreptate, armonie şi rectitudine morală, cum sunt cele simbolizate de puritatea fundaţiilor perfect drepte şi pătrate ale unui templu". Ma'at a fost, cum am văzut anterior, o atitudine de viaţă care amesteca cele trei valori importante pe care le posedă omenirea, adică cunoaşterea ştiinţei, frumuseţea artei şi spiritualitatea teologiei. Aceasta este Măiestria Masoneriei. Celelalte traduceri sunt cuvânt cu cuvânt.

Am reconstruit aceste cuvinte în hieroglife, pentru a demonstra originea lor egipteană, deşi ne îndoim că au fost scrise în altă limbă înaintea acestei cărţi.

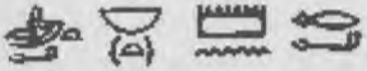

Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost cum au supravieţuit aceste cuvinte intacte într-o perioadă de timp atât de lungă. Noi credem că aceste pronunţii au supravieţuit unor posibilităţi de traducere în alte limbi care au urmat – canaanita, aramaica, franceza şi engleza –

pentru că au fost considerate „cuvinte magice", incantația care transforma învierea noului candidat în ceva mult mai simbolic. Înțelesul lor originar s-a pierdut demult, în timpul lui Solomon!

Întorcându-ne la începuturile Noului Regat, putem simți puterea acestor cuvinte când ni-l imaginăm pe Kamose, crescut ca să devină primul candidat, ca urmare a uciderii tatălui său, personajul pe care îl cunoaştem drept Hiram Abif. Este un fel de „regele a murit, trăiască regele". Noul candidat proaspăt înviat este spiritul lui Ma'at (Francmasoneriei) supraviețuind morților, acelora care deja s-au dus.

Această incantație fosilizată ne-a dat dovezi mai puternice ca să ne susținem teza. Dacă cineva vrea să afle de ce Seqenenre era Hiram Abif, va trebui să explice în detaliu faptul că ceremonia masonică modernă conține două versete în egipteană pură, chiar în miezul ritualului.

S-a stabilit de mult de către antropologii culturii că informațiile sunt efectiv trecute generațiilor următoare prin ritual tribal, fără ca persoanele implicate să aibă vreo idee despre ce transmit. De fapt, s-a stabilit de comun acord că cel mai bun mod de transmitere a ideilor fără distorsiuni este prin oamenii care nu înțeleg ce spun. Un exemplu bun este felul în care poeziile copiilor sunt mai bine păstrate decât vechile povești care au fost scrise şi înfrumusețate printr-o serie de „îmbunătățiri" bine intenționate. De exemplu, mulți copii englezi încă mai cântă *Eeenie, meenie, minie, mo* un vers bazat pe sistemul de numărare care desigur este anterior ocupației romane din Marea Britanie şi chiar celților. A rămas intact timp de două, trei mii de ani şi poate să rămână la fel încă pe atât.

Incantația egipteană veche referitoare la Ma'at a ajuns la francmasoni prin două tradiții verbale şi o perioadă de „hibernare" sub Templul lui Irod. Venerația pentru calitățile sale magice a ajutat-o mult după ce înțelesul cuvintelor dispăruse. Această descoperire ne-a dat dovezi evidente care să susțină teza noastră şi oricine dorea să pună sub semnul întrebării afirmația noastră că Seqenenre este Hiram Abif, trebuia acum să explice cum se face că ceremonia masonică modernă conține două versete în egipteana veche, chiar în miezul ritualului. Credem că traducerea acestor sunete într-o engleză cu sens ar însemna sfidarea a mii de ani şi oricum cu-

vintele nu ar avea un înțeles precis şi relevant. Am descoperit că legăturile cu Francmasoneria se înmulțesc atunci când analizăm structura preoțimii Noului Imperiu Egiptean şi oficialii mai în vârstă. Descrierea rolurilor pare masonic. Primul profet al reginei Hatshepsut era cunoscut şi ca „Supraveghetorul Lucrărilor" şi primul profet Ptar era „Maestru Craft" sau „Maestru Artificier". Ştim că Masoneria nu putea să fi copiat aceste descrieri, pentru că aşa cum am arătat, nu exista posibilitatea ca egipteana să fie tradusă decât cu mult după înființarea Craft-ului.

Cu cât analizăm mai mult, cu atât apar mai multe conexiuni. În Egiptul vechi, un om servea la templul unui zeu care avea legătură cu meseria lui. Zeița Lunii, Thot, era legată de arhitecți şi scribi; şi tot ea a devenit mai târziu obiectul interesului primilor francmasoni. Am descoperit conexiuni cu esenienii, fondatorii bisericii din Ierusalim, în care preoții purtau doar robe din material alb şi petreceau mari perioade de timp pentru curățenie şi purificare. Se abțineau de la relații sexuale şi erau circumcişi şi nu mâncau anumite mâncăruri, inclusiv scoici. Foloseau apa într-un mod ce amintește de botez şi foloseau tămâie pentru purificare. Regulile esenienilor erau într-adevăr vechi. Credeam că am analizat nesperat de mult material pentru această parte a investigației noastre, când, deodată, lui Robert i-a venit o idee. Ritualul masonic se referă la Hiram Abif ca la „Fiul văduvei" – ceea ce nu a fost explicat niciodată – dar, deodată, am descoperit două interpretări corelate. În legenda egipteană, primul Horus a fost conceput doar după moartea tatălui şi, deci, mama sa era văduvă chiar înainte ca el să fie conceput. Astfel, pare logic că toți aceia care au devenit Horus după aceea, de exemplu regii Egiptului, se vor numi „Fiul văduvei", un titlu bun pentru Kamose, fiul văduvei Ahmose-Inhapi, soția lui Seqenenre Tao al II-lea.

Seqenenre Tao, cel fără de frică

Putem fi siguri că povestea lui Hiram Abif era istorică şi nu simbolică, aşa cum credea majoritatea masonilor (chiar şi noi la început). La început, am crezut că o istorie ritualizată a fost inventată ca să lumineze importante puncte simbolice, dar nu era aşa; sim-

bolismul îşi avea originea în realitate. Evenimentul marchează un punct important în teologia egipteană, în care secretele cultului stelei şi magia înscăunării regelui au fost pierdute pentru totdeauna. Vechii egipteni au recunoscut ceva foarte special despre regele Seqenenre, care a murit la aproape 30 de ani, pentru că i se spunea „cel fără de frică". Din cauza naturii brutale a rănilor sale, unii observatori au speculat că el a murit în bătălia cu hicsoşii, deşi mulţi sunt de acord că există şi posibilitatea să fi fost asasinat. Teoria bătăliei ignoră faptul că a fost pace cu hicsoşii până la domnia lui Kamose şi, dacă Seqenenre ar fi murit ca un erou în luptă, documentele egiptene n-ar fi trecut sub tăcere moartea sa. Seqenenre a fost privit în mod evident ca un erou de către unii pentru moartea sa. Suntem siguri acum că acest titlu i-a fost acordat de oamenii recunoscători că a păstrat cele mai mari secrete ale celor două ţinuturi, chiar şi în faţa morţii. Sigur că moartea lui Seqenenre-cel-fără-de-frică a fost începutul recâştigării libertăţii pentru Egipt, pe când tebanii se pregăteau de război împotriva lui Horus ca să răzbune crima sa odioasă. Fiul lui Seqenenre, regele Kamose, a ripostat cu vehemenţă împotriva „asiaticului cel rău" şi poporul hicsos a fost dat afară din Memphis. Femeile ultimului rege hicsos, succesorul lui Apophis, Apepi al II-lea, au văzut îngrozite cum fug tebanii, conduşi de un general numit Aahmas, cum navighează pe canalul Pat'etku până la zidurile capitalei hicsoşe, Avaris. Poporul hicsos a fost definitiv gonit din Egipt de fratele mai mic şi succesorul lui Kamose, Ahmose, care i-a dus înapoi în Ierusalim. Neputând să scape pe mare, nu mai puţin de 240.000 de familii şi gospodării şi-au croit drum prin deşerturile Sinai şi Nagev. În mod surprinzător, drumul pe care l-au urmat era cunoscut ca „Wat Hor" – Drumul lui Horus.

În concluzie, drama majoră care a avut loc în Teba la sfârşitul primei jumătăţi a mileniului al doilea î.Hr. a fost un punct crucial în istoria Egiptului; era o evidentă reluare a bătăliei dintre bine şi rău, care a format ţara cu 2.000 de ani în urmă.

Vechiul Regat al Egiptului se născuse, crescuse şi se maturizase, îmbătrânise şi în sfârşit murise de mâna zeului cel rău, Set, care îşi asmuţise adepţii împotriva poporului. Egiptul, ca şi Osiris, a fost mort o bucată de vreme. După această perioadă moartă, Amen-Re

a luptat cu vechiul zeu şarpe, forța întunericului, Apophis, care luase forma regelui hicsos. Simțind probabil că Egiptul urma să fie înviat, Apophis a încercat în zadar să afle secretul lui Osiris pentru el. El a eşuat din cauza curajului lui Seqenenre Tao, care a preferat să moară decât să trădeze acele secrete. El a fost „regele pierdut", pentru că trupul său a fost găsit prea târziu ca să mai poată fi înviat, şi pentru că secretele lui Osiris au murit o dată cu el. Din acel timp, secretele originale despre cum Isis l-a creat pe Osiris au fost înlocuite cu secrete substituite şi nici un rege egiptean nu s-a mai ridicat la stele vreodată.

Din acel timp, stăpânitorii Egiptului nu au mai fost regi. Ei au devenit doar faraoni, cuvânt ce vine din egipteanul „Per-aa", un eufemism pentru rege şi înseamnă „casă mare", în felul în care Statele Unite ale Americii se referă uneori la preşedinte folosind sintagma Casa Albă.

Dreptul divin absolut al individului s-a dus pentru totdeauna. Nu numai că se pierduse un rege, ci toți regii se pierduseră pentru totdeauna!

În ciuda pierderii secretelor, învierea Egiptului era plină de succes şi Noul Regat a devenit ultima perioadă glorioasă pentru egipteni. Moartea şi învierea au dus la o renaştere care a adus noi puteri şi vigoare întregii națiuni. Întrebările la care trebuia să găsim răspuns pentru a confirma legătura dintre Hiram Abif şi Seqenenre Tao erau: De ce se menționează că Seqenenre era constructor şi cum a ajuns el să fie asociat cu Templul Regelui Solomon?

Prima parte era clară: Seqenenre era cel mai mare protector al Ma'at, principiul adevărului şi dreptății, care este reprezentat drept constructor al fundațiilor drepte şi pătrate ale templului. În ceea ce priveşte partea a doua, vom continua să susținem că israeliții au avut acces direct la această poveste dramatică şi că a fost folosit de casa regală a lui David, ca să le asigure o structură a secretelor regale pe care noua lor monarhie lipsită de cultură nu le avea. Când a venit vremea să se scrie istoria acestei legende, evreii au schimbat originea sa egipteană şi au atribuit-o celui mai important moment al istoriei propriei națiuni: construcția Templului Regelui Solomon.

Eroul poveştii evreieşti nu putea fi regele, pentru că povestea lui

Solomon era bine cunoscută. Aşa că au creat un rol nou, care era al doilea lucru bun – constructorul marelui templu. Secretele construcţiei şi înţelepciunea constructorului au fost evidente pentru toată lumea, deci nu putea exista o înviere mai bună pentru Seqenenre-cel-fără-de-frică.

O origine egipteană pentru Hiram Abif a rezolvat o altă problemă. De îndată ce am înţeles că personajul nostru central, Hiram Abif, venera nu pe Yahve, ci pe zeul Soarelui, Re – în traducere literară „cel mai înalt" – putem înţelege semnificaţia cea mai importantă a rugăciunii de prânz.

Francmasonii de astăzi se întâlnesc în mod simbolic la prânz, în baza faptului că Francmasoneria este o organizaţie mondială şi deci „soarele este întotdeauna la meridian din punctul de vedere al Francmasoneriei".

Referinţa masonică la Dumnezeu ca fiind „cel mai înalt" este deci o descriere a lui Re, zeul Soare, în poziţia sa cea mai de sus, zenitul cerurilor la prânz. Pe lângă aceasta, merită să remarcăm că Biblia ne spune că înainte ca israeliţii să adopte numele Yahve, „zeul tuturor părinţilor", el era numit „El Elion", o traducere canaanită pentru „zeu – cel mai înalt". Aceasta întăreşte legătura dintre povestea egipteană originară şi israeliţii care au luat-o cu ei.

Am mai întâlnit încă o dovadă indirectă, dar semnificativă, care se referă la regele Tuthmes al III-lea care, dacă ne amintim din capitolul anterior, a fost făcut rege pentru faptul că a fost ales de Dumnezeu în templu, prin faptul că arca sa era prea grea pentru cei care erau în ea. Tuthmes al III-lea era al patrulea rege după plecarea hicsoşilor şi totul din viaţa lui ne spune că secretele religiei bazate pe stea şi pe facerea lui Osiris şi a lui Horus fuseseră deja pierdute. Faptul că trebuia să-şi întărească pretenţia la tron cu ajutorul poveştii cu „arca" demonstrează că el nu credea că avea un drept clar divin la tron, în contrast cu regii anteriori. Chiar faptul că a fost uzurpat de altul este relevant pentru lipsa lui de divinitate. Tuthmes al II-lea a murit fără vreun moştenitor legitim cu soţia sa, sora vitregă Hatsheput, şi un băiat născut dintr-o relaţie cu o concubină a luat tronul, dar nu a putut fi făcut Horus prin tehnica secretă a înscăunării. La început, tânărului Tuthmes al III-lea nu i-a fost greu să-şi stabilească regalitatea, dar lucrurile urmau să se

dezvolte într-un mod fără precedent. Hieroglifele vechi arată cum Hatsheput a pretins statut de egalitate cu Tuthmes, apoi l-a convins să devină prima femeie care are dreptul la procrearea divină a zeului Amen-Re. Tuthmes al III-lea se afla într-o inspecție militară, ca să se știe cine este conducătorul. Ca majoritatea femeilor care ajung în vârf, era o persoană foarte puternică, care a realizat lucruri importante. Templul său mortuar impresionant de pe malul vestic al Nilului a rămas, până în zilele noastre, una din cele mai frumoase clădiri ale tuturor timpurilor.

Fără îndoială, moartea nobilă a lui Seqenenre Tao a marcat renașterea celei mai mari civilizații a lumii și punctul în care adevăratele secrete ale dinastiei regale egiptene s-au pierdut pentru totdeauna. Secretele substituite au fost create ca să asigure ritualul necesar al viitorilor faraoni și al celor mai apropiați sfetnici, dar dreptul absolut de a stăpâni prin secretele originale nu s-a transmis o dată cu noile mistere.

Succesul nostru în cercetare a continuat și Robert și-a pus întrebarea: dacă răspunsurile vin atât de repede, ar putea fi posibil să începem să înțelegem ce dorim să vedem? Am hotărât că ar trebui să revedem chiar dovezile pe care le-am adunat și, după ce am privit la rece fiecare părticică a teoriei noastre, am fost mai siguri ca niciodată că descoperisem noi fapte istorice și tot ce am descoperit avea continuitatea faptelor adevărate.

Următoarea provocare era să înțelegem cum legenda unui rege egiptean ucis de proto-israeliți a fost transformată într-un eveniment în istoria noii națiuni a evreilor. Noi știam că va trebui să cercetăm împrejurările în care a apărut cea mai mare legendă din istoria poporului evreu – profetul Moise.

CONCLUZII

Concentrându-ne pe perioada hicsoșilor din Egiptul antic, am aflat mai multe lucruri decât am sperat. Știam acum cine era Hiram Abif și, spre bucuria noastră, am descoperit trupul lui și al unuia dintre ucigașii săi. Am analizat rolul Egiptului în istoria evreilor și a devenit evident din Biblie că s-a produs o schimbare de atitudine

a egiptenilor față de evrei. Dar mai interesant era ce nu spunea Biblia. Nu există nici o referire la perioada invaziei hicsoşilor în Egipt, şi totuşi, o examinare mai atentă ne-a permis să datăm perioada hicsoşilor destul de corect după informațiile din Vechiul Testament.

Analiza anterioară a cărții Genezei ne-a permis să deducem că Avraam era contemporan cu invazia hicsoşilor şi îl suspectăm chiar că putea fi un hicsos, care înseamnă „prințul deşertului". Ultima influență proto-evreiască în Egipt a fost Iosif şi, printr-o aşezare atentă a dovezilor biblice şi istorice, am descoperit că Iosif era vizirul lui Apophis, regele invadator care a fost implicat într-o bătălie importantă pentru supremație cu regele teban, Seqenenre Tao al II-lea. Seqenenre era moştenitorul vechilor ritualuri egiptene secrete ale înscăunării regale şi era de drept un Horus adevărat. Apophis şi-a luat un nume de tron egiptean, dar nu a fost niciodată implicat în secretele înscăunării regale.

Am găsit o referire în Geneza 49:6 la uciderea unui om de către frații lui Iosif în timp ce încercau să scoată un secret de la el şi am descoperit că mumia lui Seqenenre arată mai clar că a fost omorât cu trei lovituri în cap. Acestea se potrivesc cu faptele pe care le ştim despre povestea lui Hiram Abif. Pe măsură ce am continuat investigația, am descoperit că un tânăr preot fusese îngropat de viu lângă Seqenenre. Folosind dovada bandajelor mumiei, am putut să arătăm că acest cadavru a fost datat exact în aceeaşi perioadă ca Seqenenre. Având toate aceste dovezi şi povestea masonică pe care o ştiam atât de bine, am putut reconstrui povestea uciderii lui Seqenenre şi consecința ei, căderea hicsoşilor.

Ştiind toate acestea despre uciderea lui Hiram Abif, putem acum înțelege în sfârşit, conținutul celor două cuvinte şoptite, folosite în ceremonia masonică de înălțare, care fonetic se traduc în vechea egipteană şi care au şi înțeles în engleză: „Mare este stăpânul Francmasoneriei, Mare este spiritul Francmasoneriei". Exista în sfârşit o legătură fermă cu Francmasoneria modernă. Două cuvinte fără înțeles şi fără rost care au supraviețuit doar pentru că ritualul masonic este învățat pe dinafară şi prin repetiție.

Cu legătura stabilită dintre Seqenenre şi adevărata poveste a lui Hiram Abif, mai avem totuşi de acoperit o perioadă de 1.500 de

ani despre singurul grup care ar fi putut îngropa acele informații pe care să le găsească Templierii. A trebuit să mergem pe linia dezvoltării iudaismului până la înflorirea esenienilor şi descendența egipteană trebuia să înceapă cu Moise.

Capitolul 9

NAŞTEREA IUDAISMULUI

Moise, făcătorul de legi

Sarcina noastră era să mergem mai departe în timp, pas cu pas, ca să vedem dacă am putea stabili o ceremonie continuă de stil masonic care să lege Noul Regat egiptean de vremea lui Iisus. Urmă greu de luat, pentru că singura noastră sursă de informaţii urma să fie Vechiul Testament, dar cel puţin aveam ritualul nostru masonic care să ne ajute la interpretare.

Din fericire, Biblia este neechivocă asupra începutului naţiunii evreieşti cu un singur om şi este aproape sigur că a existat un individ pe nume Moise şi că el avea legătură cu un tip de exod al sclavilor asiatici din Egipt. După expulzarea hicsoşilor, semiţii de toate felurile, inclusiv habiru, par să fi fost puţin cam nepopulari şi asta ar explica de ce egiptenii, altfel prietenoşi, au luat deodată mulţi sclavi sau chiar pe toţi cei care au rămas în ţară în timpul decadei 1560-1550 î.Hr. S-au descoperit inscripţii din secolele al XV-lea şi al XVI-lea î.Hr., care au dat detalii despre aceşti sclavi habiru şi munca lor forţată.[1] Se povesteşte despre numărul mare al acestor oameni ce erau forţaţi să lucreze în minele de turcoaz, ceea ce era extrem de periculos şi neplăcut, fără ventilaţie şi cu torţele care consumau oxigenul. Am fost foarte interesaţi de faptul că aceste mine erau la o scurtă distanţă de muntele lui Yahve, Muntele Sinai, în masivul sudic al Peninsulei Sinai. Era aceasta oare o coincidenţă, sau poate evadarea sclavilor habiru a avut loc aici şi nu în Egiptul propriu-zis?

Am descoperit că relatările arată că deşi aceşti proto-evrei vor-

[1]Werner Keller: *The Bible as History* (*Biblia ca istorie*)

beau limba canaanită, ei venerau zeităţi egiptene şi construiau monumente zeilor Osiris, Ptah şi Hathor, ceea ce nu se potriveşte cu imaginea populară a urmaşilor nobili, sclavi ai lui Yahve ce doreau să fie conduşi în Ierusalim de „zeul părinţilor lor".[2]

Povestea lui Moise este spusă, iar şi iar, fiecărui copil, fie el evreu sau creştin, şi totuşi este o poveste pentru adulţi din punct de vedere al faptelor istorice, chiar dacă majoritatea oamenilor nu ţin seama de elementele exotice cum ar fi despărţirea apelor Mării Roşii.

Este greu de specificat când a avut loc acest eveniment, dar opinia comună era că Moise şi-a condus „poporul său" afară din Egipt, în timpul domniei lui Ramses al II-lea, ceea ce ar plasa evenimentul între 1290 şi 1224 î.Hr. Există totuşi dovezi actuale, corelate, care susţin o dată mult mai veche, foarte aproape de perioada expulzării hicsoşilor. Dar înainte să analizăm problema datării istorice, este important să vedem ce ştim despre omul numit Moise şi ce ne spune Biblia despre israeliţi şi noul lor zeu.

Am descoperit că însuşi numele de Moise este revelator. Foarte ciudat este că Biblia romano-catolică de la Douai îşi informează cititorii că numele înseamnă în egipteană „salvat din apă", în timp ce el, de fapt, înseamnă „născut din". Numele acesta în mod normal necesita un alt nume cu prefix cum ar fi Thotmoses (născut din Thoth), Rameses (născut din Ra) sau Amenmosis (născut din Amen). În timp ce particula „moses" este scrisă diferit când este tradusă în engleză, toate au acelaşi înţeles şi ni se pare posibil ca ori însuşi Moise sau vreun scrib de mai târziu să şteargă numele unui zeu egiptean din faţa numelui său. Este ca şi cum ai scoate „Donald" dintr-un nume scoţian, lăsându-l doar pe Mac înainte de Mac Donald.

Definiţia romano-catolică este probabil greşită, dar dacă există vreun adevăr istoric în această idee, ar fi că numele întreg al lui Moise era „Născut din Nil", în care caz el s-ar fi numit Hapymoses, ceea ce s-ar fi scris astfel:

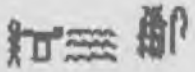

[2] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

Numele Moise este neobişnuit, pentru că e unul din puținele cuvinte egiptene vechi, încă populare astăzi, în forma sa ebraică „Moshe" şi în forma arabă „musa". Egiptenii încă numesc Muntele Sinai, Jubal Musa – muntele lui Moise.

Este imposibil astăzi să ştim cât de mult din povestea lui Moise redată în Vechiul Testament este istoric şi cât de mult este invenție romantică. Potrivit cu cartea Exodului, faraonul a decis ca toți copiii israelieni de sex masculin să fie aruncați în Nil. Fapta este imposibil de crezut ca eveniment istoric, pentru că un decret atât de barbar ar fi contrar conceptului de Ma'at, atât de drag egiptenilor. Orice faraon care ar da un asemenea ordin ar renunța la dreptul său la viața de apoi. Mai mult, din punct de vedere practic, ar fi fost neplăcut şi nesănătos să avem mii de cadavre putrezind, plutind în singura sursă de apă a populației.

Potrivit cu Vechiul Testament, mama lui Moise era hotărâtă să nu-şi lase fiul să moară, aşa că l-a pus într-un coş pe malul Nilului, uns cu smoală, unde a fost găsit de fata faraonului. S-a remarcat mai demult că acest episod era aproape identic cu cel al lui Sargon I, regele care a domnit peste Babilon şi Sumer cu multe sute de ani înainte de Moise. O scurtă comparație demonstrează similarități evidente:

SARGON	**MOISE**
Mama mea m-a conceput; în secret m-a născut.	O femeie levită a conceput un fiu... l-a ascuns timp de 3 luni, dar nu l-a mai putut ascunde.
M-a pus într-un coş cu bitum şi a lipit capacul.	A luat un coş, l-a lipit cu lut şi smoală, l-a pus în el
M-a aruncat în râul care m-a ținut la suprafață.	şi i-a dat drumul printre trestii pe malul Nilului.

Am tras concluzia că povestea naşterii este aproape sigur o ficți-

une creată în secolul al VI-lea î.Hr. ca o replică la naşterea naţiunii evreieşti, vechea temă a creaţiei care răsare din ape. A fost şi un mod excelent de a explica cum un general al armatei egiptene şi membru al familiei regale egiptene a ajuns să fie părintele fondator al poporului evreu. Vom reveni curând asupra acestui fapt.

Am fost siguri că unele aspecte ale poveştii erau invenţii ulterioare. Una dintre ele a fost descrierea mamei lui Moise ca o femeie levită; a fost o încercare de a aranja istoria în ordinea care se potrivea cu autorii de mai târziu ai poveştii. Leviţii au devenit un trib preoţesc şi astfel scribii, folosind logica timpului, au gândit că Moise trebuie că era preot şi deci, levit. Cartea Exodului are indicaţii clare despre faptul că este un amestec de trei versiuni orale ale istoriei tradiţionale a devenirii Egiptului, fără să specifice clar dacă Moise sau Aaron era personajul principal; chiar numele muntelui unde Moise l-a întâlnit pe Yahve oscilează între Muntele Sinai şi Muntele Horeb.

Aveam permanent în minte faptul că autorii primelor cărţi ale Vechiului Testament notau legende tribale din trecutul lor îndepărtat, cele mai vechi poveşti fiind vechi de 3.000 de ani, şi chiar cele recente, cum ar fi cele ale lui David şi Solomon, existau cu sute de ani înainte de timpul acestora. Forma presupuselor evenimente era clară, dar detaliile istorice lipseau cu desăvârşire. Diferiţi autori umpleau golurile în moduri diferite, depinzând de opinia lor politică asupra lumii şi de cum credeau ei că ar fi trebuit să fie lucrurile. Experţii au putut pune ordine în aceste opinii şi au fost desemnaţi foarte prozaic cu „J", „E", „D" şi „P". În prezent, având acces la o mai mare cantitate de informaţie istorică decât au avut acele grupuri, putem repede să descoperim părţile inventate. De exemplu, aceşti autori descriu cămilele ca animale de povară şi vorbesc de folosirea monezilor în vremea lui Isaac şi Iosif, când, de fapt, aceste animale şi banii apar mult mai târziu.

O altă greşeală semnificativă este descrierea lui Avraam care părăsea sudul Israelului ca fiind pământ al filistinilor, când noi ştim acum că ei nu au sosit decât târziu, după ce israeliţii ieşiseră din Egipt.

Dacă în cartea Exodului ni s-ar spune care din fiicele faraonului a găsit pe copilul Moise, lucrurile ar fi mai simple, dar este cert că

autorii nu ştiau nici ei.

Am înţeles că puteau fi doar trei explicaţii de bază pentru motivul pentru care Moise era în centrul familiei regale egiptene:

1. Prin naştere era asiatic sau habiru şi a fost luat în familie pe când era mic, aşa cum sugerează Vechiul Testament. Se ştie că egiptenii luau într-adevăr copiii ţărilor vecine, astfel că aceştia, devenind adulţi, puteau să influenţeze în mod favorabil opinia poporului lor faţă de egipteni. La început, totul părea imposibil ca faptul să se fi petrecut într-o perioadă atât de apropiată de epoca hicsoşilor, când habiru fuseseră luaţi ca sclavi.

2. A fost un egiptean de familie cu rang înalt care, la maturitate, a fost acuzat de omor şi care a adoptat pe habiru ca pe urmaşii săi fugari.

3. A fost un tânăr general semit din armata ultimului rege hicsos şi a fost alungat din Egipt în sălbăticie, împreună cu restul hoardelor asiatice, când monarhia tebană a preluat controlul. Mai târziu s-a întors să conducă pe sclavii habiru spre libertate. Aceasta ar situa povestea lui Moise mult mai devreme decât s-a crezut vreodată, deoarece – acest lucru este pe deplin plauzibil – Moise era cunoscut ca general al armatei unui faraon neindentificat.

Această a treia opţiune este atractivă, dar nu am putut să găsim destule dovezi pentru o asemenea cronologie de început; în plus, ca să înveţe secretele egiptenilor, Moise trebuia să stea pe lângă un adevărat faraon, nu un impostor hicsos. Am acceptat deci că adevărul privea prima sau a doua opţiune. În ambele cazuri, versiunea biblică a evenimentelor este acceptată drept corectă.

Pentru scopurile cercetărilor noastre, am hotărât de comun acord să nu mai analizăm în detaliu circumstanţele în care Moise a ajuns să-i conducă pe aceşti proto-israelieni; este suficient să acceptăm că un membru extrem de sus pus al curţii egiptene a devenit conducătorul unora dintre triburile care vor deveni naţiunea evreilor.

Faptele 7:22 ne spun că:

„Moise a fost educat şi a cunoscut întreaga înţelepciune a egiptenilor."

Israeliţii care au scris despre Moise în toţi aceşti ani nu aveau nici un motiv să inventeze apropierea sa de adversarii strămoşilor lor şi ei credeau că el deţinea secrete importante; de fapt, toate secretele.

Pe vremea când Moise trăia în familia regală egipteană, Regatul Nou fusese format şi „secretele substituite" înlocuiseră secretele „originale" ale lui Osiris. Ca membru vârstnic al curţii faraonului, Moise a fost instruit în principiile învierii descrise în legenda lui Seqenenre Tao şi a sacrificiului său curajos, care a înlocuit secretele originare pierdute. Pe tânărul Moise, acest ritual urma să-l familiarizeze cu secretele înscăunării regale, cea mai înaltă expresie a puterii; simpla ei existenţă era un semn de regalitate. Aceasta trebuie că l-a impresionat pentru că, în mod sigur, a luat cu el povestea, astfel că ea a devenit în cele din urmă noul secret al ritualului de trecere pentru înscăunarea regelui în noul ţinut al lui Israel. Pentru că era secretă şi spusă numai unui mic grup de israelieni de frunte, povestea „regelui pierdut", a intrat în existenţa lui David fără mari schimbări. Detaliile Exodului erau o poveste accesibilă şi oamenilor de rând, iar adevărul şi ficţiunea se împleteau până când realitatea aproape că nu mai exista.

In orice variantă, povestea biblică a Exodului demonstrează clar că grupul condus de Moise era foarte egiptenizat şi că venerarea zeităţilor egiptene era normală şi privită drept o practică curentă. Moise, care a primit cele zece porunci pe tăblite de piatră, a trebuit neapărat să marcheze înfiinţarea noului stat. Fiecărui rege urma să i se dea „cartea regală" din partea zeilor, ca dovadă că era bun să conducă şi că exista o bază pentru lege şi ordine în noua societate.

Aceste tăblite nu puteau fi scrise decât în hieroglife egiptene, pentru că Moise nu înţelegea nici o altă scriere. Pentru că astăzi noi ne bazăm pe cuvântul scris, ne este greu să înţelegem cum scrierea era considerată a fi ceva special în mileniul al doilea î.Hr. Ideea de mesaje ce se materializează din semnele de pe piatră i-a uimit pe oamenii obişnuiţi şi scribii care puteau „să vorbească pe piatră" erau consideraţi a fi păstrătorii marii magii.

Este uşor de apreciat când înţelegem că egiptenii numeau hieroglifele „cuvântului Domnului", un termen care va fi repetat în toată Biblia.

Zeul războiului de pe Muntele Sinai

Citind cu atenţie şi în mod obiectiv povestea Exodului, am rămas îngroziţi. Opinia pe care o aveam din perioada educaţiei noastre bazate pe creştinism a fost complet răsturnată. În locul unui „popor nobil şi mare ce-şi câştigă libertatea şi îşi găseşte pământul promis", dăm peste un catalog îngrozitor despre demonologii primitive, trădare, ucidere în masă, viol, vandalism şi furturi. Era cel mai înfiorător certificat de înfiinţare al unei naţiuni imaginat vreodată.

Povestea lui Moise a început cu o crimă. El vede un egiptean lovind un habiru şi, după ce s-a uitat în jur să fie sigur că nu se uită nimeni, el îl ucide pe egiptean: prima din zecile de mii de crime pe care le va comite acest ex-soldat. Din nefericire, crima a fost văzută de alt habiru, care a raportat incidentul egiptenilor, astfel că Moise a devenit un om căutat pentru crimă. A fugit, îndreptându-se spre est în Sinai, unde a fost adăpostit de midianiţi (numiţi de asemenea keniţi) şi unde s-a însurat cu fiica regelui Zipporah.

Aici a făcut Moise cunoştinţă cu zeul triburilor midianite, un zeu al furtunilor şi al războiului, al cărui simbol era un semn ca un crucifix purtat pe frunte; ulterior, va fi cunoscut ca „Semnul lui Yahve".

Acest zeu, care locuia în munţi, a fost sursa de inspiraţie şi tema centrală pentru Dumnezeul evreilor, în urma conversaţiilor purtate cu el de Moise pe Muntele Hareb.

Foarte rar sau aproape niciodată zeii iau fiinţă în mod spontan; ei apar în mod natural şi suferă metamorfoze prin care absorb calităţi de la alte zeităţi. Prima întâlnire relatată cu Dumnezeul evreilor şi creştinilor pare deosebit de rece şi ameninţătoare. Când Moise l-a întrebat despre puterile şi numele său, el a făcut pe grozavul; dar nu a mers. Moise ştia din educaţia sa egipteană că zeii nu erau întotdeauna superiori oamenilor şi, dacă un om afla numele zeului, el avea putere asupra lui. În Egipt, zeii, în mod normal, aveau mul-

te nume, începând cu unul obişnuit, ştiut de toată lumea, până la nume din ce în ce mai restrictive, dar numele lor fundamental nu era spus nici unui om sau altui zeu. Dacă Moise ar fi primit răspunsul la întrebarea privitoare la numele principal al zeului, el l-ar fi supus pe zeu. Teologia şi magia au fost totdeauna două concepte perfect sinonime până în vremurile recente, când am reuşit să tragem o linie imaginară între cele două jumătăţi ale misticismului omenesc primitiv. Conceptul zeului israeliţilor care trăia în arcă nu este diferit de spiriduşul din sticlă care îndeplinea dorinţele prietenilor săi, ambii având activităţi precum zborul prin aer, despărţirea mărilor, trimiterea de mingi de foc şi, în general, şi ignorarea legilor naturii. Astăzi tragem o linie despărţitoare între poveştile arabe din *O mie şi una de nopţi* şi cele ale Bibliei, dar fără îndoială ele au o origine comună. Va fi greu pentru mulţi oameni să accepte, dar dacă luăm drept adevărat ce spune Biblia, atunci imaginea creatorului, pe care lumea vestică îl numeşte simplu „zeu", începe cu un umil spiriduş ce trăieşte în munţii din N-E Africii şi S-E Asiei.

Temându-se pentru independenţa sa, zeul midianit a refuzat întrebarea lui Moise referitoare la numele său şi a încercat să stabilească propria sa importanţă, spunându-i lui Moise să-şi scoată pantofii şi să se dea înapoi pentru că este pe pământ sfinţit.

Cartea Exodului ne spune că replica lui Dumnezeu la întrebarea despre numele său a fost:

„Ehyeh asher ehyeh."

Aceasta se traduce în general cu „Sunt cine sunt" dar pe atunci avea un înţeles cu conotaţii diferite ce s-ar putea traduce prin „Vezi-ţi de treabă!" sau „Nu te priveşte pe tine!". Numele Yahve sau Iehova sunt ambele pronunţii moderne ale descrierii ebraice a lui Dumnezeu drept YHWH (limba ebraică nu are vocale). Acesta nu era numele zeului; probabil că era un titlu luat din răspunsul dat, cu înţelesul de „Eu sunt".

Potrivit cu povestea din Biblie, Moise s-a întors în Egipt în cele din urmă ca să elibereze din sclavie bandele de asiatici de toate felurile pe care egiptenii le numeau habiru, cumva folosindu-se de

puterile noului zeu al furtunii jinn/spiriduş ca să aducă mizerie şi moarte nefericiților egipteni. Ni s-a spus că 600.000 de israelieni au plecat pentru o călătorie de 40 de ani prin deşert, dar este evident pentru orice observator inteligent că oricare din aceste exoduri ar fi conținut doar o parte din acest număr. Nu există nici o urmă a acestui eveniment în istoria egipteană şi ar fi fost un eveniment important, relatat în Biblie, dacă el ar fi existat. Dacă grupul ar fi fost atât de numeros, ei ar fi reprezentat un sfert din întreaga populație a Egiptului şi având în vedere ce consecințe ar fi avut o astfel de migrație asupra hranei şi mâinii de lucru, egiptenii ar fi menționat impactul său social.

Oricum, oricare ar fi fost numărul oamenilor, Moise şi-a condus poporul în Sinai, în spatele taberei midianiților, şi l-a întâmpinat pe socrul său, Jethro, care i-a felicitat pe israeliți şi i-a dat sfaturi bune lui Moise.

Apoi, profetul a urcat din nou pe muntele sacru ca să se întâlnească cu zeul care încă trăia acolo. Zeul furtunii, care trăia într-un nor negru, i-a spus lui Moise că dacă oricare din israeliți sau animalele lor puneau piciorul pe munte sau numai îl atingeau, îi va ucide trăgând în ei sau aruncând cu pietre. Noul zeu îi informă apoi pe noii săi prozeliți că trebuiau să-l venereze sau se va răzbuna nu doar pe indivizii în cauză, ci şi pe copiii lor, nepoții lor şi aşa mai departe. A continuat să ceară israeliților să-i dea cadouri care constau în aur, argint, alamă, țesături fine, piei şi lemn de salcâm şi a construit o arcă acoperită complet cu aur, ca să trăiască în ea. Această arcă avea un model clasic egiptean, cu doi aşa-numiți „heruvimi" în vârf, care sunt acum unanim acceptați ca fiind reprezentarea unei perechi de sfincşi înaripați; adică lei înaripați cu capete de om (vezi fig. 6).

Acest nou zeu nu prea făcuse impresie asupra majorității israeliților, deoarece ei au făcut un viței de aur de îndată ce Moise a urcat muntele ca să vorbească cu Yahve. Această efigie era mai degrabă reprezentarea unui zeu egiptean Apis, care l-a supărat foarte rău pe noul zeu. El l-a instruit pe Moise să ordone preoților săi să ucidă cât mai mulți dintre aceşti „păcătoşi" şi ni se spune că au fost omorâți 3.000 de israeliți.

Şi zidurile s-au prăbuşit

Pe când israeliții se îndreptau spre „ținutul promis", mai era doar un obstacol între ei şi atingerea scopului lor: populația indigenă. Dar Yahve îi va conduce spre victorie împotriva fermierilor din Canaan.

Deuteronomul (versiunea Douai) explică evenimentele ca şi cum aleşii lui Dumnezeu au început să amenințe cetatea-stat din Canaan, în părți din capitolele 2 şi 3:

„Şi Sehon a ieşit să ne întâmpine, cu toți oamenii săi ca să lupte la Jasa. Şi Domnul, Stăpânul nostru, ni l-a predat nouă: şi noi l-am ucis cu fiii săi şi toți oamenii lui. Şi i-am luat toate cetățile, ucigând toți locuitorii lor, bărbați, femei şi copii. Nu a rămas nimic.

Cu excepția vitelor care au fost împărțite şi prada de război a cetăților pe care le-am luat.

De la Aroer, care este pe malul râului Arnon, un oraş care este situat într-o vale, la Galaad. Nu există nici un sat sau oraş care să scape din mâinile noastre.

Domnul, Stăpânul nostru ne dăduse totul...

...Apoi ne-am întors şi ne-am dus la Basan: şi Og, regele basan, a ieşit în întâmpinarea noastră cu oamenii săi ca să lupte în Edrai.

Şi Domnul mi-a spus: Nu-ți fie teamă: pentru că el ți s-a predat cu toți oamenii şi pământul său. Şi să-i faci ce ai făcut regelui Seehon al amoriților, care trăiau în Hesebon.

Astfel, Domnul şi Stăpânul nostru ni l-a predat pe Og, regele basan, şi toți oamenii săi. Şi noi i-am distrus complet.

Distrugând toate cetățile lui, nu ne-a scăpat nici un oraş: 60 de cetăți, toată țara lui Argob, regatul lui Og din Basan.

Toate cetățile erau înconjurate de ziduri înalte, cu porți şi bare: în afară de nenumăratele oraşe fără ziduri. Şi noi le-am distrus pe toate, aşa cum am făcut şi lui Sehon, regele Hesebon: am distrus fiecare cetate, bărbați, femei şi copiii. Dar vitele şi prăzile de război ale oraşelor le-am luat cu noi ca pradă."

Aceste pasaje nu descriu bătăliile ei, mai degrabă masacrarea fiecărui bărbat, femeie şi copil, ca şi a oilor, boilor şi măgarilor ce au fost omorâţi cu sabia.

Vechiul Testament conţine multe pasaje violente de acest tip. În plus, Yahve le-a amintit oamenilor săi că el este puternic şi gata să pedepsească cu sălbăticie pe aceia care nu-l vor venera şi nu vor trăi după Cuvântul Lui. Deuteronomul 8:19-20 dă următorul avertisment:

„Dar, dacă-l vei uita pe Domnul Stăpânul tău şi vei urma alţi zei, îi vei servi şi adora: ia aminte, îţi prezic că vei pieri.

Ca şi naţiile pe care Domnul le-a distrus, aşa vei pieri şi tu, dacă nu vei asculta vocea Domnului, Stăpânul tău."

Oricine ar fi fost Moise, el a devenit un criminal în Egipt şi şi-a petrecut restul vieţii ucigând un număr mare de oameni şi străini şi pe aceia care îşi puseseră speranţa în el. Am considerat greu de reconciliat acest om şi credinţa sa în Dumnezeu, cu Dumnezeul evreilor moderni şi al creştinilor. Această discrepanţă ne dovedeşte că Dumnezeu nu este o entitate statică, ci un focar social care creşte şi evoluează pe măsură ce el se amestecă cu alţi zei, evoluând încet înspre o figură idealizată care reflectă moralitatea şi nevoile vremii. Nu este atât de important că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul lui; este mult mai important că omul, în mod continuu, îl reface pe Dumnezeu după propria imagine.

Datarea Exodului

Unii eruditi cred acum că victoriile sângeroase descrise în Vechiul Testament sunt exagerate şi că sosirea israeliţilor a fost mai mult o absorbţie lentă în societatea canaanită decât o înlocuire sângeroasă a ei. Totuşi, explorările arheologice recente au scos la iveală mărturia unui mare număr de oraşe şi cetăţi ce indică o datare a Exodului în epoca de bronz mijlocie. O astfel de datare ar plasa Exodul undeva între expulzarea hicsoşilor şi mijlocul secolului al XV-lea î.Hr. Aceasta întăreşte adevărul că Moise a fost luat de familia regală egipteană curând după ce tebanii au recâştigat controlul

asupra ţării.

Credem că educaţia pe care a primit-o în Egipt i-a dat forţa şi abilitatea să-şi creeze propriul său zeu şi să întemeieze o naţiune nouă în nişte ani grei. Metodele sale crude au fost probabil singura cale prin care ar fi putut reuşi. Există dovezi ale puternicei influenţe egiptene asupra evenimentelor Exodului, de la proiectarea Chivotului la Tablele Legii cu hieroglife date de Yahve lui Moise şi credem că este logic să presupunem că secretele ceremoniei învierii lui Seqenenre au fost luate tot din Egipt. Moise a tratat poporul său ca pe nişte oameni săraci cu duhul şi probabil că erau destul de simpli comparativ cu conducătorul lor care cunoştea, după cum ştim, toate secretele egiptenilor.

David şi Solomon

Triburile lui Israel au existat independent timp de aproximativ o sută de ani, într-o perioadă cunoscută drept perioada judecătorilor. Aceşti judecători nu erau de la început drepţi sau figuri magistrale, dar erau eroi locali sau, mai precis, „salvatori".

Ideea generală că 12 triburi din Israel au fost implicate în Exod este desigur greşită; doar două sau trei triburi se crede că au sosit astfel. Pe vremea judecătorilor, triburile lui Simon şi Levi au fost desfiinţate şi tribul cel mai important al lui Iuda abia începea să fie recunoscut ca israelit.

Încetul cu încetul, triburile nomade habiru au devenit naţiunea ebraică a israeliţilor şi ei s-au transformat din nomazi în fermieri şi meşteşugari. Acele elemente ale populaţiei canaanite mai avansate care nu au fost ucise în timpul invaziei, s-au unit cu noii veniţi şi i-au învăţat meşteşugurile şi agricultura pe care ei le ştiau de mii de ani.

Cea mai veche carte a Noului Testament este Cântul lui Deborah. Acesta ne povesteşte că exista cooperare între unele din triburi atunci când înfruntau un inamic comun, cum ar fi filistinii. Acele triburi care nu dădeau soldaţi pentru luptă erau aspru dojenite. Rolul judecătorilor era diferit de al regelui, prin faptul că fiecare judecător avea putere restrânsă asupra unuia sau mai multor triburi şi asigura o oarecare îndrumare politică sau economică, supunerea

fiind opțională. Pe scurt, regii erau numiți în mod divin, iar judecătorii nu. Nu toți judecătorii erau egali. Unul dintre primii eroi din vremea primei invazii a fost războinicul Jerubaal, care mai târziu şi-a schimbat numele în Gideon (numele său original era desigur canaanit, onorându-l pe zeul Baal, care probabil ilustrează faptul că într-o perioadă, Yahve nu era atât de puternic – cum vor să ne facă să credem autorii de mai târziu ai Vechiului Testament). Lui Gideon i s-a oferit regatul Israel, dar l-a refuzat, susținând că Yahve era regele lor, al tuturor; şi totuşi, este evident că el deținea o poziție specială şi că era văzut ca moştenitor al lui Moise.

Deşi Gideon a refuzat să fie rege, autoritatea sa se trăgea direct din Moise şi este sigur că o depăşea pe a altor judecători. A fondat un centru religios la Ophrah, unde a înființat un obiect de cult cunoscut drept „ephod", care era un fel de arcă, sugerând că el a avut un alt zeu. Ca om cu influență şi putere, Gideon avea un harem mare (probabil că avea şi virgine midianite capturate) şi se zicea că a avut şaptezeci de fii, cel mai important dintre ei fiind Abimelech, un nume care a sugerat multor erudiți ai Bibliei o sporire a ideii ideologiei de regalitate. A fost un fapt sigur că Gideon a acceptat titlul de rege, dar fie că l-ar fi acceptat sau nu, fiul său Abimelech a depăşit statutul de judecător şi a devenit rege. Templul său, dedicat lui Baal-berith, a fost excavat şi s-a dovedit a fi fost „migdal" sau templu fortificat, cu pereți cu o grosime de 70 de picioare şi, de fiecare parte a intrării, stâlpi sacri.[3]

Aceasta se întâmpla la o generație după moartea lui Moise şi, lucru mai important, la sute de ani înainte de Templul lui Solomon; şi totuşi, avem doi stâlpi sacri de ambele părți ale intrării, într-un templu ce aparținea primului rege al evreilor. Sensul stâlpilor şi ceremonia asociată cu ei descinde de la Moise, prin Gideon, la Abimelech. Ni se pare extrem de logic să presupunem că ceremonia învierii bazată pe povestea lui Seqenenre ar fi fost folosită de acest grup al „familiei regale", deoarece ei nu cunoşteau nici un alt proces de înscăunare în afară de cel cunoscut de Moise în Egipt. Chiar stâlpii ar reprezenta conexiunea cu Dumnezeu şi stabilitatea noului stat.

[3] *Peake's Commentary on The Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

Din nefericire pentru Abimelech, stabilitatea va fi de scurtă durată. Monarhia se va prăbuşi curând după ce a fost întemeiată şi el şi-a pierdut viaţa într-o bătălic cu oamenii din oraşul Teba, care i s-au opus. Perioada judecătorilor a continuat, dar cunoaşterea secretelor casei regale şi a înscăunării regelui au fost păstrate vii de către judecătorii din familia lui Gideon.

În toată această perioadă, Ierusalimul a rămas un oraş care aparţinea primilor săi întemeietori, jebuziţii; centrul religios şi politic pentru israeliţi era oraşul Shiloh, la vreo 20 de mile spre nord. Săpăturile au arătat că Shiloh a fost distrus în jurul anului 1050 î.Hr. în timpul războiului dintre israeliţi şi filisteni. Acest eveniment a fost văzut de Samuel, care era un judecător important, profet, preot şi cel care-l înscăuna pe rege.

Războiul dintre israeliţi şi filisteni era redat în povestea biblică a lui Samson, care era un nazarit (un om sfânt) cu o putere imensă. El a distrus 3.000 de filisteni, doborând fizic şi stâlpul drept şi cel stâng, ceea ce noi credem că este o metaforă pentru subminarea stabilităţii lor naţionale.

Samuel a fost cel care l-a făcut pe Beniamin (Saul) rege într-o ceremonie particulară. Nu există nici o explicaţie în Biblie şi nici o descriere a ceremoniei. Se pare că relaţia dintre Samuel şi Saul era aceea dintre două puteri gemene, cea a preotului şi cea a regelui, cei doi stâlpi ai unei societăţi înfloritoare, uniţi ca să producă stabilitate. Această relaţie a fost repede pusă la încercare când Saul a făcut un sacrificiu la Gilgal, fără ajutorul şi ştiinţa lui Samuel, şi când nu a urmat ordinul lui Samuel de a desfiinţa haremul amaleciţilor învinşi, Samuel a început să regrete alegerea sa. A apărut un nou candidat, de data aceasta din tribul important al lui Iuda, mai degrabă decât de la cel mai mic trib, al lui Beniamin. Numele său era David şi venea dintr-un oraş mic numit Bethleem.

David era o persoană instruită, plină de calităţi, era curtean, soldat şi om de stat. Binecunoscuta poveste a uciderii lui Goliath este în general acceptată ca adevărată, dar un alt om l-a ucis pe gigant – era un alt om din Bethleem numit Elhanan[4], fiul lui Jaareoregim.[5]

[4] 2 Samuel 21:19
[5] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

Atribuirea acestei fapte lui David a fost o încercare de a-l arăta ca pe un simplu ciobănaş neobişnuit cu războiul, dar adevărul era că întreaga viaţă a fost un mare soldat şi politician.

Saul a văzut că era ameninţat de David şi a încercat să-l îndepărteze, dar în cele din urmă Saul şi-a pierdut viaţa şi Samuel a creat al doilea regat al său. Nu este de apreciat faptul că atunci când David fugea de Saul, el a luptat în armatele filistenilor împotriva israeliţilor; o faptă ciudată pentru întemeietorul celei mai mari dinastii din istoria Israelului. David a devenit regele Israelului în jurul anului 1000 î.Hr. şi pentru prima dată a unit cu adevărat triburile într-un singur popor. Există o paralelă uimitoare cu rolul regilor din Egipt, prin faptul că Israelul era format de asemenea din două ţinuturi, unul la nord şi unul la sud, unite de un singur conducător. Primii şapte ani, David a condus de la Hebron în ţinutul de sud al lui Iuda, dar cel mai important rol al său a fost cel de rege care a luat Ierusalimul, formând o nouă capitală care era aşezată între cele două părţi ale regatului unit. Aici, el şi-a construit un palat şi a mutat cortul ce adăpostea Chivotul şi altarul pe locul unui templu pe care a hotărât să-l construiască pentru Yahve.

David a întemeiat o armată bine antrenată, compusă în mare parte din mercenari străini, cu care el i-a învins pe filistenii care încă mai aveau cetăţi în regiune, în cele din urmă obţinând controlul asupra ţinuturilor de la Eufrat la Golful Accaba. Pacea a fost în sfârşit asigurată când David a făcut un tratat de pace cu Hiram, regele de la Tyr, dar comportamentul turbulent al lui David şi al familiei sale a adus curând instabilitate.

Evenimentele se succed ca o poveste de la Hollywood. David s-a îndrăgostit de Bathsheba şi l-a ucis pe soţul ei, Uriah. Fiul lui David, prinţul încoronat Amnon, a fost omorât de fratele său Absalom, după ce a violat-o pe propria soră vitregă Tamar, şi Absalom a încercat în sfârşit să ia regatul de la fratele său cu forţa. După acest război civil, David şi-a luat regatul şi fiul său, Absalom, şi-a pierdut viaţa, spânzurat de ramurile unui copac.

Toate aceste lucruri l-au împiedicat pe David să construiască templul închinat zeului său Yahve. Curând, David a ajuns pe patul de moarte şi moştenitorul său la tron, Adonijah, a fost încoronat rege. Totuşi, înainte ca festinul de încoronare să se sfârşească, un

alt fiu al Bathshebei, numit Solomon, a fost făcut rege de Zadok, cu ajutorul lui David. Ceremonia lui Solomon a fost considerată cea adevărată, şi nu mult după aceea noul rege l-a îndepărtat pe fratele său şi pe susţinătorii lui ca să nu se mai ridice vreodată împotriva lui.

Solomon a fost un mare rege şi, sub stăpânirea lui, Israelul a atins cea mai mare dezvoltare avută vreodată. El s-a căsătorit cu fiica faraonului şi i s-a dat ca zestre oraşul strategic Gezer, de pe hotarul egiptean. A creat şantiere de construcţii în tot ţinutul şi, cel mai important lucru din toate, a construit casa lui Yahve, templul sfânt pentru care este cel mai cunoscut. Aşa cum am discutat anterior, templul era o construcţie minoră, dar totuşi era decorat cu multă măiestrie şi strălucire şi foarte bine situat.

Era aşezat în vârful unui deal cu faţada spre est, înspre soarele care răsărea, şi pentru că era mai mult sau mai puţin pe linia despărţitoare a celor două ţinuturi, unul la nord şi unul la sud, stâlpii de la intrare erau meniţi să reprezinte armonia şi echilibrul regatului unit. Aceasta era reconstrucţia conceptului egiptean de stabilitate politică prin unitate.

Boaz, stâlpul din stânga, era situat la sud, reprezentând pământul lui Iuda şi însemnând „putere"; Jachin era situat la nord, reprezentând pământul Israelului, semnificând „întemeiere" şi, când erau uniţi de pragul de sus al lui Yahve, cei doi asigurau „stabilitate". Ca şi în Egiptul antic, atâta timp cât cele două ţinuturi erau unite cu stâlpii respectivi, stabilitatea politică rezista. Acel concept era împrumutat de la egipteni, indicând faptul că structura monarhiei israelite şi teologia încă nu-şi pierduseră vechile origini.

Toată această muncă trebuia plătită şi cum necesarul folosit era străin – Hiram, regele din Tyr, a adus mână de lucru calificată şi majoritatea materialelor prime – aceasta însemna o mare cheltuială pentru regat şi Solomon a început să ducă lipsă de bani şi a vândut multe oraşe ca să plătească datoriile înrobitoare. Populaţia trebuia să îndure munca forţată, cu grupuri de 10.000 de oameni trimişi lunar în Liban să muncească pentru Hiram, regele din Tyr. Regatul a fost împărţit în 12 regiuni, cu fiecare regiune răspunzătoare de asigurarea de taxe pentru palat timp de o lună, în fiecare an. Nivelul taxelor a fost foarte mare şi supuşii lui Solomon au în-

ceput să-şi piardă entuziasmul faţă de dorinţa de grandoare a regelui.

În ciuda felului în care autorii de mai târziu ai Bibliei au preferat să vadă, există destule mărturii că interesul pentru Yahve scăzuse foarte mult şi alţi zei erau consideraţi egali în istoria naţiunii, dacă nu mai presus. Pentru mulţi, Yahve nu era decât un zeu israelit al războiului, folositor în vreme de război (dar o figură destul de comună printre zeii din Panteon). Numele date notabililor israeliţi de-a lungul timpului arată un mare respect pentru Baal şi chiar şi cel mai fidel yahvist nu ar fi putut pretinde că evreii din acea vreme credeau într-un singur zeu.

La fel s-a întâmplat şi cu Solomon. Spre sfârşitul domniei sale, Solomon a început să venereze alţi zei, ceea ce a nemulţumit pe mulţi, în special pe preoţii din templul din Ierusalim. Logica ulterioară a fost că răutatea lui Solomon nu a fost pedepsită de Yahve din respect pentru tatăl său, David. Pe scurt, din vremea lui Moise până la Solomon, Yahve pare că nu a impresionat prea tare „poporul ales". Când Solomon – regele vestit pentru înţelepciunea sa – a murit, ţara era nu numai falită, dar şi fără de zei.

Fiul lui Solomon, Rehoboam, a fost crescut ca să creadă în puterea regatului şi, deşi a fost sfătuit să adopte o linie conciliantă faţă de cei din nord care nu-l acceptau ca rege, el nu a ascultat. Unitatea celor două ţinuturi s-a destrămat repede şi regatul de nord al lui Israel nu mai avea de-a face cu Iuda, ceea e a constituit originea problemelor sale. Să rezumăm ce am aflat despre israeliţii din această perioadă. Aspiraţiile noii naţiuni spre o civilizaţie importantă s-au bazat pe o teologie structurată, pe jumătate pe muncă forţată şi bani împrumutaţi. Ca toate întreprinderile prost pregătite a eşuat, dar a rămas în inimile şi minţile generaţiilor viitoare care vor completa în mod retrospectiv acea teologie şi luptă de a reconstrui o glorie trecătoare care le-a marcat formarea ca popor ce are un zeu şi un destin. Aceasta era viziunea care niciodată nu-şi va atinge scopul, deşi va fi măreaţă.

Între timp, secretele ceremoniei de iniţiere prin înviere şi rectitudine morală bazate pe principiile construcţiei unui templu au fost transmise unui grup regal. Nu a mai fost un concept abstract ce deriva din povestea egipteană adusă lor de Moise, era real; la fel

de real ca templul lor de la Ierusalim care adăpostea Chivotul şi pe zeul lor.

În toată această etapă a cercetării noastre, nu am găsit nici o referire la vreun arhitect al Templului Regelui Solomon, care să fi fost ucis. Şi totuşi, începusem să avem multe dovezi care să susţină ipoteza noastră privitoare la cei doi stâlpi asociaţi cu ceremonia de înviere a lui Seqenenre Tao, care fusese adusă din Israel de Moise şi devenise secretul casei regale a Israelului. Următoarea noastră sarcină a fost să identificăm când a fost schimbat numele personajului central, din Seqenenre Tao în Hiram Abif. Ca să înţelegem cum aceste secrete păzite au putut supravieţui şi în final au ajuns cunoscute prin acţiunile unui om pe care îl numim Iisus Hristos, şi cum ar putea fi interpretat Noul Testament în lumina amplelor noastre cercetări, era nevoie să investigăm mai îndeaproape etapa următoare a istoriei naţiunii evreieşti.

CONCLUZII

Povestea naşterii lui Moise s-a dovedit a fi bazată pe o legendă sumeriană şi am fost siguri că fusese adoptată pentru a înţelege modul în care un vechi egiptean şi membru al familiei regale egiptene a ajuns să fie tatăl naţiunii evreieşti. Am fost siguri că Moise fusese părtaş al secretelor lui Seqenenre Tao şi că el cunoştea povestea celor doi stâlpi; el a folosit aceste secrete ca să întemeieze un nou ritual de înscăunare pentru adepţii săi. Acest lucru a dat identitate şi un ritual secret evreilor fără de stat şi fără de cultură, ritual ce a fost transmis prin David.

Moise a fost cel care a adoptat pe zeul kenit al furtunii – Yahve, care a fost identificat prin simbolul *tau,* cunoscut la origine drept „semnul lui Yahve". De îndată ce a contactat pe noul său zeu, Moise s-a întors în Egipt, unde era căutat pentru omor, pentru că el alungase un grup habiru. Călătoria evreilor în ţinutul Canaan este descrisă în Biblie ca un proces continuu al uciderii populaţiei indigene.

De îndată ce a fost introdusă religia lui Yahve, poporul lui Yahve, israeliţii, au fost conduşi de o serie de judecători, începând cu

Josua, celebru conducător al bătăliei de la Ierihon. El a fost urmat de un număr de alți judecători, dar Biblia și mărturiile arheologice arată că simbolul celor doi stâlpi a fost folosit și de Abimelech, fiul lui Gideon[1], și de Samson nazaritul.

Am fost siguri că acest lucru indica faptul că secretele egiptene ale lui Moise continuau să fie folosite de conducătorii israeliților.

Profetul Samuel l-a uns pe Saul ca primul rege al evreilor, dar în cele din urmă el a fost urmat de David, care a fost un rege deosebit. În jurul anului 1000 î.Hr., David a unit regatele Iudeea și Israel, cu o nouă capitală între cele două ținuturi la Ierusalim. Fiul său Solomon a construit apoi primul templu din Ierusalim cu cei doi stâlpi reprezentând unificarea celor două regate și formând o poartă de intrare cu fața spre est – un stâlp în nord reprezentând Israelul și un stâlp în sud reprezentând Iudeea. Stâlpii identici sunt ridicați la intrarea în templul său, ca să arate că monarhia israelită are încă rădăcini și ritualuri egiptene.

Solomon a murit lăsând țara falită, dar a lăsat secretele ceremoniei de inițiere prin înviere și o rectitudine morală, bazată pe principiile construirii templului ce erau transmise unui grup regal.

Nu ne mai îndoiam de faptul că descoperisem modelul rolului secret al construcției statului evreu. Dar nu am găsit nici o referire la vreun constructor ucis în Templul lui Solomon și trebuia să descoperim cum și când Seqenenre a devenit Hiram Abif.

[1] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

Capitolul 10

O MIE DE ANI DE LUPTĂ

Începuturile națiunii evreieşti

Moartea regelui Solomon a avut loc la exact 1.000 de ani înainte de moartea ultimului şi celui mai celebru pretendent la titlul de „rege al evreilor".

Pentru evrei a fost un mileniu plin de durere, luptă şi înfrângeri, dar niciodată nu s-au predat. A fost de asemenea caracterizat printr-o căutare disperată a identității etnice, precum şi de o nevoie de a-şi practica teologia şi structura socială care le erau proprii. Ei aveau legenda îndepărtată a unui tată, Avraam, şi a unui legiuitor, Moise, dar mai aveau şi altceva care se cheamă cultură. Primii regi evrei nu aveau simțământul de moştenire. David, în mod greşit caracterizat ca un luptător, le-a dat un model pentru aşteptata lor victorie asupra vecinilor lor puternici, şi Solomon, umil şi ghinionist în tot ce a întreprins, a devenit nucleul mândrici naționale. Nu a fost totuşi un om care, în cele din urmă, să aibă idealuri egoiste, dar a ridicat o clădire mică şi neimportantă pentru zeul războiului, Yahve.

După cum am văzut, după moartea lui Solomon, cele două ținuturi ale evreilor au fost despărțite din nou, cu Israelul în nord şi Iudeea în sud. Ei s-au întors la propriile lor idei de dezvoltare, care curând au dus la război. În regatul de nord, asasinarea regelui devenise aproape un sport național şi, în secolele care au urmat, războiul, crima şi trădarea au devenit lege. Probabil că individul cel mai infam din această perioadă a fost Jehu, un general care a venit la putere, omorându-l el însuşi pe Jehoram, regele Israelului. Apoi l-a omorât pe Ahaziah din Iudeea, care era destul de nefericit că vizitează nordul, şi a făcut-o bucăți sub copitele cailor pe neferici-

ta Jezebel, astfel încât doar craniul, picioarele şi palmele i-au fost găsite pentru înmormântare. Au mai fost ucişi alţi 112 posibili adversari şi toţi care se închinau lui Baal au fost adunaţi şi omorâţi. Ni se spune că Dumnezeu a fost încântat de aceste acţiuni „nobile", se spune în 2 Regi 10:30:

„Şi Domnul a spus lui Jehu: pentru că ai făcut bine împlinind ceea ce este drept în ochii mei şi pentru casa lui Ahab, tot după inima mea, copiii tăi din a patra generaţie vor sta pe tronul lui Israel."

Regatul sudic Iudeea a continuat să fie condus de la Ierusalim şi contrastul cu Israelul în nord era imens. Iudeea a reuşit să păstreze o adevărată stabilitate timp de aproape trei secole şi jumătate după separare. Dinastia lui David a continuat fără întrerupere peste patru sute de ani în total, ceea ce contrastează puternic cu cele opt schimbări revoluţionare de dinastie din Israel, doar în primele două secole.

Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost: din ce motiv cele două jumătăţi ale nou constituitului stat au avut o soartă atât de diferită?

Poate a fost de vină geografia. Iudeea din ţinutul de sud era departe de drumul principal est-vest şi terenul era mai dificil pentru invadatorii străini pentru că era mai puternic întărit şi apărat decât regatul de nord. Noi am bănuit, totuşi, că motivul principal al continuităţii dinastiei regale a lui David pe o durată de timp considerabilă se datora unităţii, coeziunii oferite de „dreptul divin de a conduce" printr-o ceremonie mistică şi secretă. Aşa cum primii regi egipteni erau priviţi ca fiind încoronaţi de către zei, tot aşa şi descendenţii lui David erau consideraţi a fi fost aleşi de Yahve şi legătura supremă dintre zeu şi popor se manifesta prin continuitatea dinastiei regale. Dacă presupunerile noastre erau adevărate, familia stăpânitoare şi anturajul ei ar fi fost unite prin membrii săi ce erau parte a grupării secrete (Loja) şi când şi-au „ridicat" candidatul ales la statutul de rege, orice insurecţie ar fi fost puţin probabilă din cauza puterii acestui grup conducător.

Importanţa capitală a regelui din Iudeea a fost demonstrată de ritualurile lor de Anul Nou, care se făceau după modelul egiptean

şi babilonian. Unele din cele mai importante acte rituale erau menite să asigure regelui continuitatea la domnie, un exemplu fiind reluarea de către rege a bătăliei iniţiale prin care forţele luminii au triumfat împotriva forţelor întunericului şi haosului.[1]

Regele şi preoţii săi intonau „Enuma Elish", povestea care ne spune cum a fost învins dragonul-haos Tiamat, pentru a putea avea loc creaţia. Acest ritual poate fi comparat cu ritualul egiptean al hipopotamului (discutat în capitolul 8) care reafirmă dreptul vechi şi sacru al regelui de a stăpâni.

Rolul regelui ca „arant al pactului" l-a făcut responsabil pentru bunăstarea poporului său şi orice catastrofă pe scară naţională ar fi fost atribuită faptului că regele şi-a depăşit atribuţiile sau le-a permis supuşilor săi să-l jignească pe Yahve.

Exilul din Babilon

Regatul de nord al Israelului a luptat de la început până la sfârşit şi în final s-a prăbuşit în 721 î.Hr., când a fost condus de asirieni. Iudeea a rezistat cu un secol şi jumătate mai mult. Pe 15 şi 16 martie 597 î.Hr., marele rege babilonian, Nabucodonosor, a cucerit Ierusalimul, l-a capturat pe rege şi a numit un nou rege marionetă, numit Zedekiah. Adevăratul rege, Jehoiachin, a fost trimis în exil cu toată curtea şi intelectualii din ţară, ideea fiind că acei care rămâneau nu vor avea îndrăzneala să se răzvrătească împotriva noilor stăpâni.

Biblia ne oferă cifre diferite, dar probabil că oamenii au fost duşi în Babilon cu mai mult de trei mii de ani în urmă; tăbliţele cuneiforme găsite la Babilon aveau înscrise raţiile de ulei şi grâne pentru captivi, numindu-i în special pe regele Jehoiachin şi cei cinci fii ai săi drept destinatari.

Faptul că Jehoiachin nu a fost omorât i-a făcut pe mulţi evrei să creadă că i se va da voie să se întoarcă şi există mărturii că aceasta ar fi fost intenţia iniţială a lui Nabucodonosor. Noul rege marionetă nu era atât de docil cum ar fi dorit babilonienii; a fost tentat să se alieze cu inamicul Babilonului, egiptenii, cu scopul de a eli-

[1] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

bera Iudeea. La început, el a urmat sfatul susținătorilor săi şi nu a provocat nici un rău stăpânilor săi.

Din nefericire, presiunile pro-egiptene de la curtea sa au dus la o răzvrătire în 589 î.Hr., ceea ce l-a făcut pe Nabucodonosor să atace cetățile din Iudeea. Asediul Ierusalimului a început în ianuarie următor. Zedekiah ştia că nu va exista îndurare de data aceasta şi a rezistat doi ani şi jumătate, dar în ciuda unei încercări a forțelor egiptene de a-i alunga pe babilonieni, oraşul a căzut în iulie 586 î.Hr. Ierusalimul şi templul său au fost complet distruse.

Zedekiah a fost adus în fața lui Nabucodonosor la Riblah, în Babilonia, unde a fost forțat să privească uciderea fiilor săi şi, pe când privea plin de oroare, ochii i-au fost scoşi. Cu această ultimă imagine îngrozitoare în memorie, regele marionetă a fost dus la Babilon în lanțuri. După cum spune Ieremia 52:59, încă opt sute treizeci şi doi de oameni au fost duşi în exil, în acelaşi timp.

Pentru exilații din Iudeea, Babilonul a fost probabil un loc minunat. Era un oraş cosmopolit şi splendid, care se întindea pe ambele maluri ale Eufratului, în formă de pătrat, măsurând, se pare, 15 mile. Istoricul grec Herodot a vizitat oraşul în secolul al V-lea î.Hr. şi a descris măreția lui, cu rețeaua sa de drumuri drepte şi clădiri cu trei sau chiar patru etaje.

Prima noastră reacție la această descriere a fost să presupunem că acest grec se făcea vinovat de exagerare, dar am descoperit apoi că tot el a spus că zidurile oraşului erau atât de late încât un car cu patru cai putea fi condus de-a lungul lor, iar săpăturile recente i-au dat dreptate.

Această dovadă arheologică autentifică poziția lui Herodot ca martor corect şi ne-a făcut să apreciem cât putuse să fie Babilonul de impresionant. Am citit că în interiorul giganticelor ziduri ale oraşului se întindeau parcuri şi printre marile clădiri era şi palatul regelui cu faimoasele „grădini suspendate" care erau uriaşe terase artificiale, acoperite cu copaci şi flori aduse din întreaga lume. Exista de asemenea şi mărețul zigurat de la Bel, piramida în trepte cu şapte etaje ca nişte turnuri, în culorile Soarelui, Lunii şi a celor cinci planete, iar în vârful lor un templu. Această construcție minunată era fără îndoială o sursă de inspirație pentru Turnul din Babel, unde se spune că omenirea şi-a pierdut capacitatea de a co-

munica printr-o singură limbă. Ba-bel era un termen sumerian însemnând „poarta zeului", asigurând preoții babilonieni cu o legătură între zei şi Pământ. În mod extraordinar, Turnul din Babel încă există, deşi acum este o ruină fără formă.

Drumul procesiunilor, care conducea la marea Poartă Ishtar, trebuie să-i fi uimit pe exilații care soseau. Poarta era masivă, acoperită cu ceramică glazurată de un albastru strălucitor, pe care erau pictați lei, tauri şi dragoni în relief. Aceste animale reprezentau zeii cetății. Marduk, zeitatea dragon, era primul dintre ei, laolaltă cu Adad, zeul cerului în formă de taur, şi însăşi Ishtar, zeița dragostei şi a războiului, simbolizată de un leu.

Pentru preoții deportați şi nobilii din Ierusalim, această existență nouă părea foarte ciudată.

Deşi erau recunoscători pentru faptul că nu au fost ucişi şi întristați pentru pierderea pământului şi templului lor, au fost cu siguranță impresionați de ce au văzut şi auzit în cel mai mare oraş din Mesopotamia, o metropolă care făcea ca Ierusalimul şi templul său să pară sărăcăcioase. Credem că a fost acelaşi tip de şoc cultural pe care emigrantul evreu din micile oraşe europene l-a simțit când a văzut New York-ul în prima parte a secolului XX.

Întregul stil de viață din Babilon li se părea străin, dar au descoperit curând că tehnologia era surprinzător de familiară. Propriile lor legende egiptene, canaanite şi cele ale babilonienilor aveau o veche sursă sumeriană comună şi evreii au aflat curând că locurile goale din propriile lor poveşti tribale ale creației şi potopului puteau fi acum completate.

Demnitarii care fuseseră dezrădăcinați, obişnuiți să conducă un imperiu, acum se aflau împrăştiați pe pământ străin, cu munci de servitori. Pentru nişte oameni obişnuiți să conducă un imperiu, acum nu prea mai aveau ce să facă, decât să reflecteze la nedreptatea vieții. Deşi marea majoritate dintre ei au acceptat că viața era crudă, au continuat să profite de pe urma unei situații neplăcute. Într-adevăr, un număr semnificativ, poate chiar majoritatea familiilor evreieşti, au devenit cu totul absorbiți de viața din „marele oraş" şi au rămas acolo după ce s-a încheiat perioada de captivitate. Evreii din această perioadă nu erau monoteişti aşa cum se credea şi chiar dacă îl considerau pe Yahve zeul lor special, ei vene-

rau şi zei babilonieni în perioada cât au trăit acolo. Şi apoi, era normal să arăţi respect zeului sau zeilor din zona pe care o vizitezi, cel puţin din prudenţă, pentru că toate zeităţile se credea că aveau puteri în anumite zone. Zona de influenţă a lui Yahve era în Ierusalim şi, din toate dovezile noastre, reiese că nimeni nu i-a făcut un altar, nici cei mai înfocaţi adepţi ai săi, în toată perioada captivităţii. În timp ce majoritatea acestor evrei duceau o viaţă normală, un mic număr de deportaţi erau preoţi filozofi şi fundamentalişti ai Templului lui Solomon, care puteau fi descrişi drept „oameni inspiraţi, cu un ciudat sens al destinului" şi ei au căutat să transforme şi să înţeleagă perioada cât puteau mai bine. Este pe deplin acceptat faptul că acolo, în timpul captivităţii babiloniene, au fost scrise majoritatea primelor cinci cărţi ale Bibliei, ca o căutare plină de pasiune a unui scop şi a unei moşteniri. Folosind informaţii despre începuturile timpului de la cei care-i ţineau în captivitate, evreii au putut reconstrui felul în care Dumnezeu a creat lumea şi universul, ca şi detaliile despre evenimente de mai târziu, cum ar fi Potopul.

Scrierile acestor primi evrei erau un amestec de scurte informaţii despre fapte istorice, părţi de memorii culturale denaturate, mituri tribale puse laolaltă şi unite de propriile lor invenţii care apăreau în locurile goale din cursul istoriei. Este desigur foarte greu să separi aceste informaţii, să le clasifici, dar erudiţii moderni sunt de-a dreptul remarcabili în descoperirea adevărurilor posibile şi ficţiunii, ca şi în depistarea stilurilor autorilor şi influenţelor. Poveştile incredibile au fost analizate în profunzime de echipe de experţi, dar, pentru noi, micile informaţii mai deosebite ne oferă indicii importante pentru originea lor.

Am descoperit influenţa Sumerului şi a Egiptului în locuri neaşteptate. De exemplu, figura lui Iacob, tatăl lui Iosif, ar trebui să fie descrisă fără nici o influenţă egipteană şi totuşi există semne evidente că aceia care au scris despre el aveau informaţii despre lume şi evenimente cu mult după episodul alungării din Egipt. În Geneza 28:18 ni se spune că Iacob a ridicat un stâlp să lege Pământul de Cer la Bethel, la vreo zece mile la nord de Ierusalim, şi mai târziu, în Geneza 31:45, el a creat un al doilea, posibil la Mizpah, în Munţii Galled, la est de râul Iordan. Această identificare a celor doi stâlpi aminteşte de teologia pe care Moise o adusese cu el din

cele două regate gemene din Egiptul de Jos şi de Sus. Este imposibil ca oricare dintre cele două oraşe identificate în Biblie să fi existat în vremea lui Iacob şi, când analizăm înţelesul literar al numelui acestor oraşe, este clar că ele au fost create ca să îndeplinească cerinţele poveştii. Bethel înseamnă „Casa Domnului", sugerând un punct de contact între cer şi Pământ, şi Mizpah înseamnă „turn de pază", care reprezintă ideea de protecţie împotriva invaziilor. Mulţi din lumea occidentală contemporană cred că numele sunt etichete abstracte şi, când se naşte un copil, pot cumpăra o carte de nume din care pot alege unul care le place. În istorie, numele nu au fost doar o denumire plăcută sau populară, ci un mijloc de a transmite înţelesuri importante.

Este important de notat că filologul semitic contemporan John Allegro a descoperit că numele Iacob îşi are rădăcina în sumerianul IA-A-GUB, cu înţelesul de „stâlp" sau, mai literar, „piatră înălţată". Când au scris istoria poporului lor, evreii au dat personajelor cheie nume care să comunice anumite înţelesuri, pe care cititorii moderni le văd doar ca pe nişte nume personale. Credem că autorii Genezei ne-au transmis multe lucruri, numind acest personaj „Iacob" şi când i s-a schimbat numele în „Israel", aceasta a însemnat pentru cititorul contemporan de atunci că stâlpii noului regat erau la locul lor şi că naţiunea era gata să aibă propriul ei nume. Acesta a fost un precursor necesar al întemeierii adevăratei dinastii regale.

Profetul Noului Ierusalim

Una dintre cele mai ciudate şi totuşi cele mai importante figuri în reconstrucţia exilului babilonian a fost profetul Ezechiel. Stilul său posomorât, repetitiv şi adesea dificil, i-a făcut pe mulţi observatori să tragă concluzia că acest om a fost probabil nebun.

Dacă a existat sau nu şi dacă a fost sănătos sau schizofrenic nu contează prea mult, pentru că scrierile atribuite lui, false sau nu, au format teologia qumran, oamenii care formau biserica din Ierusalim.[2]

[2]R. Eisenman & M. Wise: The Dead Sea Scrolls Uncovered (*Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă*)

Ezechiel a fost arhitectul templului imaginar sau idealizat al lui Yahve şi vom susține că a fost cel mai important din toate!

Mulți experți ai secolului XX au tras concluzia că aceste opere erau rezultatul activității mai multor oameni cu mult mai târziu, aproximativ 230 î.Hr. Ar însemna că este aproape la fel de vechi ca cele mai vechi „Manuscrise de la Marea Moartă" găsite la Qumran şi considerate a fi datate din 187 î.Hr. până în 70 d.Hr. Dacă este adevărat, nu va afecta supoziția noastră, ci doar va confirma legăturile puternice dintre aceste scrieri şi comunitatea Qumran, aşa că am presupus în acest stadiu al cercetării că lucrarea *Cartea lui Ezechiel* a fost într-adevăr scrisă de un om în timpul captivității sale de la Babilon.

Căderea Ierusalimului şi distrugerea templului au însemnat mult pentru Ezechiel, care era preot în templu şi una din persoanele de elită duse în exil în 597 î.Hr. Viziunile ciudate pe care le-a avut în timpul captivității sunt centrate în jurul acestor evenimente. Soția sa a murit în ajunul distrugerii templului, ceea ce pentru profet a fost un semn semnificativ. Totuşi, dezastrul nu l-a surprins deloc pe Ezechiel, care a privit totul ca pe o pedeapsă a lui Yahve, pentru istoria nedemnă a lui Israel privind originile sale păgâne şi venerarea idolilor egipteni.

Infidelitatea față de Yahve a continuat până în timpul când Dumnezeu a permis inamicilor lui Israel să-l distrugă. În ciuda tuturor acestor fapte pe care Yahve le făcuse pentru poporul său ales, Israelul (cele două regate) a continuat să se comporte într-o manieră rebelă, trufaşă şi nemiloasă, fără să țină seama de legământul sfânt şi pacificator. Evreii au nesocotit legile divine şi statuile şi lucrurile sfinte au fost profanate, inclusiv templul însuşi – templul unde gloria Lui se afla în Sfânta Sfintelor. Distrugerea Ierusalimului şi a templului au însemnat moarte, în timp ce noua cetate aşteptată şi templul reconstruit vor însemna o înviere, o renaştere şi ştergerea vinei.

Ezechiel s-a considerat arhitectul noului templu, unul ce îşi va ține promisiunea şi va crea o clădire centrală pentru națiune, şi va fi pură şi bună, va fi regatul „cerului" pe Pământ. În viziunile sale abundă alegoria obscură şi simbolismul cu imagini de oameni cu mai multe fețe, lei, vulturi şi piese ciudate cum ar fi tăvi de copt

din fier. El a zburat prin aer înapoi la templu şi a fost supus unor ritualuri ciudate, cum ar fi rasul părului şi al bărbii, împărţirea lui în trei părţi prin cântărire. O treime din părul şi perciunii săi este arsă, o alta tăiată cu sabia în bucăţi şi a treia este împrăştiată în cele patru vânturi.

În acele vremuri, părul unei persoane reprezenta demnitatea, puterea şi tăria sa şi ni se pare că această imagine este reprezentativă pentru soarta recentă a poporului lui Iuda şi Israel.

O viziune importantă şi deosebit de interesantă a avut loc în noiembrie 591 î.Hr., când Ezechiel stătea în casa sa lângă marele canal, în Cetatea Nippur din Mesopotamia (Sumer), cu vârstnicii din Iudeea, care-l vizitau, în faţa lui. Vârstnicii (poate chiar ex-regele însuşi) veniseră să audă mesajele de la Yahve, când profetul a căzut în transă şi a văzut un om îmbrăcat în foc şi lumină care şi-a întins mâna, l-a apucat de cârlionţul din frunte şi l-a dus spre intrarea templului. Ezechiel a văzut imagini de venerare păgână a teilor Tammuz, Baal şi Adonai înainte să fie dus la o uşă a curţii şi să i se dea ordin să sape o gaură în perete, prin care el a zărit o imagine remarcabilă.

> *„Prin ea, el văzu picturi murale conţinând imagini cu lucruri înfricoşătoare şi alte scene mitologice, motive ce păreau să arate practicile sincretice de proveniență* ***egipteană****. Şaptezeci de oameni în vârstă sunt implicaţi în* ***misterele secrete,*** *cu cădelniţe în mâini."*[3]

Majusculele ne aparţin, pentru că îi avem aici pe oamenii vârstnici din Ierusalim (aceiaşi oameni ce stăteau în faţa lui Ezechiel în transă) acuzaţi că posedă „mistere secrete" de origine egipteană şi conduc ceremonii secrete în Templul lui Solomon.

Ezechiel 8:12 ne spune că ceremonia a fost făcută în întuneric, aşa cum este şi treapta a treia masonică modernă.

La ce se putea referi profetul?

Această parte a viziunii a fost lipsită de sens, pentru eruditii Bibliei, mai presus de mesajul evident care spunea că distrugerea

[3] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

templului şi Ierusalimului s-a datorat lipsei unei relaţii pure cu Yahve. Elementul egiptean nu a fost niciodată explicat, dar reiese evident din viziune că vârstnicii erau implicaţi în aceste ritualuri secrete. Versetul Ezechiel 8:8 care redă această viziune specială ne spune cum profetul era în stare să spioneze ceremonia şi are câteva similarităţi remarcabile cu Geneza 49:6, pe care am identificat-o mai devreme ca referindu-se la complotul ratat al lui Iosif de a lua secretele lui Seqenenre şi faptul că ticăloşii „au dărâmat un zid, săpându-l".

Vă amintiţi că versetul din Geneză spunea:

„O, suflete al meu, nu le pătrunde secretul; să nu fi alături de ei; pentru că în mânia lor au ucis un om şi ei singuri au dărâmat un zid, săpându-l."

Versetul lui Ezechiel pare scos chiar din împrejurările încercării eşuate de a obţine secretele înscăunării de la Seqenenre Tao. El ne spune:

„Apoi mi-a spus mie, Fiu al Omului, acum sapă zidul, şi când am săpat în zid, am dat de-o uşă."

În Geneză, nu s-au putut afla secretele originilor, dar în viziunea lui Ezechiel, el a găsit o uşă şi a văzut ce se petrece, dar de data aceasta nu era în templul de la Teba cu secretele originale, ci în templul din Ierusalim cu secretele substituite. Ezechiel este îngrozit de imaginile egiptene de pe ziduri, numindu-l principal vinovat pe regele Josiah care, la mijlocul secolului anterior, dăduse ordin să se repare templul şi să se vopsească pereţii. Descrierea pare remarcabil de asemănătoare cu simbolismul aflat pe pereţii şi tavanul templului masonic modern, care este copia Templului Regelui Solomon şi, chiar astăzi, majoritatea elementelor sunt fără îndoială egiptene.

Ex-conducătorii regatului lui Iuda care se îngrămădiseră în casa lui Ezechiel, în exil la Nippur, erau acolo, căutând îndrumare de la omul cel sfânt şi el le-a dat-o. Pe măsură ce citim şi recitim Ezechiel, nu ne vine să credem cât înţeles are această carte obscură.

Entuziasmul nostru a crescut pe măsură ce devenea clar că am găsit o legătură majoră în lanțul refăcut al evenimentelor, legându-l pe Seqenenre de comunitatea Qumran. Mesajul pe care profetul îl dădea exilaților vârstnici se referea la propria lor ceremonie secretă care li se transmisese, prin descendenții lui David, de la Moise. Esența mesajului profetului era cam asta:

«V-am spus că ne-am pierdut regatul pentru că oamenii au fost necredincioşi lui Yahve, venerând alți zei, şi voi ați fost cei mai mari păcătoşi pentru că voi ați condus „misterele voastre secrete" care provin din Egiptul păgân, bazate pe venerarea Soarelui şi fără să-i dați atenție lui Dumnezeu şi strămoşilor noştri. Voi sunteți cei mai mari păcătoşi dintre toți şi este drept ca Yahve să vă pedepsească.»

Vă puteți imagina răspunsul acestor oameni distruşi:

«„Dar acestea sunt secretele date de Casa Regală a lui David de la însuşi Moise!"

„Şi din această cauză nu mai aveți o casă regală, ați uitat că Yahve este Regele ceresc", replică Ezechiel.

„Ce să facem noi, profetule? Spune-ne, cum să câştigăm ce am pierdut?"

„Trebuie să reconstruiți mai întâi templul inimilor voastre şi după aceea templul din piatră. Trăiți după lege şi veneraţi-l doar pe Yahve. Vă puteți ține secretele, dar trebuie să uitați povestea egipteană şi să aduceți marile adevăruri la voi, ca să reconstruiți templul. Cunoaşteți-vă secretele – dar cunoaşteți-vă mai întâi zeul."»

Nu ne putem gândi la o explicație mai clară şi mai simplă pentru această viziune importantă a lui Ezechiel. Credem că povestea lui Seqenenre a devenit povestea lui Hiram în acest punct al istoriei poporului evreu. Hiram a fost constructorul primului templu care s-a pierdut din cauza nevoii de reformă a lui Ezechiel, ca să îndepărteze cât mai multe urme ale ritualului egiptean. Cartea lui Ezechiel merge mai departe şi ne povesteşte cum li s-a dat ordin

într-o altă viziune să ia două toiage, să le inscripționeze cu numele „Iuda" și „Iosif" și să le unească într-unul singur, reunind simbolic cele două regate. Un rege va domni peste ele și Yahve le va salva de apostasie (a avea relații cu alți zei), le va purifica de toată murdăria și le va aduce la stadiul unei noi relații pașnice. Sub stăpânirea servitorului său David, seminția va trăi în supunere și credință și va ocupa pământul strămoșilor. Aducerea păcii, ca toate binecuvântările și beneficiile noii etape, va fi nepieritoare; dar mai presus de toate, Yahve va dăinui pentru poporul său. Prezența sanctuarului său în mijlocul lor este o dovadă că pacea și înțelegerea au fost reînnoite și deci națiunile vor vedea că Yahve și-a sanctificat poporul și prin urmare l-a așezat deoparte.

Cea mai celebră din viziunile lui Ezechiel a fost cea care s-a întâmplat la început în 573 î.Hr., după ce profetul își petrecuse aproape un sfert de secol în captivitate, timp în care viziunea sa asupra lumii devenise deosebit de rafinată. În această viziune, el este transportat pe un munte înalt, unde poate să vadă o panoramă de clădiri răspândite în fața lui, cu ziduri și porți ca de cetate. Mai întâi, el se găsește la poarta de est, unde se întâlnește cu un om cu o figură de bronz având o trestie și măsurând zece picioare, (patru inci); acesta era ghidul său constructor. Lui Ezechiel i s-a spus să fie foarte atent la el, pentru că va fi datoria sa să raporteze tot ce vede celor din exil. Mai întâi, el vede poarta de est, cunoscută drept poarta dreptății, în linie directă cu intrarea principală a templului. Zona principală a templului este mai ridicată, ca să separe partea sfântă de cea profană și, urcând șapte trepte, ei ajung la prag și apoi la pasajul spre poartă, unde sunt trei camere de pază, una în fața celeilalte; toate formează un pătrat perfect, de aceleași dimensiuni. Ecourile acestei viziuni sunt foarte clar legate în Francmasonerie de importanța porții de est și de respectul pentru pătrat, dar deosebit de semnificative sunt cele șapte trepte până la prag. Candidatului la ceremonia de treapta a treia i se cere să urce șapte trepte spre piedestalul Maestrului, în partea de est a templului masonic.

După coridor este un al doilea prag și vestibulul porții care le duce în curte. De-a lungul peretelui curții exterioare, la o distanță în interior, egală cu lungimea porților, se află o bandă pavată cu 30

de camere aranjate simetric. Gradele de sfințenie sunt reprezentate de creşterea treptată a diferitelor părți ale Templului. Descrierea părților componente continuă şi identifică cele trei părți ca fiind în est, vest şi sud, la fel ca în tradiția masonică.

În cele din urmă, Ezechiel este condus în curtea interioară, unde vede două camere pe latura porților de nord şi de sud, prima pentru preoții care controlează clădirea templului şi a doua pentru aceia care răspund de altar. Curtea este un pătrat perfect. Vestibulul templului este cu zece trepte mai înalt decât curtea interioară, stâlpii care sunt identificați corespund cu Boaz şi Jachin, stâlpii Templului lui Solomon. Viziunea culminează cu întoarcerea lui Yahve şi, ca şi Horus, regele vechiului Egipt, el se înalță ca o stea în est şi intră în noua sa casă prin „poarta dreptății".

În final, imaginația lui Ezechiel stabileşte regulile pentru preoție, ce vor deveni puncte de reper pentru esenienii din Qumran.[4]

Preoții legitimi ai sanctuarului vor fi fiii lui Zadok, Marele Preot de odinioară. Cunoscuți poporului din Qumran drept zadokiți, aceşti fii ai lui Zadok vor purta îmbrăcăminte de in alb când vor intra în curtea interioară. Nu vor putea să se radă pe cap, să-şi lase părul să crească foarte lung, nu vor putea să bea vin înainte să intre în curtea interioară. Ei trebuiau să se însoare cu o fecioară israelită după naştere şi trebuiau să-i învețe pe oameni diferența dintre curat şi pângărit. Lista regulilor continuă şi include pe aceea că nu vor avea avere personală şi nici nu vor intra în legătură cu morții.[5]

Templul model, şablon al noului ordin, a fost realizat, şi imaginea „templului viitor" a devenit mai importantă decât templul care se distrusese.

Templul lui Zerubbabel

Pe 12 octombrie 539 î.Hr., un general al regelui persan, Cyrus, cu numele de Ugbaru, a cucerit oraşul Babilon fără vărsare de sânge. Şaptesprezece zile mai târziu, însuşi Cyrus a venit în carul său

[3]R.Eisenman, M.Wise: *The Dead Sea Uscrolls Uncovered (Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă)*
[4]*Peake's Commentary on the Bible (Comentariu asupra Bibliei)*

până la poarta Ishtar, urmat de armatele unite ale Persiei şi Meziei. Regele nu numai că le-a permis evreilor să se întoarcă la Ierusalim, dar le-a înapoiat şi comorile pe care Nabucodonosor le-a luat din templu. Evreii şi-au recâştigat oraşul, dar Iudeea a devenit o provincie persană în loc de parte a Imperiului Babilonian. Oamenii care părăsiseră Ierusalimul când erau copii s-au întors bătrâni. Amintirile lor despre oraşul lor de naştere erau vagi şi realitatea comunităţii reconstruite parţial a venit ca un şoc după perioada de o viaţă petrecută în Babilon. Trebuie să fi fost un şoc şi pentru populaţia care a rămas în Ierusalim tot timpul. Să vezi mii de străini sosind dinspre est, cerând nu numai hrană şi adăpost, ci aşteptând şi să-şi recupereze averile vechilor lor familii, pământuri şi case, trebuie să fi fost cel puţin dificil. Ei au adus cu ei idei din captivitate şi aceste rude sofisticate s-au pus repede pe treabă, făcând o înţelegere nouă şi puternică cu Yahve.

Templul a fost reconstruit înainte de sfârşitul secolului al VI-lea î.Hr. de Zerubbabel, nepotul ultimului rege şi moştenitor la tronul lui David. Efectul considerabil pe care captivitatea a avut-o asupra evreilor este bine ilustrat de numele conducătorului lor, Zerubbabel, care înseamnă „sămânţa Babilonului". Pe măsură ce se aşezau noi pietre unele peste altele, se formulau noi legi mai stricte de „sfinţenie" nu numai pentru preoţi, ci şi pentru oamenii laici. Folosim termenul "oameni" în mod deliberat aici, pentru că femeile, deşi erau implicate în diferite aspecte ale noii religii în perioada celui de-al doilea templu, nu aveau voie să devină preoţi. Legile care au fost întărite de întoarcerea din exil erau foarte exacte în ceea ce priveşte poporul lui Yahve. Regulile dietei erau extrem de stricte, cu liste lungi de mâncăruri interzise. Lista animalelor pângărite era lungă şi cuprindea: cămile, bursuci, crabi, homari, scoici, rechini, şerpi, lilieci, insecte de muşuroi, şobolani, şopârle, iepuri de câmp, stridii şi, desigur, porci. Animalele considerate acceptabile pentru hrană cuprindeau: oi, capre, porumbei, dar şi unele care sunt mai puţin gustoase pentru noi, greieri, lăcuste de deşert şi lăcuste de iarbă.

Este important să amintim că anterior întoarcerii exilaţilor, poporul din Israel şi Iudeea nu era monoteist sau adept fervent al lui Yahve, zeul lui Moise. De fapt, termenul „evreu" (însemnând

membru al tribului lui Iuda) a fost format în perioada captivității în Babilon şi, o dată cu el, s-a format şi un sentiment nou şi puternic de naționalism, care a fost marcat prin construcția Templului lui Zerubbabel. Constructorii noului Ierusalim s-au considerat oameni speciali prin relația lor cu Yahve şi, ca să protejeze această relație specială, au luat măsuri cum ar fi interzicerea căsătoriei cu alte rase. În acest mod, triburile, altădată împrăştiate şi diverse, din Levant, au devenit o națiune.

O nouă amenințare pentru Yahve

Evreii, cu noul lor sens al identității, au scăpat de stăpânii lor din Babilon, mulțumită intervenției perşilor în al căror imperiu au fost absorbiți. Influența ambelor puteri apare în scrierile din Vechiul Testament dar, la jumătatea secolului al IV-lea î.Hr., apare o cultură radical nouă, care urma să aibă un efect cu mult mai profund asupra viitorului iudaismului. Nu l-a influențat prea mult dar s-a ciocnit de viziunea spirituală, introvertită, a evreilor. Aceşti gânditori radicali erau grecii.

Grecii aveau propriul lor panteon de zei dar, spre deosebire de evreii introvertiți, ei erau cosmopoliți şi eclectici, cu un viu interes asupra zeilor altor popoare. Evreii îşi construiseră o teologie care la origine se trăgea din Sumer, Egipt, Babilon, dar acum ei doreau doar întărire şi accentuarea unui singur zeu special – Yahve. Deşi grecii, pe de altă parte, erau la fel de superstițioşi asupra rolului influențelor venite din afară, ei erau deschişi noilor idei. Au creat o demarcație clară între rolul zeilor şi dreptul omului de a gândi creativ, crezând că destinul lor depindea de ştiință, politică, finanțe şi putere militară.

În timp ce în Ierusalim ordinea socială era centrată în jurul preoției şi al împăcării unui zeu dificil, gânditorii greci produceau o nouă clasă de filozofi, oameni de ştiință şi poeți. Lumea a aflat despre această nouă mare putere prin faptele militare ale unuia dintre cei mai mari conducători care au existat vreodată: regele macedonean, Alexandru cel Mare.

Alexandru a condus armata care a cucerit Egiptul, întregul imperiu persan şi a traversat Afganistanul până în subcontinentul in-

dian, iar când a murit de tifos în Babilon în 323 î.Hr. avea doar 33 de ani. Imperiul creat de acest tânăr rege remarcabil a deschis un nou mod de viață cu adevărat internațional, cu schimburi de cunoştințe şi de mărfuri în jurul lumii din noul oraş Alexandria, din Egipt, până în Valea Indusului. Limba greacă a devenit singura folosită în comerț, diplomație şi educație. Modul de viață şi de gândire elenistic a devenit singurul pentru intelectuali; dacă o persoană nu ştia să citească şi să scrie în greceşte, era ținută în afara cercului noii elite internaționale.

Societatea egipteană în decădere i-a acceptat pe greci, declarându-l pe tânărul Alexandru de 24 de ani, fiul zeului şi încarnare a faraonului.

Tânărul războinic care i-a alungat pe invadatorii persani din Egipt, dar care venise el însuşi din Marea Mediterană, a luat tronul numit Haa-ib-ra Setep-en-amen, ce însemna „Bucuroasă este inima lui Ra, ales de Amen".

Şederea lui Alexandru în Egipt a fost scurtă, dar influența sa imensă, pentru că a restaurat templele vechi şi a construit oraşul care încă îi poartă numele. Influența elenă în Egipt a continuat cu descendenții faraonilor cunoscuți, care erau şi ei greci. Cea mai celebră dintre ei a fost Cleopatra, care se spunea că era şi înțeleaptă şi frumoasă; ea a fost unul dintre puținii conducători ai acestei dinastii care a mai vorbit egipteana.

În oraşul Alexandria, vechii zei egipteni s-au amestecat cu zeii greci şi au format nişte zeități hibride care să fie pe noile gusturi. Stâlpii gemeni ai celor două ținuturi au devenit Stâlpii lui Hermes şi atribuțiile vechiului zeu egiptean al Lunii, Thot, au fost date lui Hermes. Thot reprezenta înțelepciunea şi era, vă mai amintiți, fratele lui Ma'at. Se spune că acest zeu poseda toate cunoştințele secrete scrise pe 36.535 de pergamente, care au fost ascunse sub bolta cerească (cerul) şi care puteau fi găsite doar de cei care vor folosi astfel de cunoştințe în beneficiul umanității. (Ne-a frapat şi am considerat demn de a fi notat faptul că numărul pergamentelor este aproape exact cu numărul zilelor dintr-un secol.) Hermes a preluat mantia lui Thot ca inventator al ştiinței, arhitecturii, aritmeticii, geometriei, astronomiei, medicinei şi chirurgiei. Şi Thot şi Hermes sunt extrem de importanți pentru legendele Francmasoneriei şi ce-

le două nume sunt tratate în mitul masonic ca reprezentând aceeaşi persoană:

„În mormântul lui Osymandia erau depozitate 20.000 de volume... din cauza vechimii şi importanței subiectelor lor, au fost atribuite lui Thot sau Hermes care, se ştie, unea cu caracterul său inteligența unei divinități cu patriotismul unui credincios."[6]

Vechile reguli ale Francmasoneriei ne spun cum Hermes/Thot a fost implicat în dezvoltarea de început a ştiinței, aşa cum arată acest citat din versiunea Inigo Jones:

„TU mă întrebai cum a fost inventată ştiința. Răspunsul Meu este acesta: că înainte de Marele Potop, care este denumit în mod obişnuit Potopul lui Noe, era un Om numit LAMECH, cum vei putea citi în capitolul IV al Genezei: care avea două soții, una numită ADA, cealaltă ZILLA; de la ADA a avut doi FII, JABAL şi JUBAL, de la ZILLA a avut un FIU, numit TUBALL, şi o fiică numită Naamab. Aceşti patru copii au descoperit începuturile tuturor ştiințelor din lume:

JABAL a descoperit GEOMETRIA, şi el a împărțit turmele de oi; el a construit primul o casă din piatră şi lemn.

Fratele său, JUBAL, a descoperit ARTA MUZICII. El a fost tatăl harpei şi orgii.

TUBAL-CAIN a fost instructorul fiecărui meşteşugar în alamă şi fier. Şi fiica a descoperit ARTA țesutului.

Aceşti copii ştiau bine că DOMNUL se va răzbuna pentru PĂCAT prin FOC sau APĂ; deci ei au scris ŞTIINȚELE pe care ei le-au descoperit pe doi stâlpi, care ar putea fi găsiți după Potopul lui Noe.

Unul din stâlpi era marmură, ca să nu ardă în Foc, şi cealaltă piatră era laterită, ca să nu se scufunde în Apă.

Intenția noastră următoare este să spunem adevărat cum şi în ce mod aceste PIETRE au fost găsite şi cum au fost scrise aceste ŞTIINȚE.

[6]J.Fellows, A. M.: *The Mysteries of Freemasonry* (*Misterele Francmasoneriei)*

Marele HERMES (supranumit TRISMEGISTUS sau de trei ori Mare) fiind rege şi preot şi filozof (în Egipt) a descoperit una din ele şi a trăit în anul 2076, sub domnia lui NINUS, şi unii cred că el este nepotul lui KUSH, care a fost nepotul lui Noe; el a fost primul care a început să înveţe astronomie, să admire celelalte minuni ale naturii; el a dovedit că exista un singur zeu, creator al tuturor lucrurilor. El a împărţit ziua în 12 ore. Se crede că este şi primul care a împărţit Zodiacul în 12 semne. El a fost preot al lui Osiris, rege al Egiptului. Şi se spune că a inventat scrierea obişnuită şi hieroglifele, primele legi ale egiptenilor şi ştiinţele mării şi i-a învăţat şi pe alţi oameni. (Anno Mundi. MDCCCX)."[7]

Aici, Francmasoneria aminteşte cum şi-au construit grecii credinţele pentru prima dată din legendele egiptene. Datarea „Anno Mundi" înseamnă începutul lumii, pe care francmasonii îl consideră a fi anul 4000 î.Hr., dată la care civilizaţia sumeriană s-a materializat din nimic! (Este interesant faptul că datele din pasaj ne spun că Thot/Hermes a inventat scrierea şi a învăţat omenirea ştiinţa şi arta în anul 3390 î.Hr.; după cum ştim, aceasta însemna cam 200 de ani înainte de constituirea primului regat unit al Egiptului antic şi de producerea celor mai vechi hieroglife.)

În secolul al IV-lea î.Hr. teologia egipteană s-a dezvoltat, şi-a creat propriile sale legende, iar preoţimea nu dorea influenţa grecilor sau a altor naţii. Totuşi, mulţi egipteni uitau repede aspectele mai restrictive ale înţelegerii cu Yahve şi acceptau cu rapiditate această nouă ordine a lumii cosmopolite. Curând, noua etnie a evreilor s-a răspândit şi şi-a înfiinţat propriul cartier în fiecare oraş elen. Evreii aveau puţine de oferit, deoarece cultura lor tânără nu moştenise ştiinţa construcţiei sau a meşteşugurilor dar, datorită împrejurărilor crude, trebuiau să trăiască din inteligenţă. O inventivitate naturală şi o voinţă de a continua în ciuda greutăţilor i-a făcut potriviţi să devină comercianţi, cumpărători şi vânzători; intermediau, ca să poată trăi cinstit din simpla depistare a posibilităţilor

[7] *The Inigo Jones Document*, dated 1607 (Documentul lui Inigo Jomes, datat 1607)

de profit care altora le scăpau. Evreii au devenit repede membrii respectați ai noului comerț care dezvoltase imperiul grecesc; un istoric i-a descris drept „greci nu doar prin vorbire, ci și prin spirit".

Evreii își trăgeau credința din Yahve și o duceau cu ei, dar cărțile lor sfinte erau traduse în koine, versiune contemporană, populară a limbii grecești clasice. Aceste scrieri au devenit cunoscute ca Septuaginta – „Cartea celor șaptezeci". Primele scripturi existau acum în ebraică, aramaica imperiului persan și koine; și, din acest moment, noi cărți religioase puteau fi citite și chiar redate în una din cele trei limbi.

Limba, totuși, este un lucru straniu; este ceva viu, creativ și cu mijloace specifice de comunicare, care funcționează într-o comunitate la un anumit punct în timp. Traducerea este o artă imprecisă și nu un înlocuitor științific al fiecărui cuvânt cu un altul, așa cum își imaginează oamenii. Limba greacă a fost dezvoltată de oameni liber-cugetători, raționali, cosmopoliți, care foloseau oratoria și filozofia cu multă artă; prin contrast, evreii s-au dezvoltat ca un popor inspirat de dincolo de rațiune, cu o viziune diferită asupra lumii.

Evreii ce vorbeau koine, din Alexandria, Efes și alte orașe, care și-au tradus scripturile cu bună știință, le-au răspândit în lume. Comunitatea evreiască din afara ținutului Iudeea era cunoscută ca diaspora și o minoritate credincioasă de acasă din Ierusalim era îngrozită de ce se întâmplă în aceste noi ținuturi din afara granițelor. Această diasporă evreiască a ajuns să fie numită "căutători de viață frivolă" sau, cum am zice noi astăzi, de „viață ușoară". Ei doreau moștenirea originii lor evreiești, dar erau în căutarea confortului, plăcerilor pe care le aduseseră grecii. Interpretau legea după cum le convenea și, mai rău, o „încălcau" cu o nouă invenție – sinagoga.

Cuvântul „sinagogă" nu este evreiesc deloc; înseamnă în greceşte „loc de întâlnire" și, inițial, era un loc unde evreii se puteau întâlni și unde puteau să-și organizeze comunitatea potrivit cu diferitele lor legi, în special cele referitoare la mâncare. Din anumite puncte de vedere, totuși, sinagoga s-a transformat din loc de întâlnire în templu, un loc unde fiecare putea să se roage lui Yahve. Aceasta era o idee îngrozitoare pentru cei care credeau că zeul lor putea fi venerat doar în casa sa din Ierusalim. Adepții devotați ai

zeului din Cetatea Sfântă erau îngroziți de lenevirea evreilor şi au început să se aştepte la ce-i mai rău: Yahve îi va pedepsi într-un mod oribil, dacă nu devin mai religioşi, mai sfinți.

Religia lui Yahve ajunsese în atenția grupurilor oculte care erau fascinate de proprietățile magice pe care le vedeau în ea şi cărora le dădeau înțelesuri diferite. Elementele numerice le-au atras atenția şi chiar numelui evreu al zeului, pronunțat Yahve, dar scris JHVH, i s-a dat un nou înțeles. Grecii traduceau numele zeului prin „Tetragrammaton" şi tratau textele evreieşti drept sursă de înțelepciune veche, ezoterică. Noile culturi care s-au format în imperiul elenistic, bazate pe scripturile lui Yahve, nu erau evreieşti. Aceste triburi gentilice luau ce doreau de la iudaism şi vom vedea că aceste grupuri vor duce mai târziu la naşterea unui cult grecesc misterios, numit creştinism.

CONCLUZII

Templul pe care Solomon l-a construit pentru Yahve a avut încorporat unul dintre cele mai simbolice reprezentări ale puterii de renaştere a monarhiei egiptene, simbolul celor doi stâlpi, şi noi ştim că acest simbol se trăgea direct din exodul lui Moise prin Josua, Gideon, Abimelech şi Samson. Pare logic că dacă cele mai publice aspecte ale ritualului lui Seqenenre fuseseră transmise israeliților de către Moise, atunci cele mai importante ceremonii de inițiere la înscăunarea regilor au putut să supraviețuiască.

Şi din nou a existat un lucru bizar după moartea lui Solomon, care ne-a atras atenția. În timp ce regatul nordic al lui Israel era torturat de schimbările conducerii sale, în regatul sudic Iudeea, descendența lui David era neîntreruptă de peste 400 de ani. Am ajuns să considerăm această stabilitate ca pe o dovadă indirectă a supraviețuirii ritualului de înviere a lui Seqenenre, care conferea „dreptul divin de a conduce" descendenților lui David.

Am găsit dovezi care să sprijine această opinie chiar în ritualul executat de rege, al bătăliei originale şi al victoriei forțelor luminii asupra forțelor întunericului şi haosului, descris în „Enuma Elish", care ne-a amintit de ritualul egiptean al hipopotamului. Totuşi, stu-

diul nostru detailat asupra perioadei de exil în Babilon din istoria evreiască ne-a dus la găsirea explicației dispariției numelui de Seqenenre.

Ezechiel, arhitectul celui de-al doilea templu, imaginar, al lui Yahve, le-a spus vârstnicilor exilați din Ierusalim să renunțe la practicile egiptene ale misterelor secrete, ce aveau loc în întuneric, dedesubtul Templului lui Solomon. Știm că, până astăzi, ritualul învierii lui Seqenenre se practică în întuneric și l-am experimentat și noi.

Am fost frapați de similitudinile cu versul din Geneză 49:6, care este singura referire din Biblie la uciderea regelui teban. Cartea lui Ezechiel continuă cu povestea profetului care i-a purificat pe copiii lui Israel de practicile lor egiptene și i-a adus înapoi la venerarea lui Yahve. Așa că acum știm cum Seqenenre Tao a devenit Hiram Abif, regele care s-a pierdut în istorie. A fost încercarea întunecatului Ezechiel de a explica eșecul zeului în a-și apăra propriul templu de dușmani.

Capitolul 11

BOAZ ŞI JACHIN PESHER

Manuscrisele de la Marea Moartă

Reconstrucția noastră detailată a apariției şi dezvoltării poporului evreu din ultimele cinci capitole ne-a condus, în sfârşit, la perioada care a precedat direct evenimentele care au dus la apariția bisericii creştine. Am analizat trecutul îndepărtat al esenienilor/nasoreenilor şi am aflat multe lucruri. Pe baza celor aflate, presimțim că aceasta va fi o parte deosebit de interesantă a căutării noastre. Până acum, am avut ipoteza regatelor construite pe puterea unor stâlpi gemeni pământeşti şi a unui prag de uşă sau arcadă cerească şi putem spera că se va ivi dovada finală a acestei paradigme. Din toate grupurile care au existat în Israel în acea vreme (adică perioada din jurul naşterii lui Hristos), noi credem că cel mai important a fost comunitatea Qumran care a existat pe dealurile din Iudeea. Deşi niciodată nu a fost mai mare de 200 de oameni, influența sa asupra lumii viitoare este imensă. Noi deja avem motiv să credem că autorii Manuscriselor de la Marea Moartă, comunitatea Qumran, erau esenieni şi că ei şi nasoreenii, precum şi biserica de început de la Ierusalim, erau unul şi acelaşi lucru. Dovada noastră pentru o astfel de afirmație a fost mereu puternică şi este o părere susținută de mulți experți de marcă, dar acum, analiza noastră care a câştigat de pe urma Secretului lui Hiram, a început să fie perfect adevărată, în opinia noastră.

Ipoteza noastră inițială, detaliată în capitolele patru şi cinci – că francmasonii s-au dezvoltat din acest grup – pare acum pe deplin posibilă din cauza legăturii pe care am descoperit-o între ei şi vechii egipteni, dar acum trebuie să căutăm dovezi directe ale atitudinilor şi ritualurilor masonice. Dacă am avut dreptate că există o

legătură directă între francmasoni şi qumranieni şi că qumranienii au fost primii creştini, rezultă că Hristos a fost, într-un anumit sens al cuvântului, francmason el însuşi. Înțelegem că aceasta este o noțiune care va îngrozi pe mulți creştini moderni, în special romano-catolici, dar am găsit într-adevăr şi mărturia acestui fapt.

S-a speculat îndelung că esenienii din Ierusalim erau un fel de proto-creştini şi că Iisus Hristos a fost poate unul dintre ei, dar nu au existat dovezi asupra acestui punct. Lucrurile s-au schimbat radical când s-au descoperit nişte scrieri care, aşa cum am menționat în capitolul patru, au fost dezgropate în vechea aşezare din Qumran. Curând după aceea, întreaga zonă a fost săpată de departamentul Antichități din Iordania, Şcoala de Arheologie Franceză şi Muzeul Arheologic din Palestina, sub conducerea lui G. L. Hardin şi reverendului R. de Vaux, în cinci campanii, între 1951 şi 1956. Ceea ce s-a găsit a fost echivalentul teologic al nitroglicerinei; lumea creştină putea exploda dacă problema nu era tratată cu multă grijă. Dar nu poți să ascunzi o problemă explozivă oricât de mult şi-ar fi dorit biserica creştină să o facă. Cei care erau responsabilii de cercetare nu erau erudiți independenți; aveau o credință de protejat şi o instituție de menținut. Alți erudiți care au lucrat la pergamente au descoperit mărturii care puteau să schimbe imaginea lui Crist şi a Noului Testament, dar ei au fost obligați să tacă pentru a nu fi discreditați. Acuzațiile de scandal, acoperire şi cosmetizare deliberată a adevărului au fost întâmpinate cu negări şi contraacuzații, cum ar fi „imaginație înfierbântată" şi „gust pentru senzațional".

Este un fapt cert că timp de mai bine de 40 de ani de la găsirea lor, mai mult de jumătate din cele 800 de pergamente descoperite nu au fost publicate. Comunitatea academică a fost îngrozită de acest secret fără precedent față de lucruri care trebuiau aduse la cunoştința publicului şi, după protestele conduse de Biblioteca Huntinghton din San Marino, California, autoritățile israeliene au ridicat restricțiile privitoare la accesul public la pergamente, în octombrie 1991.

S-au descoperit diferite versiuni ale textelor biblice şi toate erau cu 1.000 de ani mai vechi decât cele mai vechi texte ebraice care ne-au rămas şi care au fost scrise de Aaron ben Moses ben Asher

în 1008 d.Hr. Anterior descoperirii pergamentelor, lumea evreiască şi creştină nu ştia cât de corect era Vechiul Testament, ştim doar că, în timpul erei creştine, chiar şi cele mai mici deviaţii erau respinse. Din marea varietate de texte, fiecare bine păstrat în peşterile din Qumran, noi ştim acum că exista un mare număr de texte diferite şi că cel tradus în greceşte, Septuaginta, era doar unul dintre ele, deci nu exista o versiune „corectă" a Bibliei.

Întreaga arie de investigare referitoare la Qumran este un teren minat pentru creştinii obişnuiţi, aşa că mulţi au preferat să se ţină la distanţă de subiect. În timp ce iudaismul şi multe alte religii se bazează pe tema largă a gândirii sociale şi teologice, creştinismul se bazează în întregime pe ideea că, într-o anumită zi din istorie, un zeu/om i-a absolvit pe toţi membri rasei umane care erau gata să i se închine de responsabilitatea faptelor lor rele, prin moartea sa (chiar dacă temporară) sub tortură. Până nu demult, singurele mărturii privitoare la evenimentul central erau cele trei Evanghelii sinoptice ale Noului Testament, care au fost scrise la mult timp după evenimentele pe care le descriu, de oameni care nu erau implicaţi direct şi nu puteau fi identificaţi cu adevărat. Este ştiut că povestea lui Iisus, relatată în aceste Evanghelii, este în mare măsură o invenţie dramatică pentru a da o formă bună de citit învăţăturilor sale. Analizele Evangheliilor lui Matei şi Luca au dovedit că ele sunt un amalgam de tradiţii a două biserici separate, bazate pe o combinaţie a Evangheliei lui Marcu şi a unei prime evanghelii pierdute, menţionată drept „Q" (derivare de la cuvântul german „Quelle", însemnând „sursă"). Povestea naşterii lui Iisus povestită de Marcu şi Luca este cunoscută ca o invenţie a oamenilor care nu au înţeles împrejurările istorice şi politice ale vremii. Evenimentele, aşa cum le descriu ei, nu au putut avea loc. Un exemplu este felul în care regele Irod este legat de taxele romane în timpul lui Quirinius, dar Irod era mort încă din anul 4 î.Hr., cu cel puţin zece ani înainte ca să apară Quirinius.[1]

Alţi eruditi, cum ar fi Morton Smith, au detectat existenţa unei evanghelii secrete cu elemente paralele celor patru evanghelii ale Noului Testament şi se crede că a apărut înainte de Evanghelia lui

[1]G.W.Buchanan: *Jesus: The King and His Kingdom (Iisus: Regele şi regatul Său)*

Marcu.[2] Nu putem să nu ne mirăm de faptul că dacă această evanghelie secretă a lui Iisus ar fi existat cu adevărat într-o formă scrisă, ar putea fi documentul căutat de noi: textul pe care l-au găsit Cavalerii Templieri!

Această posibilitate este înlăturată de pergamentele Qumran, care mărturisesc că exista o tradiție secretă pe care membrii ei jurau să nu o trădeze. Aceste secrete au fost scrise şi păstrate, pregătite pentru ziua când Dumnezeu îşi va vizita poporul pentru ultima dată.[3] Iisus nu este menționat în nici unul din documentele celei de-a treia părți, ceea ce este neobişnuit, în special când istorici ca Josefus, Filon şi Pliniu cel Bătrân înregistrează tot ce era demn de notat în acea vreme. După cum am discutat, este posibil în mod obişnuit să înțelegem personajele istorice din ceea ce sursele independente sau chiar duşmanii lor spun despre ele, dar în acest caz, primii inventatori ai creştinismului au făcut o treabă bună înlăturând orice dovezi despre un muritor pe care au vrut să-l portretizeze ca pe un zeu. Şi totuşi, nu au fost destul de atenți şi, datorită norocului şi analizei deductive moderne, există mult mai multe informații şi interpretările primei biserici romane pot fi supuse testului adevărului.

Numai creştinismul este demascat. Nu există alte informații care ar putea afecta în mod fundamental iudaismul, islamismul, budismul sau chiar sistemele de credință ale aborigenilor australieni sau indienilor amazonieni, pentru că sunt religii care au crescut dintr-o adâncă înțelegere spirituală, au evoluat încet din propriile lor culturi. Chiar fără Gautama, budismul trăieşte; islamul trăieşte fără Mohamed; dar fără învierea lui Iisus, creştinismul (aşa cum este astăzi) nu însemnă nimic. Este aşadar de înțeles că biserica analizează atent noile informații referitoare la acest moment din istoria relativ recentă, deoarece ea crede că creatorul întregului univers a hotărât că era vremea să ia chipul unui evreu în viață. Dacă întregul fundament al creştinismului s-ar dovedi o greşeală, oare îşi va cere Vaticanul scuze pentru deranj, se va autoanula şi va preda

[2] M. Smith: *The Secret Gospel (Evanghelia secretă)*
[3] D. S. Russell: *The Method and Message of Jewish Apocalyptic (Metoda şi mesajul Apocalipsei evreieşti)*

averea şi puterea Rabinului Şef? Nu! În mod evident, nici o dovadă nu ar putea face posibil acest lucru, şi poate că aşa este drept, deoarece biserica este prea mare şi importantă ca să dispară dintr-odată; dar tot astfel nu este drept să ascunzi adevărul, pentru că adevărul trebuie să fie esența lui Dumnezeu. Trebuie să existe o cale pentru ca biserica să supraviețuiască, regândind ideile greşite. Există o veche poveste evreiască care explică acest lucru foarte bine:

«La o întrunire a rabinilor, oamenii înțelepți dezbăteau o parte a Legii Sfinte şi unul dintre ei avea o poziție contrară restului grupului asupra unui punct al interpretării. A fost supus unei mari presiuni, ca să cedeze, dar el ştia că are dreptate, deci Dumnezeu va fi de partea sa. Aşa că l-a chemat pe Atotputernicul să-l ajute să-şi dovedească poziția. „Te rog, Doamne, dacă am dreptate, fă ca râurile din Israel să curgă în sus," s-a rugat rabinul. În aceeaşi clipă, apele şi-au schimbat direcția. Din nefericire, adversarii săi au rămas neclintiți. „Te rog, Doamne" a zis din nou rabinul exasperat, „dacă am dreptate, fă ca pomii să se aplece la pământ." Şi aşa s-a întâmplat. Dar tovarăşii săi erau tot intransigenți. „Dragă Doamne" a strigat el, frustrat, „vorbeşte tare şi susține-mă". Norii s-au dat la o parte şi o voce puternică din ceruri a bubuit. "Prieteni, trebuie să vă spun: voi greşiți şi el are dreptate. Asta am avut de spus". Bătrânul a zâmbit triumfător, dar grupul a rămas neclintit.

„Ah, dar noi nu ascultăm de vocile cereşti", au spus ei, pentru că hotărârea corectă asupra acestui punct a fost luată cu mult timp în urmă."»

Această poveste umoristică spune totul. Vechile scripturi, chiar dacă sunt incorecte, au o viață a lor şi religia, la urma urmelor, nu înseamnă adevărul istoric, ci este credință. Dar în lumea noastră modernă, credința oarbă nu este suficientă; şi dacă religia vrea să supraviețuiască, nu trebuie să înlăture aceste noi informații. Să pui dogma mai presus de adevăr nu înseamnă să-l preamăreşti pe Dumnezeu.

Cărțile lipsă ale maccabeilor

Istoria convențională înregistrează revolta maccabeană drept o

cauză evreiască cu dreptatea de partea sa, şi ridicarea lui Jonathan Maccabaeus la o înaltă funcţie preoţească este privită, desigur, ca adevărată. Noi ştim din pergamentele descoperite la Qumran că Jonathan era considerat de Hasidim (înalta societate evreiască) a fi un tip groaznic care pune politica înaintea lui Yahve.

Când Jonathan a fost omorât, fratele său, Simon, a devenit mare preot şi a mers mai departe declarând familia sa moştenitoare a „dreptului" la funcţia de înalt preot, o pretenţie pe care şi-a gravat-o în bronz şi a pus-o în templu. Biblia romano-catolică de la Douai ne spune cum Simon a început să se vadă ca un element important pe scena lumii şi a trimis un ambasador şi daruri la Roma. Ascensiunea neligitimă a lui Simon poate fi găsită în Psalmul 110.

Părerile comunităţii Qumran asupra preoţimii de la Ierusalim sunt clare în pasajul următor din pergamente:

„Preoţii din Ierusalim, care adună bogăţie şi câştiguri necurate din jefuirea poporului." (1 Qp Hab 9:4-5)

„Oraşul este Ierusalim, acolo unde preotul cel rău a făcut lucruri abominabile şi a murdărit Templul Domnului." (1Qp Hab 12:7-9)

Numele folosite pentru descrierea capilor familiei care a preluat înalta funcţie preoţească sunt confuze; fondatorul era numit Mattathias, dar termenul „Maccabeu" era folosit pentru fiul său Judas şi neamul pe care l-au format este numit în mod colectiv „hasmoneans" în literatura rabinică. Potrivit istoricului Josefus, aceasta se datora numelui stră-străbunicului lui Mattathias, Hashmon. Când Simon a fost ucis, el a fost înlocuit de fiul său Ion Hyrcanus, care a domnit timp de 30 de ani, apoi fiul său, Aristobulus, a preluat conducerea şi a devenit primul hasmonean care s-a intitulat rege al evreilor şi mare preot. Această linie a continuat până ce rolurile de rege şi de înalt preot s-au despărţit din nou până la moartea reginei Alexandra, în anul 67 î.Hr., când fiul său cel mai mic, Aristobulus al II-lea, a devenit rege, şi fiul său cel mai mare, Hyrcanus, a devenit mare preot.

Biblia romano-catolică de la Douai ne oferă o poveste detaliată

a acestei perioade de intrigă politică, omor, corupție generalizată și îl caracterizează pe Hasmonaeans drept erou evreu – însă Biblia regelui Iacob nu ne spune nimic. Ultimele două cărți ale Bibliei de la Douai sunt Prima și a Doua Carte a maccabeilor, scripturi total absente din Vechiul Testament protestant.

De ce este așa? Faptul că aceste două cărți lipsesc din Biblia regelui Iacob spune multe. Trebuie că a existat un motiv foarte important pentru care Biblia catolică prezintă povestea revoltei maccabeene și pe marii preoți hasmoneani drept legitimi, iar Biblia regelui Iacob nu recunoaște pe nici una din ele drept scriptură. Ce era greșit în aceste lucrări și ce ar fi putut să afle compilatorii de mult mai târziu ai Biblici protestante de i-a făcut să înlăture aceste lucrări acceptate de mult și inspirate de Dumnezeu?

Singurii oameni care știau că venirea la putere a înalților preoți hasmoneani și a regilor era nelegitimă erau membrii comunității Qumran, care îi disprețuiau pe acești înalți preoți și slugărnicia lor politică față de romani. Și totuși, qumranienii au fost toți distruși în războiul cu romanii în anii 66-70 d.Hr. și diaspora evrei/creștini (căutătorii de viață ușoară) a spus povestea așa cum a vrut. Totuși, deși qumranienii poate că au pierdut bătălia, au câștigat războiul. Îngropând adevărata poveste evreiască sub forma unui pergament, mesajul a ajuns în cele din urmă în mâinile creatorilor Bibliei protestante – datorită săpăturilor făcute de Templieri la începutul secolului al XII-lea.

Alegerea lui Iuda

Evreii care se întorceau din captivitate din Babilon erau conduși înapoi în Ierusalim de către Zerubbabel, omul care altfel ar fi trebuit să fie regele lor. El și grupul său ales, format din Jeshua, Nehemiah, Seraiah, Reelaiah, Mordecai, Bilshan, Mispar, Bigvai, Rehum și Baanah s-au întors în oraș cu ceremonia secretă a dinastiei regale a lui David. Ritualul era puțin diferit pentru că, urmând sfatul lui Ezechiel, elementele egiptene evidente au fost schimbate cu unele ebraice – dar era încă intact. Pe când au reconstruit templul după proiectul explicat de Ezechiel, erau plini de o nouă încredere: ei vor construi un templu și o nouă înțelegere de nezdrun-

cinat cu Yahve. Niciodată poporul nu va mai rătăci şi niciodată zeul lor nu va mai trebui să-i pedepsească atât de rău.

Încrederea într-un nou început este întotdeauna ceva deosebit; ai sentimentul că „de data aceasta voi reuşi". Ţine de natura umană să găsească tărie în speranţa într-un viitor care pare întotdeauna mai bun decât trecutul – dar din experienţă se ştie că nu este mereu aşa.

Este posibil ca descendenţii lui Zerubbabel şi grupul său ales, cunoscut drept Hasidim, să fi părăsit Ierusalimul între 187 î.Hr. şi 152 î.Hr. Pergamentul numit Documentul din Damasc (numit astfel deoarece comunitatea îl menţiona în diferite ocazii drept Damascus) ne oferă cel mai bun indiciu pentru întemeierea comunităţii Qumran:

„Pentru că în necinstea lor, când l-au părăsit, el şi-a întors faţa de la Israel şi de la templul Său, el i-a sortit pieirii prin sabie. Apoi, când El şi-a amintit înţelegerea patriarhilor, El a lăsat un vestigiu în Israel şi el nu i-a sortit dispariţiei. Şi când s-a sfârşit mânia la 390 de ani după aceea, El i-a predat în mâna lui Nabucodonosor, rege al Babilonului. El i-a vizitat şi a făcut să răsară din Israel şi de la Aaron o rădăcină de răsad ca să aibă pământul Său şi să crească mănoasă în bunăstarea pământului Său.

Apoi, ei au înţeles nedreptatea lor şi au ştiut că erau oameni vinovaţi. Dar erau oameni orbi, ca nişte oameni ce merg pe dibuite de 20 de ani. Şi Dumnezeu s-a gândit la faptele lor, că ei l-au căutat cu toată inima şi el a format pentru ei un învăţător întru dreptate, care să-i îndrume pe drumul inimii Sale, şi a adus la cunoştinţă, până la ultimele generaţii, ce a făcut El cu ultima generaţie, o adunătură de trădători, cei care s-au abătut din drum." (CD 1:3-13)

Dacă luăm în consideraţie referirea la evrei, care sunt în mâinile lui Nabucodonosor de la data când el a luat pentru prima dată Ierusalimul în 597 î.Hr. şi nu de la distrugerea oraşului în 586 î.Hr., scăzând cei 390 de ani plus cei 20 de ani de „rătăcire", rezultă data de 187 î.Hr. – pentru întemeierea Qumran. Această datare nu tre-

buie luată chiar foarte strict, dar putem fi siguri de un fapt: comunitatea exista în 152 î.Hr., când qumranienii protestau împotriva ridicării în funcția de mare preot a lui Jonathan, conducătorul maccabeilor. Pergamentele descoperite în peșterile din Qumran, în special *Manualul de disciplină* și comentariul asupra primelor două capitole din *Cartea lui Habakkuk*, ne spun despre repulsia lor deosebită la vestea acestei numiri în funcție. Exilul lor a fost autoimpus și prin retragerea în deșert ei s-au considerat a fi oamenii unei noi înțelegeri cu Yahve, „aleșii lui Iuda" ducând o viață dură, monahală, care va deveni model pentru călugării creștini. Ei se autodescriu drept "oamenii care au făcut o Nouă Înțelegere cu ținutul din Damascus" (Damascus este acum considerat a fi numele folosit pentru Qumran și nu o referire la orașul sirian).

Săpăturile au arătat că oamenii din Qumran au trăit probabil în corturi și au folosit peșterile de pe ridicăturile înconjurătoare drept magazii și locuințe când se adăposteau de ploile rare de iarnă. Erau clădiri care includeau un turn de pază, săli de întrunire publică, o sală de mese cu bucătării și cămări, o sală de scris, brutărie, o sală pentru olărit, diferite ateliere și bazine mari pentru ceremoniile de spălări rituale. Spălarea rituală era esențială pentru menținerea stării de sfințenie, așa că erau necesare mari cantități de apă în acea zonă cu ploi foarte puține.

Membrii comunității erau împărțiți în trei grupe: „Israel", „Levi" și „Aaron". Israel însemna membri obișnuiți, leviții erau preoți fără rang și Aaron desemna preoții cei mai în vârstă și mai sfinți. Ca și Francmasoneria, orice bărbat care-și putea exprima credința fermă în zeu era ales să facă parte din comunitate – „ei mulți" așa cum se autointitulau. Există câteva similitudini clare în tratarea noilor membri, începând cu un interviu cu consiliul ca să examineze candidatul potențial și să stabilească dreptul său, după care se trecea la vot. Dacă era acceptat, candidatul era admis la o treaptă inferioară pentru o perioadă de un an, în care nu trebuia să-și amestece bogăția cu „cei mulți". Primul nivel al Francmasoneriei, acela al „uceniciei", obișnuia să aibă o durată de un an și, în ceremonia de inițiere, candidatului i se cerea să nu aibă monezi sau alte obiecte metalice. În cursul inițierii, i se cere să dea bani și când răspunde că nu are, i se spune că a fost un test ca să se asigu-

re că nu a adus monezi sau alte bogăţii în Lojă. Când noul membru a fost primit în comunitatea Qumran, timp de un an i se testează cunoştinţele despre lucrările din Torah; înainte de a lua statutul de Meşter Prieten, un frate mason trebuie testat pentru cunoaşterea ritualului. Aşa cum se întâmpla şi la francmasoni în trecut, al doilea stadiu de membru era pentru marea majoritate, dar pentru persoanele selectate mai exista un al treilea nivel, la care individul putea să acceadă după încă un an. Aceasta le permitea „să se apropie de consiliul secret al comunităţii" – ne aminteşte de secretele lui Hiram Abif, care sunt revelate francmasonilor care devin Maestru Mason şi sunt ridicaţi la treapta a treia. Ca şi la Cavalerii Templieri, de îndată ce iniţiaţii au trecut de primul an, ei trebuie să-şi predea toată averea; în mod firesc, aceasta este o procedură pe care Francmasoneria nu o poate adopta decât cu riscul dispariţiei ei peste noapte! Virtuţile pozitive ale comunităţii Qumran erau clar expuse în pergamente: adevăr, dreptate, bunătate, cinste şi umilinţă, împreună cu dragoste frăţească. Atât de similare sunt cele trei trepte ale comunităţii Qumran cu cele ale Francmasoneriei, încât nu poate fi vorba de o simplă coincidenţă. Folosind tehnica din ritualul masonic, schimbând doar câteva cuvinte de identificare, ar fi foarte uşor de crezut că aceste îndrumări pentru un iniţiat al treptei a treia reprezintă un citat din pergamente, referitor la o persoană care tocmai s-a ridicat la treapta a treia qumraniană, „Puritatea celor mulţi":

„Râvna ta faţă de instituţia Comunităţii celor Mulţi, progresul pe care l-ai făcut pentru a deveni o persoană demnă de favoarea şi stima noastră te-au făcut să dobândeşti caracterul unui membru al Consiliului Secret, autorizat să îndrepţi erorile şi neregularităţile fraţilor şi tovarăşilor şi să-i aperi de infidelitate.

Să îmbunătăţeşti morala şi să corectezi purtarea oamenilor în societate trebuie să devină grija ta permanentă. Ţinând seamă de acest lucru, trebuie mereu să le recomanzi celor inferiori ţie supunerea şi ascultarea; egalilor, politeţe şi prietenie; superiorilor, bunătate şi bunăvoinţă. Va trebui să le imprimi bunătatea universală şi prin propria ta comportare să dai cel mai bun exemplu pentru ceilalţi.

Vechile ținuturi ale Israelului, care îți sunt date spre pază, va trebui să le păstrezi sacre și inviolabile și să nu accepți ca riturile noastre să fie modificate, sau vreo abatere de la tradiția și uzanța stabilite.

Onoarea, datoria și recunoștința te obligă de acum încolo să fii credincios și să răspunzi cu încredere: să fii demn de noul tău caracter și să întărești prin puterea exemplului fundamentul sistemului lui Dumnezeu.

Nu lăsa nimic să te abată de la datorie, să-ți schimbe credința sau să-ți trădeze încrederea, fii drept și credincios și imită exemplul celebrului artist Taxo, pe care l-ai reprezentat o dată."

Înainte de a compara secretele celor două ordine, există câteva interdicții care sunt ciudat de similare. Un om nu poate să adere la comunitatea Qumran dacă este „însemnat, lovit, rănit la picioare sau la mâini, șchiop, orb sau surd, cu vreo lovitură pe trup vizibilă cu ochiul liber, sau vreun bătrân neputincios, care să nu se poată ține drept în mijlocul congregației".

Deși regula nu mai este aplicată cu rigurozitate, francmasonii cer candidaților să aibă mintea întreagă și un trup viguros; orice handicap fizic îți barează drumul.

Comunitatea care trăia la Qumran de 250 de ani este comparată de observatorii moderni cu o mănăstire esenian ă. Că erau esenieni este acum un fapt pe deplin acceptat de mulți observatori, dar termenul „mănăstire" duce la confuzie, deoarece ei nu erau o grupare de bărbați celibatari care-și petreceau aproape tot timpul liber în rugăciune. Putem vedea din pergamentele care se referă la comunitate că celibatul era bine văzut, dar nu esențial pentru calitatea de membru. Totuși, relațiile sexuale erau considerate ca înjositoare și dacă un bărbat avea de-a face cu o femeie la ciclu, era nevoie de un proces intens de curățenie, purificare, înainte de a se amesteca cu membrii comunității. Minții occidentale moderne îi plac etichetările; dorim să putem pune tot ce întâlnim într-o rubrică – este un „A" sau este un „B"?

Am construit atâtea definiții și categorii, încât devenim nervoși când nu putem introduce ceva într-o categorie, dar problema deosebită a comunității Qumran este că s-a schimbat în mod dramatic

în sfertul de mileniu al existenței sale, în special spre final, sub influența lui Iisus.

Midrash, pesher şi parabola

Oricine studiază vechiul iudaism înțelege că mintea evreiască de acum mai bine de 2.000 de ani era mult diferită de cea de astăzi şi vor trebui să înțeleagă tehnicile de „midrash", „pesher" şi „parabolă". Termenul „midrash" corespunde cuvântului românesc „exegeză" şi poate fi definit drept „investigație şi interpretare a scripturilor ebraice, cu scopul descoperirii adevărurilor teologice şi instrucțiunile ce trebuie urmate". Acesta este un concept strâns legat de o tehnică de înțelegere a evenimentelor curente numită „pesher", care poate fi explicată ca o interpretare sau explicație a unui vers din Scriptură, în care o afirmație dată este considerată a avea înțeles referitor la un eveniment sau o persoană în prezent sau în viitor.

Aşa că „midrash" era un proces continuu pentru preoții şi profeții din Israel ce căutau să îmbunătățească starea spirituală a poporului şi „pesher" era o metodă de a înțelege lucrurile care se întâmplau în jurul lor. Ei credeau că evenimentele nu erau întâmplătoare, ci conforme cu modele structurate care puteau fi descifrate prin studierea scripturii ca rezultat al acestor două principii: când ei scriau povestea unui eveniment recent, trebuiau să se asigure că el urma un model vechi. Aceasta explică de ce găsim atâtea referințe atât în Noul Testament, cât şi în pergamentele Qumran, care sunt ecouri ale Vechiului Testament.

Termenul de „parabolă" este bine cunoscut de creştini, pentru că Noul Testament ne spune că Iisus Hristos a folosit această formă de povestire pentru a comunica învățăturile sale moralizatoare oamenilor simpli din Iudeea. Metoda poate fi definită ca „o explicație figurativă care se foloseşte de metaforă, alegorie sau de amândouă, ca să transmită un nivel mai profund de înțelegere decât nivelul de suprafață". Aceste poveşti nu au fost folosite doar ca simple analogii care să-i ajute pe evreii fără cultură să înțeleagă legea, ci erau şi o tehnică de a explica evenimentele curente, complexe, într-un mod alegoric şi deci secret. Este un fapt de netăgăduit că

creştinismul a fost un cult evreiesc şi că întreaga „distribuţie originală" (Iisus, Iacob, Simon, Petru, Andrei, Iuda, Toma, etc.) erau oameni care gândeau în termeni de midrash, pesher şi parabolă. Prin contrast, „a doua distribuţie" (Pavel, Matei, Luca, etc.) erau destul de diferiţi şi foloseau o gândire mai elenistică, mai apropiată de modul în care gândim astăzi. Evangheliile Noului Testament au fost în mod sigur scrise după distrugerea Ierusalimului şi Qumranului şi după moartea „distribuţiei originale". Aceste scrieri au fost create pentru un public ce gândea greceşte, de către oameni care au crezut că învăţăturile acceptate de ei sunt ale lui Hristos, apoi au ţesut în jurul lor povestea vieţii lui Hristos – fără să beneficieze de dovezile martorilor oculari. Ca să separăm ficţiunea de adevăr din Noul Testament, trebuie să înlăturăm literatura gândirii greceşti şi să căutăm mai adânc, să studiem sub curentul evreilor radicali şi gândirea proto-creştină.

Există similitudini fundamentale între ceea ce spune comunitatea Qumran despre ea însăşi şi ceea ce prima biserică spunea despre ea însăşi. Prima biserică era cunoscută drept „cei care urmau calea" sau „calea Domnului", ca o sectă distinctă (Faptele 24:14). Membrii comunităţii Qumran foloseau de asemenea acelaşi termen ca să se descrie pe ei înşişi. Ba mai mult, ambele grupuri se descriu ca săraci, copii ai luminii, aleşii Domnului, o comunitate a Noului Testament sau Înţelegerea. Ideea de biserică ca un nou templu al lui Dumnezeu unde mântuirea prin sacrificiu este făcută o dată pentru întreaga lume, vine din capitolul VIII al Epistolei către evrei, care citează întregul pasaj al lui Ieremia:

„...o grădină eternă, o casă sfântă a lui Israel, o adunare sfântă pentru Aaron, martori ai Adevărului în judecată, şi aleşi de bunătatea divină ca să domolească pământul, să răsplătească faptele celor răi. Acesta este zidul încercării, piatra de temelie a cărei fundaţie nu va fi clintită sau mutată de la locul ei."

Nu am putut să nu remarcăm cât de asemănătoare este cu descrierea bisericii făcută de Petru:

„...şi tu ai clădit o casă spirituală, ca să fie sfântă pentru pre-

oţi, ca să ofere sacrificii spirituale, acceptate de Dumnezeu prin Iisus Hristos. Pentru că este înscris în Scriptură: Ai grijă, pun în Zion o piatră de temelie, aleasă, preţioasă... Dar noi suntem o rasă aleasă, o preoţime regească, o naţiune sfântă, un popor al Domnului...'"[4]

Această paralelă a fost remarcată pentru prima dată în 1956, când a devenit evident că exista o legătură specială între qumranieni şi biserica din Ierusalim. Ceea ce nu s-a comentat a fost cât de bine se potrivesc aceste cuvinte cu o altă organizaţie – Francmasoneria. În timp ce întreaga Francmasonerie este legată de clădirea unui templu spiritual după proiectul lui Ezechiel pentru Templul lui Solomon, cuvintele „colţul din nord-est" mi-au venit imediat în minte:

„La ridicarea edificiilor importante şi frumoase, se obişnuieşte să se pună prima piatră sau piatra de temelie în colţul de nord-est al clădirii.

Tu, fiind nou admis în Francmasonerie, eşti aşezat în colţul de nord-est al Lojii ca să reprezinţi în mod figurativ acea piatră şi, din temelia pusă în această seară, să ridici apoi o clădire nemaivăzută, perfectă, care să-şi onoreze constructorul."

Secretele de la Qumran

Când esenienii au fost obligaţi prima dată să părăsească Ierusalimul, ni se spune că au „bâjbâit" vreo douăzeci de ani până când un om, cunoscut drept Învăţătorul Dreptăţii, le-a arătat "drumul, calea" şi comunitatea din Qumran s-a constituit definitiv.

Dificultatea pergamentelor din Qumran constă în faptul că ele rar ne oferă nume de persoane, astfel că, identificarea personajelor prin comparaţie cu sursele nequmraniene devine imposibilă. Pe lângă Învăţătorul Dreptăţii, mai sunt şi alte personaje majore care apar mereu în pergamente, cum ar fi „preotul cel rău" şi „mincinosul", a căror identitate a provocat dezbateri printre eruditi.

[4]John Allegro: *The Dead Sea Scrolls (Manuscrisele de la Marea Moartă)*

Oricare ar fi Învățătorul Dreptății, trebuie că era pios, sfânt şi aparent un preot descendent din Zadok, care a revelat comunității sale că ei trăiau într-un timp care ar fi „sfârşitul zilelor", aşa cum au prezis vechii profeți.

Curând, le-a spus el, Dumnezeu îşi va zdrobi inamicii într-o ultimă bătălie cosmică şi ei vor întâmpina începutul unei noi ere a dreptății, iar cum comunitatea era ultima rămăşiță a adevăratului Israel – oamenii care s-au înțeles cu Yahve – ei vor fi cei care vor lupta şi se vor întoarce la Ierusalim să purifice templul şi să reinstituie venerația corectă.

Qumranienii îşi spuneau în multe feluri: incluzând „comunitatea", „cei mulți", „Adunarea din Israel" şi „Fiii Luminii"; pe lângă acestea, omul care îi va conduce „la capătul vremurilor", Mesia lui David era denumit drept „Omul cel Atotputernic", „Omul Glorios" şi „Prințul Luminii". Acest „Prinț al Luminii" îl va învinge pe „Prințul Întunericului" şi „Adunarea lui Belial" (Satana).

Un pergament intitulat *Medrash-ul ultimelor zile* ne povesteşte cum „Copiii lui Belial" vor născoci comploturi împotriva „Fiilor Luminii" ca să-i învingă şi regii națiunilor se vor mânia împotriva alegerii Israelului în ultimele zile. Domnul, totuşi, va salva poporul Său prin două figuri mesianice care se vor ridica la sfârşitul timpului; una din „Ramura lui David" şi cealaltă „Tălmăcitorul Legii".[5]

Din pergament am aflat că au existat câteva cărți secrete ce conțineau informații despre evenimentele viitoare şi referiri la anumite ritualuri revelate de Domnul; acestea au fost desigur transmise oamenilor aleşi doar prin viu grai, dar acum au fost scrise într-o formă codificată. Aceste secrete au fost bine păzite şi se crede că au fost transmise de-a lungul multor generații până în „ultimele zile". Părintele J. T. Milik, care a condus o mare parte din primele analize asupra materialului Qumran, a identificat faptul că anumite pergamente secrete foloseau mijloace criptice. Un exemplu a fost folosirea a două alfabete diferite, cu semne alese arbitrar, care au înlocuit caracterele obişnuite ebraice; un altul avea rândurile scrise

[5] D. S. Russell: *The Method and Message of Jewish Apocalyptic (Metoda şi mesajul Apocalipsei evreieşti)*

de la stânga la dreapta în locul celor obişnuite, de la dreapta la stânga.

Tot ce am găsit despre comunitatea Qumran s-a adăugat convingerii noastre că ei erau descendenţii spirituali ai regilor egipteni şi premergătorii templierilor şi francmasonilor. A fost descoperită o dovadă importantă, datorată unui alt membru al echipei care a găsit Manuscrisele de la Marea Moartă şi un nominalizat la premiul Nobel pentru pace. În multe pergamente, Dr. Hugh Schonfield a descoperit un cod ebraic pe care l-a numit „cifru Atbash", care a fost folosit ca să ascundă numele personajelor.[6] În mod uimitor, înainte de moartea sa în 1988, Schonfield a descoperit cum cuvintele cheie folosite şi de Cavalerii Templieri şi de francmasoni sunt coduri Atbash, care relevă un înţeles ascuns de îndată ce sunt descifrate. De exemplu, Templierii erau vestiţi pentru faptul că venerau ceva cu un nume curios, „Baphomet", care nu a fost niciodată înţeles, până când a fost scris în ebraică şi i s-a aplicat cifrul Atbash. Atunci s-a descoperit cuvântul „Sophia", în greceşte „înţelepciune".

Dacă a existat o legătură pozitivă cu Templierii şi apoi una cu Francmasoneria, aplicând cifrul Atbash la cuvântul masonic „Tajo" (pronunţat „Tacho"), care era pseudonimul presupus a fi dat Marelui Maestru în Spania, reiese numele unui om (Asaph) care, potrivit unor psalmi, a vegheat la construcţia primului templu din Ierusalim.

Subiectul unora din aceste misterioase lucrări din biblioteca Qumran se referă la Noe şi Enoch, care se spune că au fost păstrătorii secretelor divine ale Cerului şi ale Pământului, şi care au fost transmise prin anumiţi iniţiaţi. Există o credinţă veche că strămoşii mitici ai rasei umane erau oameni de o înaltă înţelepciune şi sunt multe poveşti referitoare la Enoch şi Noe ca deţinători ai secretelor divine. Aceste poveşti apar în literatura despre Apocalipsă şi, deşi la fel de vechi ca şi cartea Genezei, ele provin în mod evident dintr-o sursă necunoscută. Noi credem că această sursă ar putea fi secretele orale ale ceremoniei de înviere, deoarece a existat o veche tradiţie neexplicată a numelui Enoch. În literatura masoni-

[6]H.Schonfield: *The Essene Odyssey (Odiseea eseniană)*

că, există multe ritualuri vechi, asociate cu încercarea lui Sem, Jafet şi Ham de a-l învia pe Noe. Şi am menţionat deja o treaptă masonică colaterală, cunoscută ca Arca Marinarilor, care continuă această tradiţie a secretelor lui Noe.

Dar există un aspect încă şi mai important al învăţăturilor secrete de tradiţie apocaliptică, legat de Moise şi Ezra (care era cunoscut ca al doilea Moise). Se crede că a existat un corp de scrieri mult mai mare atribuite lui Moise, decât cele care au supravieţuit până în prezent.[7] O astfel de lucrare care a supravieţuit este *Înălţarea lui Moise* cunoscută ca o lucrare eseniană.[8] Conţine următoarele sfaturi date de Moise lui Josua:

„Primeşte această scriere ca să ştii să păstrezi cărţile pe care ţi le voi da: să le pui în ordine şi să le ungi cu ulei de cedru şi să le pui la păstrare în vase de pământ, într-un loc pe care El l-a făcut la începutul facerii lumii."

Această referire vorbeşte despre cărţile secrete pe care Moise i le dă lui Josua să le ţină ascunse.

„...până în ziua pocăinţei, când Domnul vă va vizita, la capătul sfârşitului zilelor."

Scrierile secrete legate de Moise ne-au revenit clar în minte, pentru că el era singurul om care ştia secretele regilor egipteni, direct de la sursă, şi el aici dă nişte instrucţiuni despre secrete anterioare „sfârşitului zilelor", ce trebuie păstrate „în locul pe care El l-a făcut de la facerea lumii". Aceasta este descrierea unui singur loc al evreilor; stânca de sub Sfânta Sfintelor din sanctuarul interior al Templului de la Ierusalim, pentru că acesta era primul punct al creaţiei. Noi ştim că qumranienii au ascuns depozitul principal al pergamentelor pe care le-au scris ei înşişi, plus alte texte aduse din Iudeea, în peşterile din spatele aşezământului. Mai ştim de aseme-

[7] E. Schürer: *The Jewish People at the Time of Jesus Christ* (*Poporul evreu în timpul lui Iisus Hristos*)
[8] H. Schonfield: *The Essene Odyssey* (*Odiseea eseniană*)

nea că erau învăţăcei evlavioşi ai Legii, astfel că trebuiau să urmeze instrucţiunile lui Moise, pentru că este sigur că ei credeau cu certitudine că „sfârşitul timpului" va avea loc în timpul vieţii lor.

Rezultă că, dacă şi Cavalerii Templieri au săpat înspre şi sub „Sfânta Sfintelor", după cum credem, este sigur că ei au găsit aceste pergamente secrete.

Am fost foarte entuziasmaţi – oare găsisem într-adevăr o instrucţiune explicită de a îngropa secretele care au fost transmise de Moise sub Templul lui Irod? O astfel de descoperire va schimba pe loc o teorie irezistibilă într-o probabilitate îndepărtată! Am hotărât pe loc să investigăm mai departe ce se află în spatele „înălţării lui Moise". Am aflat că opinia erudiţilor este că a fost probabil scrisă în timpul vieţii lui Iisus şi că trece în revistă istoria evreiască până în era lui Seleucid şi mai departe, în perioada hasmoneană, pentru cineva descris ca un „rege obraznic". Se crede că această referinţă este faţă de Irod cel Mare. Cartea descrie o perioadă de persecuţie care se potriveşte cu vremurile lui Antiochus Epiphanes; mulţi erudiţi cred că acest capitol a fost amestecat şi că trebuia să fie inserat la început. Apoi, apare un personaj misterios, Taxo. El îşi îndeamnă fiii să se retragă cu el într-o peşteră, dorind să moară decât să fie neloiali credinţei lor. Moartea lor va fi imboldul aşteptatei intervenţii a Domnului în istorie şi întemeierea regatului Său. Acest regat pare a fi înţeles mai degrabă ca un regat ceresc, decât unul întemeiat pe Pământ. S-au făcut multe încercări care să-l identifice pe Taxo cu un personaj istoric, dar nici una nu a fost încununată cu succes până acum. Unii scriitori au încercat să-l identifice cu Învăţătorul Dreptăţii.

Avem acum confirmarea unei instrucţiuni din partea lui Moise, să se îngroape secretele, dar avem şi o dată care plasează originea pergamentului nu mai înainte de anii vieţii lui Iisus, o vreme când întreaga comunitate era pregătită pentru o mare bătălie înainte de „sfârşitul timpului". Dar ce ne-a entuziasmat a fost menţionarea unui personaj neidentificat numit „Taxo". Noi ştiam deja că Taxo şi Tacho erau forme ale aceluiaşi nume şi că cifrul Atbash îl traduce pe Tacho în Asaph – omul care l-a ajutat pe Solomon la construcţia primului templu din Ierusalim şi numele folosit de francmasoni pentru Marele Maestru.

Numele „Taxo" nu mai era un mister, pentru că descoperirea cifrului Atbash folosit de qumranieni în pergamente nu confirmă suspiciunile anterioare că s-ar referi la Maestrul Comunității, adică Învățătorul Dreptății, în ultimii ani ai existenței sale.[9]

Îndemnul din text mai bine „să mori decât să fii necredincios credinței lor", ne amintește de treapta a treia a Francmasoneriei, care este total orientată spre ideea de „credință, chiar și după moarte", rezumată de cuvintele lui Hiram Abif când a fost amenințat de primul dintre atacatorii săi:

„Aș înfrunta mai degrabă moartea, decât să trădez încrederea sacră cu care am fost investit."

Concluzia noastră bazată pe această mărturie este evidentă, conducătorul comunității Qumran era considerat a fi descendentul spiritual al constructorului inițial al Templului lui Solomon, omul pe care francmasonii îl cunosc acum drept Hiram Abif.

Legăturile cu ritualul masonic de gradul al III-lea par a se potrivi în structura noastră istorică, dar celălalt motiv principal al simbolismului masonic încă necesită explicații. A trebuit să descoperim cum povestea celor doi stâlpi, care este atât de importantă în primele două trepte ale Francmasoneriei, a putut fi transmisă Templierilor.

Stâlpii gemeni

Pentru că biserica romană se consideră moștenitoarea învățăturilor lui Iisus și deoarece creștinii moderni cred în mod eronat că ei au drepturi asupra poziției superioare de pe care studiază alte grupări, ei privesc pe esenieni/qumranieni ca pe un grup printre multe altele care au existat pe Pământul Sfânt în vremea lui Hristos. Aceasta este o apreciere total greșită a comunității Qumran. Membrii săi erau chintesența a tot ceea ce era important pentru evrei ca nație, păstrătorii înțelegerii cu zeul lor și întruchiparea tuturor aspirațiilor unui popor. Erau pe deplin evrei.

[9] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*

Un punct cheie al discuției asupra anilor a fost identitatea unui personaj descris drept Învățătorul Dreptății, dar cu ajutorul informațiilor pe care le au la îndemână, mulți eruditi cred că nu a fost doar unul, ci *doi* cărora li s-a dat acest titlu; primul la întemeierea comunității şi celălalt la „sfârşitul timpului".[10]

Dificultatea era că această comunitate Qumran nu era ceva static, ci un grup înfloritor evoluând cu rapiditate, care trebuia să se schimbe continuu pentru a suporta presiunea. În consecință, pergamentele mai vechi se referă la primul Învățător al Dreptății şi cele de mai târziu vorbesc despre un conducător spiritual care este identificat drept „Iacob cel Drept". Profesorii Robert Eisenman şi Michael Wise au tras concluzia, ca observatori independenți, că acest conducător al qumranienilor era Iacob, fratele lui Hristos şi conducătorul bisericii din Ierusalim. Rezultă că biserica din Ierusalim era comunitatea Qumran.

O referire anterioară acesteia a fost făcută de un istoric al secolului al II-lea, Hegesippus, care l-a numit pe Iacob, fratele lui Hristos, Iacob cel Drept, l-a descris ca pe „un nazaritean" şi a spus că el s-a interpus în sanctuarul templului de dragul poporului. Acelaşi observator l-a descris pe Iacob ca pe „cel drept", spunând că nu bea vin şi nu consuma carne de animal, purta togile din in alb ale unui preot şi avea genunchii tari ca de cămilă, de la rugăciunile permanente.

Potrivit cu un alt pergament cunoscut drept *Manualul disciplinei* consiliul comunității era constituit din 12 bărbați perfecți şi sfinți care erau „stâlpii" comunității, şi noi credem că cei doi stâlpi principali erau simbolici, reprezentând aspectele regeşti şi preoțeşti ale creației şi susținând „Regatul cerului".

Ştiam că acest termen nu a însemnat niciodată nimic altceva decât lumesc; mai degrabă, el ne arată o existență pământeană unde Yahve va stăpâni peste evrei într-o stare de permanentă pace şi prosperitate. Aceşti stâlpi spirituali erau, desigur, urmaşii stâlpilor care uneau Egiptul de Jos şi de Sus, care au ajuns în francmasonerie drept legendarii Boaz şi Jachin, care au împodobit poarta de est

[10]W. S. Lasor: *The Dead Sea Scrolls and the New Testament (Manuscrisele de la Marea Moartă şi Noul Testament)*

a Templului lui Solomon. Pentru aceşti evrei pioşi, coloanele reprezentau şi puterea regească a „mishpat" şi puterea teologică a „tsedeq" şi când se unesc, ele susţin marea arcă a cerului şi cheia de boltă care era al treilea mare cuvânt al dorinţei ebraice „shalom".

Această perspectivă asupra lumii a qumranienilor ne-a devenit clară când am citit informaţiile din pergamente, din Biblie şi alte literaturi contemporane, deoarece noi avem avantajul cunoştinţelor francmasonice şi despre originea lui Hiram Abif.

Alţii au privit aceste părţi într-un mod fragmentar şi confuz, dar când forma clară a comunităţii Qumran târzii/Primei Biserici este percepută în mod corect, toate confuziile şi contradicţiile se evaporă. Diagrama arătată aici ilustrează această paradigmă importantă a stâlpilor gemeni.

Stâlpul din dreapta este cunoscut francmasonilor drept „Jachin", care a fost primul mare preot al templului şi, deci, nu va fi nici o surpriză să aflăm că acesta este stâlpul preoţesc care pentru qumranieni era simbolul sfinţeniei întruchipate în conceptul fundamental de „tsedeq". Acest cuvânt (uneori apare scris „Zedek") reprezintă principiul ce stă la baza ordinului divin, tradus de obicei prin „dreptate, ceea ce este drept", deşi o mai bună definiţie în engleză ar fi „dreptatea" sau „să faci bine altora mereu". Cu alte cuvinte, acest concept este fundamental acelaşi cu conceptul egiptean vechi de Ma'at. Reieşea evident din cunoştinţele noastre că „tsedeq" era pentru canaaniţi un termen asociat cu zeul Soare. Zeul Soare canaanit era văzut ca marele judecător care veghea asupra lumii, îndrepta relele şi lumina faptele întunecate ale crimelor ascunse. Când evreii au introdus credinţele canaanite în conceptul lor de Yahve, „tsedeq", acest cuvânt a devenit una din trăsăturile Lui. Toate virtuţile lui Yahve de a hrăni poporul, de a face să crească recoltele, de a distruge inamicii Israelului, erau o parte din „tsedeq". Cuvântul a păstrat asocierea sa cu lumina Soarelui şi ne-a ajutat să devenim opusul întunericului şi haosului.[11]

Deşi venerarea Soarelui, este mult prea comună în multe teolo-

[11]Norman Cohen. *Cosmos, Chaos and the World to Come (Cosmos, haos şi lumea care va veni)*

gii care-şi au rădăcina în civilizaţia sumeriană, ca să ne putem referi la ea, există aici similarităţi interesante între zeitatea principală egipteană, Amen-Re, şi Yahve, prin faptul că ambele folosesc puterea benefică a luminii zilei ca să lupte împotriva forţelor întunericului şi haosului.

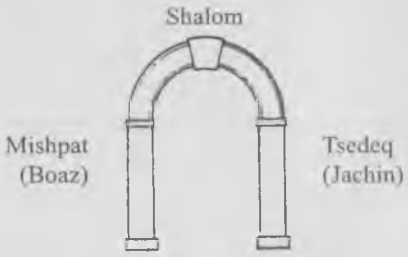

Stâlpul din stânga al Templului Regelui Solomon s-a numit Boaz, care, aşa cum ştiu unii francmasoni, era stră-strămoşul lui David, regele Israelului. El era şi pentru qumranieni stâlpul regesc care reprezenta casa lui David şi conceptul de „mishpat". Acesta s-a tradus adeseori cu „judecată", dar reprezenta mai mult decât atât; semnifica stăpânirea normală a lui Yahve ca rege şi astfel reprezenta însuşi ordinul numit de către divinitate.

Conducerea guvernului şi împărţirea dreptăţii au fost mereu legate de acest stâlp; la Mizpah (o altă scriere pentru mishpat), Jacob a ridicat primul stâlp, şi tot aici, Saul l-a aclamat pe primul rege al Israelului.

Când aceşti doi stâlpi spirituali sunt în acelaşi loc cu Învăţătorul Dreptăţii (tsedeq) din stânga Domnului şi pământeanul David (mishpat) în dreapta sa, arcada stăpânirii lui Yahve va fi în acelaşi loc cu cheia de boltă „shalom", închizând totul la un loc în centrul său. Acest termen evreiesc este poate cel mai celebru dintre toate cuvintele ebraice, el ne face să înţelegem lumea printr-o formă de salut, care înseamnă „pace", adică să nu fie război; dar este inutil să spunem că avea un înţeles mai complex pentru evreii din Biblie. Pentru qumranieni, shalom însemna mai mult decât pace, el implica noroc, prosperitate, victorie în război, o soartă bună şi bunăstare. Dar „shalom" nu era un cadou gratis – el trebuia să fie câştigat prin întemeierea stăpânirii lui Yahve, care însemna instaurarea unui guvern al ordinii morale, susţinut de amândoi stâlpii, regesc

şi preoţesc.

Întreaga esenţă şi misiune a comunităţii Qumran a fost explicată membrilor vârstnici prin acest simbolism, pe care ei l-au notat ca pe instrucţiunile midrashic ale lui Moise şi le-au îngropat sub Templul lui Irod, pentru ca mai târziu să fie redescoperite de Cavalerii Templieri.

Francmasonii au moştenit simbolurile, dar le-au pierdut înţelesul în timp. Când qumranienii ştiau că „sfârşitul timpului" era aproape, nevoia de a găsi oamenii care erau potriviţi să fie aceşti stâlpi a devenit urgentă, pentru că Dumnezeu nu putea distruge vechea ordine până când noua structură nu era formată.

Pentru că aceste funcţii erau „desemnate" şi nu erau imediat disponibile, datorită ocupaţiei romane şi falsei înalte preoţimi din Ierusalim, candidaţii au fost numiţi mesia, adică conducătorii aşteptaţi.

Cu cât descoperim mai mult despre paradigma „stâlpului" qumranian, cu atât devenim mai siguri că ceremoniile lor sunt moştenirea Francmasoneriei de astăzi. Ne-am entuziasmat foarte mult când am cercetat vestigiile din Qumran şi am descoperit că ei ridicaseră o intrare în templu, o imitaţie a propriilor lor copii ale stâlpilor Boaz şi Jachin. Bazele celor doi stâlpi încă există în exteriorul uşii dinspre est a holului, care duce la ceea ce se numeşte „Sfânta Sfintelor". Nu puteam să credem că era o simplă coincidenţă faptul că singurele două baze de stâlpi găsite în ruinele întregii clădiri sunt ambele laturi ale porţii de est spre locul de închinare. Este sigur că aceşti doi stâlpi constituiau locul pentru toate ceremoniile importante de iniţiere ale membrilor de vază în aşteptarea celor doi mesia care vor veni cu puţin timp înainte de „sfârşitul timpului". Scrierile qumraniene, pe care noi le numim Manuscrisele de la Marea Moartă sunt pline de informaţii importante pentru cercetarea noastră şi am fost încântaţi să găsim o referire la „secretul celor doi stâlpi" în fragmentul patru al manuscrisului cunoscut drept *Brontologion*.

Însuşi numele „Qumran" este considerat a fi cuvântul arab modern pentru locul mănăstirii eseniene şi un cuvânt care nu are nici un înţeles. Totuşi, am descoperit mai târziu, spre norocul nostru, că nu este adevărat, atunci când, întâmplător, am dat peste o copie

a unei cărți scrise de John Allegro care oferă o traducere completă a pergamentului de aramă. Allegro, un filolog semitic, a putut vedea clar înțelesul de bază al cuvântului „Qumran". El descrie originile şi spune că s-ar fi zis „Qimrōn" pe vremea lui Iisus şi Iacob. Înțelesul pe care Allegro l-a descoperit nu însemna nimic pentru el şi l-a menționat în cartea sa ca un supliment interesant; dar pentru noi avea un înțeles exploziv![12]

Rădăcina verbală „Qumran" înseamnă „boltă, arcadă, prag de uşă". Qumranienii se identificau ei înşişi cu „uşa boltită" sau, mai precis, ei erau poporul stâlpilor cu arcadă deasupra! Pragul arcuit al uşii a fost creat de stâlpii „tsedeq" şi „mishpat" cu arcada sfântă „shalom".

Aceasta era o dovadă de netăgăduit a tezei noastre, legând comunitatea lui Iisus şi Iacob cu Francmasoneria modernă. Legătura mergea mult mai departe decât ne-am fi aşteptat noi.

Francmasonii spun că înțelesul cuvântului Jachin este „a întemeia". Era sarcina preotului sau „tsedeq" mesia să întemeieze dreptatea pe pământul Israelului, pentru ca templul să poată fi reconstruit. Stâlpul din stânga, Boaz, înseamnă „putere", spun francmasonii. Acesta este stâlpul regesc sau „mishpat" mesia, care va fi responsabil cu puterea regatului față de străini şi în ceea ce priveşte legea civilă şi problemele de guvernare. Şi francmasonii spun că atunci când cei doi sunt uniți, rezultatul este „stabilitatea". Nu ar putea fi o traducere mai bună pentru conceptul „shalom". Ideea de bază este că francmasonii moderni folosesc cei doi stâlpi ai Templului Regelui Solomon în exact acelaşi mod în care l-au folosit Iisus Hristos şi comunitatea Qumran. Fragmentele Testamentului lui Levi, care este probabil mai vechi decât versiunea Testamentului lui Levi existentă în Biblie, au fost găsite în peşterile din Qumran. În acest document sunt referiri la Mesia, după cum par să indice scrierile venite din ceruri care spun că se aşteaptă un mesia (preoțesc) levitic şi nu unul davidic (regesc). Traducerile documentului, pe care l-am văzut, par a indica faptul că scriitorii se aşteptau la un conducător preot şi la unul civil, cel civil subordonat

[12]John Allegro: *The Treasure of the Copper Scroll (Comoara pergamentului de aramă)*

preotului.[13]

Multe alte texte qumraniene, cum ar fi Documentul din Damasc, cu referirile sale la „Mesia Aaron" (preot) şi Israel (rege), confirmă aceste idei, dar mai puțin cunoscutul, dar puternicul Testament al lui Levi le clasifică. În Matei 3:3, Ioan Botezătorul este descris ca „o voce strigând în pustie", aceasta este forma exactă a cuvintelor folosite de comunitatea qumraniană, şi ne sugerează că scriitorii evangheliei s-au chinuit să răstălmăcească scripturile ca să-l facă pe Iisus Mesia. Face de asemenea referire la faptul că în scrierea târzie a Evangheliei lui Luca se menționează că poporul îl considera pe Ioan Botezătorul a fi Mesia. Luca spune în 3:15:

„Şi pe când poporul aştepta şi fiecare se întreba în sinea lui despre Ioan, dacă el va fi Cristos sau nu."

Acest verset este probabil trecut cu vederea de majoritatea creştinilor care folosesc scripturile pentru inspirație personală şi nu pentru înțelegere istorică, dar comunică un fapt important: alegerea cuvântului „poporul" şi nu „unii oameni", indică faptul că toată lumea îl considera pe Ioan primul candidat la calitatea de mesia. Că Iisus şi Ioan au fost amândoi Mesia, faptul a fost acceptat de către mulți membri ai Comunității Teologice Tradiționale în ultimii 40 de ani.[14]

Aşa cum am discutat mai înainte, mandeenii din sudul Irakului sunt descendenți ai nasoreenilor şi ei pretind că Ioan Botezătorul era întemeietorul sectei lor care a luat ființă în vremea când qumranienii au devenit un cult distinct în loc de o comunitate introvertită de stil esenian, precum cele înființate în Efesus, Turcia, sau pe Insula Elefantină din Egipt. Această dovadă că Iisus Hristos a fost singurul Mesia îi va înfricoşa pe mulți creştini, pentru că pare străină şi amenințătoare pentru credința lor, dar aceasta este o problemă doar pentru cei ce se agață de schimbarea nefirească, elenizată, a termenului ebraic. Dacă cuvântului i se dă înțelesul său original corect, este firesc să-l vedem pe Ioan ca pe preotul mesia şi

[13] *Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei)*
[14] K. G. Kuhn: *Die Beiden Messias Aarons und Israels*

pe Iisus ca pe „mishpat", stâlpul, Mesia regesc.

Ioan a dus o viață grea în pustietate, purificând spiritul oamenilor prin scufundare în apele curgătoare ale râului Iordan. Aceasta era tehnica preferată a qumranienilor care, de obicei, făceau acest lucru cu apă stătătoare din cisterne. El era personificarea dreptății qumraniene, mâncând doar hrana admisă – lăcuste și miere sălbatică – și purtând doar o cingătoare de piele și o haină din păr de cămilă. În opinia lui Ioan, întregul Ierusalim era total corupt, așa că el ținea niște predici ucigătoare împotriva lui: și el îndemna grupul lui să se căiască și să accepte ritul esenian/qumranian al purificării prin botez. Unii observatori cred că Ioan a fost Învățătorul Dreptății, dar, deși s-ar putea să fie adevărat, nu am putut găsi dovezi suficiente pentru a susține această opinie.

Povestea botezului lui Iisus descrisă de Noul Testament este o relatare creată de scriitorii târzii ai Evangheliei, ca să mențină nivelul magic al evenimentelor, pentru a satisface populația, dar materialul original poate face lumină asupra relației dintre acești doi oameni importanți.[15]

Aceasta relevă faptul că ideea botezării lui Iisus de către Ioan a fost inventată de Marcu și că Ioan a aflat că Iisus exista doar când discipolii săi i-au spus despre un nou învățător înțelept care a venit din nord, pretinzând chiar că un centurion roman a arătat mai multă credință în puterea Domnului decât un evreu obișnuit. Iisus a fost probabil o figură centrală a comunității Qumran și, trăgându-se din David, fiind și un ucenic învățat, este posibil ca așa-numitul botez al lui Ioan să fi fost primul nivel de inițiere al lui Iisus în comunitatea Qumran. Descrierea lui Iisus care a văzut un porumbel coborând asupra lui era modelul evreu standard de exprimare a dobândirii înțelepciunii.

Este și mai interesant să vedem ce s-a întâmplat cu Iisus după botezul său. Potrivit cu Noul Testament, el s-a dus în pustie unde a ținut post 40 de zile și nopți. Nu ni se spune că el ar fi plecat din pustie după perioada de post, dar Biblia Regelui Iacob ne spune că el a rămas acolo timp de trei ani, din 27 până în 31 d.Hr., și este important de notat că termenul „pustie" este folosit în toate Manu-

[15]Burton L. Mark: *The Lost Gospel (Evanghelia pierdută)*

scrisele de la Marea Moartă, drept descrierea comunității Qumran. A fost o lipsă de înțelegere a termenului „pustie", care i-a făcut pe creștini să-l imagineze pe Iisus singur în deșertul binecunoscut astăzi de noi. Acum putem avea înțelesul exact; Iisus era la Qumran, trecând prin cele trei stadii de inițiere ca să atingă cel mai înalt nivel al frăției – fiecare dintre ele – vă amintiți? – necesita un an! Aici, el a învățat cum să înfrunte tentațiile lui Satan și să întoarcă spatele influenței conducătorilor altor națiuni. În ultima etapă, după cei trei ani, el a fost învățat tehnica secretă și cuvintele de înviere ce s-au transmis de la Moise, care a ridicat un candidat din mormântul său simbolic, să trăiască în credință și dreptate, pregătit pentru venirea împărăției lui Dumnezeu. Este sigur că Iisus a trăit un an după aceea, respectând regulile stricte ale comunității, dar după moartea lui Ioan Botezătorul, la începutul anului 32 d.Hr., el a hotărât că modul cel mai rapid și mai eficient pentru a-i pregăti pe oamenii din Israel să aștepte venirea „Împărăției cerești" era să schimbe regulile.

Din toate informațiile pe care le aveam, am dedus că Iisus și fratele său mai tânăr, Iacob, erau învățăcei de vază și qumranieni, în cel mai înalt sens al cuvântului. Ca învățător plin de talent, descinzând din David, Ioan Botezătorul l-a întrebat pe Iisus dacă el va fi cel care urma să vină, adică Mesia regesc, pentru a forma stâlpul opus. Iisus a dat un răspuns „pesher" la această întrebare, „orbul își recapătă văzul, șchiopul mersul, leproșii sunt vindecați, surzii aud, morții învie și celor săraci li se dau vești bune". Nu se specifică faptul că el a făcut toate aceste lucruri; el se referea la miracolele de vindecător despre care Isaia a prezis că se vor întâmpla în vremea refacerii Israelului. Aceasta este confirmarea că Iisus a fost de acord cu Ioan că „sfârșitul timpului" era iminent și că el era omul care să-i ajute să pregătească „calea".

Toate bolile fizice și mentale erau considerate rezultatul unei vieți de păcat și o îndepărtare a păcatului va vindeca boala. În ceea ce privește opinia exprimată de Iisus despre Ioan în Evanghelia reconstruită, mesajul este clar:

«Știți că Ioan era profet și să nu vă așteptați la haine regești când îl vedeți. Dar ce nu știți și vă spun eu acum, este că Ioan a

fost mai mult decât un profet. El era cel despre care s-a scris „priveşte, îţi trimit solul meu la tine. Îţi va pregăti calea."»[16]

Acest text creştin din epoca de început implică în mod incorect că Iisus este cel care l-a numit pe Ioan mesia preoţesc, şi nu că Ioan l-a văzut pe Iisus ca fiind cel predestinat, şi poporul să nu se aştepte la „îmbrăcăminte regală" pentru că nu el va fi rege. Mulţi oameni au fost derutaţi de pasajele în care Iisus îl descrie pe Ioan ca „pe cel ce va să vină" şi tot aşa, Ioan îl descrie pe Iisus cu aceleaşi cuvinte.

De îndată ce s-a clarificat că cei doi erau stâlpii porţii cereşti, devine clar că nu este nici un conflict, aveau nevoie unul de celălalt.

Funcţia de preot mesianic a lui Ioan Botezătorul a durat doar şase ani, deoarece el a fost decapitat în anul 32 d.Hr. Josefus menţionează în *Despre cele vechi* că a fost omorât de Irod Antipa, care se temea că acţiunile lui Ioan vor duce la revoltă, din cauza naturii sale „mesianice". Iisus a primit o lovitură dureroasă la auzul veştii că „stâlpul" celălalt a fost ucis. Comunitatea Qumran şi toţi adepţii lor au fost înnebuniţi de durere pentru pierderea unui stâlp, înainte de „sfârşitul timpului" şi sosirea „împărăţiei Domnului". În ciuda faptului că nu erau aproape deloc oameni destul de sfinţi ca să-l înlocuiască pe Ioan, se pare că doi candidaţi s-au oferit pentru acest rol cheie. Unul avea să devină conducătorul comunităţii Qumran, cunoscut drept „Iacob cel Drept" şi celălalt era fratele său mai mare – omul pe care-l numim Iisus!

De îndată ce am început să studiem Noul Testament şi Manuscrisele de la Marea Moartă, cu cunoştinţele noastre acum de neclintit privind importanţa celor doi stâlpi gemeni, am început să înţelegem noi sensuri. Ne-am întrebat cum oare nimeni, niciodată, nu a văzut ce era de văzut. Şi nimeni până acum nu a făcut legătura între ritualurile francmasonice, vechii egipteni şi această perioadă. Linia noastră de investigare era mult mai plină de succes decât ne-am fi aşteptat. Rămânea doar să sperăm că norocul nostru va dura, acum că începusem să analizăm mai îndeaproape viaţa stâlpului regesc, însuşi Iisus Hristos.

[16]Burton L. Mack: *The Lost Gospel (Evanghelia pierdută)*

CONCLUZII

Analiza noastră asupra Țării Sfinte în vremea lui Iisus ne-a dus la concluzia că această comunitate Qumran era, în ciuda micilor ei dimensiuni, cel mai important grup al cercetării noastre. Știam că ei erau autorii Manuscriselor de la Marea Moartă și eram convinși că și comunitatea Qumran și esenienii, nasoreenii și biserica din Ierusalim erau nume diferite, date aceluiași grup.

Când am cercetat perioada hasmoneană, am dat peste faptul că Biblia romano-catolică este contrară Bibliei Regelui Iacob, prin aceea că prima și a doua carte a maccabeilor au fost scoase din cea de-a doua Biblie.

Catolicii îi portretizează pe hasmoneeni drept eroi evrei – deși protestanții nu fac acest lucru. Aceasta indică o legătură între qumranienii anti-hasmoneeni și instituțiile englezești ale secolului al XVII-lea; ceva ce s-ar fi putut întâmpla doar pe filiera Templieri/ Francmasonerie.

Am găsit multe conexiuni între qumranieni și francmasoni, de la procedeele de evaluare la interzicerea monedelor sau a altor obiecte metalice în timpul inițierii. Din Manuscrisele de la Marea Moartă noi știm că ei se concentrează pe adevăr, dreptate, bunătate, cinste și umilință, ca și pe dragostea frățească. Aceasta a făcut ca poziția lor de descendenți spirituali ai regilor Egiptului și de premergători ai Templierilor și Francmasoneriei să fie întemeiată. Din pergamente am aflat și de existența unor cărți secrete care conțineau referiri la anumite ritualuri revelate de Domnul și care erau transmise oamenilor aleși doar pe cale orală, dar care acum fuseseră scrise într-o formă codificată. Aceste informații erau strict secrete și au fost transmise conform unei tradiții secrete. Am mai întâlnit și o referire certă la „secretul stâlpilor".

Prima noastră bănuială că acei Cavaleri Templieri au săpat sub Sfânta Sfintelor și au găsit scrierile secrete a fost susținută de scrierea qumraniană *Înălțarea lui Moise,* care a instruit comunitatea să ascundă cele mai valoroase manuscrise chiar în acel loc.

Fără nici o îndoială, conducătorul comunității Qumran a fost considerat descendentul spiritual al constructorului original al Templului lui Solomon, omul pe care francmasonii îl cunosc acum

drept Hiram Abif. Şi suntem convinşi că Iacob, fratele lui Hristos, era „Iacob cel Drept" din Manuscrisele de la Marea Moartă şi conducătorul bisericii de la Ierusalim.

Esența paradigmei „stâlpul" qumranian a devenit clară şi evidentă ca „tsedeq" pe partea stângă a intrării şi „mishpat" pe partea dreaptă, cu Yahve cheia de boltă pentru „shalom", închizând totul în centrul ei. Ioan Botezătorul şi Iisus erau amândoi Mesia pentru o vreme, dar după uciderea lui Ioan, politica acestei stări de lucruri a explodat. Acum trebuia să încercăm să aflăm ce anume s-a întâmplat în timpul acestei perioade cheie, în special între Iisus şi Iacob.

Capitolul 12

OMUL CARE A SCHIMBAT APA ÎN VIN

O cursă împotriva timpului

Suntem pe cale să pătrundem în cea mai sensibilă zonă a investigației noastre în trecut şi am hotărât să trecem în revistă ce avem de făcut. Pare sigur că toate concluziile noastre vor fi controversate, dar am crezut de cuviință să explicăm tot ce avem de spus. Creştinii cunosc un Iisus foarte diferit de cel care reiese din cercetările noastre şi ştiam că diferența va deranja multă lume. Totuşi, prima noastră responsabilitate este adevărul şi, după o oarecare dezbatere, ne-am hotărât să spunem tot ce am descoperit. De fapt, ce am descoperit ne arată un personaj extraordinar de puternic şi impresionant.

Primul lucru care ne-a surprins la Iisus a fost că întreaga durată a preoției sale a fost doar de un an, de la moartea lui Ioan Botezătorul la propria sa crucificare. A devenit clar din toate sursele că această scurtă perioadă a fost amară şi plină de divergențe politice, în special între Iisus şi Iacob. Totul conduce spre acelaşi drum; Iisus sau Yehoshua ben Josef, cum era cunoscut de contemporanii săi, era un om extrem de nepopular în Ierusalim şi la Qumran. Programul său era mult mai radical decât ar fi putut înțelege familia sa şi majoritatea qumranienilor. Aşa cum vom arăta, toate dovezile sugerează că majoritatea oamenilor îl sprijineau pe Iacob, inclusiv Maria şi Iosif.

În timp ce Ioan Botezătorul fusese în viață, este probabil ca Iisus să fi respectat aceleaşi reguli stricte de grup ca şi Ioan, dar o dată cu pierderea preotului mesia, strategia lui Iisus a devenit mai

radicală.[1] El a hotărât că era mai bine să încalce legea pentru binele națiunii. Iisus a crezut că vremea unei lupte finale cu romanii. Susținătorii săi erau aproape de el şi a crezut că are cea mai bună şansă să câştige războiul lui Yahve.

Qumranienii erau fericiți ca Iisus să fie stâlpul din stânga, „mishpat", făcându-l mesia regesc sau rege al evreilor în viitor, dar nu-l puteau accepta şi ca stâlpul drept. Biblia spune că Iisus va sta la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, ceea ce înseamnă că el este stâlpul din stânga, astfel că atunci când cineva stă în fața lui Dumnezeu uitându-se spre vest prin uşa Templului, Dumnezeu se va uita spre est, cu stâlpul mishpat în dreapta sa.

Împrejurările ne sugerează că Iacob cel Drept ar fi putut să-i spună fratelui său că nu era considerat destul de sfânt ca să devină ambii stâlpi, dar Iisus i-a ignorat comentariile şi a anunțat el însuşi că reprezintă cele două legături pământene cu Sfânta Treime, care îl are pe Dumnezeu în vârf. Pentru mintea noastră, nu am putut evita întrebarea dacă aceasta era sursa treimii catolice a lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul şi Sfântul Spirit.

Întotdeauna am considerat ciudat conceptul de „Sfântul Spirit" şi greu de înțeles pentru că pare ilogic. Nici unul din prietenii noştri creştini nu a putut să explice ce se înțelege prin această ciudată desemnare. Dacă prima biserică romană a înțeles importanța unei treimi dumnezeieşti de la biserica din Ierusalim, există posibilitatea unei proaste traduceri.

Iisus Hristos a spus că el reprezintă amândouă părțile pământene (stâlpii) ale triunghiului şi astfel putem să ne dăm seama cum a început confuzia.

După cum am văzut mai sus, Iisus avea o structură militară. Acest lucru s-ar putea să nu se potrivească prea bine cu imaginile tradiționale ale lui, dar G.W. Buchanan a remarcat că Iisus era războinic şi a tras concluzia că nu este posibil pentru un istoric obiectiv să înlăture toate implicațiile militare legate de învățăturile lui Iisus şi despre Iisus. A fost rolul lui Iisus să conducă războiul şi să devină un nou rege.[2]

[1] G. W. Buchanan: *Jesus: the King and His Kingdom (Iisus: Regele şi regatul Său)*
[2] G. W. Buchanan: *Jesus: the King and His Kingdom (Iisus: Regele şi regatul Său)*

Profesorul Eisenman a spus despre Manuscrisele de la Marea Moartă:

„Opinia noastră nouă asupra Manuscriselor de la Marea Moartă este legată de o mişcare mesianică din Palestina, care este mai agresivă, puternic apocaliptică, mult mai militantă şi cu o orientare mult mai laică – un fel de armată a lui Dumnezeu în tabere la Marea Moartă sau în pustietate, un grup ce se pregăteşte pentru un război final apocaliptic împotriva răului de pe Pământ."[3]

Ca om deosebit de inteligent, Iisus a ştiut de la început că timpul nu era de partea sa; el avea nevoie să accelereze „sfârşitul timpului" şi să se protejeze de duşmanii puternici care deja îi distruseseră un stâlp. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să numească nişte păzitori personali care să-l protejeze; apoi a urmat politica de mişcare permanentă cu doar un sejur scurt într-un singur loc. Cei cinci „sfătuitori" principali erau: Iacob şi Ioan, pe care îi numea „fiii tunetului"; doi Simoni, unul numit „zelotul" şi celălalt „teroristul" (barjona); şi Iuda „omul-cuţit" (sicarius). Aceştia nu erau paşnici. În Luca 22:35-38 ni se spune că ei îl informau pe Iisus că aveau deja două săbii, după ce i-a convins să-şi vândă hainele ca să cumpere arme.

„Şi el le-a spus lor: când v-am trimis fără bani, fără acte, desculţi, v-a lipsit ceva? Şi ei au zis: nimic. Apoi el le-a zis: dar acum, cel care are bani, lasă-l să-i ia, la fel şi actele; şi cel care nu are sabie, lasă-l să-şi vândă hainele ca să cumpere una.

Şi ţi-am spus ţie, că ceea ce este scris trebuie să fie desăvârşit prin mine. Şi el se număra printre cei trecători, căci zicea: pentru că lucrurile care mă privesc pe mine au un sfârşit.

Şi ei au spus: Doamne, iată, sunt două săbii. Şi el le-a spus: Este destul."

Cele două cerinţe importante pentru succesul planului lui Iisus

[3]Robert Eisenman vorbind într-o emisiune la BBC „Horizon", 22 martie 1993.

erau: mai mulți adepți și mai mulți bani. Dacă va sta vreodată pe tronul din Ierusalim, le va avea pe amândouă curând. Preoțimea din Ierusalim era totdeauna bogată, vânzând calitatea de membru al religiei evreiești a celor din imperiul roman; dădeau piatră pentru Iordan în schimbul unor mari cantități de bani și Iisus avea nevoie să-i destituie pe aceşti oameni.

Prima sa idee a fost o lovitură de geniu, dar a provocat frică și supărare în comunitatea Qumran. El a început să ridice pe oamenii de rând la statutul de inițiat qumranian de anul întâi; mai rău, el a „înviat" în mod unilateral pe mulți dintre apropiații săi, ridicându-i la cel mai înalt nivel, dându-le secretele lui Moise.

Noul Testament indică faptul că Iisus avea o elită care deținea secrete speciale. Încă de la începutul funcției de preot a lui Iisus a existat un cerc select al celor mai apropiați fideli ai lui, cărora le-a împărtăşit secrete.

Unii observatori au detectat trei structuri suplimentare: prima echipă era reprezentată de un grup format din cei mai puțin intimi, ceea ce includea familia și cunoştințele (cărora nu le fusese revelat secretul) și cei din afară, oameni indiferenți sau ostili din lumea înconjurătoare.[4]

A existat cu siguranță un mister secret, împărtăşit doar câtorva aleşi dintre adepții lui Iisus, dar până acum, nimeni nu a putut să explice care era acel mister.

Cunoaştem cu siguranță răspunsul, dar e mai bine să rămânem obiectivi și să nu încercăm să forțăm o soluție trecând peste aceste fapte. Din fericire, nu a trebuit să o facem noi, pentru că Evangheliile au făcut-o.

Prima minune a lui Iisus a fost să schimbe apa în vin, la nunta din Cana. Analizând această poveste în contextul a tot ce descoperisem, eram siguri că aceasta nu era o demonstrație gratuită. Era prima încercare a lui Iisus de a participa la o întrunire din afara comunității. Am descoperit că termenul „să schimbi apa în vin" era o expresie obișnuită, echivalentă cu expresia „să-i faci chelului tichie de mărgăritar".

În acest context, ea se referă la faptul că Iisus folosea botezul ca

[4]Morton Smith: *The Secret Gospel (Evanghelia secretă)*

să transforme oameni obişnuiţi în cei gata să intre în „împărăţia Cerului", ca să se pregătească pentru „sfârşitul timpului".

În terminologia qumraniană, cei neinstruiţi erau „apa" şi cei pregătiţi şi instruiţi erau „vinul". Luând expresia în mod literal, aşa cum fac creştinii mai puţin informaţi, ar însemna că cineva ar avea puterea să facă chelului o tichie de mărgăritar.

Ideea că Iisus străbătea ţinutul ca să învie pe cei câţiva aleşi, într-o ţară în care sute de oameni mureau zilnic, este o altă literaturizare a ceva care era mult mai prozaic.

Ideea de a face dintr-o persoană un membru al grupului ales de la Qumran era, după cum ştim, o ceremonie care s-a transmis la 1.500 de ani de la uciderea lui Seqenenre din Teba, avându-şi rădăcina în ceremoniile de înscăunare ale vechiului Egipt, mergând până în mileniul al IV-lea î.Hr.

Acum ştim că acest concept al iniţiaţilor, care erau cunoscuţi ca „vii", în timp ce toţi ceilalţi erau „morţi", era un lucru bine cunoscut. Comunitatea Qumran credea, din punct de vedere religios, că „viaţa" exista numai în cadrul comunităţii şi, potrivit cu unii dintre evrei, acest lucru se putea întâmpla doar pe pământul palestinian dacă era eliberat din stăpânirea romană.

Am aflat că era un lucru comun în acea vreme ca o sectă evreiască să creadă că toţi evreii celorlalte secte erau „morţi" din punct de vedere religios.[5]

Am întâlnit deja această preocupare despre înviere în studiul nostru despre Evangheliile gnostice, astfel că ideea că cei neînviaţi erau consideraţi „morţi" nu este un concept atât de straniu.

Descoperirile noastre ne-au arătat că qumranienii foloseau învierea simulată ca mijloc de admitere la „treapta a treia" a sectei şi aşa cum este menţionat în Manuscrisele de la Marea Moartă, ei îi priveau pe cei din afara ordinului ca „morţi" şi începea să devină perfect clar din Noul Testament că Iisus folosea exact aceleaşi tehnici. Când cineva devenea un membru obişnuit al acestui cult al sectei qumraniene, „apa se schimba în vin" şi când un nou candidat era iniţiat în nucleul de bază al grupului, el era „ridicat din

[5]George Wesley Buchanan: *The King and His Kingdom (Iisus, Regele şi regatul Său)*

morți". Această dublă structură a fost relatată de primii creştini, care spuneau că Iisus oferea învățătură „celor mulți" dar învățătura secretă „celor puțini". Clement din Alexandria menționează această tradiție secretă într-o scrisoare, aşa cum am discutat mai înainte, şi de asemenea menționa că Iisus împărtăşea discipolilor săi „anumite mistere pe care le ținea secrete față de cei din afară". Aceasta este confirmată de Noul Testament în Marcu 4:11:

„Şi el le-a spus, ție îți este dat să cunoşti misterul împărăției lui Dumnezeu; dar ceilalți care nu-l cunosc, vor afla aceste lucruri din parabole."

Procedeul învierii – de a aduce oamenii dintre „morți" – era numit „ridicare" şi era inversat pentru aceia care contraveneau regulilor sectei, care erau „înmormântați" sau „căzuți". Un exemplu clasic al acestui proces l-am găsit în Noul Testament în povestea lui Anania şi Sapphirei, care erau membri ai sectei în perioada crizei după crucificare. Iacob a ordonat să se strângă cât mai mulți bani ca să se organizeze apărarea sectei şi fiecare membru al nucleului (grupului de bază) era obligat să-şi vândă pământul sau proprietatea pe care o avea ca să contribuie la fondurile centrale. Când s-a descoperit că Anania şi soția sa, Sapphira, au vândut, dar au păstrat o parte din bani la ei, au fost aduşi fiecare în fața lui Petru, care a hotărât ca soții să fie dați drept exemplu. Povestea este spusă în Faptele 5:1-11:

„Dar un oarecare om, numit Anania, cu soția sa, Sapphira, a vândut o proprietate şi a păstrat o parte din preț, soția sa fiind părtaşă, şi a adus numai o parte pe care a depus-o la picioarele apostolilor. Dar Petru zise: Anania, de ce ți-a furat Satan inima şi te-a făcut să minți Duhul Sfânt şi să păstrezi o parte din prețul pământului? Ce aveai nu era al tău! Şi după ce l-ai vândut, nu era în puterea ta! De ce te-ai gândit tu la aşa ceva în sufletul tău? Tu nu i-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.

Şi Anania, auzind aceste cuvinte, căzu la pământ; şi toți care au auzit s-au înfricoşat. Tinerii s-au ridicat, l-au legat, l-au dus afară şi l-au îngropat.

Şi după trei ore, soţia sa, care nu aflase ce s-a întâmplat, a intrat. Şi Petru i-a răspuns: Spune-mi dacă tu ai vândut pământul pentru atât? Şi ea a spus: cu atât. Apoi Petru i-a zis: Cum se face că v-aţi înţeles împreună să înşelaţi Spiritul Domnului? Fii atentă, picioarele celor care ţi-au îngropat soţul sunt la uşă şi te vor duce afară.

Şi atunci ea a căzut lată la picioarele lui ca să înduplece Duhul: şi au venit tinerii şi au găsit-o moartă şi au dus-o ca s-o îngroape cu soţul ei. Şi s-a pus o mare frică pe toată biserica şi pe mulţi care au auzit aceste lucruri."

Pentru cei care citesc Biblia fără să înţeleagă terminologia acelei perioade, pare că un Dumnezeu prost dispus a ucis un soţ şi o soţie, folosind puteri supranaturale, pentru că ei nu au susţinut grupul Său ales. Acesta este portretul unui zeu capricios şi nedrept, identic cu Yahve la începuturile sale, ceea ce este total diferit de zeul dragostei şi iertării promovate de Iisus. Totuşi, de îndată ce cunoaştem metodele comunităţii bisericii Qumran, putem vedea acest lucru ca pe un fapt care s-a petrecut: un proces de disciplinare, care a avut ca rezultat alungarea a doi membri, adică, trimiterea lor printre „morţi". Termenul „tineri" folosit în acest pasaj nu era o referinţă inutilă la vârsta acoliţilor; era o simplă descriere qumraniană pentru „novici", opus lui „vârstnic". Să fii alungat şi trimis printre „morţi" în acea vreme crucială era o pedeapsă îngrozitoare faţă de cei care credeau că „Împărăţia lui Dumnezeu" era la o distanţă de zile; ei şi-au pierdut biletul de intrare în noua ordine care se va instaura în Israel.

Uneori, oamenii treceau prin „moarte temporară", părăsind grupul de bază şi fiind apoi readmişi. Un exemplu îl constituie Lazăr, care şi-a pierdut firea când viaţa din sectă devenise dură spre sfârşitul vieţii lui Iisus. El a explicat surorilor sale, Maria şi Marta, că îi era frică şi că va părăsi grupul de bază. Patru zile mai târziu, Iisus a sosit în acel loc şi Maria i-a spus lui Iisus că Lazăr nu ar fi „murit" dacă Iisus ar fi fost acolo să vorbească cu el. Iisus s-a dus să-l caute pe Lazăr şi l-a convins să fie îndrăzneţ şi să se întoarcă printre cei „vii". Învierea lui Lazăr a fost întotdeauna considerată a fi una din minunile cele mai frapante ale lui Iisus, menţionate în

Evanghelii, dar acum, înțelegem pe deplin terminologia evreilor din secolul I şi putem să uităm interpretarea necromantică.

Acest fel de expresie a „viilor" şi „morților" s-a arătat fără putință de îndoială, era terminologia folosită pe vremea lui Iisus şi cei care insistă să ia totul după litera legii, nu numai că neagă toate dovezile, dar aduc şi un mare deserviciu unui profesor unic şi strălucit.

Ideea unui cadavru putrezit adus înapoi la viață ar fi fost un concept înfiorător pentru toți evreii vremii şi ca creştinii moderni să creadă că ar fi existat o epocă când se vorbea despre aceste lucruri într-o manieră obişnuită ar fi la fel de prostesc ca ideea covoarelor fermecate ca singurul mijloc de transport din Bagdad. Oamenii care, în general, sunt pragmatici par deschişi la ideea că un lucru atât de ridicol s-ar fi putut întâmpla în trecutul îndepărtat al „epocii de aur".

Realitatea este că Iisus nu era un om blând, care împărtea dragostea şi bunătatea pretutindeni unde mergea; după standardele de azi, el era extrem de dur, pentru că el ceruse principalilor săi adepți, grupul de bază, să rupă orice relații cu familiile lor, aşa cum făcuse şi el.

Un astfel de exemplu este în Matei 8:21-22, care a părut mereu ciudat şi a sfidat explicația bisericii:

> *«Şi un altul din discipolii săi i-a spus Lui: „Doamne, îndură-te şi lasă-mă să merg să-mi îngrop tatăl." Dar Iisus i-a spus: „Urmează-mă, şi lasă-i pe morți să îngroape morții.»*

Să încerci să redai sensul literar este mai greu decât să „schimbi apa în vin", dar este clar că Iisus a zis „Lasă lumea din afară [„morții"] să se ocupe de acest lucru, pentru că noi avem probleme urgente în cadrul comunității".

Dacă cititorii cred că accentuăm acest aspect al învățăturilor lui Iisus, ar trebui să-l ia în considerare pe Luca 14:26, unde el le cere adepților să-şi „urască" familiile.

Biblia face un număr de referințe la o relație tensionată dintre Iisus, mama sa şi frații săi, nu cu mult mai clară decât cea din Matei 12:46-50:

«În timp ce el le vorbea oamenilor, mama şi fraţii săi au rămas separaţi, afară, dorind să vorbească cu el. Atunci, cineva i-a spus: „Fii atent, mama şi fraţii tăi au rămas afară, dorind să vorbească cu tine". Dar el a răspuns şi i-a spus acestuia: „Cine este mama mea şi cine sunt fraţii mei?"

Şi a întins mâna spre discipolii săi şi a spus: Fiţi atenţi, mamă şi fraţi! Oricine va îndeplini voinţa Tatălui meu care este în ceruri, acela va fi frate, soră şi mamă!"»

Aceasta arată că Iisus nu avea timp pentru membrii familiei sale, dar şi că ei poate încercau să facă pace cu el după neînţelegerea când el a luat ambele roluri de mesia-preot şi mesia-rege.

Este sigur că într-un anumit moment înainte de crucificare, fratele lui Iisus şi concurentul său la rolul „preoţesc", Iacob, şi-a dat seama de înţelepciunea neobişnuită a acţiunilor fratelui său şi a început să accepte aceste noi învăţături.

Iisus era cunoscut ca Yehoshua ben Josef, însemnând "salvatorul fiu al lui Iosif" dar, în Noul Testament, Iisus nu vorbeşte despre propriul său tată. Nu este surprinzător, pentru că le spusese discipolilor să nu spună niciunui om de pe pământ tată (Matei 23:9).

Discipolilor li s-a cerut să-şi lase familiile şi să trăiască ca şi cum ele nu existaseră niciodată, astfel ca întreaga loialitate să se îndrepte spre grup. În rugăciunea Tatăl Nostru, Iisus i-a învăţat pe apostoli să se refere la Dumnezeu ca la „Tatăl", ca la un înlocuitor al părintelui genetic. Este uşor de văzut acest lucru la creştinii elenizaţi care au auzit acest lucru şi au luat totul literar, crezând că Iisus era într-un fel fizic „fiul Domnului", în ciuda faptului că el se numea pe sine „fiul omului", un titlu obişnuit cuiva care vroia să fie mesia în acea vreme. Această descriere a Domnului ca „Tată" şi a lui ca primul fiu sau cel mai mare, poate fi înţeleasă logic, pentru că omul care trebuia să devină noul rege David al evreilor va fi întotdeauna stăpânitorul suprem în acest stat tehnocratic.

Rugăciunea către Domnul din Biblia Regelui Iacob este următoarea:

„Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe Pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele dăne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne izbăveşte de cel rău, că a Ta este Împărăţia şi Puterea şi Mărirea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin."

Aceasta se poate traduce cu ce am învăţat din terminologia şi intenţiile lui Iisus şi a grupului său, după cum urmează:

„Yahve, mare este numele tău. Israel va deveni regatul tău. Regulile sfinte după care trăieşti vor fi lege în Israel. Apără-ne de pe-acum, înainte ca regatul tău să existe. Iartă-ne dacă nu-ţi respectăm toate legile sfinte, aşa cum îi iertăm şi noi pe aceia care ne-au trădat. Şi nu ne fă viaţa prea grea ca să ne măsori răbdarea, ci ajută-ne să nu facem greşeli în strădaniile noastre către cele sfinte.

Israel este al tău şi puterea de a ne conduce şi frumuseţea, în vecii-vecilor. Aşa să fie."

Este important să înţelegem conotaţia puţin diferită a cuvântului „tentaţie", faţă de felul în care este folosit în engleza modernă. Înseamnă de fapt „test" în sensul să supui pe cineva la greu ca să vezi cât îndură, şi nu sensul modern de a rezista la plăceri.

De aici se vede cât de ciudat este pentru neevrei să folosească rugăciunea israelită pentru propriile lor comunităţi. A fost considerată ca o cerere a unui zeu evreu de a crea o autodeterminare în Israel, pentru că Iisus nu avea încredere în nimeni din afara micului său regat. Alţi termeni pe care i-a folosit, cum ar fi „fraţi" şi „surori", se refereau numai la cei din comunitate, nu la toată lumea. „Tatăl Nostru" este o traducere a înţelesului şi nu a cuvintelor, aşa cum face Biblia. Faptul că aceste cuvinte folosite de Iisus aveau un înţeles politic evreiesc local nu a fost descoperit de către noi; acum este acceptat, chiar de către lucrări creştine cum e aceea a lui Peake, *Comentarii asupra Bibliei.*

Este acum clar că Iisus vorbea doar uneori despre lupta sa politică de eliberare a evreilor de sub stăpânirea străină.

Noua cale spre Împărăția Domnului

Regula pentru sfârșitul perioadei actuale și începutul „Împărăției Domnului" era să existe un mare preot „tsedeq" la templu și regele davidic „mishpat" pe tron, astfel ca Yahve să asigure că „shalom" era la locul lui pentru totdeauna.

Yahve nu va grăbi aceste lucruri decât când un mare stat al credinței va exista pe pământul Israelului, și Iisus a văzut acest lucru ca pe o posibilitate de a spori credința oamenilor de rând.

Primul lucru pe care Iisus l-a făcut a fost să meargă la o nuntă mare (care putea dura multe zile) ca să găsească adepți pe care să-i convertească la cauza sa. Un lucru uimitor pe care l-a făcut a fost, spre uimirea stricților qumranieni, să admită „pângăriți", cum ar fi oameni însurați, handicapați și, surprinzător, chiar femei. Pentru Iisus ei erau toți, în mod egal, capabili să păcătuiască în ochii lui Dumnezeu și deci aveau mai multă nevoie să fie salvați decât alții. Această idee de egalitate era revoluționară pentru acea vreme și a devenit însemnul învățăturii sale.

Mai mult decât orice altceva, Iisus avea nevoie de bani și, ca să-i obțină (suficienți, desigur), trebuia să meargă la bogați ca să-i ia. Din nefericire, tocmai acest grup de oameni era considerat deosebit de păcătos. După distrugerea templului în 586 î.Hr., locul Domnului a fost murdărit și evreii pioși au încercat să-și păstreze casele la fel de curate ca altarul din templu și ei înșiși la fel de curați ca preoții. Aceasta însemna respectarea legilor de puritate levitică și a legilor dietei din Pentateuch, într-o manieră foarte strictă. Un membru al comunității Qumran nu ar intra niciodată într-o casă a cuiva din afară (o persoană „moartă"), pentru că ar putea să se pângărească. Iisus i-a supărat pe evreii „merituoși" intrând în casele unor astfel de oameni, cum ar fi cei care strâng taxele, și consecința a fost că el a fost acuzat că s-a amestecat cu „păcătoși" și „prostituate", „bețivi", „borfași".

De fapt, acești oameni erau persoane respectabile și foarte bogate, dar credința lor nu era încă foarte fermă, așa că li se dădeau nume foarte neplăcute. Termenul „borfaș", de exemplu, însemna că ei se amestecau cu străinii în viața socială și la muncă. Un strângător de taxe a devenit apostol al lui Iisus și un altul, Zaheu, prove-

nea dintre „morți". El a dat jumătate din bogăția sa, ca să plătească pentru nedreptățile trecute, şi cealaltă jumătate „săracilor", ceea ce însemna comunitatea Qumran.

Învățăturile lui Iisus apar înscrise ca o listă în unele din Evangheliile gnostice şi este sigur că Evanghelia originală „Q" nu a fost scrisă sub formă de poveste. În timp ce majoritatea învățăturilor lui Iisus au fost strânse într-o biografie de către scriitorii de Evanghelie ai Noului Testament, un număr mare apare sub forma unei liste în ceea ce se numeşte „jurământul". Pare credibil că abilitatea lui Matei a introdus toate învățăturile într-o poveste care era departe de original, pentru că el a strâns tot felul de pasaje la un loc, ca şi cum ar fi fost citite unul după altul unei mulțimi, ca o predică unică. Bietul public ar fi rămas cu gura căscată, încercând să memoreze un asemenea bagaj de informații. Aşa că noi credem că majoritatea învățăturilor şi proverbelor au fost redactate, cu această „ocazie", ca să evite întreruperea fluentei poveşti generale.

Cuvintele lui Iisus, folosite în această „ocazie", i-au făcut pe creştini să se gândească imediat şi au venit cu tot felul de interpretări. Totuşi, în lumina a ceea ce ştim acum, înțelesurile au devenit limpezi. Beatitudinile sunt în mod deosebit simplu de interpretat.

„Binecuvântați sunt săracii cu duhul, pentru că a lor este Împărăția Cerurilor."

În Luca se foloseşte termenul „sărac" dar, în ambele cazuri, înseamnă comunitatea Qumran, pentru că iată cum îi descriu ei pe membrii plini ai „treptei a treia":

„Fericiți sunt cei ce jelesc, pentru că ei vor fi ajutați."

În Luca, „cei ce jelesc" este exprimat prin „cei ce plâng". În ambele cazuri se face aluzie la comunitatea Qumran şi la alți evrei pioşi, care sufereau după Templul lui Yahve, care era în mâinile necredincioşilor. Această expresie apare şi într-un psalm qumranian:

„Binecuvântați sunt cei blajini, pentru că ei vor moşteni pământul."

Din nou termenul „blajin" era folosit în mod curent de membrii comunității Qumran, ca să se descrie pe ei înșiși. Membrilor li se cerea să se poarte într-o manieră blajină și umilă, ca să vină „Împărăția Domnului" (moștenirea lor).

În lumina mărturiilor Manuscriselor de la Marea Moartă, să pretinzi că vorbele ar putea însemna oricare persoană umilă ar însemna să denaturezi în mod deliberat adevărul.

„Binecuvântați sunt cei care suferă de foame și de sete după dreptate, că ei se vor sătura."

Comunitatea Qumran era formată din oameni care căutau „tsedeq" (dreptatea) tot timpul, dar până când nu va sosi „Împărăția Cerurilor" ei nu vor mulțumiți:

„Binecuvântați sunt cei miloși, că ei vor primi milă".

Ca în Tatăl Nostru, Domnul va ierta comunității Qumran greșelile ușoare, pentru că și ei iartă greșelile ușoare ale fraților lor.

„Binecuvântați sunt cei cu inima curată, pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu."

Membrii comunității Qumran au fost învățați să fie cu mâinile curate și cu inima pură, pentru că aceasta era cerința ca să poți intra în Templul lui Zion; ei vor fi aceia care vor vedea venirea „Împărăției Domnului".

„Binecuvântați sunt făcătorii de pace, căci ei vor fi numiți fiii Domnului."

Nimic nu a fost mai prost interpretat decât această afirmație de credință. „Făcătorii de pace", nu înseamnă aici pacifiști de orice fel, se referă la acela care lucrau pentru „shalom", starea de pace, prosperitate și de bine, care va sosi când stâlpii „tsedeq" și „mishpat" vor fi în sfârșit puși la locul lor. Încă o dată, referința se aplică numai comunității Qumran. Așa cum știm deja, Iisus le-a spus

adepților săi să se desprindă de familiile lor și să-l considere pe Yahve ca pe Tatăl lor; ei au devenit, deci, fiii Domnului.

„Binecuvântați sunt cei persecutați de dragul dreptății, pentru că a lor este Împărăția Cerurilor."

Comunitatea Qumran a suferit mereu persecuții; Ioan Botezătorul, de exemplu, fusese luat dintre ei cu un an înainte.

„Binecuvântați sunteți când oamenii vă înjosesc, vă persecută și proferează tot felul de răutăți nedrepte la adresa mea."

Aceasta este puțin diferită de celelalte și pare să se aplice lui Iisus și grupului său. Luca folosește cuvântul „ură" în loc de „înjosire" și este probabil o referire la dușmănia din partea susținătorilor lui Iacob din cadrul comunității Qumran. Dacă este așa, trebuie că a fost scrisă chiar cu câteva luni înainte de crucificare, când cearta dintre frați era la apogeu.

Aceste „beatitudini" își pierd importanța când devin ceea ce sunt, o serie de sloganuri de aderare pentru cei care vor să devină dintre ai noștri, o parte a „regatului Domnului" sau nimic. Trebuie că au muncit destul de mult. Creștinii nu au înțeles până acum circumstanțele evreiești complexe, care au fost cauza acestei campanii de recrutare inspirată și au folosit textul literal al afirmațiilor lui Iisus, ca să susțină propriul lor sistem de credință. Aceasta a fost adesea un lucru bun, dar nu era desigur ce dorea Iisus.

Pentru o scurtă perioadă de timp, poate doar două sau trei luni, Iisus, cu activitățile sale ciudate, a fost văzut ca și cum s-ar fi depărtat de miezul comunității Qumran; dar a devenit curând evident pentru Iacob, că fratele său construia un partid puternic. Unele din lucrurile esențiale ale învățăturilor lui Iisus pot fi extrase din lucrările care au fost scoase din Noul Testament. În *logan* 114 al *Evangheliei lui Toma* (al doilea frate al lui Iisus), Iisus explică că în credința sa, femeile sunt egale cu bărbații:

«Simon Petru le-a zis: „Las-o pe Maria să plece de la noi, pentru că femeile nu sunt demne de viață." Iisus a spus: „Eu însumi

o voi conduce ca s-o fac bărbat, astfel ca şi ea să devină un spirit viu, asemănător cu voi, bărbaţii. Pentru că fiecare femeie care se va transforma în bărbat va intra în Împărăţia Cerurilor."»

Inutil să spunem că Simon Petru nu ne sugera că toate femeile ar trebui omorâte când spune că nu sunt „demne de viaţă"; aceasta se referă la faptul că ea trebuia să plece din cameră, în timp ce restul membrilor de ordin mai înalt ai mişcării („cei în viaţă") discutau probleme secrete. Iisus a provocat uimire printre adepţii săi, când a răspuns că el personal o va „ridica din morţi" ca să fie prima femeie membră a elitei şi că fiecare femeie avea dreptul să facă acelaşi lucru. Acest pasaj este desigur spus de învăţătorul radical pe care creştinii îl numesc Iisus Hristos şi este trist să vedem cum mulţi preoţi bărbaţi obiectează vehement ca femeile să devină preoţi.

În *Cartea secretă a lui Iacob*, considerată a fi scrisă de Iacob, fratele lui Iisus, după crucificare, Iisus este citat când explică cum adepţii săi trebuie să înţeleagă învăţăturile sale:

„Fii atent la Cuvânt. Să înţelegi cunoaşterea. Să iubeşti viaţa. Şi nimeni nu te va persecuta, nici nu te va oprima în afară de ai tăi."

Acest om era uimitor. Nu înţelegem cum o astfel de înţelepciune se înalţa din mijlocul unei astfel de lupte. Pentru noi, aceste cuvinte încă ne oferă o minunată filozofie de viaţă personală.

Arestarea stâlpului regesc

Iisus ştia că şi timpul şi taina erau esenţiale. Avea nevoie să stârnească o revoltă în masă împotriva romanilor şi a saducheilor din Ierusalim şi să înarmeze cât de mulţi oameni putea. Aceasta trebuia făcută fără să avertizeze inamicul de puterea mişcării, astfel că Iisus şi adepţii săi s-au întâlnit în secret şi au predicat în locuri mai ferite.

Deşi Iacob nu accepta încă dreptul lui Iisus de a fi atât preot, cât şi rege Mesia, lucrurile păreau că merg bine. Ba mai mult, reţeaua

de spioni a lui Iisus a raportat că nu era nici o acțiune specială planificată împotriva lui la Ierusalim. Iisus avea nevoie de un spectacol de putere în capitală, ca să demonstreze că nu-i era frică să înfrunte autoritățile în față și să-și aroge dreptul la tronul Israelului. Un plan atent a fost elaborat ca să arate oamenilor din Ierusalim că el era regele care se va ridica să-i salveze de stăpânirea străină, așa cum prezic profeții. Intrarea sa în Ierusalim, călare pe un măgăruș, a fost un act deliberat al binecunoscutei profeții făcute în Zaharia 9:9, care prezicea că oamenii din cetate vor vedea:

„... pe Regele lor venind la ei: el este drept și aduce salvarea, călare pe un măgar, un măgăruș cuminte."

Erudiții Bibliei au acceptat că ramurile de palmier nu au nici o semnificație și că probabil au fost folosite de susținătorii lui Iisus ca să atragă atenția asupra evenimentului, care altfel ar fi trecut neobservat. Ca să fie sigur că a cucerit maximum de publicitate, Iisus s-a îndreptat spre templu și a provocat o răzmeriță, întorcând mesele comercianților cu fundul în sus, ca și pe ale celor care schimbau bani și care făcuseră de rușine clădirea sacră. O echipă a oamenilor lui Iisus era plasată în jurul acestei zone, ca să se asigure că locul era sigur înainte de a da semnalul pentru regele mesia să intre, înconjurat de cei cinci „înțelepți".

El s-a apucat imediat să lovească mesele în timp ce adepții săi aruncau totul la pământ. Oamenii s-au ascuns înspăimântați, când Iisus a început să strige în gura mare părerile sale despre comportarea necredincioasă, înainte de a se retrage repede spre Bethania, două mile la est de oraș. Opinia generală era, fără îndoială, că misiunea fusese un mare succes dar, de fapt, era începutul sfârșitului. Din acel moment, autoritățile romane și evreiești au hotărât să ia măsuri ca să termine scandalul făcut de această sectă la Qumran, înainte să ia amploare.

Iacob a fost arestat și s-a emis un act împotriva lui Iisus, căutat de autorități și s-a făcut chiar o descriere a lui. Toate copiile și toate referințele la acest lucru au fost distruse cu mult timp în urmă, pentru că o descriere care ar dezavantaja un zeu perfect, nu ar fi potrivită cu o biserică în plină dezvoltare. Faptul a fost totuși rela-

tat de Josefus în *Luarea Ierusalimului.* Josefus a luat această informație direct din „modelul" făcut de ofițerii lui Pilat din Pont. Acesta era documentul care avea descrierea omului căutat, o copie a ei a trebuit dusă la Roma și înregistrată. Noul Testament afirmă că s-a emis un mandat de arestare pentru omul care se dădea drept regele evreilor și că Iuda l-a turnat pe stăpânul său.

În ciuda cenzurii creștine, o copie a descrierii lui Josefus a supraviețuit în Textele Slavonice și a văzut lumina zilei în ultimul secol. Nu putem să fim siguri că este autentică, dar mulți erudiți cred că este, și nu avem nici un motiv să ne îndoim. Descriu imaginea unui om, foarte diferită de imaginea pe care majoritatea oamenilor și-o închipuie:

„... un om cu înfățișare simplă, vârstă matură, piele închisă la culoare, mic de statură, cocoșat, cu o față prelungă, nasul lung, sprâncene groase, așa încât cei care-l văd să se sperie, cu păr rar, cu o cărare în mijlocul capului, după moda nazariteană, și cu o barbă necrescută."

O statură mică de mai puțin de patru picioare, 6 inci, care, combinată cu o cocoașă și trăsături urâte, l-ar face pe Iisus o persoană ușor de recunoscut. Chiar dacă aceasta s-ar putea să-i supere pe mulți creștini, noi credem că nu era important pentru un zeu să fie frumos sau înalt, sau să se nască într-un palat. Aceasta este totuși o părere modernă și dacă Iisus ar fi fost un om mic și urât, lumea elenă nu l-ar fi acceptat niciodată drept zeu, așa că primii creștini au trebuit să ascundă acest lucru. Există și alte dovezi că Iisus era un om mic de statură. *Faptele lui Ioan* (care au fost excluse din Noul Testament) spun despre Iisus:

„...mi-a fost frică și am țipat și el, întorcându-se, mi-a apărut ca un om mic de statură, m-a prins de barbă, m-a tras și mi-a zis: Ioan, nu fi necredincios, ci crede și nu fi curios."

În Luca 19:3, citim despre un om numit Zaheu, care încearcă să-l vadă pe Iisus în mulțime.

„Şi el a încercat să vadă cine era Iisus; şi nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură."

Acest verset poate fi citit în două moduri: comentariul despre statură să fie atribuit lui Zaheu sau lui Iisus. Această ambiguitate explică de ce a supraviețuit cenzurii.

Iisus era mic de înălțime? Nimeni nu va fi niciodată sigur. Oricare ar fi fost înălțimea lui, Iisus a fost repede arestat în Grădina Ghetsimani. Oricine a avut puțină educație creştină ştie numele acestui loc, care a devenit scena celor mai dramatice părți din povestea vieții lui Iisus, dar studiind poziția acestei mici grădini, a devenit evident că alegerea amplasării ei n-a fost un accident. În Marcu 14:32, autorul pare că vorbeşte despre un punct de oprire dintr-o călătorie când spune:

«Şi ei au ajuns într-un loc, numit Ghetsimani; şi el le-a spus discipolilor: „Stați aici, în timp ce eu mă voi ruga."»

Totuşi, aceasta nu a fost o alegere arbitrară – Gethsimani a fost locul deliberat ales, ca să schimbe cursul istoriei. Grădina Ghetsimani este la doar 350 de iarzi distanță şi chiar în fața porții de est a templului – „Poarta dreptății". Pe când Iisus se ruga, probabil că a putut vedea peste vale cei doi stâlpi ridicați, pe care el i-a reprezentat în clădirea noului Ierusalim şi în venirea „Împărăției Domnului". A văzut cum apune soarele pe recentul templu reconstruit, ştiind foarte bine că va fi arestat în acea noapte. Din pasajele Bibliei reiese clar că Iisus era îngrijorat şi îşi aştepta arestarea, dar el avea credința că Yahve va îndrepta lucrurile în favoarea lui, spunând „Tată, toate lucrurile sunt posibile pentru tine".

Iisus a ales timpul şi locul cu mare grijă. Poarta de est, poarta „tsedeq" sau a dreptății, era poarta principală pentru marile sărbători de Anul Nou, arătând trecerea la lună nouă, cea mai apropiată de echinocțiul de primăvară care cade la sfârşitul lui martie sau la începutul lui aprilie. Această poartă, aşa de importantă în viziunea lui Ezechiel, era aceea pe care Iisus şi toți qumranienii o îndrăgeau atât de mult. În capitolele 14 şi 15 din Ezechiel, putem citi cât de importantă era poarta de est în viziunea pe care el ne spune că a

avut-o „la începutul anului":

„Şi gloria Domnului a intrat în casă prin poarta care dă înspre est...

...Apoi, el m-a adus înapoi de la poartă spre sanctuar, care dădea spre est; şi era închis. Apoi mi-a zis Domnul mie: Această poartă va fi închisă, nu se va deschide şi nimeni nu va intra pe ea, deci va fi închisă. Este pentru prinţ; prinţul va sta în ea ca să mănânce pâine în faţa Domnului; el va intra prin acea poartă...

...Astfel zise Domnul nostru: Poarta curţii interioare care dădea înspre est, va fi închisă în cele şase zile lucrătoare; dar de Sabbath va fi deschisă. Şi prinţul va intra prin această poartă şi va sta lângă stâlpul porţii şi preoţii vor pregăti ofranda de sacrificiu şi ofrandele de pace şi el se va închina în pragul porţii; apoi va merge mai departe..."

Asta este exact ce a făcut Iisus. El s-a rugat cât de aproape a îndrăznit de pragul porţii de est, în noaptea cu lună plină, la începutul noului an. El s-a văzut ca prinţ al Israelului aşteptând încoronarea, ca să îndeplinească datoria anunţată de Ezechiel, „să execute dreptatea" („mishpat şi tsedeq"). În acea noapte, Iisus a aşteptat să răsară luceafărul de ziuă, steaua care răsare la est şi care, odată, anunţa sosirea noului rege al Egiptului, iar în credinţa qumraniană era semnul noului rege.

Această „profeţie a stelei" se găseşte în toate pergamentele şi în Numerii 24:17 se spune că o stea se ridică din Iacob, un sceptru care să conducă lumea. Avea un înţeles exact pentru Iisus, dar mai târziu a devenit neclar prin creştinii gentili, fiind privit mai mult ca o trăsătură a naşterii sale decât ca un scurt moment al domniei. Autorul *Revelaţiilor*, ultima carte a Noului Testament, l-a numit pe Iisus:

„Rădăcina şi ramura lui David şi steaua luminoasă a dimineţii".

„Pergamentul de război" din Peştera 1 de la Qumran ne spune că ei au văzut „profeţia stelei" în termenii ridicării celor „blânzi,

umili" într-un război final apocaliptic. Există o mare posibilitate ca Iisus să fi crezut că, făcând paşii profeţiţi către război, va provoca o răscoală populară care ar marca începutul „războiului care să sfârşească lumea".

Discipolii lui Iisus ştiau că el nu se aştepta să supravieţuiască confruntării pe care o începuse cu templul şi autorităţile romane. Informaţii suplimentare pot fi adunate din *Evanghelia lui Toma*. Ea are secretele vorbelor lui Iisus, scrise de Iuda Didymos, care se crede că era fratele geamăn al lui Iisus şi deci l-a strigat pe Toma, ceea ce însemna „frate geamăn". Această Evanghelie nu a fost structurată ca o naraţiune; este o listă de cuvinte spuse de Iisus în calitate de conducător.

În vorbele de la numărul 16, Toma ne spune:

«Discipolii i-au spus lui Iisus: „ştim că te vei despărţi de noi. Cine va fi conducătorul?" Iisus le-a spus: „Oriunde ai fi, trebuie să mergi la Iacob cel Drept, de dragul căruia cerul şi pământul au luat fiinţă."»

Aceasta indică clar că cearta dintre fraţi se terminase şi că Iisus avea o viziune întunecată asupra propriului său viitor. Este uşor de văzut de ce, cu 300 de ani mai târziu, Constantin va respinge *Evanghelia lui Toma* din Biblia sa „oficială", pentru că versiunea preferată a bisericii romane era că Petru şi nu Iacob a devenit următorul conducător: o pretenţie care acum poate fi văzută clar ca falsă.

În acea noapte, Iisus a avut intenţia să aştepte luceafărul de ziuă să răsară, pentru că nu se aştepta să fie văzut de gărzile din templu înainte de revărsatul zorilor, şi, în ciuda arestării sale iminente, el a făcut o ceremonie de înviere de treapta a III-a, acolo, pe deal, la mică distanţă de cei doi mari stâlpi vizibili ai templului. Cine era ucenicul pe care-l iniţia, noi nu ştim, dar iniţierea nu era terminată înainte de arestarea sa. Marcu 14: 51-52 ne spune:

„L-a urmat un tânăr oarecare, îmbrăcat în pânză de in, înfăşurată în jurul trupului gol; şi bărbaţii l-au prins şi el a lăsat să cadă pânza de in şi a fugit de ei, gol."

Acest incident are acum un înțeles clar, deşi nu a putut fi explicat până acum.

Procesul şi crucificarea

Puterile din Ierusalim aveau acum ce şi-au dorit, ambii stâlpi ai acestei mişcări mesianice periculoase, care intenționa să-l răstoarne pe Sanhedrin şi pe procuratorul roman, Pilat din Pont. Preoții evrei se temeau de faptul că Iacob le anula dreptul lor la templu, iar romanii erau puțin nesiguri de politica acestei situații. El ştia că aceşti evrei aveau o reputație de scandalagii, când se biciuiau ca nebunii, dar avea sprijinul multor trupe bine antrenate în spatele lui. Din nefericire, majoritatea erau la două zile de marş distanță de Cezareea; dacă aceasta însemna că orice revoltă putea fi înăbuşită în mai puțin de trei zile, era destul de târziu pentru el ca să fie spânzurat de zidurile cetății. Pilat nu era prost. A venit cu un plan care i-a mulțumit pe toți.

Procuratorul roman i-a luat pe Iacob şi pe Iisus, cei doi care pretindeau că sunt stâlpii unei secte subversive, i-au arestat şi amândoi aşteptau să fie executați. Dar Pilat ştia că era nevoie să-l înlăture numai pe unul ca să submineze planul, aşa că s-a oferit să-l lase pe unul dintre ei să plece şi a pus mulțimea numeroasă din fața lui să aleagă. Amintiți-vă că noi numim pe Mesia regesc, Iisus, dar acesta nu era numele său; era descrierea rolului său de „salvator", care în ebraică înseamnă Yehoshua. Numele lui Iacob în ebraică era desigur Jacov, dar şi el putea fi numit „salvator", adică „Iisus". Aşa cum am bănuit încă de când am înțeles adevăratul înțeles al numelui Baraba, cei doi oameni ce aşteptau judecata se numeau amândoi Iisus – Iisus „regele iudeilor" şi Iisus „fiul Domnului". Iacob era numit Baraba – adică „fiul Domnului" – pentru că se înțelesese că el era mesia preoțesc şi deci, cel mai direct legat de „Tatăl" său.

Este o invenție a bisericii de mai târziu că a existat o tradiție de a elibera un prizonier de Paşte. Acesta nu se întâmplase niciodată şi ar fi fost un mod neroman şi prostesc să conducă la un obicei. Realitatea este că acesta era un plan unic al lui Pilat ca să creeze o situație delicată. Credincioşii din Qumran trebuiau să fie susțină-

torii lui Iacob sau, aşa cum a fost descris în ziua respectivă, „Iisus Baraba". Iisus – „regele iudeilor" – nu a avut destule glasuri care să strige pentru el, aşa că a fost găsit vinovat, biciuit, încoronat cu ghimpi şi crucificat pe o cruce în „T", cu cuvintele „Regele iudeilor" deasupra capului.

El a murit neobişnuit de repede şi, dacă ar fi fost cocoşat aşa cum era descris în fişuica de urmărire, ne putem aştepta la aşa ceva. Procesul crucificării îngreunează respiraţia şi este necesar să mişti pieptul în sus în mod continuu, ca să scoţi aerul din plămâni. Cu un spate curbat sau cocoşat, aceasta ar fi fost foarte greu şi s-ar fi sufocat imediat.

Cercetând întreaga perioadă a secolului I d.Hr., am trecut în revistă tot felul de informaţii ca să construim o imagine a ceea ce se întâmpla de fapt în Israel. Pentru că noi construiam o nouă şi unică perspectivă asupra vieţii lui Iisus, lucruri care n-ar fi însemnat nimic pentru alţii, am aflat lucruri importante în imensul puzzle pe care-l aveam în faţă. Una din descoperirile cela mai importante pe care le-am putut imagina au fost pasajele obscure dintr-un text rabinic cunoscut drept *Tosefta Schebuot*, care datează din primele secole după Hristos.

Acest document înregistrează memoriile evreilor supravieţuitori din Ierusalim şi spune povestea evenimentelor care au precedat calamitatea din anul 70 d.Hr. şi pentru că provine dintr-o tradiţie necreştină, noi credem că este autentic şi nemodificat. În *Tosefta Shebuot* 1:4 am dat peste o descriere care arunca o nouă lumină asupra a ceea ce se întâmplase între Iisus şi Iacob la crucificare. Pasajul începe:

„Doi preoţi care erau fraţi alergau unul altul şi unul a ajuns mai repede la altar decât celălalt."

Prima propoziţie este o referire uşor de recunoscut la cursa dintre cei doi fraţi, ca să stabilim care dintre ei va fi mesia preoţesc. Iisus aproape ajunsese când a murit pe cruce.

„A luat un cuţit (pentru omorârea animalului de sacrificiu) şi l-a înfipt în propria sa inimă."

Interesant cum acest nou verset confirmă ideea creştină că Iisus s-a sacrificat de bunăvoie în faţa lui Dumnezeu, o idee la care nu subscriem până ce nu reconstruim acele ultime ore când Iisus s-a lăsat într-adevăr arestat. Când Iisus a murit pe cruce, el a fost văzut ca un „Miel Pascal", aşa cum este menţionat în Petru 1, 1:19.

Ultima parte a pasajului *Tosefta Shebuot* este într-adevăr o descoperire epocală!

«Rabinul tsedeq a venit şi a stat pe treptele templului şi a zis: „Ascultaţi-mă, o fraţi ai noştri, Casa Israelului!... E ştiut: când se găseşte un cadavru, cei mai mari şi judecătorii vin şi măsoară. Acum, şi aici, cine şi unde va măsura? În sanctuar sau în curte?"

Toţi oamenii au murmurat şi au plâns după ce a terminat de zis.»

Avem aici 63 de cuvinte de importanţă vitală spuse de Iacob, fratele lui Iisus, probabil în cele câteva minute când Iisus era coborât de pe cruce. Ar trebui să fie în Biblie, dar nu sunt.

Prima parte a acestui text evreiesc rabinic este o descriere a cursei dintre Iisus şi Iacob, pentru a se dovedi preoţi mesia, deşi amândoi au fost de acord că Iisus a fost Mesia regesc. Această relatare stilizată ne spune că Iisus aproape îşi atinsese scopul de a fi ambii stâlpi, el singur, când s-a autosacrificat. Fratele său, rabinul tsedeq (în mod literar „Învăţătorul Dreptăţii") era în mod evident supărat că a pierdut şi el s-a adresat membrilor comunităţii Qumran prezente, cu pasiune şi mânie, în timp ce stătea sub poarta lui Solomon care dădea spre Curtea Gentililor.[6]

Iacob se referea la o regulă din Deuteronom 21: 1-9, care spune că poţi acuza de crimă în funcţie de distanţa cea mai mică dintre cadavru şi oraş sau cetate. Când a întrebat evreii comunităţii dacă să măsoare „până la sanctuar sau până la curte", el spune că ei, evreii presupuşi a fi plini de merite, erau la fel de vinovaţi ca şi sanhedrenii care ceruseră omorârea, deoarece ei aleseseră să moa-

[6] În text apare de multe ori cuvântul „gentili". Pentru evrei, el însemna „om străin". Pentru creştini, avea sensul de „păgân" (n.tr.).

ră Iisus. Am considerat că este o idee bună să aflăm dacă Templul lui Irod avea o platformă sus la altar. Avea. Altarul era înalt de peste 15 picioare şi lung de 52 de picioare, rampa ridicându-se de la sud. Aceasta se traduce printr-o pantă de 36 de coţi, ceea ce înseamnă că atunci când fratele care era în frunte a ales să se sacrifice, el era în mod simbolic aproape de calea izbânzii.

Această informaţie înseamnă că putem data „cursa" acestor fraţi între 20 şi 70 d.Hr., pentru că ştim că Templul lui Irod a fost distrus în iunie anul 70 d.Hr., curând după terminarea lui. Aceasta face interpretarea noastră că cei doi fraţi sunt Iacob şi Iisus, pentru că ei erau conducătorii comunităţii eseniene în acea vreme. A fost interesant de notat că în vârful platformei în colţul de sud-vest al altarului, erau două găuri de scurgere pentru sângele de la sacrificii şi un bloc mare de marmură cu un inel în mijloc. Acest bloc putea fi ridicat de inelul său ca să permită accesul la o peşteră de sub altar. La ceremonia de treapta întâi a Francmasoneriei moderne, candidatul este interpelat de un frate ce stă în colţul de sud-vest al templului masonic şi îndemnat să ducă o viaţă morală şi dreaptă. În faţa fratelui care arată trecerea este un bloc de marmură cu un inel mic în mijloc, suspendat în trei colţuri. Ar putea oare exista vreo legătură? (vezi fig. 27)

Am crezut că citatul din discursul lui Iacob în faţa adepţilor săi a fost de mare importanţă pentru că el confirmă rolul lui Iacob şi atitudinea faţă de fratele său în timpul crucificării.

Aceste cuvinte au fost omise oarecum din relatările Noului Testament. Aceasta înseamnă mai mult acţiune deliberată decât accidentală; aşa cum am notat, a existat o politică clară care să încerce să-l coboare de pe prima poziţie pe Iacob, în favoarea lui Petru, care a ajuns sub influenţa lui Pavel. Dovadă că acest text conţine cuvintele spuse de Iacob este dată de povestea lui Pilat din Pont, care-şi spală mâinile ca să arate că el a acceptat crucificarea, dar nu-şi asumă responsabilitatea pentru crimă. Tehnica spălatului pe mâini ca să dovedeşti inocenţa nu era o practică romană, era un procedeu qumranian/esenian şi deci este anterioară descrierii realiste a evenimentelor. De fapt, provine din pasajul exact din Deuteronom, la care se referea Iacob şi aplicat ca semn al inocenţei după o crimă; desigur nu înainte de ea. De îndată ce s-a găsit un corp

şi s-au luat măsuri de identificare a celui mai apropiat oraş, vârstnicilor acelui oraş li se cere să ia o viţică care nu a tras niciodată la car şi să i se reteze capul şi să-şi spele mâinile deasupra trupului ei, în timp ce recită cuvintele „mâinile noastre nu au vărsat acest sânge, nici ochii noştri nu l-au văzut". Următorul vers se adresează Domnului: „să nu verse sângele nevinovat al poporului din Israel, şi sângele le va fi iertat".

Acest mijloc din Vechiul Testament prin care un criminal se putea dovedi inocent era limpede în mintea scriitorilor Evangheliei sinoptice; Matei, de exemplu, atribuie aceste cuvinte lui Pontius Pilat în cap. 27, verseturile 24-25:

«Când Pilat a văzut că nu putea să facă nimic, decât o mare răzmeriţă, a luat apă şi şi-a spălat mâinile în faţa mulţimii, spunând: „Vedeţi, sunt nevinovat faţă de sângele acestei persoane."

Apoi au răspuns toţi oamenii şi au spus: „Noi şi copiii noştri să fim răspunzători pentru sângele lui."»

Dacă comparăm pasajul din Deuteronom cu Matei, paralela este evidentă:

„Mâinile noastre n-au vărsat acest sânge, nici ochii noştri nu l-au văzut."
„Sunt nevinovat pentru sângele acestei persoane drepte: vedeţi şi voi."

Prezumţia de nevinovăţie a Vechiului Testament se bazează pe persoana care nu a făcut sau nu a văzut o crimă. Aici îl avem pe Pilat, spunând că el nu este vinovat că ar fi făcut fapta şi că evreii au văzut-o. Oricine a scris această versiune a evenimentelor era desigur conştient de cuvintele lui Iacob după crucificare şi şi-a fondat referinţa şi acuzaţia de vină parţială în faţa mulţimii adunate. Iacob nu putea şti cum cuvintele sale vor fi curând răstălmăcite de către gentili ca să acuze de „teocid" întreaga naţiune evreiască pentru totdeauna. Afirmaţia că mulţimea adunată s-a autoblestemat cu cuvintele „Noi şi copiii noştri să fim răspunzători pentru

sângele lui" este o minciună sfruntată şi care este de vină pentru cei 2.000 de ani de antisemitism.

Transcrierea din *Tosefta Shebuot* a cuvintelor lui Iacob este importantă, deoarece confirmă rolul lui Iacob în mişcare şi atitudinea sa faţă de fratele său în timpul crucificării; în plus, explică pretinsele acţiuni ale lui Pilat. Lipsa cuvintelor lui Iacob din Noul Testament a fost o minimalizare a primei atitudini a lui Iacob faţă în faţă cu „Iisus".

În timp ce analizam aceste lucruri rabinice, am dat peste o referire în Mishnar Sotah 6:3, care ne-a clarificat nişte lucruri:

„Patruzeci de ani înainte de distrugerea templului, lumina vestică s-a stins, ameninţarea roşie a rămas roşie, şi sorţii Domnului au căzut mereu în mâna stângă."

Patruzeci de ani reprezintă un număr special pentru evreii din acea vreme, dar era de asemenea doar perioada de timp înainte de distrugerea templului şi de omorârea lui Iisus. Lumina care s-a stins era Mesia regesc, simbolizat de culoarea regală – roşu – şi soarta Domnului, trasă cu mâna stângă, se referă la decizia mulţimii (soarta) de a vota pentru Iacob, „stâlpul din partea dreaptă", preferat lui Iisus, „stâlpul din partea stângă". Firul roşu care rămâne roşu ne spune că Iacob era moştenitorul dreptului fratelui său mort de a fi considerat noul cap al descendenţei regale a lui David, ca şi Învăţătorul Dreptăţii.

A existat mereu o controversă, dacă Iisus a murit pe cruce sau dacă a fost înlocuit cu altcineva. Musulmanii au susţinut mereu că Iisus nu era pe cruce. Coranul spune în Sura 4:157:

«Ei au spus (cu falş): „L-am ucis pe Iisus Hristos, fiul Mariei, apostolul lui Allah, dar nu l-au omorât, nu l-au crucificat, ci aşa li s-a părut lor, şi cei care nu sunt de acord sunt plini de suspiciuni fără cunoştinţe (sigure), doar nişte căi de urmat, pentru că este sigur că ei nu l-au ucis."»

De ce unii oameni sunt convinşi că Iisus a fost crucificat şi, totuşi, alţii sunt la fel de convinşi că nu a fost? Răspunsul este foarte

simplu: ambele tabere sunt convinse că au dreptate, pentru că au amândouă dreptate.

Doi fii ai Mariei au fost judecați împreună și amândoi au pretins că sunt salvatori sau mesia; amândoi erau deci numiți „Iisus". Unul a murit pe cruce și unul nu. Cel care nu a murit a fost Iacob, cel mai puțin important, dar cu o imagine mai bună. Este de mirare cum unii oameni cred că el a înșelat crucea.

Simbolurile lui Iisus și Iacob

Steaua lui David este astăzi pe deplin acceptată ca simbolul iudaismului, dar hexagrama este formată de fapt din două simboluri, suprapuse, pentru a crea un înțeles nou, amestecat, și originea sa nu este deloc evreiască. Vârful de sus și vârfurile de jos ale acestei stele sunt vârful a două piramide suprapuse. Piramida cu vârful în sus este un vechi simbol pentru puterea regelui, cu baza odihnindu-se pe Pământ și vârful atingând cerul. Cealaltă reprezintă puterea preotului, stabilit în ceruri și atingând Pământul. În această formă rezidă simbolul dublei Mesii: Mesia preoțească sau „tsedeq" și Mesia regească sau „mishpat". Este singurul semn adevărat al lui Iisus și are și un înțeles suplimentar, ca reprezentând steaua strălucitoare a dinastiei lui David, care răsare dimineața.

Este numită steaua lui David nu pentru că David a inventat-o ci pentru că Iisus a folosit-o și s-a numit și el „Steaua lui David", așa cum a fost profeția. Nu este deci surprinzător că acest simbol nu apare în cărțile vechi ebraice despre viața religioasă și singura ei folosire în trecutul îndepărtat al iudaismului era ca un motiv decorativ, împreună cu celelalte imagini ale Orientului Mijlociu, incluzând (ce ironie!) svastika. A devenit mult folosită de un număr mare de biserici creștine în Evul Mediu și cele mai vechi exemple au fost găsite, spre uimirea noastră, pe clădirile ridicate de Cavalerii Templieri. Folosirea sa în sinagogi a fost foarte târzie. Alfred Grotte, un celebru constructor de sinagogi de la începutul secolu-

lui al XX-lea, a scris următoarele, referitoare la Steaua lui David:

„Când în secolul al XIX-lea a început construcția sinagogilor semnificative din punct de vedere arhitectural, majoritatea arhitecților neevrei se străduiau să construiască aceste case de rugăciune după modelul construcției bisericilor. Ei credeau că trebuiau să caute un simbol care corespundea simbolului bisericilor și au găsit hexagrama. Datorită lipsei totale (chiar pentru teologii evrei erudiți) a unor informații despre simbolul evreiesc, Steaua lui David a fost exaltată ca simbolul vizibil al iudaismului. Cum forma sa geometrică se preta ușor scopurilor de construcție și ornamentale, de trei generații, este un fapt bine stabilit, deja certificat de tradiție, că Steaua lui David pentru evrei este același fel de simbol sfânt cum ar fi crucea și cornul lunii pentru alte credințe monoteiste."

Ne-am mirat de felul în care istoria este adesea făcută din serii minunate de idei tulburi și invenții.

Se poate vedea că, dacă cele două linii laterale ale Stelei lui David sunt îndepărtate, lăsând săgețile îndreptate în sus și în jos, ale preotului și regelui, rezultatul este un pătrat francmason și cercuri. Piramida preoțească sau cerească devine pătratul pietrei masonice, un instrument folosit la măsurat și care dovedește adevărul și dreptatea clădirilor și, figurativ, bunătatea umană, calitate pe care egiptenii au denumit-o Ma'at, așa cum am văzut mai înainte. Piramida regească și pământeană este descrisă ca fiind cercuri, sfere, care, potrivit francmasonilor, marchează centrul cercului de unde Maestrul Mason poate pleca fizic; aceasta arată cât de mare este puterea regelui sau stăpânitorului.

Astfel că, dacă Steaua lui David este simbolul Mesiei unite a lui

Iisus, ar trebui să fie şi însemnul creştinătăţii. Şi atunci se naşte întrebarea care este simbolul iudaismului? Răspunsul este crucea.

Acesta este însemnul „tau" şi are formă de cruce, pe care a fost Iisus crucificat, şi nu presupusa cruce cu patru braţe, cu partea de jos depăşind linia crucii. Am văzut mai înainte că „tau" era însemnul lui Yahve şi ceea ce keniţii purtau pe frunte cu mult înainte ca să fie găsiţi de Moise în Deşertul Sinai; este şi simbolul magic care a fost pus pe uşi în timpul Paştelui (Trecerii).

Am fost uimiţi să descoperim că crucea stil crucifix, folosită de biserica creştină, era o veche hieroglifă egipteană care avea un înţeles precis – „salvator" care în ebraică se traduce „Josua", care în greceşte devine „Iisus". Pe scurt, forma de crucifix nu este un simbol al lui Iisus, ci este chiar numele său!

Aceasta ne duce din nou înapoi la Francmasonerie. Cel mai important simbol al Treptei Arcei Regale este „triplu tau", ce poate fi văzut pe stindardul principal pe inscripţia dintre steagurile lui Reuben şi Iuda. Aceste trei „tau"-uri întrepătrunse reprezintă puterea regelui, preotului şi profetului. Este explicat de Ordin după

cum urmează:

„Cele câteva însemne ale sceptrelor denotă funcţiile Regală, Profetică şi Sacerdotală, care erau toate şi încă ar trebui să fie, conferite într-un mod special, însoţite de cunoaşterea secretelor speciale."

Ultimul simbol pe care am vrut să-l analizăm este simbolul peştelui, care s-a bucurat în ultimii ani de reputaţia de însemn al creştinătăţii.

Deşi acesta este considerat un simbol creştin, este un semn vechi, o marcă distinctă a preoţimii şi a fost, fără îndoială, simbolul fracţiunii nasoreene şi când creştinii l-au folosit ca să identifice locurile lor sfinte din Ierusalim, spre sfârşitul secolului întâi, a fost singurul semn care exista pentru ei.

Poate că a fost adoptat de Ioan Botezătorul şi, aşa cum am discutat deja, numele „nasorean" este o formă a cuvântului „nazrani", care ambele înseamnă „peşti mici" şi „creştini" în araba modernă, aşa cum însemna şi în aramaică acum 2.000 de ani.

Noi ştim că Iacob cel Drept a devenit primul episcop (sau în ebraică, „Mebakker") şi că a început să poarte mitră ca simbol al funcţiei. Acest însemn este acum purtat de toţi episcopii şi nu există îndoială asupra originii sale; a fost adus de Moise din Egipt.

Mitra, cu partea de sus despicată şi părţile din spate drept coadă, este identică cu ceea ce poartă un episcop modern pe cap şi desi-

gur a venit la nasoreeni de la vechii egipteni. Aceasta era exact hieroglifa care însemna „Amen", zeul creator al Tebei, care mai târziu s-a unificat cu zeul Soare, Re, al Egiptului de Jos ca Amen-Re. Încă o dată putem spune că nu sunt coincidențe. Firele legăturilor de la Egipt la Ierusalim, până în vremurile moderne, s-au combinat în cercetările noastre ca să împletească o frânghie virtuală! În sfârșit, a trebuit să ne amintim cât de des este spus numele Amen astăzi. Este folosit zilnic de către creștini, la sfârșitul fiecărei rugăciuni; oare inițial era folosit ca să atragă binecuvântarea zeului Amen asupra dorințelor, astfel ca acestea să se împlinească? Pentru că Teba era cetatea lui Seqenenre Tao, ne-am aștepta ca un astfel de sfârșit de rugăciune să fi ajuns la israelieni prin Moise, în ceremonia de înviere. Limba ebraică folosește desigur cuvântul „amen" ca să încheie o rugăciune cu înțelesul „așa să fie" și creștinii au adoptat-o de la ei.

Înălțarea mincinosului

După moartea lui Iisus, Iacob cel Drept s-a retras la Qumran să se gândească la viitor, pentru că el era acum singurul mesia cu responsabilitate, el reprezentând amândoi stâlpii, cel preoțesc și cel regesc.

Se pare că Iacob a fost un conducător fanatic și puternic, scopul său fiind o viață morală. El se abținea de la orice ar fi putut să-i contamineze puritatea. Era atât de departe de păcat și „murdărie", încât, spre deosebire de ceilalți qumranieni, el nu era obligat la spălarea tradițională. Ni se spune că el „nu se spăla niciodată", dar credem că aceasta se referă doar la folosirea rituală a apei – el se spăla în mod obișnuit ca măsură de igienă.

Importanța lui Iacob pentru biserica de început este confirmată de Faptele 2:17, unde Petru trimite lui Iacob și fraților vești despre eliberarea sa din închisoare:

«Dar el, întinzând mâna dreaptă asupra lui ca să trăiască în pace, le-a declarat cum Domnul l-a scos pe el din închisoare. Și a spus: „Du-te și arată aceste lucruri lui Iacob și fraților." Și el a plecat și s-a dus în alt loc.»

Uciderea „regelui evreilor" de către un procuror roman a creat multă vâlvă; în întregul Israel şi mai departe, oamenii au ajuns să fie interesaţi de mişcarea mesianică. O astfel de persoană era un cetăţean roman cu numele de Saul, care venea dintr-o zonă care este acum sudul Turciei. Părinţii săi au devenit evrei din diaspora şi el era un tânăr crescut ca evreu, dar fără cultura şi atitudinile unor adepţi fideli lui Yahve, cum era comunitatea Qumran.

Ideea că funcţia lui era să-i persecute pe creştini este un nonsens evident, pentru că nu exista un astfel de cult în acea vreme. Nasoreenii, acum conduşi de Iacob, erau cei mai evrei dintre evreii pe care ni i-am putea imagina şi sarcina lui Saul a fost doar să înăbuşe orice rămăşiţă de mişcare de independenţă în numele romanilor. Mandeenii din sudul Irakului, aşa cum am discutat, sunt nasoreenii care au fost alungaţi de Iuda, a căror migrare poate fi corect datată la 37 d.Hr.; deci pare aproape sigur că acela care i-a persecutat era însuşi Saul (alias Pavel).

Saul a fost, se pare, imboldul mişcării de eliberare evreieşti timp de 17 ani, pentru că în anul 60 d.Hr. a orbit pe drumul spre Damasc. Se crede că Saul nu ar fi avut autoritatea să aresteze activiştii din Damasc, chiar dacă nu existau deloc, ceea ce pare îndoielnic, şi destinaţia sa este considerată de majoritatea erudiţilor a fi fost Qumran, care era cunoscut ca Damasc. Orbirea şi recăpătarea vederii a fost simbolică pentru convertirea sa la cauza nasoreeană. Faptul că destinaţia lui Saul a fost într-adevăr, Qumran-ul, reiese din Faptele 22:14, unde i se spune că va fi prezentat „Celui Drept", o referire evidentă la Iacob.

„Şi el a spus: Domnul părinţilor noştri te-a ales pe tine şi tu trebuie să-i ştii vrerea, şi să-l vezi pe Cel Drept, şi să-i auzi glasul."

Pavel a auzit povestea nasoreenilor, spusă direct de Iacob, dar fiind evreu străin şi cetăţean roman, nu a înţeles mesajul dat şi a început să dezvolte o fabulaţie elenistică pentru povestea morţii lui Iisus şi rolul său de „miel de sacrificiu". Este sigur că Pavel era exclus de la secretele din Qumran, pentru că a petrecut doar o scurtă perioadă de timp acolo; după cum ştim, era nevoie de trei

ani de antrenament şi examinare ca să devii frate. Relaţia dintre noul venit şi Iacob a devenit repede foarte tensionată.

Pavel avea 17 ani de vânătoare de evrei răsculaţi şi nu a fost niciodată convertit la cauza lui Ioan Botezătorul, Iisus şi Iacob. În loc de asta, el a inventat un nou cult, căruia i-a dat numele grecesc de „creştini", ca o traducere a cuvântului evreu mesia. El l-a numit pe Iisus, un om pe care nu l-a ştiut niciodată, „Crist" şi a început să se înconjoare el însuşi de discipoli. Pentru că Pavel nu înţelegea terminologia nasoreană, el a fost prima persoană care a ştiut să aplice exactitatea literară la alegoria învăţăturilor lui Iisus şi dintr-un patriot evreu a creat un zeu/om făcător de minuni. El a pretins că a avut sprijinul lui Simon Petru, dar aceasta era doar una din nenumăratele lui minciuni. Simon Petru a emis un mandat împotriva oricărei alte autorităţi decât conducerea nasoreeană:

> *„Fii cu mare băgare de seamă: să nu asculţi de alt învăţător decât de cel care aduce de la Ierusalim mărturia lui Iacob, fratele Domnului."*[7]

După ce am citit interpretările lui Robert Eisenman despre Textele Qumran, nu ne mai îndoiam de identitatea lui Pavel, ca „Oratorul de minciuni", care s-a bătut cu Iacob, „Învăţătorul dreptăţii". Folosirea cuvântului „orator" este un joc de cuvinte tipic qumranian, care se referă la procedeele de botez, asociate cu adversarul său. Habakkuk Pesher arată că acest individ „toarnă asupra Israelului apele minciunii" şi „îi conduce greşit într-un pustiu fără o ţintă". Jocul de cuvinte leagă cuvântul „ţintă", drum, cale, de „schimbarea frontierelor legii".[8]

Credem că „mincinosul" şi inamicul lui Iacob era Pavel; omul care a minţit despre învăţătura sa ca fariseu, a minţit despre misiunea lui Hristos, a spus că legea evreilor nu era importantă şi a admis pe cei necircumcişi. Este evident din scrisorile lui Pavel că apostolii din Ierusalim au fost trimişi în teritoriul ales ca să-i submineze autoritatea şi să-i contrazică învăţătura. Pavel vorbeşte de

[7]Hugh Schonfield: *Those Incredible Christians (Acei creştini incredibili)*
[8]Robert Eisenman: *The Habakkuk Pesher*

adversari de un înalt prestigiu care erau „vestiți că sunt ceva" și ca „stâlpi vestiți" și el declară că nu este dependent de apostoli. Îi descrie ca pe „slujitorii lui Satan", „apostoli falși" și „frați prefăcuți". Este mirat că unii convertiți galatieni se iau după „o Evanghelie diferită" și le spune: „Dacă cineva vă predică o Evanghelie opusă celei pe care ai primit-o, blesteamă-l". Îi numește pe emisarii lui Iacob, „Frați prefăcuți, intrați prin înșelăciune ca să ne spioneze libertatea pe care o avem, crezând în Iisus Hristos și care ne pot transforma în sclavi".

Unii comentatori, cum ar fi Hyam Maccoby, au avut un argument puternic că Pavel nu a fost niciodată fariseu rabin, ci a fost un simplu aventurier dintr-o familie obscură. Scrierile ebonite confirmă că Pavel nu are familie sau învățătură fariseică. A fost convertit la iudaism, născut din părinți gentili din Tars.[9]

A venit la Ierusalim când era adult și a devenit pajul Marelui Preot. Când era dezamăgit în speranțele sale de avansare, s-a despărțit de Marele Preot și și-a întemeiat propria sa religie nouă.

Pavel recunoaște că erau două versiuni opuse asupra vieții și misiunii lui Hristos: „falsele" învățături ale lui Iacob, fratele lui Hristos; și propria sa poveste elenistică romanțată, misterioasă, care nu lua în considerare credințele de bază ale Iudaismului. În Corintieni 1, 9:20-25 recunoaște pe față disprețul pentru Biserica din Ierusalim și afirmă deschis că el e un mincinos fără scrupule:

„M-a făcut evreu pentru evrei, ca să-i câștig pe evrei... Pentru cei care nu aveau lege eram eu însuși eliberat de lege... Am fost totul, pentru toți oamenii... Așa am alergat ca să învinq; așa lupt eu fără să dau din mâini."

Acest dispreț deschis pentru Lege și voința de a spune și de a face ceva ca să-și împlinească propriile sale scopuri stranii, arată de ce Iacob și comunitatea Qumran l-au numit pe Paul, „Orator de minciuni". În Romani 10:12 și nu numai, Pavel își anunță dorința de a întemeia o comunitate care „nu va face diferență între evrei și greci". Aceasta este ambiția care a caracterizat familia irodiană și

[9]Hyam Maccoby: *The Mythmaker* (*Făcătorul de mituri*)

pe susținătorii lor. Pavel a legiferat forțele ocupației care îl alungaseră pe David din Ierusalim şi le omorâse regele/mesia. El s-a gândit că „trebuie să asculți de autoritățile conducătoare. Din moment ce toate guvernele se trag din Dumnezeu, autoritățile civile au fost numite de Dumnezeu".

Cetățenia romană a lui Pavel a fost câştigată prin muncă. Acest pirat al cultului a provocat multă ură şi frică. Accesul lui rapid la cercul puterii irodiene de la Ierusalim este descris în Fapte şi îl elimină pe Pavel ca pe un posibil conspirator împotriva lui Iacob, pentru că el s-a străduit să evite calomniile. Pavel a continuat să fure „secretele" comunității Qumran, pentru propriile sale învățături. În Corintieni 1, 3:9, Pavel foloseşte imaginea „construcției" şi a „punerii temeliei" din Habakkuk Pesher, când descrie comunitatea sa ca pe „construcția lui Dumnezeu", şi se referă la el însuşi ca „arhitect" şi la Iisus Hristos ca la „piatra de boltă".[10] Aceştia sunt, desigur, termeni folosiți de Iisus şi de toți nasoreenii care au fost transmişi Francmasoneriei. Ne-am ocupat deja de mânia din rândul nasoreenilor la Qumran, care a fost provocată de opoziția lui Pavel față de Iacob cel Drept ca mesia sigur şi de pretenția falsă a lui Pavel că Petru a fost conducătorul bisericii din Ierusalim. Pavel a încercat, fără îndoială, să ia conducerea pentru el, cu pretenția falsă că are învățături fariseice, predate de Gamaliel (un mare doctor în drept), dar a avut instinctul politic să ştie că nu va reuşi singur. Cât de nepopular era Pavel printre oamenii din Ierusalim este evident în capitolul 21 al Faptelor. Aici, Pavel îşi depăşeşte autoritatea şi intră în templu, dar este târât afară şi linşat de mulțime, care l-a recunoscut ca pe omul care le-a vorbit împotriva Comunității de rugăciune şi a Legii, când a fost la Efes. Răscoala care a izbucnit trebuie că a luat o mare amploare, pentru că Biblia ne spune că „întreg Ierusalimul era răsculat" şi câteva sute de soldați romani au fost scoşi afară din Fortăreața Antonia, care, din fericire pentru Pavel, se învecina cu curtea templului.

Chris a vizitat amfiteatrul din Efes, unde Pavel a vorbit mulțimii adunate, dar nu a judecat bine ocazia ivită.

În acea vreme, Efes avea o populație cosmopolită, incluzând

[10]Robert Eisenman: *The Habakkuk Pesher*

una din cele mai mari comunități evreiești din afara Israelului. Ca și evreii din Alexandria, mulți erau terapeuți, o sectă de vindecători strâns legați cu esenieni din Qumran. În ruinele reconstruite, Chris a găsit o piatră mare având semnul Therapentai, un toiag și un șarpe, care a devenit simbolul medicinei în întreaga lume. Acești evrei, foarte inteligenți și bine informați, nu aveau timp pentru Pavel și pentru nebunia lui, iar predicatorul autodesemnat a fost încarcerat într-o clădire mică pe un deluşor sterp, abia vizibil din amfiteatru. Chris era mirat cât de cumsecade era lumea, dacă l-au ținut acolo.

Pavel a scăpat cu viață din răscoala de la Ierusalim, dar în anul 62 d.Hr. a fost rândul lui Iacob să fi atacat templul din Ierusalim. Scrierile lui Epiphanius, episcop de Constantia (315 la 403 d.Hr.) ne spun că martorii oculari au pretins că Iacob începuse să poarte platoșa și mitra de mare preot și pretindea, ca prim episcop al Ierusalimului, dreptul de a intra în Sfânta Sfintelor o dată pe an. Pare posibil că Iacob l-a urmat pe fratele său mai mare, forțând intrarea în templu neanunțat și a fost imediat arestat. Noul Testament a fost făcut ca să excludă detaliile asasinării, dar o Evanghelie respinsă de împăratul păgân Constantin, *A doua Apocalipsă a lui Iacob* relatează evenimentul după cum urmează:

„... preoții... l-au găsit stând lângă coloanele templului, lângă puternica piatră de boltă. Și ei au hotărât să-l arunce jos din înălțime și l-au dat jos. Și... l-au prins și [lovit] pe când îl târau pe pământ. L-au întins afară și i-au pus o piatră pe abdomen. Toți și-au pus piciorul pe el, spunând "ai greșit". Din nou l-au ridicat, deoarece era încă în viață, și l-au pus să sape o groapă. L-au pus să stea în picioare în ea. După ce l-au acoperit până la abdomen, l-au bătut cu pietre."

Unele părți din templu erau încă în construcție și piatra pusă pe abdomenul lui Iacob era acolo pentru construcție; astfel, ar fi putut fi piatră cioplită, adică un bloc de piatră tăiat din carieră. Este interesant de notat că în Loja masonă, un bloc tăiat este pus în colțul de nord-est al Lojei.

Există și o poveste referitoare la moartea lui Iacob, care ar putea

avea legături masonice. Hegesippus, o autoritate creştină din secolul al II-lea, scria:

> *«Aşa că l-au aruncat pe Iacob cel Drept şi au început să-l lovească cu pietre, deoarece nu a fost omorât de căderе; dar el a îngenuncheat, spunând: „O, Doamne, Tatăl meu, vreau ca tu să-i ierți, că ei nu ştiu ce fac". În timp ce-l loveau cu pietre, unul din preoții fiilor lui Rehab, despre care profetul Ieremia depune mărturie, a strigat: „Opreşte-te! Ce faci? Cel Drept se roagă pentru tine". Dar unul din ei, care era piuar, a lovit capul celui Drept cu măciuca sa".*

Lovitura de moarte, dată de măciuca piuarului în capul lui Iacob nu este un fapt istoric, dar ne-am gândit că putea fi o tradiție, adăugată de qumranieni ca să creeze un pesher exact din Hiram Abif. În felul acesta, martiriul lui Iacob, Învățătorul Dreptății, ar fi fost văzut ca o reluare a morții arhitectului primului templu al lui Solomon (şi deci Seqenenre Tao). O lovitură în frunte l-a omorât şi pe Hiram Abif când stătea în primul templu aproape terminat şi pe Iacob în templul terminat aproape în întregime. Similitudinile sunt prea puternice ca să fie doar o coincidență.

Legătura cu templul a continuat după moarte. Mormântul lui Iacob se crede că este în Valea Kidron, care pleacă de la poarta de est a templului. Tăiați din stâncă, intrarea e şi acum marcată dramatic de o pereche de stâlpi splendizi.

Josefus a relatat că locuitorii Ierusalimului au fost puternic ofensați de moartea lui Iacob şi că ei l-au contactat în secret pe regele Agrippa, îndemnându-l să-l pedepsească pe marele preot Ananus pentru acțiunile sale rele şi nelegiuite. Evreii şi-au găsit dreptatea şi Ananus a fost destituit. Singura parte semnificativă a investigației noastre care a rămas un mister a fost sursa de nume masonice ale ucigaşilor lui Hiram Abif, numiți Jubelo, Jubela şi Jubelum.

În afară de faptul aparent fără legătură că „Jubal" înseamnă munte în arabă, n-am putut depista vreun înțeles. Totuşi, dacă privim atent moartea lui Iacob, Învățătorul Dreptății, dăm peste o analiză instructivă a profesorului Eisenman. Referindu-se la Ha-

bakkuk Pesher, găsit la Qumran, el spune:

*«Pesher, care se referă la „mânie" şi „zile de sărbătoare" în textele subliniate, discută felul în care „Preotul cel rău" l-a urmărit pe Învățătorul cel Drept ca să-l umilească sau să-l distrugă cu mânia sa, până la casa unde s-a retras (sau „la casa unde a fost descoperit"). Forma „**leval'o**" nu apare în textul subliniat, dar indică o acțiune puternică şi aşa cum este folosit într-un context aparent violent, probabil înseamnă „distruge".»*

Eisenman observă mai departe:

*«Deoarece aluzia la „cupa de mânie" a Domnului este răzbunarea divină şi răsplata pentru distrugerea Învățătorului cel Drept (aşa cum însuşi pesher alcătuieşte propoziția din partea următoare, referindu-se la distrugerea „săracilor", deoarece el însuşi a conspirat mişeleşte la distrugerea săracilor, aşa şi Dumnezeu îl condamnă la distrugere „şi" el va primi plata care a înmuiat săracii"), sensul lui „**teval/enu**", aici, şi ca o consecință, cel de „**leval'o"/leval'am**" de mai înainte, este desigur termenul pentru distrugere...»*[11]

S-ar putea oare ca aceste trei cuvinte de la pesher care se referă la omorârea lui Iacob în Manuscrisele de la Marea Moartă, „leval'o", „leval'am" şi „teval/enu", să fie originea lui Jubelo, Jubela şi Jubelum?

Comoara evreilor

Ni se pare posibil ca războiul evreiesc din 66-70 d.Hr. să fi fost provocat de tensiunile create de uciderea lui Iacob cel Drept şi am descoperit că a fost stârnit de Josefus. Deşi documentul original nu mai există, ştim despre el, pentru că părintele bisericii din secolul al II-lea, Origen, a făcut referire la observațiile lui Josefus, pentru că l-au deconcertat. Origen a scris:

[11] R. Eisenman: *Habakuk Pesher Exegesis (Habakkuk Pesher. Analiza textului)*

„Deşi nu credea în Iisus ca şi Hristos, Josefus, când a căutat adevărata cauză a căderii Ierusalimului, ar fi trebuit să spună că persecutarea lui Iisus a fost cauza ruinei sale, deoarece oamenii îl omorâseră pe profetul Mesiah. Şi totuşi, ca şi cum ar fi fost împotriva voinţei sale – şi nu suntem departe de adevăr – el spune că aşa li se cuvine evreilor ca răzbunare pentru Iacob cel Drept, care era fratele Iisus, aşa-numitul Hristos, pentru că îl omorâseră, deşi el era un om foarte drept."

Mulţi creştini astăzi nu cunosc subiectul care le este aşa de drag, dar când înţelegi că preoţia lui Iisus a durat doar un an şi a lui Iacob douăzeci de ani, pare logic că Iacob ar fi fost personajul mai cunoscut la vremea aceea. Poziţia şi influenţa lui Iacob ca frate a lui Iisus sunt redate în documentele vechi, dar ele sunt înlăturate din învăţătura catolică, aşa că laicii şi chiar clerul nu au informaţii.[12]

Războiul care a izbucnit în anul 66 d.Hr. a început cu o perioadă de patru ani de sălbăticie şi cruzime, cu fapte îngrozitoare comise de evrei împotriva romanilor, de romani împotriva evreilor şi de evrei împotriva evreilor. Ororile care au avut loc au fost uluitoare, la fel ca şi cele din revoluţiile franceză şi rusă. Josefus, istoricul evreilor, era comandantul evreu din Galileea – până când a trecut de partea adversă şi şi-a urmărit foştii săi ofiţeri cu mare pasiune.

La început, evreii au făcut un lucru bun, apărând legiunea siriană care mărşăluia împotriva Ierusalimului, dar nu au putut înfrânge puterea armatei romane.

Nasoreenii care credeau în puterea săbiei de a instaura domnia lui Dumnezeu erau numiţi zeloţi şi este sigur că ei au cucerit Ierusalimul şi templul, în noiembrie 67 d.Hr. Conduşi de Ion Gisehala, zeloţii au descoperit că mulţi preoţi ai templului şi conducători ai cetăţii vroiau să facă pace cu romanii. O astfel de gândire nu era tolerată şi oricine gândea astfel era imediat omorât. Forţele romane îi înconjuraseră total şi a devenit evident chiar şi pentru cel mai înflăcărat zelot că sfârşitul nu putea fi departe. În primăvara anului 68 d.Hr. s-a luat hotărârea să se ascundă comorile templu-

[12]Hugh Schonfield: *The Essene Odyssey (Odiseea eseniană)*

lui, pergamentele sacre, vasele şi taxele, ca să nu cadă în mâinile gentililor. Au acționat la timp, deoarece, în iunie, romanii au distrus Ierihonul şi aşezarea de la Qumran. Doi ani mai târziu, Ierusalimul a căzut în mâinile lui Titus şi zeloții au fost omorâți sau făcuți prizonieri şi, în cele din urmă, ultimul dintre evreii care ştiau secretele nasoreene a murit, când întreaga populație de la Masada s-a sinucis, decât să se predea romanilor.

Secretele au fost transmise nasoreenilor de la Moise şi au fost depozitate, aşa cum a spus profetul, într-o boltă sub fundația templului, cât mai aproape de Sfânta Sfintelor. Alte lucruri au fost ascunse în cel puțin alte cinci locuri din țară, inclusiv peşterile de sub dealurile ce înconjoară Qumran-ul. Unul din manuscrisele găsite în acele peşteri era făcute dintr-o folie de aramă, lungă de 8 picioare şi lată de un picior, care a fost rulată de la margini spre centru, ca să formeze un pergament geamăn, care a fost despărțit în mijloc ca să formeze două tuburi. Echipa care a investigat nu a putut să-l citească la început, pentru că era complet oxidat, dar a fost deschis prin tăiere în fâşii şi refăcut de o echipă de la Colegiul de Tehnologie Manchester, în 1955. John Allegro ne-a explicat bucuria pe care a simțit-o când conținutul pergamentului de aramă a devenit limpede:

„Când, cuvânt după cuvânt, devenea clar şi mesajul întregului document sesizabil, nu-mi venea să-mi cred ochilor. Într-adevăr, am refuzat cu hotărâre să cred până când mai multe fâşii au fost luate şi curățate. Totuşi, după ce o altă coloană sau două din manuscris au fost descifrate, m-am grăbit să-i trimit scrisori lui Harding, cu veştile că peşterile din Qumran au produs cea mai mare surpriză din toate – un inventar al comorii sacre de aur, de argint şi vase cu sacrificii sfinte, precum şi vase sfinte de orice fel."[13]

Interpretarea lui John Allegro a „Manuscrisului de Aramă" indica existența a cel puțin unei alte copii, depuse în templul însuşi:

[13]John Allegro: *The Dead Sea Scrolls* (*Manuscrisele de la Marea Moartă*)

„În peşteră (Shîth), învecinându-se la nord, într-o groapă ce se deschide către nord şi îngropate în gura ei: o copie a acestui document cu o explicaţie şi măsurile lor, un inventar al fiecărui lucru şi alte lucruri."

Putea fi acesta manuscrisul pe care Templierii l-au găsit mai întâi? Dacă era, ar fi putut să arate ca o hartă perfectă a comorilor. În notele sale detaliate, Allegro a continuat să arate că „Shîth" (cu înţelesul de mină sau peşteră) era chiar sub altarul templului; peştera pe care o ştiam era acoperită cu un bloc de marmură cu inel la mijloc. Listele „Manuscrisului de Aramă" includ cantităţi uriaşe de aur, argint, obiecte preţioase şi cel puţin 24 de pergamente în interiorul templului. Sunt date indicaţii pentru 61 de ascunzători diferite, următoarele sunt tipice pentru liste:

„În camera interioară a celor doi stâlpi gemeni ce susţin arcul porţii duble, cu faţa spre est, la intrare, îngropat la o adâncime de 3 coţi, ascuns acolo este un urcior, în el un pergament, sub el 42 de taleri.

În rezervorul care este la 19 coţi în faţa porţii de est, sunt vase, şi în interiorul lor 10 taleri.

În curtea din [...], nouă coţi sub colţul dinspre sud: vase de aur şi argint pentru zeciuială, bazine de stropit, cupe, vase de sacrificiu, vase de libaţiune, cu toatele, 609.

În peşteră [...] care este în MLHM, în nord: vase pentru zeciuială şi podoabe. Intrarea este sub colţul de vest.

În pasajele subterane ale gropilor, în pasajul ce dă spre sud, îngropaţi în ghips la 16 coţi: 22 de taleri.

La gura izvorului templului: vase de argint şi vase de aur pentru zeciuială şi bani, totalul fiind de 600 de taleri."[14]

Ştim că primii Cavaleri Templieri au găsit nişte pergamente în 1119 d.Hr. Acum am înţeles de ce au petrecut alţi opt ani săpând sub ruinele templului. Explicaţia pentru înălţarea rapidă a Ordinului la avere şi faimă nu a mai fost un mister!

[14]John Allegro: *The Dead of the Copper Scroll (Comoara Manuscrisului de Aramă)*

* * *

După ce evreii au pierdut războiul şi templul a fost distrus pentru ultima oară, pergamentele îngropate zăceau uitate şi învăţăturile lui Iisus şi ale nasoreenilor au fost înlocuite de creştinism, care va fi mai bine descris drept „Paulinian".

Dar faptul că teologia creştină nu reuşeşte să reflecte conţinutul învăţăturilor, care au supravieţuit celor ale lui Iisus, tinde să sugereze că dogma este o adăugire ulterioară. Aceste doctrine inventate de Pavel erau total diferite de ideile egalitar revoluţionare ale lui Iisus.[15]

Iisus a fost un revoluţionar şi un pionier al gândirii democratice. Datorită lui Pavel şi a cultului ierarhic non-evreu pe care el l-a format, învăţăturile lui Iisus au fost îngropate şi uitate. Dar noi ştiam că ele urmau să reînvie.

Acum am pus cap la cap povestea despre cum au ajuns pergamentele să fie îngropate şi am dezvoltat o ipoteză plauzibilă despre conţinutul lor posibil. Din plimbarea noastră prin istorie, ne-am ales cu un fir continuu ce ducea la uciderea lui Seqenenre Tao, de la dezvoltarea naţiunii evreieşti la înflorirea conceptelor Ma'at din cadrul comunităţii Qumran. Am descoperit instrucţiunile în *Înălţarea lui Moise* pentru ascunderea pergamentelor secrete în Sfânta Sfintelor sub templu şi am citit relatările distrugerii esenienilor şi a templului lor. Şi mai rămâne un spaţiu de peste 1.000 de ani ce urma a fi cercetat.

În acest punct, noi am hotărât să cercetăm din nou toate ritualurile masonice pe care le ştiam de la Arca Regală până la ritualurile de gradul 33. Poate datorită marii răspândiri a literaturii masonice şi a variaţiilor ritualului, vom putea descoperi indicii ulterioare care să ne ajute în căutarea noastră. Am analizat de asemenea foarte atent, într-un stadiu incipient al cercetării noastre, biserica celtică, care a avut o influenţă puternică asupra dezvoltării societăţii scoţiene la vremea aceea; am crezut că ar fi putut foarte bine influenţa Reînvierea celtică a lui Robert Bruce, care a coincis cu decăderea Templierilor.

[15]Rupert Furneaux: *The Other Side of the Story* (*Cealaltă latură a relatării)*

Această muncă trebuia de asemenea reanalizată ca să vedem dacă putem acoperi golul de 1.000 de ani din construcția poveștii noastre. Am hotărât că investigația noastră ar trebui să continue cu o privire mai atentă la ce s-a întâmplat cu vestigiile bisericii de la Ierusalim, după distrugerea romană a templului, să vedem cum – dacă în vreun fel – se leagă de biserica celtică.

CONCLUZII

Revăzând viața lui Iisus în lumina informațiilor adunate din Biblie, Manuscrisele de la Marea Moartă, Francmasoneria, secretul reconstituit al stâlpilor şi Textele Evreieşti Obscure, toate s-au dovedit a fi uimitor de fructuoase. Am descoperit că Iisus, sau Yahoshua ben Joseph după cum era cunoscut, a avut o perioadă de preoție activă numai de un an, în timpul căreia a fost deosebit de nepopular atât în Qumran, cât şi în Ierusalim, pentru că el anunțase că reprezintă ambii stâlpi.

Am confirmat că Iisus avea o elită care deținea secrete speciale, folosea expresii cum ar fi „să transforme apa în vin" ca metafore pentru evenimente obişnuite. Alte descrieri pe care acum le înțelegem includeau termeni ca „păcătoşi" şi „desfrânați", „beți" şi „prostituate", care pur şi simplu se refereau la oamenii care se amestecau cu romanii. Chiar şi rugăciunea Tatăl Nostru ar putea fi tradusă la adevăratul ei înțeles.

Am stabilit că qumranienii foloseau învierea simulată ca mijloc de admitere la cea mai înaltă treaptă a lor, inițiații fiind cunoscuți drept „vii" şi oricine altcineva fiind numit „mort". Un bun exemplu de cum foloseau adepții lui Iisus această înviere ca intrare în cercul lor restrâns este povestea lui Ananias şi Sapphira, care arată că o calitate de membru în acea elită era reversibilă. Povestea lui Lazăr a arătat şi mai mult că o persoană putea să adere, să plece şi să adere din nou, plecarea fiind descrisă ca „moarte temporară".

Rolul stâlpilor era centrul absolut al oricărei acțiuni făcute de Iisus şi când a fost arestat în Grădina Ghetsimani, el efectua o ceremonie de înviere doar la 350 de iarzi distanță de stâlpii gemeni ai templului din Ierusalim. O altă legătură directă cu Francmaso-

neria s-a găsit în imaginea „luceafărului de ziuă": „Steaua va răsări din Iacob, un sceptru care va conduce lumea".

Ipotezele noastre anterioare că erau doi Iisus Hristos au fost acum dovedite şi noi ştim acum că cel care a murit a fost Yahoshua ben Joseph – „regele evreilor" – iar fratele său Iacob, Iacob ben Joseph, era „Iisus Baraba", numit până în ziua de astăzi „Fiul Domnului".

Am descoperit lungul discurs uitat al lui Iacob după crucificare în Curtea Gentililor, care a fost modificat de creştinii de mai târziu, ca să creeze o bază pentru antisemitismul care avea să dureze timp de aproape 1.000 de ani.

Credem acum că am înţeles originea acelui concept ciudat creştin al Sfintei Treimi, care-l descrie pe Tatăl, pe Fiu şi pe Sfântul Duh ca pe trei persoane într-un Dumnezeu.

Pentru noi, această Întreită Dumnezeire a dovedit întotdeauna că creştinismul era o religie monoteistă. În plus, noi nu înţelegeam cine era Duhul Sfânt, ori era Iisus, ori era altcineva.

Creştinii păreau să evite să se gândească prea mult la conceptul de Treime, pentru că nu are înţeles. Originea Treimii este paradigma stâlpului. Dumnezeu Tatăl este cheia de boltă "shalom", fiul lui Dumnezeu este stâlpul „tsedeq" şi regele evreilor este stâlpul „mishap". Cei doi stâlpi sunt în întregime pământeni şi când arcul ceresc sau pragul este la locul lui, se realizează o armonie perfectă între Dumnezeu şi supuşii săi. Folosirea stâlpilor şi a unor descrieri ca Iisus Hristos – „Piatra de Boltă", au legături puternice cu Francmasoneria, dar la fel am găsit ecouri evidente privind originea egipteană a secretelor evreilor.

Simbolul creştin al crucii nu este deloc identic cu structura pe care a murit Iisus – în loc de aceasta, apare în forma unei hieroglife egiptene ce înseamnă „salvatorul". Însemnele unui episcop, purtate de Iacob şi purtate şi astăzi, s-au dovedit a fi o altă hieroglifă ce însemna Amen, zeul creator al Tebei.

Chiar şi numele Qumran înseamnă „arcadă peste doi stâlpi", confirmând că această imagine era centrală pentru opinia despre lume a comunităţii.

Am descoperit că începuturile bisericii creştine nu au nimic comun cu Iisus; a fost invenţia unui străin numit Saul, sau, mai târ-

ziu, Pavel. Suntem siguri că el este personajul identificat în Manuscrisele de la Marea Moartă, că era „Oratorul Minciunilor" şi că el este cel care s-a înfruntat cu Iacob ca să deturneze cultul nasoreean. Nici Pavel şi nici adepţii săi nu au reuşit să înţeleagă paradigma stâlpilor şi au sfârşit prin a raţionaliza gândirea evreiască inventând ideea deosebită şi foarte neevreiască a Sfintei Treimi. Mai important, acum ştiam că nasoreenii din Qumran credeau că sfârşitul timpului sosise, aşa că ei şi-au ascuns pergamentele cele mai secrete într-o boltă sub fundaţiile templului, cât mai aproape de Sfânta Sfintelor. În războiul care a urmat, majoritatea evreilor din jurul Ierusalimului au fost omorâţi sau au fugit şi pergamentele îngropate au stat uitate până când o rangă a Templierilor s-a rupt când le-a dezgropat.

Capitolul 13

ÎNVIEREA

Vestigiile bisericii din Ierusalim

Dezvoltarea credinței false a lui Hristos a distrus învățăturile nasoreene ale lui Iisus, dar am găsit mărturii despre existența unor supraviețuitori ai războiului evreiesc din 66-70 d.Hr, care au transmis esența mesajului lui Iisus în țări străine, inclusiv în Insulele Britanice, trecând prin Alexandria şi Egipt. O sectă numită ebionim sau ebioniți erau descendenți direcți ai bisericii lui Iacob, numele fiind acelaşi cu cel pe care îl foloseau qumranienii – ebionim, care, acum ştim, însemna „cel sărac". Această sectă credea cu fervoare în învățăturile lui Iacob cel Drept şi credea că Iisus a fost un mare învățător dar un om muritor, nu un zeu. Ei încă se mai consideră evrei şi cred că Iisus a fost Mesia după „încoronarea" sa de către Ioan. Relatările arată şi că ei îl urau pe Pavel, pe care îl vedeau ca pe inamicul adevărului. La mult timp după moartea lui Iisus şi Iacob, termenii „ebionit" şi „nasoreean" erau sinonimi şi aceste popoare erau condamnate, sub ambele nume, de biserica de la Roma, drept eretici. Totuşi, toți descendenții bisericii din Ierusalim, cu excepția părții deviante a lui Pavel, credeau că Iisus este om şi nu zeu, aşa că mult lăudatul Vatican şi urmaşii săi sunt adevărații păgâni şi „eretici".

Robert a fost crescut într-un mediu vorbitor de galeză şi a fost toată viața interesat de biserica celtă şi de mitologia strămoşilor săi. A fost educat şi ştia că creştinismul a venit prima dată în Irlanda din Alexandria prin Spania, probabil pe la 200 d.Hr şi că izolarea țării de Europa romanizată a permis apariția unui tip distinct de creştinism.

În anul 432 d.Hr., Patrick s-a dus în Irlanda şi, mai târziu, se

spune că a naufragiat pe coasta nordică la Anglesey, unde s-a adăpostit de furtună într-o peşteră pe o insulă mică, nu departe de casa lui Robert.

Legenda spune că atunci când sfântul s-a întors în siguranţă la ţărmul ţinutului său, a construit biserica Llanbadrig, ca să-i mulţumească lui Dumnezeu că a ajuns cu bine. Mai există şi o altă biserică, mai târziu dedicată lui Patrick (Sant Padrig în galeză), chiar în oraş. Potrivit versiunilor catolice ale poveştii, se presupune că el venea de la Roma, dar legenda sa nu a fost îmbrăţişată de eruditii celţi, pentru că scrierile care au rămas de la Patrick îl arată ca un adept al „ereziei ariane", adică nu credea în naşterea Fecioarei sau că Iisus ar fi fost altceva decât un muritor!

Astfel de idei erau persecutate de biserica romană, dar ei nu aveau putere în multe regate din Irlanda, Scoţia şi nordul Angliei, până la Sinodul de la Whitby din 664 d.Hr. Tradiţia lor spune că Sfântul Patrick a introdus principalul curent al creştinismului roman în ţară în secolul al V-lea d.Hr, dar sistemul cu episcopi şi dioceze teritoriale, format după sistemul administrativ al Imperiului Roman, nu exista în acea vreme. Această versiune a legendei pare a fi o încercare tipică a bisericii romane de a modifica un sfânt local existent şi de a-i schimba povestea ca să reflecte versiunea lor preferată.

Adevărul este că în timpul secolelor al V-lea şi al VI-lea, mănăstirile irlandeze au devenit mari centre de învăţătură sub auspiciile bisericii celtice, care a trimis misionari sfinţi precum Columba, Iltut şi Dubricius la hotarul celtic al Europei.

Ceea ce pentru majoritatea Europei era o „Epocă întunecată", pentru Irlanda era o perioadă de aur, când era cel mai important centru de ştiinţă al lumii creştine. Arta religioasă, cum ar fi *Ardagh Chalice*, Cartea lui Kells şi alte manuscrise cu inluminuri, a înflorit laolaltă cu realizări artistice seculare, chiar păgâne, cum ar fi Tara Brooch şi marea naraţiune irlandeză Tain Bo Cuilange. Biserica celtică s-a întins din Irlanda în Ţara Galilor, Scoţia şi nordul Angliei, şi ermiţii şi preoţii săi au construit multe biserici mici în părţile mai sălbatice din vestul Marii Britanii. Nu existau biserici construite care să servească nevoile de rugăciune ale populaţiei locale, deoarece studiile moderne geografice arată că majoritatea

acestor biserici de început nu erau în centre populate.[1]

Ele erau, ca şi Qumran, avanposturi izolate din sălbăticie, unde sfinţenia putea să-i curăţească moral şi apoi întemeietorul fiecărei mănăstiri sau biserici era considerat un sfânt.

De la începutul căutării noastre, am înţeles importanţa legăturii dintre celţi şi teologia sumericnilor şi ne-am referit la modelele împletite, îmbinate ale celţilor, care dovedesc o relaţie strânsă cu arta din Orientul Mijlociu. După cum am spus mai devreme, originea acestor europeni nordici este acum stabilită fără urmă de îndoială, după cum arată analiza ADN-ului unor celţi contemporani din comunităţi îndepărtate, cum ar fi aceea unde Robert preferă să trăiască, şi arată o potrivire perfectă cu a unor grupuri tribale din Africa de Nord. Există totuşi un nucleu al gândirii celtice care are o afinitate naturală cu iudaismul şi deci cu creştinismul lui Iacob care s-a dezvoltat în ţinutul Sumerului şi are similitudini puternice cu religia sumeriană a tradiţiei celtice. Când i s-a spus povestea lui Iisus, un rege celt a acceptat-o imediat, spunând că "creştinismul a fost cu ei de 1.000 de ani".[2]

Noua religie a fuzionat cu unele vechi credinţe druide şi a cuprins Irlanda, Scoţia, Ţara Galilor, nordul şi sud-vestul Angliei. Biserica celtă era mult diferită de tipul de creştinism roman care a cuprins restul Europei. Nu credea în:

Naşterea Fecioarei;

Divinitatea lui Iisus;
Că Noul Testament l-a înlocuit pe cel vechi;
Că Păcatul Originar era inevitabil, dar că putea fi redus prin puterea voinţei individului şi faptele sale bune.

Respecta:

[1] E. G. Bowen: *Settlements of the Celtic Saints in Wales (Aşezăminte din Ţara Galilor ale sfinţilor celţi)*
[2] C. Matthews: *The Elements of the Celtic Tradition (Elemente ale tradiţiei celtice)*

Tunsoarea druidă (partea de sus a capului era rasă);
Datarea Paştelui bazată pe luna plină şi pe calendarul evreiesc.

În cele din urmă, după o dezbatere de 50 de ani, biserica romană a absorbit oficial biserica celtică la Sinodul de la Whitby, ţinut în anul 664 d.Hr, dar curentul subteran al gândirii nasoreene a continuat să existe sub suprafaţă catolică care, credem noi, va asigura mai târziu, leagănul învăţăturilor renăscute ale lui Iisus.

În timp ce existau motive puternice ca să credem că creştinismul celtic era legat de adevărata biserică (alias mişcarea nasoreană), el nu putea explica puritatea şi detaliile conţinute în ritualurile Francmasoneriei. În acest punct am început să simţim pentru prima dată că ne-am împotmolit. Apatia nu a durat mai mult de o zi sau două, deoarece Robert a reuşit să găsească o cărticică revelatoare în timp ce vizita o altă Lojă. Verde şi simplă, nu avea mai mult de 4 inci pe 2, dar pentru noi valora aur şi chiar mai mult. Era trecut de miezul nopţii când Chris a fost trezit de sonerie, urmată de o lovitură în uşă. Enervarea i-a trecut când a citit cuprinsul cărţii despre Francmasoneria Arcei Regale. Această ediţie particulară a fost tipărită la Londra, în 1915, şi deci era anterioară schimbărilor făcute în Ritualul Arcei Regale Sfinte, datorită presiunii exercitate asupra Marii Loje de surse exterioare Masoneriei. Aici exista ritualul original înregistrat înaintea tuturor schimbărilor recente şi inovaţiilor realizate de oameni care nu au înţeles importanţa tradiţiei pe care au schimbat-o atât de repede. În paginile acestei cărţi nu era nimic altceva decât povestea completă şi nemodificată a descoperirii manuscriselor din templu.

Ne spune cum candidatul pentru acest grad este mai întâi testat cu întrebările pentru primele trei trepte, înainte de a fi admis în camera Lojei. Camera în care intră este foarte diferită de Loja pe care el o ştia din diferitele trepte masonice. Şi cei care oficiază nu sunt Maestrul de Rugăciuni şi cei doi paznici, ci „Cei trei Principali". Ei formează ceea ce se numeşte un Sanhedrin, numele evreiesc pentru consiliul celui de-al doilea templu, reprezentând triada puternică a Preotului, Regelui şi Profetului. Ei pretind că sunt numiţi după cei trei principali, care sunt cunoscuţi de către ordin că au deţinut ce se numeşte Loja Trei, sau Loja Mare şi Regală, în

templul al doilea după întoarcerea din captivitate din Babilon. Citind mai departe, am descoperit că această triadă era formată din Haggai Profetul, Jeshua, fiul lui Josedech, marele preot şi moştenitorul tradiţiilor lui Aaron şi ale leviţilor, şi Zerrubbabel, regele din dinastia lui David.

Cele două loje anterioare erau numite: Prima Lojă sau cea Sfântă, care a fost deschisă de Moise, Aholiab şi Bezabel la picioarele Muntelui Horeb; şi a doua, sau Loja Sfântă ţinută de Solomon, regele Israelului, Hiram, regele din Tyr şi Hiram Abif, în mijlocul Muntelui Moriah. Pe când citeam cuvintele gradului de treaptă Arcă Regală, eram din ce în ce mai miraţi. Dacă am fi ştiut despre acest ordin mai înainte, suntem siguri că l-am fi considerat inutil şi romantic; dar în lumina muncii noastre de a găsi date, îl puteam lua foarte în serios.

Maestrul mason care doreşte să fie „ridicat până la Ordinul Suprem al Arcei Regale Sfinte", trebuie să facă dovada răspunzând la întrebările de test ale treptei a treia, înainte să i se strângă mâna şi să i se dea parola (al cărei înţeles este „poporul meu a obţinut milă") ca să fie lăsat să intre. Candidatul poartă şorţul Maestrului său mason şi este legat la ochi, având o bucată de frânghie în jurul taliei. Înainte ca unui candidat să i se permită să intre în camera Lojei (în această treaptă numită Capelă), piedestalul care este descris mai târziu în cadrul ceremoniei este acoperit. Candidatul este întrebat despre motivele care îl fac să intre în Capelă şi apoi i se cere să îngenuncheze în timp ce se spune o rugăciune prin care este invocat Cel Atotputernic şi Tatăl etern al universului să binecuvânteze ceremonia şi să susţină candidatul în timpul înălţării sale. Primul Principal verifică dacă acest candidat crede în adevăr şi în Dumnezeu, înainte să-i ceară candidatului să avanseze şapte paşi înspre piedestalul acoperit cu văl, ceea ce mimează acţiunile unui preot evreu al lui Yahve, care se apropie de Sfânta Sfintelor din primul Templu. Când acest lucru este terminat, candidatului i se spune că a ajuns acum la coroana unei camere boltite, în care trebuie să coboare. Ca să facă acest lucru, este necesar să ia o cheie; este apoi aşezat în genunchi, în timp ce se citesc cu voce tare Proverbele 2:1-9 şi 3:13-20. Candidatului i se spune apoi că trebuie să caute în întuneric, să vadă dacă a fost ceva ascuns acolo. I se dă în

mână un pergament şi este întrebat ce este pe pergament, dar trebuie să răspundă că nu poate spune fără lumină.

Era de necrezut! Chiar peste aşteptările noastre cele mai optimiste. O descriere clară, nu numai a săpării în camerele îngropate ale templului, dar o descriere detaliată a găsirii unui pergament; nu o comoară, nu un obiect, ci, aşa cum am mai zis, un pergament.

Citind mai departe, am descoperit că urmează „coborârea" candidatului în subteran şi i se citeşte Haggai 2:1-9. Acesta este un pasaj despre reconstrucţia templului şi, ca atare, este chiar esenţa comunităţii Qumran. Ultimul verset spune:

„Faima acestei a doua case va fi mai mare decât a primei, spune Domnul, şi în acest loc va fi pace (shalom), spune Domnul."

În acest stadiu, candidatul este obligat să îşi pecetluiască obligaţia jurând pe Biblie, atingând-o cu buzele de patru ori. I se ia legătura de la ochi şi candidatul este apoi pus să citească conţinutul pergamentului pe care l-a găsit în camera boltită. Candidatul citeşte apoi Geneza 1:1-3, după care Primul Principal spune:

„Acestea sunt primele cuvinte ale Volumului Sacru, care conţine comorile testamentului lui Dumnezeu. Să ne rugăm şi să-i preamărim Numele lui Sfânt, pentru ştiinţa despre El însuşi pe care ne-a dat-o nouă şi să urmărim după aceea lumina care străluceşte în jurul nostru."

Ceremonia continuă cu un ritual care spune povestea despre cum a ajuns pergamentul să fie găsit. Candidatul părăseşte Capela şi este primit din nou, îmbrăcat ca un mason de Arcă Regală; el este însoţit de alţi doi tovarăşi şi cei trei sunt numiţi „Cei trei călători care au ajuns", cunoscuţi drept cei trei Maeştrii Masoni ai Babilonului: Shadrack, Meshech şi Abednego. Intrând, ei iau parte la o ceremonie cunoscută drept Trecerea Vălurilor, care reprezintă pe un preot al templului, care se apropie de Sfânta Sfintelor din Templul lui Solomon.

După ce se sfârşeşte acest ritual, ei se prezintă singuri în faţa Primului Principal, descriindu-se ca fiind cei trei copii din captivi-

tate, care au auzit că el este pe cale să reconstruiască templul la Ierusalim şi cer permisiunea să ajute la treabă. Primul Principal îi întreabă despre presupusa lor origine, la care ei răspund că sunt din Babilon şi pretind că sunt nobili, descinşi dintr-o rasă de patriarhi şi regi care au fost conduşi în captivitate de Nebuzaradan, căpitanul gărzii lui Nabucodonosor, până când au fost eliberaţi de regele Cyrus din Persia. Cyrus a apărat pe babilonieni şi apoi a dat o proclamaţie:

„Domnul Dumnezeu al cerurilor mi-a dat mie toate regatele de pe pământ; şi m-a pus să-I construiesc o casă la Ierusalim, care era în Iudeea. Cine este printre voi dintre toţi oamenii Săi? Dumnezeul lui să fie cu el şi să meargă la Ierusalim care este în Iudeea şi să construiască o casă a Domnului Dumnezeu al Israelului (El care este zeu), care este în Ierusalim."

Călătorii care ajung explică că, de îndată ce au auzit aceasta, s-a întors la Ierusalim ca să-şi ofere serviciile. Zerubbabel i-a felicitat apoi pentru viţa lor nobilă şi i-a făcut fraţi ai tribului său înainte de a se întreba cum doresc să fie angajaţi. Cei trei răspund că ei vor fi bucuroşi să fie angajaţi în orice mod i-ar plăcea lui Zerubbabel să-i numească. Aceasta constituie o indicaţie sigură că ei trebuie să fie calificaţi pentru slujbe importante. Zerubbabel le spune că doar slujbele de jos au mai rămas necompletate şi că ei vor trebui să pregătească fundaţia celui mai sfânt loc; în acest scop, li se vor da uneltele necesare. Sunt de asemenea avertizaţi că dacă, distrugând ruinele, vor face vreo descoperire importantă, nu o vor comunica nimănui decât celor trei principali ce sunt în Consiliu. Ei se retrag din nou din Capelă.

În următoarea parte a ceremoniei, cei trei masoni din Babilon vor cere din nou să fie admişi în Capelă, aducând cu ei veştile unei descoperiri importante şi cer permisiunea să-i spună augustului Sanhedrin. De îndată ce sunt admişi, Primul Principal le cere să relateze povestea, care este următoarea:

„Azi dimineaţă devreme, apucându-ne de treburi, am descoperit o pereche de stâlpi simetrici, de o frumuseţe extraordinară;

continuându-ne munca, am descoperit şase alte perechi de o frumuseţe egală, care păreau a fi rămăşiţele galeriei subterane ce duce în locul cel mai sfânt; îndepărtând resturile, am dat de ceva care părea a fi piatră tare, dar, lovind-o în mod accidental cu ranga, a scos un sunet ca de gol. Am dat la o parte pământul şi am găsit în loc de stâncă, o serie de pietre în formă de arcadă şi fiind conştienţi că arhitectul construcţiei anterioare nu a proiectat nimic fără scop, ne-am hotărât să o examinăm, aşa că am dat la o parte două dintre pietre, descoperind o boltă la o mărime considerabilă şi imediat ne-am gândit cine urmează să coboare.

Sorţii au hotărât că eu; ca să nu mi se pună în pericol sănătatea de la vaporii toxici sau din alte cauze, tovarăşii mei mi-au legat o frânghie de siguranţă în jurul corpului şi am fost coborât în subteran. Ajungând jos, am dat semnalul stabilit şi tovarăşii mei au desfăşurat frânghia, ceea ce mi-a permis să traversez bolta. Am descoperit apoi ceva sub forma unui piedestal şi am pipăit semne sau litere pe el, dar, pentru că nu aveam lumină, nu am putut să-mi dau seama ce sunt. Am găsit şi acest pergament, dar din aceeaşi cauză nu am putut citi conţinutul. Am mai dat un semnal şi am fost scos afară din boltă, cu pergament cu tot. Am descoperit apoi după prima propoziţie că el conţinea Legea cea mai Sfântă, care a fost dată de Dumnezeul nostru la poalele Muntelui Sinai.

Această comoară preţioasă ne-a stimulat să căutăm mai departe. Am dat la o parte o altă piatră şi din nou am coborât în camera boltită. În acest timp, soarele era sus pe cer, în cel mai înalt punct, şi strălucea în toată splendoarea; îşi îndrepta razele spre deschizătură, ceea ce mi-a permis să disting acele obiecte de mai înainte. În centrul bolţii, am văzut piedestalul de marmură curată, gravat cu anumite caractere mistice şi un văl ce acoperea partea de sus a altarului. Apropiindu-ne cu teamă, am ridicat vălul şi am văzut ceea ce am presupus cu umilinţă că trebuia să fie, Cuvântul Sacru, însuşi. Am pus la loc vălul pe piedestalul sacru şi am fost din nou ridicat în camera boltită. Am închis intrarea şi ne-am grăbit, ca să raportăm excelenţelor lor descoperirile pe care le-am făcut."

Momentul precis al descoperirii era ora 12 ziua, ora când Seqenenre era pe la sfârşitul rugăciunilor către zeul Amen-Re şi soarele era la meridian, ceea ce se spune mereu că este simbolic fără îndoială, dar ce simbolism plin de mister.

Zerubbabel a întrebat apoi pe călător să-i spună ce cuvânt găsise şi a primit această replică fascinată:

„Vă rugăm să ne scuzaţi, dar am auzit cu urechile noastre şi strămoşii noştri au mărturisit că pe vremea lor şi mai înainte de ei, nimănui, în afară de Marele Preot, nu-i era îngăduit să pronunţe numele Adevăratului şi celui Mai Înalt Zeu în viaţă, şi nici el nu o făcea decât o dată pe an, când intra singur în Sfânta Sfintelor şi stătea în faţa arcadei adunării şi aducea jertfe pentru păcatele lui Israel."

Mai târziu, în cadrul ceremoniei, candidatului i se dă o explicaţie a acestui cuvânt care a fost găsit pe piedestal. I se spune că:

«Este un cuvânt compus şi combinaţiile sale formează cuvântul Jah-Bul-On. Jah, prima parte, este numele chaldeen (sumerian) al lui Dumnezeu şi semnifică esenţa sa şi maiestatea sa de necuprins; este de asemenea un cuvânt evreiesc, ce înseamnă „Eu sunt" şi „voi fi" exprimând prezentul şi viitorul şi existenţa eternă al Celui mai Înalt. Bul este un cuvânt assyrian, însemnând Domnul sau Cel Puternic; este el însuşi un cuvânt compus, Bul însemnând Cerul Înalt, deci acest cuvânt înseamnă Domnul din ceruri sau Cel de Sus. „On" este un cuvânt egiptean, ce semnifică Tatăl tuturor şi este şi un cuvânt evreiesc ce implică putere sau tărie şi exprimă omniprezenţa Tatălui tuturor.

Toate semnificaţiile acestor cuvinte pot şi, deci, sunt astfel strânse: „Eu sunt şi voi fi", „Domn în Ceruri", „Tatăl tuturor".»

După ce am petrecut ore studiind conţinutul acestei cărţi revelatoare, ne-am despărţit, curând după zori, şi Chris a petrecut cea mai mare parte a următoarei dimineţi gândindu-se la ce găsisem. Blocajul nostru se terminase. Oare această poveste a Arcei Regale

îşi avea originea la Templieri? Nu am găsit nici o altă explicaţie şi totuşi, am simţit nevoia să ne controlăm entuziasmul.

Chris a găsit explicaţia cuvântului Jah-Bul-On, o construcţie foarte interesantă, dar a simţit că nu era chiar complet explicată de francmasonii Arcei Regale. Prima parte, „Jah", este cuvântul evreiesc pentru zeul lor, probabil legat de sumerieni. Poate fi văzut în această formă sub numele profetului Ilie (Elijah) care este de fapt Eli-Jah, însemnând „Yahve este zeul meu" (El fiind cuvântul vechi pentru zeu.) A doua parte este fonetic aproape corect, dar va fi scris întotdeauna „Baal", marele zeu canaanit al cărui nume înseamnă într-adevăr „Dumnezeu de Sus". Cuvântul egiptean pentru tată era „it", nu aşa cum se pretinde aici „on", dar „on" era numele iniţial al lui Heliopolis, oraşul zeului Soare, Re, unde el a luat fiinţă din nimic, înainte de a fi creat primul pământ acolo. Din acest punct de vedere, mi s-a părut posibil să accept că definiţia stă în picioare. A fost de asemenea instructiv de notat că grecii îl identificau pe Baal cu zeul lor soare, Helios, şi cu oraşul său Heliopolis.

Totuşi, definiţia finală a acestor cuvinte traduse ca „Eu sunt şi voi fi", „Domn în ceruri", „Tatăl tuturor", părea complet fără de sens. Presimţeam că „Jah-Baal-On" era pur şi simplu numele celor trei mari zei, ai evreilor, canaaniţilor şi egiptenilor, cunoscuţi drept „Cei mai înalţi".

Dacă acest lucru era într-adevăr sculptat în piatra găsită în centrul templului din Ierusalim, creatorii săi au unit în mod deliberat cele trei forme ale lui Dumnezeu într-o zeitate finală.

Desigur, ideea unui singur şi aceluiaşi Dumnezeu sub multe nume nu este nouă – ea este centrul credinţei Francmasoneriei!

Noi înţelesuri au devenit clare, dar am fost frapaţi de faptul că Francmasoneria Arcei Regale, explicând atât de încurcat propriul său ritual, arăta că nu francmasonii au iniţiat povestea şi că ea li s-a transmis fără ca înţelesul iniţial să fie clar explicat.

Întreaga naraţiune este spusă ca şi cum cei care conduceau săpăturile erau evreii din Babilon, săpând în ruinele primului Templu, dar noi credem că de fapt descrie descoperirile Cavalerilor Templieri pe locul ultimului templu. Se poate referi doar la ruinele Templului lui Irod, pentru că tipul de arcadă (arcă) descrisă în ceremonie este un aranjament de pietre susţinute unele de altele, ca

să formeze o construcție curbă care suportă întreaga greutate, modalitate de construcție care era necunoscută în timpul lui Zerubbabel. Arcada curbată folosește forma triunghiulară, cu pietre precis tăiate ce nu necesită mortar aproape deloc și, deoarece acest tip de arcadă cu trei pietre de boltă joacă un rol principal în ceremonia Arcei Regale, este sigur că locul poveștii jucate în ritual este Templul lui Irod, care a fost construit folosind principii de inginerie romană.

Credem acum că această legendă masonică ar fi putut păstra vie povestea despre felul în care primii Templieri, conduși de Hugues de Payen, au găsit pergamentele care au dus la crearea Ordinului. Partea cea mai semnificativă a acestei povești este că pentru a ajunge la camera ascunsă, masonii vizitatori „foarte pricepuți" au înlăturat pietrele de boltă ale arcadei și au stat sub ea fără ca să sprijine restul arcadei. Erau foarte preocupați de posibilitatea de a fi sufocați de vaporii nocivi în spațiul restrâns, astfel că s-au prins de o sfoară de salvare, dar nu s-au gândit cât îi dăunează acoperișului acestei clădiri. Acestea nu erau acțiuni ale zidarilor, ca să nu mai vorbim de „constructori arhitecți pricepuți", dar este destul de plauzibilă povestea acțiunii unor jefuitori de comori ce căutau sub arcade subterane pe sub ruinele Templului lui Irod.

Când am dat întâia oară peste istoria Cavalerilor Templieri, am aflat că există dovada unor săpături templiere și am hotărât să încercăm să găsim și alte detalii. Am descoperit recent că un duplicat al pergamentului de aramă qumranian a fost depozitat în „Shîth" (sau peșteră) chiar sub altarul templului – peștera care a fost acoperită cu un bloc de marmură cu inel în mijloc. Aceasta era oare piatra pe care Templierii au ridicat-o și au coborât-o în subteran?

Templierii au fost probabil primii oameni care au săpat sub templul din Ierusalim, dar ei nu au fost ultimii. Am menționat mai devreme că, în 1894, un grup de ofițeri ai Armatei Britanice, cu un buget de doar 500 de lire, au pornit să traseze, să schițeze arcadele de sub ruinele Templului lui Irod. Echipa de ingineri regali, condusă de locotenentul Charles Wilson, a efectuat lucrări excelente în condiții grele și ei au putut confirma că trecerile și camerele pe care le-au găsit erau boltite cu arce cu pietre de boltă. Ei au mai con-

firmat că nu au fost primii vizitatori prin galeriile subterane când au găsit obiecte templiere aruncate cu vreo 740 de ani mai înainte. Ele constau dintr-o parte de sabie, un pinten, o parte de suliță sau lance și o mică cruce templieră și ele se află în grija lui Robert Brydon, arhivistul templier al Scoției. Ritualul Arcei Regale și descoperirile grupului Wilson ne-au făcut să fim 99% siguri că ipotezele noastre privindu-i pe Templieri erau corecte. Apoi, am mai avut un mare noroc în ceea ce priveşte cel din urmă procent, pentru a transforma ipoteza în certitudine.

Cu câțiva ani mai înainte, când am dezvoltat prima dată teoria că acești Cavaleri Templieri au găsit ceva sub ruinele Templului, ne-am întors privirile cu 1.000 de ani în urmă. Ce putuse fi pus acolo, ca să poată ei găsi? Acum am reconstruit un trecut de câteva milenii și ce ne lipsea era dovada reală că cei nouă cavaleri conduşi de Hugues de Payen au găsit pergamentele. Dovada lipsă a căzut de pe un raft de cărți chiar în poala lui Chris.

Pergamentele „Ierusalimului Ceresc"

Chris frunzărea prin nenumăratele cărți din biroul său, căutând o mică referire tehnică, când i-a atras atenția o ilustrată. Era ceva bine cunoscut, ceva ce l-a înfiorat. Titlul ei era „Ierusalimul Ceresc aproximativ 1200 d.Hr" şi se spunea că se găseşte în Biblioteca Univesității Gent. Cu cât se uita mai mult la ilustrată, cu atât înțelegea mai mult. Arăta o viziune a Ierusalimului reconstruit, doar că aceasta nu era impresia artistului. Era o diagramă simbolică desenată, ca să dea de înțeles acelora care ştiau la ce se uitau.

Oraşul stilizat arăta 12 turnuri: un turn principal ceresc, două turnuri majore ridicându-se din stâlpii centrali, trei turnuri mai mici cu proprii lor stâlpi şi şase turnuri de fundal.

Turnurile care se ridicau direct din cei doi stâlpi principali susțineau un arc curbat şi turnul ceresc central. Ambii sunt identificați cu Iacob. Aceasta era o descoperire extraordinară, pentru că ea confirma ideea noastră anterioară că Iacob a devenit şi stâlpul mishpat şi tsedeq după moartea lui Iisus. Deoarece ambii stâlpi, regesc şi preoțesc, se combinau, Iacob a adoptat rolul dublu de Mesia, pe care inițial îl crease fratele său.

Oricât era de importantă această confirmare a poziției lui Iacob, nu aceasta i-a atras prima dată atenția lui Chris: cele trei motive importante în întregul desen erau de neconfundat – trei pătrate masonice şi sfere!

Chris avea nevoie să ştie mai mult despre originea acestui manuscris fantastic şi l-a contactat rapid pe Dr. Martine De Reu, custodele manuscriselor şi cărților rare de la biblioteca universității, care a făcut fundalul ilustrațiilor, şi era sigur că ne uitam la o copie a unuia din pergamentele îngropate de biserica lui Iacob şi găsite de Templieri.

Informațiile date de dr. Martine De Reu erau extraordinare şi se refereau chiar la povestea noastră. Nu este cunoscută întreaga poveste a manuscrisului, dar cercetarea noastră completează spațiile necunoscute. Puteam acum să facem cunoscută cercetarea noastră, adăugând povestea Pergamentului Ierusalimului Ceresc:

În jurul lui 1119 d.Hr, Hugues de Payen şi micul său grup de arheologi primitivi au deschis o boltă de sub fundația Templului lui Irod şi au descoperit pergamentele secrete ale comunității Qumran, care erau ori în greceşte, ori în aramaică, sau o combinație a celor două. Chiar dacă ar fi fost scrise în limba franceză nu ar fi fost absolut nici o diferență, pentru că acești cavaleri erau complet analfabeți, dar erau departe de a fi proşti. Ei ştiau că au găsit ceva de o mare semnificație, care era probabil sfânt, aşa că au hotărât să le traducă. Cei nouă cavaleri au stat şi s-au gândit cine ar fi fost capabil să înțeleagă această scriere ciudată şi mai ales în cine ar fi putut ei avea încredere să nu se amestece în treaba lor sau să fie indiscret.

Omul care a venit cu soluția a fost Geoffrey de St. Omer, al doilea ca funcție după Hugues de Payen. Geoffrey ştia de un preot vârstnic cu numele de Lambert, duhovnic la Capela Fecioarei din St. Omer, care era cel mai înțelept şi mai învățat om şi care petrecuse mulți ani completând o enciclopedie a cunoaşterii umane. Geoffrey de St. Omer a pornit cu o selecție de pergamente înapoi spre oraşul natal. Aşa cum se aşteptase, Lambert a înțeles mult din ce a citit.

Bătrânul era bucuros să vadă asemenea documente fabuloase în ultimii ani ai vieții sale. El a murit în 1121, fără să-şi fi terminat

enciclopedia.[3] Astăzi, una din lucrările cele mai celebre ale lui Lambert din St. Omer este copia unui desen care arată Ierusalimul ceresc. Se vede cum cei doi stâlpi principali ai Ierusalimului ceresc sunt amândoi numiți „Iacob" şi arată că întemeietorul era Ioan Botezătorul.

Nu există nici o menţiune despre Iisus în aşa-numitul document creştin. Nu este o imagine obişnuită şi noi credem că a putut veni dintr-un singur loc, bolțile Templului lui Irod. Simbolismul lor este masonic şi confirmă că Iacob era cei doi stâlpi ai nasoreenilor!

Copia lui Lambert a fost evident făcută în grabă, ca şi cum i s-a dat o foarte scurtă perioadă de timp de lucru. Ni-l putem imagina pe Lambert, cerându-i lui Geoffrey permisiunea să copieze pergamentul în schimbul traducerii şi explicării conținutului său, dar Templierul se grăbea să se întoarcă în Ţara Sfântă. Semnele de peniță arată viteza neobişnuită şi s-au strecurat erori clare de iscusință în executarea desenului, ce arată viteza cu care copistul a fost obligat să lucreze. Documentul datează cu peste 500 de ani înainte ca simbolul pătratului masonic şi al sferelor să fie oficial folosit şi, totuşi, trăsătura dominantă a imaginilor este dată de aceste figuri. Nu este vreo greşeală, deoarece „pătratele" nu au nici un motiv să se găsească în desen. Aceasta ne spune că acest simbol al Francmasoneriei a fost folosit de biserica din Ierusalim.

În copia lui Lambert, el a scris numele a 12 stâlpi ai cetății mistice în latină şi-l putem vedea pe Iacob pe ambii stâlpi şi Zion (Israel) pe arcul pe care-l susțin aceşti stâlpi. Noi credem că această dublă folosire a lui Iacob fixează creația originalului la 19 ani între crucificarea lui Iisus şi lovirea cu pietre a lui Iacob.

Ilustrația arată trei pătrate uriaşe puse în balcoane cu sfere care le însoțesc chiar deasupra vârfului fiecărui turn. Acest trio stă sub stâlpii gemeni ai lui Iacob, indicând poziția lor subordonată. Aceştia sunt numiți şi deşi nu-l putem înțelege pe cel din stânga, cel din dreapta este identificat drept Andrei şi cel din centru drept Petru. Din nefericire pentru biserica catolică şi pretenția lor la a fi descendenții direcți ai autorității lui Iisus prin Petru, acest pergament confirmă clar că Iacob era liderul bisericii din Ierusalim şi că Pe-

[3]Corespondență particulară cu bibliotecarul Universității Gent.

tru era o persoană conducătoare, dar evident de rangul doi.

Alinierea celor trei turnuri, fiecare cu pătratul şi sferele sale, este total în concordanţă cu Francmasoneria modernă, prin faptul că are trei figuri cheie în Loja Francmasonică – Maestrul de Rugăciuni şi cei doi Paznici ai săi – care reprezintă soarele (Re) şi luna (Thot) şi Maestrul Lojei.

Există un ultim indiciu că pergamentele au fost găsite de templieri la templul din Ierusalim, care provine din ritualul masonic însuşi, când subiectul secretelor pierdute ale Francmasoneriei este discutat între Maestrul de Rugăciuni şi cei doi Paznici ai săi:

„Frate Paznic Tânăr, de ce să părăseşti estul ca să mergi spre vest?
În căutarea a ceea ce s-a pierdut, Maestre al Rugăciunii.
Frate Paznic Vârstnic, ce s-a pierdut?
Secretele originale ale Maestrului Mason, Maestre al Rugăciunii.
Frate Paznic Tânăr, cum s-au pierdut?
Prin moartea prematură a Marelui nostru Maestru, Hiram Abif, Maestre al Rugăciunii.
Frate Paznic Vârstnic, cum speri să-i găseşti?
Cu ajutorul centrului.
Frate Paznic Tânăr, ce este un centru?
Acel punct dintr-un cerc aflat la egală distanţă de circumferinţa arcului."

Aceste cuvinte sunt lipsite de sens pentru majoritatea francmasonilor ce le spun din timp în timp, dar pentru noi, ele relevă acum totul. În vremea cruciadelor, fiecare cartograf creştin făcea hărţi care puneau Ierusalimul în centrul lumii. Templul era în centrul oraşului vechi, în centrul Templului era Sfânta Sfintelor. Cei doi stâlpi din desenul lui Lambert sunt de asemenea în centrul noului Ierusalim, locul exact unde s-au găsit secretele lui Iisus şi ale lui Moise. Pentru Templieri era cu siguranţă cel mai central punct de pe Pământ. Învăţam repede lucrurile noi şi ne obişnuisem să reluăm materialul anterior original, ca să vedem dacă nu găsim alte idei noi. Pe această bază am recitit unele din traducerile Manuscriselor de la Marea Moartă, făcute de Robert Eisenman, şi am des-

coperit că denumirile de „Ierusalim Ceresc" sau „Noul Ierusalim" a fost descoperit în pergamentele aduse la lumină din cinci peşteri diferite din Qumran. Toate bazate pe viziunile lui Ezechiel, în care noul oraş este descris în detaliu cu 1.500 de turnuri, fiecare înalt de 100 de picioare.

Ca toate gradele masonice, gradul de Arcă Regală are ce se numeşte „plan de situaţie", care este o compilaţie vizuală a subiectului principal al Ordinului. Se poate vedea imediat că totul este despre excavarea templului. În fundal vedem Ierusalimul şi ruinele templului şi în faţă intrarea săpată spre bolta subterană. În interiorul panoului central sunt şapte trepte care se ridică la o podea lucrată în mozaic pe care se găsesc unelte de săpat şi de construit, un pătrat, cercuri şi un pergament. În jurul laturii acestui panou sunt însemnele celor 12 triburi din Israel şi, în sus, cele patru steaguri principale ale lui Israel (un leu şi crucea regală), Reuben (un om), Efraim (un taur) şi Dan (un vultur).

O dată cu descoperirea pergamentului Ierusalimului Ceresc şi a poveştii legată de gradul de Arcă Regală, eram acum siguri că Templierii au găsit secretele Ordinului lor înscrise în pergamentele îngropate de nasoreeni şi că ei făceau ceremonii de iniţiere bazate pe înviere, care erau făcute şi de Iisus.

Influenţa pergamentelor nasoreene

Cei nouă cavaleri care au descoperit pergamentele nasoreene au găsit mai mult decât au visat vreodată, dar era o comoară pe care nu o puteau împărtăşi cu toată lumea. Descoperirea a avut un impact imediat asupra ţării lor natale, Franţa. I-au trebuit mai multe decade Ordinului întemeiat de Hugues de Payen şi tovarăşii săi în anul 1118 d.Hr. ca să devină una din cele mai puternice forţe ale creştinătăţii. În decursul a 50 de ani, totuşi, ceva extraordinar s-a întâmplat în Franţa. Într-un singur secol începând de la 1170, nu mai puţin de 80 de catedrale şi aproape 500 de abaţii s-au construit numai în Franţa, implicând mai multă zidărie şi construcţie decât în vechiul Egipt.[4]

[4]C.Frayling: *Strange Landscape (Peisaj ciudat)*

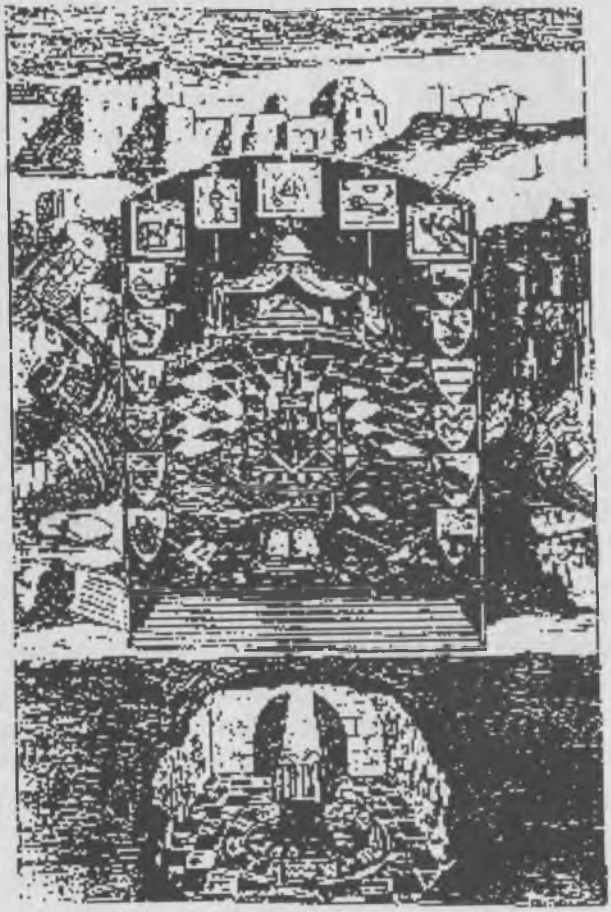

Podeaua de trasare a Sfintei Arce Regale de treaptă a Francmasoneriei ilustrează săparea Templului lui Irod.

Aceste clădiri au fost construite după un plan nou, uimitor, la o scară nemaivăzută până atunci. Un exemplu clasic al acestor super-clădiri este Catedrala de la Chartres, care se înalță spre cer într-o compoziție de stâlpi ornați și sticlă. Zidarii acestei clădiri și ale altora din toată țara au fost conduși de Cavalerii Templieri, a căror misiune era enunțată drept „reconstruirea Ierusalimului" într-un nou stil arhitectural glorios, cu stâlpi, turnuri și turle până la cer.

Înainte nu găseam nici o explicație privind motivul brusc al Templierilor de a se crede constructorii fără de pereche ai Ierusalimului Ceresc în țara lor natală, dar acum totul avea sens. Instrucțiunile pe care cei nouă cavaleri le-au descoperit în bolțile templului din Ierusalim au fost lăsate de nasoreeni chiar când misiunea lor de a clădi cerul pe Pământ a dat greș. Iacob și adepții săi au murit fără să aducă Împărăția Cerurilor pe care Iisus le-o promisese adepților săi, dar au lăsat un mesaj clar în urma lor. Pergamentele nasoreene nu puteau fi găsite de alți oameni mai potriviți. Templierii au luat secretele masonice speculative, inspirate de vechiul Ma'at ale lui Iisus și Iacob, pentru propriile lor scopuri de inițiere, și au început să ofere lumii un nou nivel suprem de zidărie operativă. Învierea era în plin avânt!

De la descoperirea pergamentului Ierusalimului Ceresc și a altora acum pierdute, noi știam acum că templierii au devenit maeștrii construcției speculative și a celei operative.

Aveam nevoie acum să cercetăm destrămarea templierilor și să înțelegem cum o rămășiță a Ordinului s-a transformat în ceva ce a devenit Francmasoneria modernă.

CONCLUZII

Analizând biserica celtică, am descoperit că ea este foarte diferită de tipul roman de creștinism, prin aceea că respinge doctrina nașterii fecioarei și divinitatea lui Iisus. În timp ce biserica celtică a fost absorbită cu forța de biserica romană la mijlocul secolului al VII-lea, noi credem că o mare parte din vechea gândire a supraviețuit ca un subcurent ce făcea ca Scoția să devină foarte receptivă

la gândirea nasoreeană când Templierii au ajuns în sfârşit aici.

Descoperirea ritualului original al gradului de Arcă Regală al Francmasoneriei era o realizare majoră, deoarece oferea povestea completă a dezgropării pergamentelor. O problemă pe care mai trebuia să o rezolvăm era de ce descria evenimentele ca şi cum se petreceau pe locul Templului lui Zerubbabel şi nu al lui Irod. Eram siguri că el se referea la descoperirea făcută de Cavalerii Templieri la începutul secolului al XII-lea, deoarece cheile de boltă şi arcele boltite fuseseră inventate până în perioada romană.

Imaginea folosită pentru gradul Arcei Regale, „planul de situaţie", ne arată în detaliu săparea templului şi planul bolţii de sub mozaic, unde erau ţinute pergamentele. În fundal, noi vedem Ierusalimul şi ruinele templului.

Va trebui să continuăm cercetările noastre şi să sperăm că vom găsi în timp o explicaţie pentru acest paradox.

În ciuda acestei mici probleme, noi înţelegem acum felul în care această legendă masonică a menţinut vie povestea descoperirii pergamentelor de către primii Templieri, conduşi de Hugues de Payen, poveste care a dus la crearea Ordinului. Identificarea Ierusalimului ceresc după o copie a unuia din pergamentele luate de Geoffrey de St. Omer de la Lambert pentru Capela Fecioarei din St. Omer a fost o altă descoperire uriaşă.

Folosirea pătratului şi sferelor masonice în această ilustraţie este evidentă şi identificarea cu Iacob a celor doi stâlpi centrali ai noului Ierusalim a confirmat deducţiile noastre anterioare.

Capitolul 14

ADEVĂRUL IESE LA IVEALĂ

Profeția devine adevăr

Cercetând literatura evreiască de după război, am descoperit o credință larg răspândită, cunoscută ca „Bereshit Rabbati", care spune că puterea profeției se va întoarce în Israel în 1210 d.Hr. şi că în curând după aceea, Mesia va ieşi din ascunzătoare la Marea Episcopie a Romei.[1]

Spre surprinderea noastră, aceasta s-a şi întâmplat. În 1244, chiar la 34 de ani după ce puterea profeției a trebuit să se întoarcă în Israel, un copil s-a născut într-o familie de mici nobili din estul Franței, numele său fiind Jacques de Molay. Tânărul cavaler avea un sentiment clar al misiunii şi a aderat la grupul Cavalerilor Templieri, la cea mai tânără vârstă posibilă – douăzeci şi unu de ani. A reuşit şi a devenit celebru pentru o organizare întemeiată pe disciplină riguroasă şi a ajuns Maestrul Templului în Anglia, înainte de a fi făcut Mare Maestru Militar cu responsabilități militare în conducerea Ordinului. Când Tibald Gaudin, Marele Maestru al Templierilor, a murit în 1293, Jacques de Molay a fost ales în această cea mai înaltă funcție. În acea vreme, Templierii pierduseră controlul asupra Pământului Sfânt; musulmanii mameluci cuceriseră Acra cu un an înainte, contribuind astfel mai mult sau mai puțin la sfârşitul regatului creştin din Israel. Totuşi, Molay era încă un om foarte puternic, controlând un număr imens de state în toată Europa, o armată mare, o flotă de război importantă, un comerț internațional şi un sindicat bancar. De la un început umil, cu 74 de ani înainte, când Hugues de Payen şi micul său grup de cavaleri au în-

[1]Scrisoarea lui Maimonide către evreii din Yemen

ceput să sape în ruinele templului, Ordinul a devenit poate forța cea mai puternică din creștinătate, întrecând chiar Vaticanul. Noi bănuim că primii Templieri au reușit să găsească aur, argint și alte comori îngropate de evrei, când romanii au pornit războiul din anii 66-70 d.Hr., pentru că viteza dezvoltării bogăției și influenței lor era mult prea mare ca să fie un simplu rezultat al unei dezvoltări firești. Este evident că dacă ei au găsit astfel de comori, nu au spus nimănui și astfel nu se știe nimic.

De îndată ce Molay a preluat puterea, el a reimpus respectarea deplină a tuturor regulilor și a menținut disciplina absolută a Ordinului. El însuși analfabet, le-a interzis celorlalți cavaleri să-și piardă timpul cu cititul, lăsând aceste lucruri în grija clerului.

Templierii răspundeau în fața Papei, dar ei erau un ordin de limbă franceză, cu majoritatea legăturilor în acea țară. În vremea aceea, Franța avea un rege deosebit de important și ambițios, Filip al IV-lea cunoscut drept „Filip cel Drept", care încerca să-l manipuleze pe Papă în propriul său interes, dar Bonifaciu al VIII-lea nu era un om ușor de convins. S-au certat când Papa a refuzat să-l lase pe Filip să strângă taxele de la biserica franceză, și în 1302, Bonifaciu a declarat că „spiritul era mai important decât timpul trecător" și că „a te opune Papei însemna a te opune lui Dumnezeu". Filip a anunțat lumii că Bonifaciu nu era potrivit să ocupe „tronul lui Petru" acuzându-l de Pontif de toate crimele imaginabile, inclusiv blasfemia, erezia, crima și chiar sodomia. Dorința sa să-l damneze pe Papă nu cunoștea limite și el a testat posibilitățile maxime ale credulității medievale, când a adus acuzarea că Bonifaciu avea o relație sexuală secretă cu un demon care trăia în inelul Papei. Nu este de mirare că Papa s-a mâniat foarte tare și a răspuns prin impunerea celui mai înalt nivel de excomunicare personal asupra lui Filip, cât și asupra regatului său. Totuși, regele a reușit să câștige un suport substanțial în întreaga Franță și Bonifaciu a răspuns amenințând că va declara țara în stare de „interdicție", care, deși era mai puțin îngrozitoare decât excomunicarea națională, era totuși problemă extrem de gravă, pentru că, atâta timp cât „interdicția" funcționa, poporul Franței nu era botezat, împărtășit, nu primea mântuirea și nu era îngropat după ritualul creștin. Filip știa că o astfel de sancțiune l-ar pierde și și-a trimis oamenii să-i „facă

Papei o ofertă pe care nu o putea refuza".

Pe 8 septembrie 1303, Guillaume de Nogaret şi echipa sa au intrat în palatul Anagni din Italia şi l-au prins pe Papă care era destul de în vârstă, l-au molestat şi l-au ameninţat. Oamenii lui Filip n-au putut scăpa de Papă şi au plecat proferând ameninţări îngrozitoare. Bonifaciu nu şi-a revenit din chin şi a murit cinci săptămâni mai târziu, unii spun că în mâinile lui Filip. Noul Papă, Benedict al XI-lea, a început cu un ton prietenesc la adresa lui Filip, dar, deoarece regele Franţei a început să-şi sporească cererile, relaţia s-a înrăutăţit repede, până la punctul în care Papa l-a acuzat public pe Filip că a ordonat atacul asupra lui Bonifaciu la Anagni. Curând, Benedict a murit otrăvit de către Filip cel Drept. Regele însuşi i-a ales înlocuitorul – pe Bernard de Goth, arhiepiscop de Bordeaux. Putea fi ţinut sub control, cu toate că era un duşman înverşunat al regelui, dar dorinţa sa pentru tronul lui Petru era mult mai puternică decât ura pentru Filip. Deodată în 1305, megalomaniacul rege al Franţei a obţinut controlul asupra vicarului lui Hristos şi, deci, asupra creştinătăţii de vest. Fiind cam sărac, Filip a impus imediat o taxă de 10% pe venitul global al clerului francez. Patru ani mai târziu, acest Papă marionetă a transferat sediul puterii de la Vatican la Avignon, o situaţie ce a durat următorii 75 de ani. O dată cu numirea unui papă ce putea fi controlat – Clement al V-lea – Filip cel Drept deţinea acum puterea, dar avea nevoie de bani. Guillaume de Nogaret, sfătuitorul regelui, era un individ deştept, la fel de viclean pe cât era de rău şi el a dat marea lovitură, în numele regelui, după un plan extrem de atent şi iscusit.

Trupele regelui s-au împărţit în grupuri mici prin ţară în dimineaţa de 22 iulie 1306 şi i-au arestat pe toţi evreii. La scurt timp după aceea, nefericiţii evrei au fost trimişi în exil – desigur fără nimic, toate bunurile lor fiind transferate regelui. Este de înţeles că acest rege lacom şi-a întors apoi atenţia asupra Maestrului Templier, Jacques de Molay, asupra bogăţiei templului din Paris, domeniilor şi dobânzilor afacerilor din întreaga ţară. Şi totuşi, chiar şi Philip nu se putea pune, pe faţă, cu ei. Cavalerii Templieri nu dădeau seamă nimănui, cu excepţia Papei, şi erau deasupra legilor ţării. Regele, totuşi, era un om inventiv când trebuia să-şi sporească bogăţia şi puterea, astfel că a creat condiţiile necesare pentru ca

planul său să se realizeze fără vreo abatere.

Credința că Templierii aveau ritualuri neobișnuite exista încă de la începuturile Ordinului, dar fiind forța cea mai puternică și mai respectată a creștinătății, au fost aproape imuni la speculații.

Din nefericire, chiar secretul ritualurilor a oferit un motiv excelent pentru ca falsele acuzații să pară credibile. Guillaume de Nogaret a făcut un plan atent ca să distrugă Templierii și să le ia bogăția. E posibil să fi avut cel puțin un spion plantat în interiorul Ordinului Templier, care îi raporta totul despre natura secretă a ritualurilor templiere. Chiar și așa, doar această informație singură nu ar fi fost destul de senzațională ca să distrugă ordinul cel mai celebru din lume și să-l lase pe Filip să ia întreaga bogăție. Astfel, ca să compenseze lipsa unor dovezi suficiente, Nogaret a aranjat pur și simplu „descoperirea" acestor noi informații.

Martorii falși au spus povești cu fapte îngrozitoare și, la timpul potrivit, regele Filip s-a simțit „obligat" să-l informeze pe Papă de situația gravă. Regele știa că rivalitatea dintre cele mai importante ordine ale cavalerilor, Templierii și Ospitalierii, era adâncă și larg răspândită și a sugerat Papei Clement să scrie Marelui Maestru al fiecăruia, invitându-i la o întâlnire ca să discute un plan pentru susținerea regilor Armeniei și Ciprului.

Nu era nici un secret că Papa voia să-i unească pe Cavalerii Templului lui Solomon cu Cavalerii Spitalului Sfântului Ioan din Ierusalim într-un singur ordin, care să se numească „Cavalerii de la Ierusalim" și Molay era aproape sigur că acest lucru era pe ordinea de zi. O astfel de unire era de neconceput pentru el și poate că a simțit că datorită bogăției și puterii Templierilor el putea cu ușurință să împiedice o astfel de uniune nedorită.

Pe de altă parte, Papa probabil că va forța unirea; el își declarase dorința ca Ospitalierii să aibă rolul principal. În acest timp, regele Filip nu a reușit să convingă pe nimeni că planul său de a deveni el însuși conducător al ordinului unit era cea mai bună soluție. William de Villaret, Marele Meastru al Ospitalierilor, nu a putut să participe la întrunire, pentru că era ocupat cu atacul asupra sarazinilor din Rodos. De Molay, care era la Limasol, în Cipru, când a primit ordinul papal să vină în Franța la o întrunire cu Papa, a strâns 60 de cavaleri, a luat 150.000 de florini de aur și a pornit

spre Marsilia. De Molay avea tot dreptul să se aştepte la o primire magnifică din partea lui Filip cel Drept, pentru că Templierii îi făcuseră multe servicii. Ei îi împrumutaseră regelui banii pentru zestrea fiicei sale, prinţesa Isabella, şi Templul din Paris asigurase refugiu regelui timp de câteva zile, când o răscoală scăpase de sub control.

La nivel personal, Marele Maestru se gândea probabil că regele era un adevărat prieten, pentru că-i ceruse lui de Molay să fie naşul fiului său, Robert.

Bănuind că Papa va aborda subiectul unei fuziuni cu Ospitalierii, de Molay a luat precauţia de a redacta un document care menţiona independenţa continuă a Ordinului. Intitulat *De Unione Templi et Hospitalis Ordinum ad Clementum Papam Jacobi de Molayo Relentio,* documentul a fost arătat Papei la Poitiers. De îndată ce de Molay a sosit la Paris, el a fost întâmpinat cu onoruri de rege, dar Marele Maestru a început să fie foarte îngrijorat când a început să audă zvonurile care se răspândeau despre „faptele rele" ale Templierilor.

Planul secret redactat de Nogaret era să ia simultan întreaga forţă templieră în custodie. Având în vedere că în acea vreme erau vreo 15.000 de Templieri în Franţa, sarcina era deosebită – dar Nogaret avea o deosebită experienţă în a executa simultan arestări în masă, din anul precedent, când arestase întreaga comunitate evreiască. Data arestării Templierilor a fost stabilită pentru vineri, 13 octombrie 1307. Ordine sigilate s-au trimis seneşalilor cu trei săptămâni înainte, cu instrucţiuni clare că nu trebuie deschise înainte de joi, 12 octombrie. Ordinele începeau cu o propoziţie impresionantă, deşi cam lungă, scrisă cu scopul de a preîntâmpina orice refuz al seneşalilor de a executa arestarea unor Templieri atât de celebri:

„Un lucru groaznic, un lucru lamentabil, un lucru oribil la care să te gândeşti şi groaznic să-l auzi, o crimă detestabilă, o faptă rea execrabilă, o muncă abominabilă, o dezonoare detestabilă, un lucru pe deplin inuman, străin întregii umanităţi ne-a ajuns la urechi, datorită rapoartelor multor persoane demne de stimă, care ne-a mirat, îngrozit şi ne stârneşte o mare durere, cu

atât mai crudă deoarece nu există nici o îndoială că enormitatea acestei crime este mai mare decât o ofensă la adresa maiestății divine, o ruşine pentru umanitate, un exemplu de răutate şi un scandal universal."

Acuzațiile principale fabricate din mărturia unui ex-templier, Squin de Flexian, erau:

„Toți Templierii când sunt admişi jură să nu părăsească Ordinul şi să-i apere interesele prin orice mijloace, bune sau rele.

Că liderii Ordinului sunt în alianță secretă cu sarazinii şi au mai degrabă o infidelitate mahomedană decât credință creştină, fiecare novice trebuind să scuipe şi să calce pe cruce.

Conducătorii Ordinului sunt eretici, cruzi şi profanatori, care ucid şi închid orice novice, care descoperind nelegalitatea Ordinului, încearcă să-l părăsească. Şi mai mult, ei le spun femeilor însărcinate cu ei să facă avort şi să-şi ucidă în secret copiii nou-născuți.

Că toți sunt infestați cu greşelile lui Fratecelli; ei îl disprețuiesc pe Papă şi autoritatea bisericii şi disprețuiesc cele sfinte, mai ales penitența şi spovedania.

Că sunt dependenți de cele mai infame excese de desfrânare. Dacă cineva îşi exprimă repulsia, el este pedepsit prin captivitate perpetuă.

Că locuințele Templierilor sunt locurile tuturor crimelor şi răutăților ce pot fi comise.

Că Ordinul lucrează ca să predea Țara Sfântă în mâinile sarazinilor în secret şi puțini din frații mai tineri sunt prezenți şi că îşi repudiază credința creştină, făcând un lucru împotriva dreptății.

Că multe statui ale Ordinului sunt nelegiuite, profane şi contrare creştinismului. Membrilor le este interzis, sub pedeapsa arestării, să le arate cuiva.

Că nici un viciu sau crimă, comise pentru onoarea sau în beneficiul Ordinului nu este considerat păcat."

Arestarea a vreo 15.000 de Templieri, inclusiv de Molay, a fost

terminată în dimineața de vineri 13. Principalul martor mincinos a fost Flexian, care fusese expulzat pe motiv de erezie şi alte delicte. Împreună cu un florentin numit Noffo Dei, el a acuzat Ordinul în schimbul iertării şi a eliberării din închisoare.

Inchiziției i s-au dat ordine să stoarcă mărturisiri şi chiar să tortureze în scopul atingerii acestui obiectiv.

Aceşti călăi pricepuți erau în general experți în a provoca maximum de durere, fără să-l omoare pe împricinat; doar 36 de Templieri au murit în zona Parisului, în perioada cercetărilor. Cu influxul uriaş de prizonieri, Inchiziția trebuia să facă aranjamente speciale pentru că nu erau suficiente închisori şi instrumente de tortură. Erau oameni plini de imaginație şi au venit rapid cu multe idei inventive ca să obțină mărturii. Un bun exemplu era „piciorul încins", în care era nevoie de o platformă de care să fie legată persoana, puțin ulei pentru picioare şi cărbuni aprinşi. Acest instrument uşor de făcut s-a dovedit a fi foarte eficient în a-i convinge pe Templieri să spună „adevărul" Inchiziției. Un om a fost adus în fața curții ca să mărturisească, ținând în mâini o cutie care conținea oasele înnegrite care i s-au desprins de la picioare în timp ce acestea se prăjeau.

În ciuda celor mai mari eforturi ale Inchiziției, confesiunile erau rare, dar suficiente ca să îngrozească publicul, când i se spunea că Templierii, altădată celebri, au admis că ei l-au renegat pe Dumnezeu, pe Hristos şi pe Fecioara Maria şi că în tipul inițierii lor, ei aplică *Osculum Infame*, „sărutul ruşinii", care implica sărutul inițiatorului pe gură, buric, penis şi fese.

Cu toate cunoştințele pe care le avem, este simplu să înlăturăm aceste acuzații contrafăcute, care sunt rezultatul imaginației acuzatorilor, dar câteva mărturisiri care au fost făcute trebuie luate mult mai în serios.

Multe țări au fost împotriva persecutării Templierilor, în ciuda ordinelor Papei ca toți membrii Ordinului să fie arestați şi chestionați. Portugalia, Irlanda, Scoția şi Anglia se numărau printre cei care nu prea îndeplineau ordinele Papei.

În Anglia, regele Eduard al II-lea a fost de acord în cele din urmă să îndeplinească ordinul Papei, dar călăii nu-şi prea făceau treaba şi Inchiziția de la Paris s-a oferit să-i ajute cu oameni price-

puți, cărora le plăcea meseria aleasă.

În iunie 1311, Inchiziția engleză a scos câteva informații interesante de la un Templier numit Stephen de Strapelbrugge, care a recunoscut că la inițiere i s-a spus că Iisus era om şi nu zeu. Un alt Templier cu numele de John de Stoke a afirmat că trebuia să ştie că Iisus nu era decât om şi că ar trebui să creadă în „Dumnezeu atotputernic, care era arhitectul cerului şi pământului, şi nu în crucificare". Acest lucru i-a surprins pe mulți experți, pentru că afirmația nu se potriveşte cu credința teologică a vremii, inclusiv sectele eretice cum ar fi catharii, care probabil aveau contact cu Ordinul. Desigur că nu ne-a surprins prea mult, deoarece sunt aceleaşi cuvinte pe care le-am putea auzi de la un om care a fost inițiat într-un ordin al nasoreenilor contemporani, pe baza mesajelor de la Biserica din Ierusalim a lui Iacob, găsite în pergamentele din templu. Părerea exprimată de Marele Maestru vine din adevăratele învățături ale lui Iisus, care sunt anterioare cultului „crucificării" lui Pavel, adoptat de romani. Aceste păreri atribuite Marelui Maestru par adevărate: ele nu-l resping pe Iisus – doar amintesc oamenilor că există un singur Dumnezeu, o ființă supremă. Pare sigur că astfel de idei puteau să vină doar direct de la biserica lui Iacob, unde învățăturile lui Iisus erau venerate, dar unde crucificarea era considerată a fi un simbol puternic al „credinței în moarte" după tiparul lui Hiram Abif, nimic mai mult. Crucea pentru Templieri era o marcă de martiriu, mai degrabă decât sursa magiei care se credea că este cultul „crucificării" lui Pavel.

Din toate informațiile pe care le-am adunat în cercetările noastre, noi credem cu tărie că în timp ce cavalerii cu cel mai înalt grad puteau avea vederi total atipice asupra divinității lui Iisus Hristos, Templierii erau, în tot cursul existenței lor, un ordin catolic fidel. La jumătatea secolului al XIII-lea, bogăția lor, proprietățile deținute, puterea armată şi îndepărtarea de Roma le-ar fi permis să întemeieze un nou tip de creştinism, dacă ar fi dorit asta. Ei erau clar mulțumiți, păstrând cunoştințele lor deosebite numai pentru ei şi efectuând propriile lor ceremonii secrete, pe care, ca francmasonii moderni, ei le considerau complementare credinței lor creştine. Cavalerii Templieri au fost trădați de o biserică şi de un Papă pe care ei l-au servit bine.

Crucificarea

E sigur că Jacques de Molay a fost torturat groaznic pentru că acest războinic puternic a cedat şi a mărturisit crime pe care nu le-a comis, deşi el a retractat îndată după aceea, fiind ars pe rug şapte ani mai târziu. Mijloacele de convingere au fost trecute sub tăcere de Inchiziție, dar în clădirea unui templu scoțian am găsit mărturii care ne vor ajuta să descoperim ce s-a întâmplat de fapt. Credem că putem reconstitui ce i s-a întâmplat Marelui Maestru în acele închisori, cu şapte secole în urmă, datorită unei mărturii remarcabile. Ce s-a întâmplat vineri, 13 octombrie şi sâmbătă, 14 octombrie 1307 a fost ceva de genul:

Marele Inchizitor al Franței, Guillaume Impert, era direct interesat de mărturia care urma să-i fie smulsă celui mai mare eretic dintre toți: Jacques de Molay. Fiind vorba de un preot care-l torturează pe alt preot, Imbert, în mod normal, ar fi trebuit să evite vărsarea de sânge – arderea, zdrobirea şi întinderea, aplicate cu imaginație, erau alternative foarte eficiente.

În această situație, totuşi, Imbert a fost revoltat de activitățile „Anti-Crist" ale acestui om al lui Dumnezeu. Ni-l putem imagina vizitând templul din Paris cu ofițerii care se ocupau de arestări şi luându-l sub control pe Marele Maestru. El se plimbă în jurul splendidei clădiri, căutând dovezi de necredință cu care să-l acuze pe vinovat, şi la etaj găseşte o uşă mare cu o placă de alamă în centru, dar împingând-o, nu se vede nimic decât întuneric. În templul interior, fără ferestre, el aprinde una din marile lumânări care se găsea pe primul piedestal şi ochii săi încep să scruteze priveliştea stranie ce se poate zări la lumina pâlpâitoare. Totul era atât de păgân cu ornamente evident anticreştine: piramide cu ochi în centru, un acoperiş plin de stele şi pătratul şi sferele. Uimit, dar neimpresionat de locul fără de Dumnezeu, devine dintr-odată sigur că poveştile sunt toate adevărate şi că prizonierul său este sigur cel mai mare eretic de pe pământ. Mergând înspre capătul de est, el s-a oprit în fața a doi stâlpi mari şi un piedestal principal şi, uitându-se jos, a văzut o cutie simplă de lemn unde găseşte un giulgiu alb, lung de vreo 14 picioare, un craniu uman şi două oase de şold. Acesta, se gândeşte el, trebuie să fie giulgiul despre care a auzit de la spionii

săi că era folosit ca să „învie" pe cei morți. Marele inchizitor era îngrozit de faptul că era adevărat că de Molay își bătuse într-adevăr joc de suferința și sfințenia pasiunii lui Iisus Hristos, făcând ceremonii de înviere cu inițiații templieri. Imbert s-a gândit chiar acolo, în acel moment, la o nouă linie de abordare a chestionării: una care să se potrivească cel mai bine cu neruşinarea îngrozitoare a acestui preot decăzut.

În acea seară, în celulele de sub templul din Paris, cu de Molay fără mantie şi gol pe sub cămaşa de eretic acuzat, cu o frânghie în jurul gâtului, Imbert îl informează pe acesta că îşi va mărturisi cumva crimele la timpul potrivit, aşa că de ce să nu se salveze acum şi să scutească durerea, mărturisind? Spre uşurarea lui Imbert, Marele Maestru refuză. Imbert începe să citeze din Evanghelii.

„Apoi, Pilat l-a luat pe Iisus şi l-a biciuit."

Brațele lui de Molay sunt prinse sus pe perete şi cămaşa aspră aruncată în sus peste cap. Spatele gol este biciuit de doi oameni cu biciuri pentru cai, la capete cu bile de metal. Torționarul din dreapta fiind mai înalt şi mai priceput decât partenerul său, îl loveşte şi peste picioare şi peste spate, dar nu peste brațe.

„Şi soldații au împletit o coroană de spini şi i-au pus-o pe cap."

O coroană de spini împletiți a fost pregătită şi înfiptă pe capul lui de Molay, făcând sângele să țâşnească din craniu şi de pe frunte.

„Dar ei strigau, crucificați-l, crucificați-l."

Şi atunci, Marele Maestru este fixat de o cruce rău întocmită; cuiele cu secțiune pătrată sunt înfipte în încheietura mâinii. Violența impactului cu cuiele face ca degetul mare să se rupă şi articulația se dislocă şi cuiul din degetul mare i se înfige în carnea din palmă. Talpa piciorului stâng este fixată de cruce şi un cui lung este înfipt exact între al doilea şi al treilea metatarsian. De îndată ce cuiul se iveşte de cealaltă parte a piciorului, torționarii îi pun pi-

ciorul stâng peste cel drept, astfel ca acelaşi cui să pătrundă prin ambele picioare.

Astfel, trupul lui de Molay este suspendat la limita durerii sfâşietoare. Pierderea de sânge este minimă şi el rămâne pe deplin conştient.

Pentru de Molay durerea este de nedescris, pentru că greutatea corpului său acţionează constant împotriva lui, făcându-l să atârne în jos, producându-i o tensiune traumatică a muşchilor braţelor, umerilor şi pieptului. Coşul pieptului este întins în sus, astfel încât pieptul să fie menţinut într-o poziţie care să împiedice respiraţia şi, ca să evite sufocarea, Marele Maestru nu are altă soluţie decât să se sprijine de rănile picioarelor bătute în cuie ca să-şi ridice corpul, astfel încât plămânii să expire şi să inspire încă o cantitate de aer. Groaza de a nu mai respira este înlocuită pentru scurt timp cu durerea groaznică de a se susţine într-o carne bătută în cuie. Efectul general al acestei cumplite dileme repetate este o creştere a lipsei de oxigen, ce duce la crampe de agonie şi creşte dramatic metabolismul. Între perioadele de chestionare, Imbert îşi urmează modelul său biblic şi îi dă lui de Molay o cârpă înmuiată în oţet ca să-i „potolească" setea îngrozitoare, apoi din nou citând din scripturi.

«Şi cineva s-a dus şi a îmbibat un burete în oţet şi l-a pus pe o trestie şi i l-a dat să bea, spunând: „Lasă-l singur; haide să vedem dacă Ilie va veni să-l coboare."»

Orele păreau săptămâni şi puterile lui de Molay începeau să-l lase. El l-a întrebat pe Imbert ce trebuia să spună ca să-l coboare de pe cruce. Imbert citează mai departe.

„Dar unul din soldaţi, cu o suliţă l-a pătruns şi de acolo a ţâşnit sânge şi apă."

Imbert înfige un cuţit în trupul lui de Molay, nu destul de adânc ca să-i pună viaţa în pericol, dar suficient ca să completeze rolul jucat deliberat al suferinţei „fiului lui Dumnezeu". Jacques de Molay mărturisi pe cruce, suferind aceeaşi agonie îngrozitoare care l-a

făcut pe Iisus să-şi piardă momentan credinţa, acum 1.280 de ani. El este coborât. Rănile generalizate ale corpului lui de Molay au provocat producerea unor mari cantităţi de acid lactic în sânge, ducând la ceea ce se numeşte „acidoză metabolică", muşchii săi au îngheţat, tensiunea i-a crescut şi inima a început să-i bubuie. Este coborât chiar cu câteva clipe înainte de moartea care-i uşura suferinţa. Guillaume Imbert este încântat de succesul său şi mai vede încă o tortură amuzantă. El l-a pus pe giulgiul de înmormântare pe care de Molay îl folosea să-şi bată joc de Mesia. Pe când torţionarii îl întind cu faţa în sus pe pânză şi partea care rămâne este ridicată peste cap ca să-i acopere partea superioară a corpului, Imbert nu se poate abţine de la un ultim citat din povestea Pasiunii.

„Şi când Iosif a luat trupul, l-a înfăşurat într-o pânză curată de in."

Aranjându-i giulgiul în jurul corpului rănit îngrozitor, Imbert sugerează omului care era vag conştient că s-ar putea ridica dacă se simte la fel de important ca adevăratul Hristos!

* * *

Inchiziţia avea ordine stricte să nu-l omoare pe Marele Maestru al Templierilor, dar nu intenţiona să-l îngrijească pe eretic ca să-şi recapete sănătatea.

De Molay nu avea familie în zonă care să-l îngrijească, dar Geoffrey de Charney, perceptorul Normandiei care era de asemenea interogat, avea. Familia lui de Charney a fost anunţată şi a avut grijă de amândoi bărbaţii care urmau să moară împreună, şapte ani mai târziu, când şi-au renegat public mărturisirile şi au fost arşi încet pe cărbuni pentru recăderea în „erezie".

Mărturia fizică

Am putut reconstitui împrejurările interogatorului lui de Molay, pentru că o mărturie importantă a supravieţuit până astăzi. Giulgiul qumranian/masonic luat din templul de la Paris al Cavalerilor

Templieri şi folosit să înfăşoare trupul rănit al Marelui Maestru a călătorit cu de Molay acasă la Geoffrey de Charney, unde a fost spălat, împăturit şi pus într-un sertar. Exact 50 de ani mai târziu, în 1357, această bucată de in, lungă de 14 picioare, a fost scoasă şi expusă public la Livey. Nu putem fi siguri dacă a fost expusă pentru că trecuse o jumătate de secol, dar putem să deducem de ce este de interes public. Trupul încălzit al lui de Molay fusese coborât de pe cruce şi lăsat într-o închisoare subterană rece, umedă, unde fluidele morbide ale rănitului – transpiraţie amestecată cu sânge cu un procent mare de acid lactic – îi curseseră pe corp, pătând pânza acolo unde era lipită de trup. Traumele crucificării au făcut ca trupul lui Jacques de Molay să „picteze" imaginea suferinţei sale pe propriul său giulgiu „masonic". Familia de Charney a scos giulgiul şi a pansat rănile, petrecând multe luni ca să-l aducă pe de Molay la o stare cât mai apropiată de sănătate. Giulgiul a fost păstrat în casă, fără să se mai gândească nimeni la el. Nepotul lui Geoffrey de Charney, numit tot Geoffrey, fusese ucis de englezi în 1356 (anul anterior expunerii giulgiului), în Bătălia de la Poitiers, şi se pare că informaţiile despre adevărata origine a giulgiului au murit o dată cu el.

Imaginea de pe giulgiu era foarte clară. Trăsăturile trupului lui de Molay au fost imprimate pe pânză de acidul lactic din sângele care curgea, care a reacţionat cu tămâia folosită ca agent de albire, bogată în carbonat de calciu. Nasul lung, părul mai lung pe umeri cu o cărare în mijloc, barba deasă care se despica la bază şi silueta de 6 picioare, toate se potrivesc perfect cu imaginea cunoscută a ultimului Mare Maestru al Cavalerilor Templieri (vezi figurile 19 şi 20). Primii oameni care au văzut giulgiul au crezut că au recunoscut imaginea, pentru că ea se potrivea cu noţiunea lor de bărbat care suferise o soartă similară chiar cu 1.300 de ani mai înainte; au crezut că priveau faţa lui Iisus şi acea bucată de pânză este numită astăzi Giulgiul din Torino.

Imaginea pe care lumea creştină a învăţat să o iubească drept faţa Domnului este de fapt faţa unui om torturat şi ucis în numele Domnului, nu de către romani, ci de un rege francez avid de bani, ajutat de biserica romano-catolică.

Mulţi oameni au căutat originea Giulgiului din Torino; credem

că noi am găsit soluția, pentru că nu am căutat-o. Toate aceste teorii diferite, expuse anterior, neagă aspectul mărturiilor existente, dar în căutarea noastră, în cercetarea lui Hiram, giulgiul a fost doar o piesă lipsă care ne-a ajutat să completăm tabloul total. În 1988, Vaticanul a permis realizarea de teste științifice prin tratare cu carbon – au fost efectuate trei teste separate, acestea arătând în concluzie că inul giulgiului nu poate fi mai vechi de 1.260 de ani. Având în vedere faptul că giulgiul fusese folosit probabil de câțiva ani, aceasta este exact concluzia așteptată.

În mod ciudat, descoperirile datărilor cu carbon au fost publicate în 13 octombrie, aceeași zi a anului în care de Molay a fost arestat și crucificat! Există o șansă din 365 ca aceasta să fie o coincidență, dar nu puteam să nu ne întrebăm dacă nu mai era și altceva. Vaticanul a negat mereu că giulgiul este o relicvă sfântă, pentru că biserica își cunoaște originile: ar putea fi oare faptul că Roma a crezut de cuviință să dovedească acest lucru chiar la aniversarea giulgiului?

Învățăturile lui Iisus au „murit" efectiv o dată cu el, pentru a fi înlocuite cu formule misterioase, elene, create de Pavel, cunoscut ca „Făcătorul de minciuni", și totuși, învățăturile „reînviate" au fost făcute cunoscute lumii întregi încă o dată, prin crucificarea lui Jacques de Molay.

Timp de 1.274 de ani scurși între cele două crucificări identice, adevăratele învățături ale lui Iisus au zăcut „moarte și îngropate" sub Templul din Ierusalim. Dar, o dată făcute cunoscute lumii, conceptele de egalitate, responsabilitate socială și putere a cunoașterii umane au renăscut ca să pună capăt vidului intelectual perioadei numite cât se poate de potrivit „Epoca Întunecată".

Puterea politică pe care Imperiul Roman o pierdea în primele trei secole după Hristos a fost menținută prin planul lui Constantin, care, așa după cum am arătat mai înainte, folosea o groază de superstiții complexe, cu scopul de a ține masele în frâu. Viziunea sa despre oamenii simpli era să-i folosească să producă bunuri și bogății, în timp de pace, și să asigure soldați în timp de război, răsplata lor pentru viețile triste, ignorante fiind promisiunea unei învieri și o viață minunată după moarte. Biserica din Roma considera credința oarbă ca o virtute și a etichetat literatura creștină ce

se referă la cunoaştere individuală drept „gnostică" şi ei numeau un lucru rău „gnostic", care înseamnă „cunoştinţe" în greceşte. Nu este nici o coincidenţă că această perioadă, numită în mod obişnuit Epoca Întunecată, se încadrează în timp între dezvoltarea bisericii romane şi crucificarea lui Jacques de Molay! Din fericire, datorită adevăratelor învăţături ale lui Iisus, epoca întunericului care a durat 1.250 de ani începea să cedeze în faţa luminii raţiunii.

Mesajul se pierde

În timp ce Marele Maestru era crucificat, mulţi Templieri scăpaseră. O mare parte din flota Templierilor era în portul de la Atlantic, din La Rochelle, şi trebuie că au fost avertizaţi, sau au aflat nişte zvonuri, pentru că atunci când a răsărit soarele în dimineaţa de 13 octombrie, vineri, gărzile care urmau să-i aresteze au văzut doar apa unde flota fusese cu o noapte înainte. Corăbiile Ordinului nu au mai fost văzute, dar steagul bătăliei lor, craniul şi oasele în cruce, da. Trebuie acum să stabilim ce se întâmplase cu acei Templieri care reuşiseră să scape din ghearele regelui Filip. Din investigaţiile noastre am descoperit că prezenţa lor poate fi detectată în două locuri, curând după ce au scăpat: Scoţia şi America.

Nu putem fi siguri din mărturiile ce ne-au rămas, dar persistă poveşti ale vaselor templiere ce s-au îndreptat înspre Scoţia şi Portugalia. Flota a vizitat ambele refugii, pe rând, dar pare mai probabil că s-au împărţit de îndată ce au plecat din port, o parte înspre Scoţia şi cei rămaşi navigând spre vârful nordic al prietenoasei Portugalii, ca să-şi refacă proviziile. De acolo, ei au pornit într-o călătorie despre care s-a vorbit, dar, datorită angajamentelor din Pământul Sfânt, nu s-a înfăptuit niciodată. S-au îndreptat înspre vest şi au pornit spre ce este acum paralela 420, în căutarea pământului marcat de steaua despre care ştiau din pergamentele nasoreene că se numeşte Merica, şi pe care aceşti cavaleri francezi o numeau „La Merica", un nume care a devenit mai târziu simplu America. Este aproape sigur că ei au ajuns în Cape Cod sau Rhode Island din New England, în primele săptămâni din 1308, punând piciorul în Lumea Nouă cu aproape un secol şi jumătate înainte să se nască Cristofor Columb. Acesta este un lucru important şi

există mărturii de nezdruncinat care arată că Templierii au ajuns în America, s-au stabilit acolo şi au efectuat călătorii în şi din Scoția. În micul oraş Westford, Massachusetts, există imaginea unui cavaler, gravată cu nişte găurele într-o stâncă. Celebrul cavaler poate fi văzut purtând un coif, ținuta unui ordin militar şi sabia identificată după mânerul cu măciulie, proprie cavalerului european din secolul al XIV-lea. Dar pentru noi, trăsătura cea mai fascinantă este scutul care are un model simplu – arată un vas medieval cu catarg îndreptându-se spre vest... către o stea.

La Newport, Rhode Island, există un al doilea monument european – un turn care intrigă, construit în stilul bisericilor rotunde templiere. Poate fi descris ca având detalii de arhitectură romană la stâlpi şi arcade. Datarea acestui turn straniu îl situează chiar în secolul când flota templierilor a dispărut. A fost probabil o clădire cu scopuri multiple pentru noii colonişti, servind drept biserică, turn de pază şi far. Nu există îndoială că clădirea este extrem de veche, pentru că pe harta din 1524 care arată descoperirea europeană a acestei linii de coastă, navigatorul italian Giovanni da Verrazano a însemnat locul turnului Newport ca pe o „Villa Normandă" deja existentă. Aceste descoperiri indică prezența Templierilor în Lumea Nouă, dar singure nu sunt concludente. Totuşi, noi ştim deja despre Capela Rosslyn că asigură mărturii mai presus de orice îndoială, aşa cum am arătat anterior în această carte. Binecunoscută ca un loc unde Templierii s-au strâns după atacul regelui Filip şi al Papei, această clădire sofisticată a fost construită în timp de 40 de ani şi terminată la începutul anului 1480 de către Oliver St. Clair, perioadă care precede sosirea în America a lui Cristofor

Columb cu câțiva ani. Columb a descins prima dată în Lumea Nouă în dimineața de 12 octombrie 1492, pe o insulă din Bahamas, pe care Columb a numit-o San Salvador; prima sa acostare pe pământul țării s-a făcut înainte de 1 august 1498, când a sosit în America de Sud.

Dacă luăm în considerație aceste date comparative este extrem de instructiv să ne uităm la decorația sculptată a capelei, pentru că acolo, imposibilul devine evident. Așa cum am enunțat anterior, arcadele și tavanul Capelei Rosslyn au știuleți de porumb (porumb indian) și aloe, sculptate ca decorație; acestea sunt două plante pe care scoțienii nu puteau să le știe, nemaivorbind că sunt clar desenate.

Porumbul a fost cultivat pe scară largă, în toate formele lui actuale, de către indienii din nordul și sudul Americii, dar încă se mai crede că era necunoscut în orice alt loc în afară de Lumea Nouă, înainte de 1492 cel mai devreme. Potrivit istoriei oficiale, semințe de porumb indian au fost aduse mai întâi în Europa și Africa de exploratori din secolul al XVI-lea și apoi s-a răspândit pretutindeni în lume.

Pământul stelei numite La Merica

Înainte să lăsăm deoparte subiectul primelor acostări europene în Lumea Nouă, am dori să explicăm de ce a devenit fermă convingerea noastră că actualul continent America și-a luat numele nu de la exploratorul „ghinionist" Amerigo Vespucci, ci de la steaua de vest numită Merica și despre care nasoreenii credeau că indică un ținut perfect peste ocean, la soare apune. Nu numai că avem dovada adevăratei surse a numelui, dar am descoperit că vechea explicație este ușor de înlăturat. Ideea istorică standard arhicunoscută a originii numelui Lumii Noi provine de la o înțelegere greșită a unui cleric obscur, care nu a călătorit niciodată la mai mult de câteva mile de Mănăstirea din St. Deodatus din Munții Vosgi din ducatul Lorenei, de pe granița franco-germană. Acest preot foarte entuziast avea pasiunea geografiei și a numelor cu înțelesuri curioase. Și-a luat el însuși pseudonimul plin de imaginație „Hylacomylus" din cuvântul grecesc „lemn", latinescul „lac" și grecescul „moară",

care a fost în cele din urmă tradus din germană, ca să creeze numele de familie Waldseemüller. Acest om uşor excentric conducea o mică echipă care avea acces la tipografie şi culegea toate informaţiile pe care le găsea despre întreaga lume, inclusiv despre descoperirea inspirată a marelui şi misteriosului continent de peste oceanul de vest. Micul grup a scris şi tipărit un volum de 103 pagini, în aprilie 1507, pe care l-au numit *Cosmographiae Introductio.* Acoperea principiile tradiţionale ale cosmografiei, inclusiv împărţiri ale planetei, distanţele dintre amplasări cheie şi detalii despre vânt şi climă, dar a fost şi sursa unei greşeli care-l va face celebru pe un navigator amator. Waldseemüller găsise un mare număr de referinţe ale diferiţilor navigatori despre pământul unui mare continent din vest, descris drept „America", şi a găsit de asemenea o relatare strălucitoare a călătoriilor unui explorator italian, cu numele de Amerigo Vespucci. El a pus cap la cap în mod eronat cele două informaţii şi a scris:

«Acum, aceste părţi ale pământului (Europa, Africa, Asia) au fost mai intens explorate şi o a patra parte a fost descoperită de Amerigo Vespucci (care va fi descrisă după cum urmează). Aşa cum şi Europa şi Asia au primit numele lor de la femei, nu văd nici un motiv de obiecţie faţă de numele de Amerige (din grecescul „ge", însemnând „pământ al", adică pământul lui Amerigo, sau America, după Amerigo, descoperitorul ei, un om foarte priceput.»

Waldseemüller a tipărit această carte şi o hartă uriaşă cu noul continent, desemnat drept „America", şi s-a presupus întotdeauna că el era naşul, pentru că el a tipărit primul această referire într-o carte. Cuvintele călugărului, redate aici, au fost considerate ca arătând analiza făcută de el asupra numelui lui Amerigo Vespucci care trebuie folosită; dar nu este deloc astfel. Citind cu atenţie, se poate vedea că nu arată nimic mai mult decât că el cerceta de ce numele existent de „America" este atât de potrivit. Era un nume care în opinia sa ar fi fost mai corect ca „Amerige", dar el a putut înţelege de ce „America" era o construcţie acceptabilă, plină de înţeles. Această carte a fost scrisă la 15 ani după descoperirea „ofi-

cială" a Lumii Noi de către Columb şi exact la 200 de ani după ce Templierii debarcaseră acolo. În ambele cazuri, pare simplist să presupunem că nimeni nu a dat un nume acestui continent înaintea acestui călugăr german care a început să scrie o carte numită *Introducere în cosmografie* sau că un astfel de marinar de apă dulce ar fi avut îndrăzneala să-şi asume dreptul de a boteza un nou sfert de glob. Waldseemüller a ştiut numele corect, dar explicaţia era greşită.

Înclinaţia sa personală pentru nume pline de sensuri l-a indus în eroare şi puterea tiparului a asigurat transmiterea erorii sale pretutindeni. În scurt timp, curând după ce a scris acele rânduri, el şi-a dat seama de marea sa greşeală şi a retractat public afirmaţia sa că Amerigo Vespucci era descoperitorul Lumii Noi – dar atunci a fost prea târziu, oamenii aveau o explicaţie care părea să aibă înţeles.

De îndată ce un lucru este acceptat, e nevoie de o adevărată dinamită intelectuală ca să-l negi. Mitul întâmplător al lui Vespucci ţine de folclorul cultural al sistemului de învăţământ american.

Dar, aceia care într-adevăr doresc să înţeleagă America şi forţele care au creat Statele Unite moderne, au nevoie să urmeze linia de gândire evoluţionistă nasoreeană.

CONCLUZII

Căderea Cavalerilor Templieri a însemnat sfârşitul unui mare ordin, dar moştenirea sa a deschis calea pentru o întreagă lume nouă, bazată pe regândirea lui Iisus din Ma'at. Reconstituind crucificarea lui Jacques de Molay şi mergând pe urmele cavalerilor săi, neam simţit aproape de descoperirea legăturii finale cu Francmasoneria. De ce Templierii şi-au întrebuinţat secretele lor ca să formeze un nou ordin numit Francmasonerie încă nu este lămurit, dar cel puţin ştim unde să căutăm răspunsurile pentru aceste verigi lipsă din informaţiile noastre.

Pe când treceam în revistă ceea ce descoperisem despre evenimentele ce privesc crucificarea lui Jacques de Molay, nu am putut să nu o înţelegem ca pe evenimentul central dintr-un episod istoric, care a marcat cel mai important pilon în cursul dezvoltării so-

ciale a Vestului. Atacul unui rege francez, lipsit de importanță, asupra ordinului Templierilor s-a dovedit a fi fost primul pas vital în procesul lung de eliberare a lumii creştine de sub principiul dominator al castrării intelectuale exercitate de Vatican, permițându-i să construiască o civilizație condusă de dorința de informație şi de recunoaştere a valorii individului. Această trecere de la autocrație la democrație în rândul guvernului şi aristocrației, la meritocrație în structura socială, în cadrul unei linii de toleranță teologică, nu a fost nicăieri mai evident căutată – şi în parte obținută – decât în Statele Unite ale Americii.

Capitolul 15

REDESCOPERIREA PERGAMENTELOR PIERDUTE

Ne-am întrebat, există Statele Unite ale Americii? Nu se putea să existe dacă nu ar fi beneficiat de înțelepciune, care le-a dat șansa de a fi plini de succes, de a deveni centrul lumii culturale și cea mai puternică națiune de pe Pământ în mai puțin de două secole.

Planul pentru Statele Unite nu a însemnat dezvoltarea a ceva concret, care existase în Europa, era ceva aparent nou și foarte radical, dar inspirația pentru o țară nouă, unde fiecare individ contează, unde oamenii înșiși sunt responsabili pentru stat și unde ei personal răspund în fața zeului lor, trebuie să vină de undeva. Am înțeles cu siguranță că a venit de la francmasoni și de la Templieri, de la omul pe care-l știm drept Iisus, care el însuși a trăit într-o perioadă de opresiune când el căuta egalitate, dreptate și lumină pentru tot poporul său.

Viziunea lui nu a putut să depășească hotarele propriei sale națiii dar, cu timpul, mesajul pe care l-a transmis lumii a fost auzit și urmat.

Am găsit următoarele cuvinte demne de un interes special:

„Respectă credința și dreptatea față de toate națiunile; trăiește în pace și armonie cu toate. Religia și moralitatea impun această comportare și oare o bună politică nu trebuie să o impună la fel? Ca să fie demn de o mare națiune liberă, deschisă și, peste puțină vreme, să ofere omenirii un nou exemplu măreț al unui popor întotdeauna călăuzit de o mare dreptate și bunăvoință."[1]

[1]W. M. Thayer: *George Washington*

1. Un candidat masonic, gata de inițiere pentru treapta întâi, arătând exact ca un eretic medieval condamnat, în drum spre galere.

2. STÂNGA:
când noul Maestru este ridicat, el se uită înapoi la mormântul lui, văzând un craniu și oase încrucișate pe linţoliul de mormânt. Acest simbol al rămăşiţelor pământeşti a fost folosit de Cavalerii Templieri ca steag în bătăliile navale.

3. DREAPTA:
un candidat de treapta a treia ridicat de Maestrul de Rugăciuni dintr-o moarte figurativă – din acest moment, el va fi Maestru Mason.

4. Cavaler Templier

5. SUS:
un botez mandean în secolul XX – probabil că aşa arăta Ioan Botezătorul acum 2.000 de ani, când l-a botezat pe Iisus.

6. STÂNGA:
un heruvim găsit în Ierusalim, asemănător celor care împodobeau Chivotul şi în Vechiul Testament; aceasta arată influenţa Egiptului asupra teologiei timpurii.

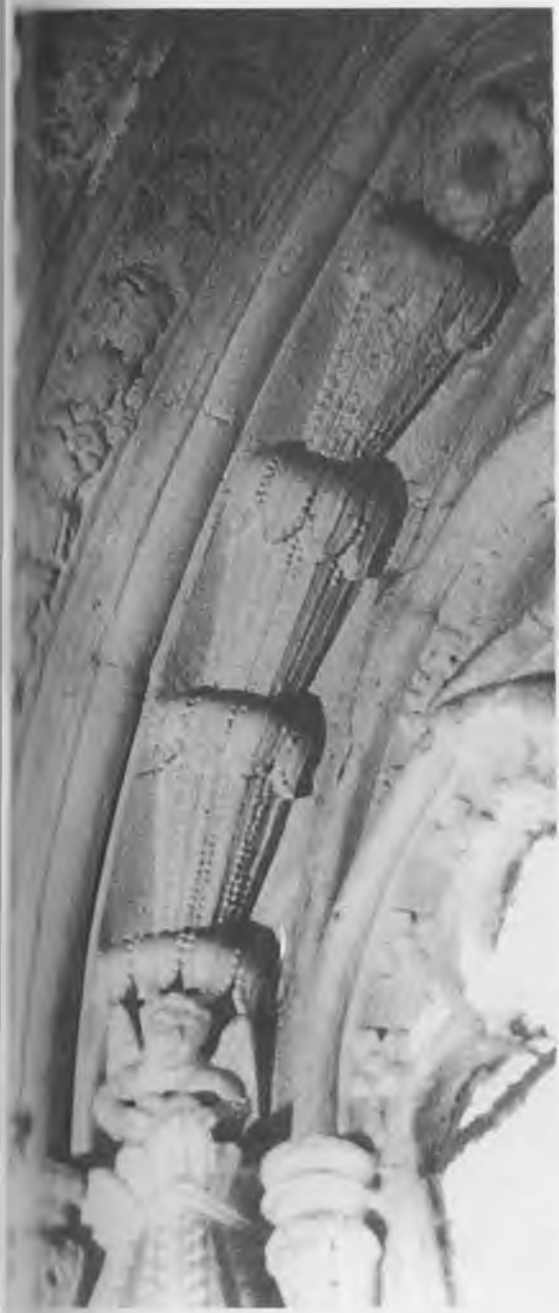

7 și 8. Plante de porumb american (stânga) și plante de aloe vera (dreapta), sculptate în Capela Rosslyn cu zeci de ani înainte de timpul când Columb a navigat spre Lumea Nouă.

9. Capul regelui Seqenenre Tao al II-lea prezentând rănile mortale care sunt identice cu loviturile pe care le-a primit Hiram Abif de la atacatorii săi, potrivit tradiției masonice.

10. STÂNGA:
corpul neînvelit al unei mumii necunoscute; corpul fusese castrat și îngropat de viu – era poate Jubelo al legendei masonice?

11. SUS:
detaliu al capului lui „Jubelo" – contorsionarea trăsăturilor arată că acest bărbat a murit în agonie.

12. JOS:
o mumie tipică, cu trăsăturile faciale normale – nu ca ale nefericitului „Jubelo".

13. STÂNGA SUS:
„Jubelo"

14. DREAPTA SUS:
capul lui Ahmose-Inhapi, văduva lui Seqenenre Tao, pielea având aceleaşi încreţituri ca „Jubelo", sugerând acelaşi bandaj înfăşurat foarte strâns. Rănile se potrivesc perfect.

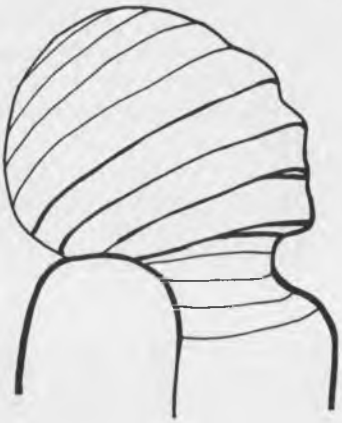

15 şi 16. JOS:
desenul feţei lui Jubelo.

17. Manuscrisul de aramă găsit la Qumran, care identifică amplasamentul pergamentelor şi al comorilor îngropate de comunitate, la scurt timp înainte de distrugerea templului de către romani, în anul 79 d.Hr.; aici, examinate de John Allegro înainte de deschidere.

18. O vedere a vestigiilor unei aşezări eseniene din Qumran, numele ei având înţelesul de „stâlpi gemeni cu prag arcuit".

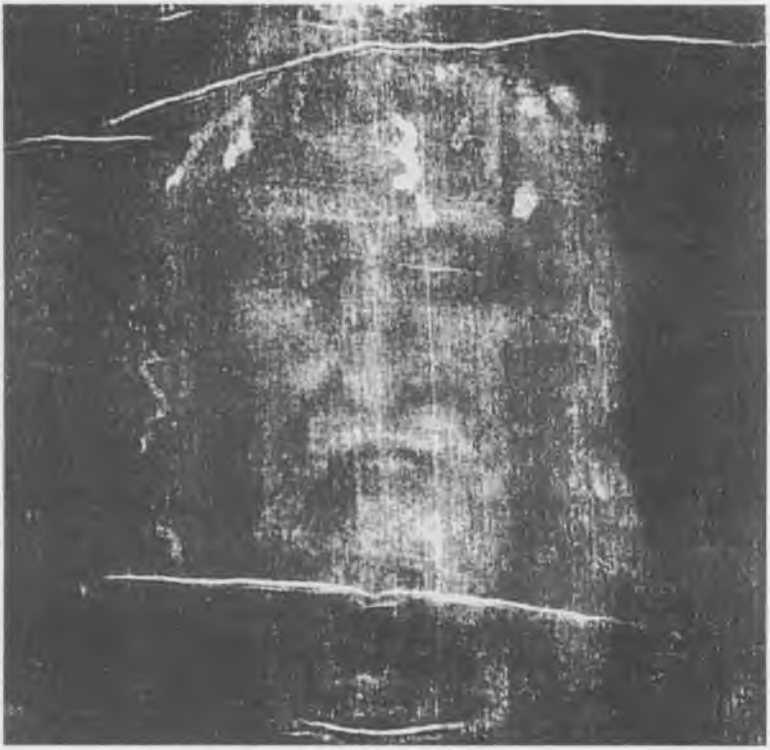

19 și 20. Fața de pe Giulgiul din Torino, de sus, trădează o asemănare uluitoare cu Jacques de Molay – DREAPTA.

21. Desenul „Ierusalimului ceresc" făcut de Lambert de St. Omer, care a murit în jurul anului 1121 d.Hr. A fost aceasta o copie făcută rapid după un pergament nasorean, descoperit sub Templul lui Irod de către Cavalerii Templieri, adusă lui Lambert de Geoffrey de St. Omer?

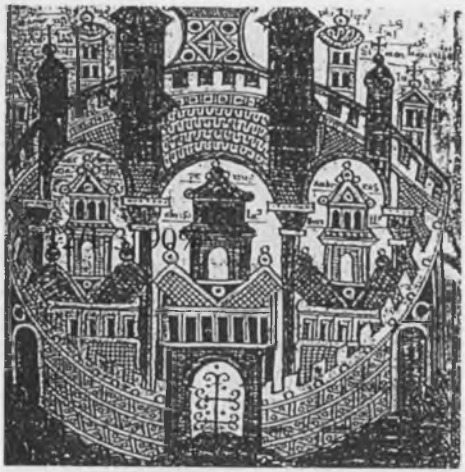

22. Pătratul masonic şi cercurile pot fi văzute desenate în modelul lui Lambert al „Ierusalimului ceresc".

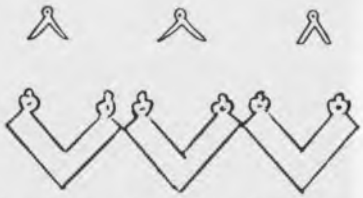

23. JOS: interiorul Rosslyn are multe sculpturi care pot fi văzute şi care au fost inspirate de aceleaşi imagini ca şi cele găsite în „Ierusalimul ceresc" al lui Lambert.

24. Aşa numita Capelă Rosslyn este de fapt o reconstrucţie bazată pe fundaţia Templului lui Irod şi pe descrierea nasoreană a Noului Ierusalim, construit în secolul XV, ca să adăpostească manuscrisele nasoreene şi celtice, dar nu are imagini creştine.

25. Autorii în faţa Capelei Rosslyn.

26. Capul rănit din Rosslyn. Este aceasta o reprezentare a lui Seqenenre Tao?

27. Trepiedul cu blocul de marmură suspendat, cunoscut ca Lewis, care stă pe podea la fiecare Lojă masonică. Să fie aceasta ca o recunoaştere a blocului de marmură cu inel în centru, care ştim că marchează intrarea în subterana de sub altarul pentru sacrificii din Templul lui Irod, unde a fost ascuns unul din importantele Manuscrise de aramă?

28. Așa-numitul „Stâlp al ucenicei" din Rosslyn, care este, de fapt, stâlpul regesc Boaz.

29. Stâlpul Jachin din Rosslyn.

30. Decupajul de pe cer al părții estice de la Rosslyn arată multe spirale, așa cum era scris în manuscrisul Ierusalimului ceresc.

31 Autorii în fața ruinei Castelului Rosslyn, care a fost distrus de generalul Monk în timpul războiului civil englezesc – ca și Cromwell, Monk a fost francmason și a cruțat Capela Rosslyn de la profanarea pe care au suferit-o toate celelalte biserici din zonă.

Ele au fost spuse de George Washington în cuvântul său de adio şi cuvintele alese confirmă clar ce se ştie deja: acest prim preşedinte al Statelor Unite a fost francmason întreaga sa viaţă. În mod ciudat, ele sunt asemănătoare cu învăţăturile pierdute ale lui Iisus, vorbind despre importanţa „libertăţii", „inteligenţei", „păcii", „credinţei", „dreptăţii" şi „bunăvoinţei" ca şi despre aspiraţia spre clădirea unei „mari naţiuni" şi a unirii religiei şi moralităţii. Aceste caracteristici exprimate de Washington pot suna pentru nişte urechi moderne ca nişte cuvinte pe care oricine le-ar spune într-o astfel de ocazie, dar la vremea când au fost rostite erau remarcabile. Acceptarea principiilor templiere pe coasta de est a Statelor Unite nu explică cum acest ordin francez interzis ar fi putut influenţa principiile fondatoare ale acelei ţări. Ca să înţelegem continuarea acelor evenimente, am hotărât că era nevoie să analizăm mai atent cealaltă poziţie a Templierilor la trei mii de mile peste Oceanul Atlantic, pe coasta de vest a Scoţiei.

Că mulţi Templieri s-au stabilit în Scoţia după prăbuşirea ordinului în Europa, faptul este bine documentat şi mărturiile există şi astăzi. Biserica de la Kilmartin, de lângă Loch Awe în Argyll, conţine multe exemple de morminte de Templieri şi sculpturi funerare reprezentând figuri templiere şi mai sunt multe morminte masonice în curtea bisericii. Vizitând locul în 1990, am fost imediat frapaţi de un monument maritim lângă zidul bisericii dedicat unui căpitan dispărut pe mare pe la 1600. Curios era faptul că monumentul constă din doi stâlpi ce încadrează un craniu şi oase încrucişate, steagul de luptă al Templierilor şi simbolul Maestrului Mason, încadrat şi el de motivul care lega Francmasoneria de Seqenenre Tao. Era extrem de incitant, dar şi mai interesant era numărul mare de morminte templiere şi sculpturi din curtea bisericii. Pe măsură ce discutam aceste descoperiri, ni se părea că dacă un grup suficient de mare de Templieri plecaseră din Argyll la începutul lui 1300, atunci trebuiau să existe mai multe locuri cu morminte templiere. După câteva săptămâni, am pornit din Kilmartin să cercetăm toate bisericile vechi, cimitirele, locurile de înmormântări pe care le-am putut găsi. Am descoperit curând mai multe locuri cu cel puţin un mormânt templier şi am dat întâmplător şi peste morminte extrem de vechi având simboluri masonice.

Am fost mult timp conştienţi că exista o puternică legătură templieră cu această zonă a Scoţiei, din vremea când Hugues de Payen s-a căsătorit cu Catherine de St. Clair. De fapt, prima bisericuţă templieră în afara Ţării Sfinte a fost construită la St. Clair, într-un loc la sud de Edinburgh, cunoscut acum drept Templul. Pe la începutul secolului al XIV-lea, Templierii aveau multe domenii în Scoţia şi un mare respect şi afecţiune pentru poporul scoţian.

Sanctuarul scoţian

Scoţia a fost întotdeauna un loc important pentru Ordinul Templier, dar am descoperit că împrejurările politice din Scoţia îl făceau un sanctuar deosebit de potrivit după atacul regelui Filip şi al Papei. După moartea regelui Alexandru al III-lea, în 1286, vechea descendenţă a regilor celţi s-a rupt brusc, pentru că nu a avut copii şi nici fraţi sau surori. Singurul său moştenitor direct a fost Margaret, „Fecioara din Norvegia", dar ea a murit în drum spre Scoţia, lăsând succesiunea neclară. Ţara a slăbit din cauza luptelor civile pentru putere şi regele Edward I al Angliei a profitat de situaţie şi l-a ajutat pe John de Balliol, care era unul din urmaşii la tron, cerând în schimbul sprijinului ca Balliol să devină vasal al regelui englez şi să-i mulţumească pentru regatul său scoţian. Oamenii nu au fost păcăliţi şi el a ajuns un rege nepopular, cunoscut drept „Toom Tabard", ce s-ar traduce cu „Haine goale", dar de fapt însemna „marioneta lui Edward I". Regele englez nu-l respecta şi îl trata ca pe un vasal de rând, umilindu-l în public în mod deschis, când a insistat ca Balliol să fie acuzat pentru o pretinsă datorie faţă de un importator de vinuri din Londra. Balliol s-a ridicat în final împotriva lui Edward în 1296, când a refuzat ordinul regelui englez de a-l ajuta să lupte împotriva francezilor. Edward a răspuns, trimiţând armata la Berwick şi detronându-l pe Balliol, trimiţându-l în exil în Franţa şi pretinzând suveranitatea asupra Scoţiei.

Ca să fie sigur că nici un celt nu va putea să riposteze, englezul a luat simbolul independenţei Scoţiei, vechea „Piatră a Destinului", sau „Piatra Scone" cum este cunoscută. Această piatră mică, necioplită, dintr-un bloc dreptunghiular pe care regii Scoţiei au fost încoronaţi, nu a fost niciodată returnată şi încă se odihneşte

sub tronul englez în Westminster Abbey.

După ce a furat simbolul independenței scoțienilor, regele englez a hotărât să numească un guvernator în Scoția, care să conducă în numele său, lăsându-i pe nefericiții scoțieni asupriți din greu sub conducerea sa dictatorială.

Prima mişcare de naționalism scoțian a urmat curând, inițiată de uciderea lui Sheriff din Lanark de către nobilul William Wallace, ca răzbunare pentru uciderea soției sale, în mai 1297. Acesta era un afront la adresa regelui englez şi Wallace ar fi fost aspru pedepsit, dar a avut în spate sprijinul popular, ce a dus la Bătălia de la Stirling Bridge, pe 11 septembrie 1297, când forțele lui Edward au fost învinse.

Edward I a făcut pace cu francezii şi apoi şi-a îndreptat întreaga atenție spre Wallace, pe care l-a învins la Linlithgon, în anul următor. Wallace a scăpat de captivitate şi a pornit imediat spre Franța, căutând sprijin pentru cauza sa la vechii dușmani ai lui Edward. Se zice că a primit scrisori de la regele Filip cel Drept, care i-a pledat cauza în fața Papei Clement al V-lea, şi este sigur – din sprijinul pe care l-a obținut de la familia de Molay (al cărui nume a fost permanent legat de Templieri şi francmasoni) – că el a avut legături cu templierii în timpul vieții. A obținut acest sprijin pentru că a fost o luptă între scoțieni şi englezi la Rosslyn în 1303, care a fost câştigată cu sprijinul Cavalerilor Templieri, conduşi de un St. Clair. Wallace a rămas un paria, vânat de coroana engleză timp de 7 ani, înainte să fie trădat, dus la Londra şi spânzurat, târât şi sfârtecat, în 1305. După execuție şi dezmembrare, părți din trupul lui Wallace au fost atârnate la Newcastle-on-Tyne, Berwik, Stirling şi Perth. În toată această perioadă de neliniște, erau doi scoțieni care pretindeau tronul pe drept, unul fiind Robert de Bruce, al optulea conte de Carrick, şi celălalt John Comyn. Robert era un om ambițios şi el a încercat să câştige aliindu-se cu Edward, dar interesul său pentru englez a slăbit pe măsură ce-şi dădea seama că nu va obține titlul dorit. Când Robert a început să studieze alte oportunități de a-şi construi un statut personal în Scoția, dușmanul său a profitat de situație, spunându-i lui Edward că Robert de Bruce complota împotriva sa. Regele ar fi renunțat repede la el, dar un susținător l-a avertizat pe Robert de Bruce de iminența pericolului

şi a trebuit să gândească foarte repede. Posibilitățile sale erau deodată foarte slabe şi a hotărât să pluseze. Ştia că există o răzmeriță celtă şi că scoțienii nu ar accepta uşor un rege care ar fi vasal englez permanent, aşa că s-a hotărât să devină scânteia care să aprindă conflictul.

Ştia despre Comyn că era favoritul Papei şi mult iubit de Edward I, aşa că a conspirat ca să-şi întărească poziția insultându-l public pe Papă şi pe rege, în timp ce aduna armată pentru reînvierea celtă ce lua amploare. A făcut acest lucru printr-o mişcare plănuită anterior, când îl ademenise pe Comyn în biserica franciscană de la Dumfries şi l-a atacat chiar pe treptele altarului. Pe când Comyn zăcea plin de sânge, Robert a refuzat să-i lase pe călugări să-l ajute pe muribund şi l-a păzit până când a fost sigur că dușmanul său a pierdut mult sânge şi va muri. Această faptă crudă, comisă pe pământ sacru, i-a revoltat pe rege şi pe Papă, dar patrioții scoțieni au considerat-o o faptă de vitejie de sfidare pe față a englezilor, deoarece Comyn a moştenit pretenția la tron a lui John de Balliol şi a fost susținut de regele Edward I.

Papa a răspuns anunțând pe 10 februarie 1305 că Robert de Bruce a fost pentru o perioadă excomunicat. În ciuda acestei ultime pedepse a Papei, 13 luni mai târziu, de Bruce a primit sprijinul total al lorzilor celți şi a fost încoronat rege al Scoției de contesa de Buchan la Scone – fără să beneficieze de Piatra Destinului.

Aceasta era atunci situația în Scoția, când o parte din flota templieră a hotărât să pornească spre Argyll şi Firth of Forth, unde ştiau că Robert de Bruce se răsculase împotriva Angliei. Faptul că Robert de Bruce a fost excomunicat, combinat cu vechile legături ale familiei St. Clair cu Rosslyn, a fost cel mai mare argument ca Scoția să devină sanctuar – era unul din puținele locuri de pe planetă unde Papa nu-i putea ajunge.

Din cauza războiului cu englezii, Templierii ştiau de asemenea că în calitate de războinici desăvârşiți vor fi primiți cu brațele deschise.

Chiar cu trei luni înainte ca Filip cel drept să-şi îndrepte trupele spre Templieri, Edward I al Angliei a murit, şi a fost urmat de fiul său slab şi neputincios, Edward al II-lea, care imediat s-a retras în Anglia, lăsându-l pe Robert I să-i aranjeze pe dușmanii săi în Sco-

ția. Istoria menționează că de Bruce a avut câteva situații grele între 1306-1307, dar, după aceea, el și-a revenit din situația aparent fără speranță și a început sistematic să-și câștige regatul înapoi de la englezi. Cel mai mare triumf al scoțienilor a fost Bătălia de la Bannockburn, pe 6 noiembrie 1314. Știm că lupta era în defavoarea armatei lui de Bruce, până când intervenția unei forțe de rezervă necunoscută a schimbat sorții întregii bătălii și a asigurat victoria pentru scoțieni. Poveștile s-au răspândit rapid și spun că acești războinici misterioși fluturau un Beausant (steagul de bătălie al Templierilor).

O intervenție templieră pare a fi într-adevăr singura explicație posibilă. Așa că, în același an în care Jacques de Molay și Geoffrey de Charney erau arși de vii în Paris, Bătălia de la Bannockburn era câștigată prin sosirea unei forțe templiere condusă de Marele Maestru al Templierilor scoțieni, Sir William St. Clair. Această victorie la Bannockburn a consfințit libertatea regatului lui de Bruce în Scoția. Contribuția familiei St. Clair la această victorie a fost bine răsplătită – ei primind un episcopat și pământuri care se adăugau la averea lor de la Rosslyn.[2]

Această mare victorie a fost treapta decisivă în asigurarea independenței permanente a Scoției și regele Robert I și-a petrecut restul vieții luptând împotriva englezilor în Irlanda și de-a lungul frontierelor scoțiene până când, în 1328, Anglia a recunoscut formal Scoția ca o națiune liberă. Un punct al interesului masonic legat de Bătălia de la Bannockburn este că lupta s-a dat în cea mai lungă zi a anului – o zi încă sărbătorită de toți francmasonii ca Sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul.

Se pare că Templierii găsiseră un loc bun în Scoția, dar era evident o relație de simbioză cu regele Scoției, acesta beneficiind de calitățile acestor războinici profesioniști, probabil în termeni de planificare strategică la început, dar în cele din urmă și cu ajutor în luptă. Pentru o vreme, Templierii erau în siguranță cu Robert I, care a fost excomunicat, dar această stare de fapt, bună pentru Templieri, nu era bună pentru Scoția, pentru că un regat al cărui rege a fost excomunicat era privit ca un ținut păgân și orice condu-

[2] Andrew Sinclair: *The Sword and the Grail (Sabia și potirul)*

cător creştin era liber să pornească o cruciadă împotriva păgânilor. Dacă bunele relaţii nu erau restabilite între regele scoţian şi episcopul Romei, în cele din urmă Scoţia ar risca o invazie nelegiuită pe viitor. În 1317, Papa Ioan al XXII-lea a încercat să impună un armistiţiu între scoţieni şi englezi şi se spune că a fost furios când de Bruce a răspuns prin capturarea oraşului de frontieră de la Berwick, printr-un atac surpriză. Relaţiile dintre Papă şi Scoţia s-au deteriorat şi mai mult, când englezii au spus poveşti la curtea papală despre războaiele scoţienilor şi încăpăţânarea lor şi, în 1320, Papa a trimis doi delegaţi papali să dea încă o sentinţă de excomunicare împotriva lui de Bruce. În apărarea acestor acuzaţii a venit Declaraţia de la Arbroath, care a fost publicată de baronii scoţieni pe 6 aprilie 1320. Este foarte masonică în conţinut şi, referitor la Robert de Bruce, afirmă:

„Toţi erau legaţi de el prin drepturi şi prin serviciile făcute poporului său. Nobilii spun că au luptat nu pentru glorie, bogăţii sau onoruri, ci doar pentru libertate, pe care un om adevărat o apără cu viaţa."

Dă, de asemeni, definiţia regelui:

„...la consimţământul legal al întregului popor, l-a făcut rege sau prinţ. Lui îi suntem obligaţi şi suntem hotărâţi să fim de acord întrutotul, atât pentru dreptul său cât şi pentru propriul său merit, fiind persoana care a restabilit siguranţa poporului, apărându-i libertăţile. Dar, la urma urmei, dacă acest prinţ îşi va părăsi aceste principii pe care el le-a urmat cu noblеţe şi va consimţi ca noi sau regatul nostru să fie supus regelui sau poporului din Anglia, noi ne vom strădui imediat să îl înlăturăm ca pe duşmanul nostru, ca pe acela care a încălcat atât propriile sale drepturi, cât şi pe ale noastre, şi vom pune un alt rege care ne va apăra libertăţile."

Lorzii vechi ai Scoţiei erau Templieri sau consorţi ai Templierilor şi este destul de surprinzător că stilul lor „nasoreean" de gândire este prezent în acest document democratic neobişnuit, care

schimbă ideea de rege cu aceea a unui preşedinte. Desigur că unul dintre semnatarii documentului era Lordul Henry St. Clair din Rosslyn. Desigur, am raționat, trebuie să fie semnificativ faptul că gândirea nasoreeană/templieră/masonică este prezentă în multe locuri din istoria vestului, atunci când subiectul conducerii populare şi voința poporului erau factori importanți. În Anglia, cu 100 de ani mai înainte de Declarația de la Arbroath, Magna Carta a fost semnată de regele John, sub presiunea unui grup care includea Templieri. Până astăzi, este singurul document din constituția engleză care poate fi comparat cu Declarația Drepturilor a Statelor Unite – un document care, aşa cum vor arăta mai târziu, a fost în întregime de inspirație masonică.

În octombrie 1328, pentru motive politice care nu sunt de o mare importanță pentru povestea noastră, Papa Ioan al XXII-lea l-a eliberat pe Robert I de excomunicare, dar regele scoțian legitim a murit la vârsta de 55 de ani, pe 3 iunie 1329, chiar cu zece zile înainte ca Ioan al XXII-lea să publice un act, prin care i se recunoaşte public dreptul său la tronul Scoției. Robert a fost urmat de fiul său David al II-lea, în vârstă de doar cinci ani, şi Lordul Randolph, un membru al familiei Moray, şi unchiul contelui de Moray a fost numit regent. Moartea lui Robert de Bruce nu a fost sfârşitul legăturii cu Templierii. Înainte să moară, el a făcut legământ să plece la Ierusalim şi să lupte împotriva sarazinilor şi, în semn de respect, inima sa îmbălsămată a fost luată de Sir William de St. Clair şi Sir James Douglas în ultima cruciadă de la Ierusalim, dar, din nefericire, au fost omorâți pe drum în Bătălia din Andaluzia. Inima lui Bruce nu a ajuns niciodată în Oraşul Sfânt şi a fost înapoiată şi înmormântată în Abația Melrose, în timp ce Sir William a fost înmormântat la Rosslyn.

De îndată ce Scoția a devenit încă o dată, oficial, parte a creştinătății, era imperios necesar ca Templierii să dispară, să nu mai fie văzuți şi să devină o societate secretă, pentru că puterea Vaticanului era acum capabilă să-şi pedepsească duşmanii din întreaga Europă. Din fericire, în timpul perioadei de tranziție, un membru al familiei templiere, Moray, a fost regent, domnind în numele regelui copil David al II-lea, şi aceasta le-a permis controlul de care aveau nevoie ca să-şi planifice viitorul organizației care înlocuise

deja ordinul lor supus pieirii, aşa că puteau păstra marile secrete care le fuseseră încredinţate.

Întoarcerea la Rosslyn

Un nou ordin secret va sigura supravieţuirea ritualurilor templiere; gândirea lor şi planurile pentru schimbare trebuie că au apărut în paralel cu negocierile papale, aşa că în vremea în care Scoţia l-a omagiat încă o dată pe Papă, Templierii din Scoţia erau invizibili pentru cei care nu ştiau unde să caute – şi unul din locurile în care meritau a fi căutaţi era familia St. Clair. Aşa cum am discutat în capitolul 5, Capela Rosslyn, construită de următorul William St. Clair, s-a dovedit a fi extraordinar de importantă pentru cercetarea noastră, deoarece tocmai construcţia acestui edificiu a asigurat linia despărţitoare dintre Templieri şi francmasoni. Folosirea unor plante americane la sculpturile decorative din piatră (aloe şi porumb indian), care probabil erau total necunoscute la acea vreme, ne-a furnizat mărturia de netăgăduit că cineva legat de familia St. Clair traversase Atlanticul cu mult mai înainte.

Prima noastră vizită la capela construită de contele William St. Clair avusese loc acum patru ani şi cum aflasem foarte multe lucruri între timp, am hotărât să ne întoarcem la această clădire. Încă o dată am pornit după prânz, prin liniştitul sat scoţian. Era o zi plăcută de vară, caldă dar cu câţiva nori răsfiraţi, care făceau ca soarele să-şi împrăştie razele departe, înspre dealurile apropiate, luminând turnuleţele ascuţite ale Capelei Rosslyn într-o manieră cu adevărat dramatică. Să intri în capelă era ca şi cum ai întâmpina un vechi prieten. Era familiară şi învăluitoare şi totuşi interesantă şi, din fericire, plină de noi informaţii gata să le împartă cu noi. Desigur că aveam multe descoperiri pe care urma să le verificăm la Rosslyn.

Pe când păşeam în clădire am fost fericiţi să o găsim goală, ca să ne putem astfel bucura de impresia puternică pe care ne-o făcea fără să ni se distragă atenţia. Rosslyn Chapel degajă un simţământ de spiritualitate vie, un sentiment de linişte, combinat cu senzaţia de trecut infinit. Amândoi iubeam clădirile bisericeşti, dar fiecare biserică pe care o ştiam avea un caracter lipsit de viaţă, gol, com-

parativ cu Rosslyn. Este greu de descris sentimentul cald care te cuprinde în această clădire medievală şi, fără să sune prea ciudat, Robert a conchis remarcând că era singura capelă sau biserică unde ar putea dormi fericit noaptea, singur.

Ne-am plimbat prin naos, bucurându-ne de acel loc şi apoi ne-am îndreptat atenţia, mai întâi înspre sculpturile cu porumb şi cactus de aloe, ca să ne asigurăm că nu ne-am imaginat ce văzusem la prima noastră vizită.

Nu era nevoie să ne îngrijorăm; nu exista nici o îndoială cu privire la sculpturi. Pe când studiam o parte din cactus, o doamnă vicar s-a apropiat dinspre uşa de la nord, cu un zâmbet cald, şi ne-a întrebat dacă am văzut porumbul indian. Am răspuns afirmativ şi am început să discutăm acest subiect.

Reverendul Janet Dyer s-a dovedit a avea studii de botanică, iar soţul ei era botanist de profesie.

„Cactusul aloe este remarcabil", zise ea uitându-se în sus la frize. „Presupunând că ar putea fi şi altceva, atunci, într-adevăr n-aş şti ce este, dacă nu ar fi o aloe." S-a rotit puţin spre stânga şi a arătat o arcadă de porumb indian. „Soţul meu spune că porumbul este clar sculptat, probabil o plantă uşor necoaptă." Şi-a continuat comentariul său referindu-se la mărturiile însoţite de documentele pe care le avea prinţul Henry Sinclair, primul conte St. Clair din Orkneys, care, datorită banilor Templierilor, a cumpărat o flotă de doisprezece corăbii pentru o călătorie în „Lumea Nouă". Flota condusă de Antonio Zeno a debarcat în Noua Scoţie şi a explorat coasta estică a ceea ce erau Statele Unite ale Americii înainte de 1400. Data este sigură pentru că Henry Sinclair a fost omorât chiar la întoarcerea sa în acel an.

Părea chiar logic că s-au pierdut multe vieţi omeneşti într-o astfel de expediţie şi familia Sinclair pretinde că un cavaler numit Sir James Gunn a murit în America şi a fost înmormântat acolo. Imaginea cavalerului medieval găsită la Westford, Massachusetts, este, pretind ei, mormântul său făcut în grabă. Am găsit dovezi care să sprijine acest lucru în cripta de sub capelă, unde o emblemă mică de pe perete arată în partea stângă, deasupra „Crucii de pe Potir" a familiei Sinclair, două vase de navigaţie identice, cu un singur catarg, similare cu cel găsit pe scutul cavalerului din Westford.

Şi el este desenat tot arătând spre Vest, dar în loc de pânze strânse sub o stea spre vest, acest vas este cu toate pânzele întinse. Pe când ne uitam în jurul interiorului capelei, Robert nu-şi putea lua ochii de la orga Hamilton, care se găsea în încăperea victoriană construită în continuarea peretelui de vest.

„Pot să privesc orga, vă rog." l-a întrebat pe reverendul Janet.

„Desigur, cu plăcere." Răspunsul era atât de prietenos şi relaxat încât Robert a încercat să meargă mai departe.

„Vă deranjează dacă aş cânta la ea? Sunt organist la Biserica Crist din satul meu natal."

Primind permisiunea, Robert a urcat scara în spirală de la galeria unde era orga şi, după câteva minute, în naos răsuna imnul „Cwm Rhondda", în timp ce Chris continua să filmeze locurile de interes.

Pe când ne uitam la detaliile construcţiei, atenţia ne-a fost atrasă de stâlpii de susţinere în număr de paisprezece; doisprezece identici ca formă şi doi deosebiţi şi cu o formă minunată în capătul estic al capelei. Stâlpul din stânga este cunoscut drept Stâlpul Masonului (Zidarului) şi este frumos proporţionat şi lucrat elegant. Stâlpul din dreapta este foarte diferit, cunoscut drept Stâlpul Ucenicului (Învăţăcelului), este bogat decorat cu 4 benzi florale ce coboară în spirală şi în jurul centrului sculptat cu şanţuri ce pornesc din colţurile capitelului ca să se întâlnească la baza laturii opuse.

Semnificaţia acestor simboluri a fost de mare importanţă pentru constructorii acestei capele, dar înţelesul lor s-a pierdut. Totuşi, reconstruirea trecutului ne-a permis să înţelegem ceea ce vedeam. Aşa numitul Stâlp al Masonului (Zidarului) este de fapt o redare a stâlpului preoţesc cunoscut francmasonilor drept Jachin şi nasoreenilor drept tsedeq, iar Stâlpul Ucenicului (Învăţăcelului) este stâlpul regesc numit Boaz, reprezentând puterea mishpat. Mai trebuia să căutăm un singur lucru în această clădire enigmatică – o referire la Hiram Abif; am fi fost surprinşi dacă această clădire templieră/masonică nu ar fi avut o figură cu o gaură în frunte, rana distructivă de la cap despre care noi ştim că vine de la Seqenenre Tao. Desigur, am găsit-o. Sus, în colţul unde se întâlneau pereţii de sud şi vest şi la acelaşi nivel cu orga, este un cap cu o rană adâncă pe tâmpla dreaptă şi pe partea opusă de pe peretele de vest este capul

persoanei care l-a ucis. Aceste capete sunt bine cunoscute de sute de ani, dar adevăratul lor simbolism s-a pierdut şi a fost înlocuit cu o poveste nevinovată dar puţin plauzibilă.

Ca să vedem mai bine, ne-am cățărat amândoi pe scara în spirală până la galeria cu orga şi am avut o vedere minunată a capelei din locul unde inițial era peretele de vest, înainte de apariția acelei oribile cristelnițe în 1882.

Din acest punct eram foarte aproape de capul lui Hiram Abif şi puteam vedea rana de la cap cu mare claritate.

Această rană a fost de mult timp remarcată, iar povestea general acceptată este că reprezintă capul unui ucenic omorât şi capul de vizavi este cel al meşterului care l-a omorât. Potrivit cu această legendă, un maestru zidar în piatră s-a dus la Roma să-şi caute inspirația pentru proiectul stâlpului „regesc" dar, în timp ce era plecat, ucenicul său l-a proiectat rapid şi a făcut stâlpul existent. Pentru că era cu mult mai bun decât l-ar fi făcut meşterul, acesta, după întoarcerea la Rosslyn, şi-a lovit ucenicul cu ciocanul, omorându-l pe loc.

Această poveste sună ca versiunea liberă a legendei masonice a lui Hiram Abif şi poate fi uşor dată la o parte pe motivul prezenței capului rănit. Noi ştim acest lucru pentru că însuşi William St. Clair a supravegheat îndeaproape întreaga construcție de la început până la moartea sa în 1484, doar cu doi ani mai înainte de terminare; ba mai mult, el personal a supravegheat fiecare mic detaliu al lucrării. Este un adevărat record că fiecare sculptură, oricât de mică, a fost mai întâi făcută din lemn şi supusă spre aprobare, şi numai după aceea era sculptată în piatră. William St. Clair a adus pe unii din cei mai buni zidari constructori din Scoția pentru acest mare proiect, construind satul Rosslyn ca să-i adăpostească şi a plătit maeştrilor constructori cantitatea imensă în acea vreme de 40 de lire de om şi pe constructorii mai puțin importanți cu 10 lire de om, ceea ce era totuşi o sumă frumuşică. Ideea că după toată această pregătire şi cheltuială, un biet ucenic ar fi fost lăsat să facă piesa centrală a întregii clădiri pare aproape imposibilă.

Îngrijitorii de astăzi ai Capelei Rosslyn nu ştiu, dar capul de sus care se uită spre colțul din nord-est este reprezentarea lui Seqenenre Tao, ultimul rege adevărat al Egiptului.

Să se facă lumină

Pe când vorbeam despre adevărata semnificație a stâlpilor și a capului rănit și faptul că motivațiile inițiale se pierduseră, încet, dar sigur, un văl de întuneric începuse să ni se ridice de pe ochi. Fusesem oare orbi? Marea lumină a adevărului despre clădire ni s-a părut dintr-o dată atât de evidentă: Rosslyn Chapel nu era deloc o capelă, nu era nici măcar creștină! Pentru început, nici nu exista altar. Ca să funcționeze în calitate de capelă, fusese pusă o masă în centrul clădirii, pentru că nu era loc în partea de est unde erau ridicați stâlpii. În spatele lui Boaz și Jachin sunt trei piedestale de piatră, puse la perete, dar acestea nu sunt altare! Această clădire nu a fost construită pentru a servi drept loc de închinare creștină!

Știam că un alt William St. Clair, care a fost primul Mare Maestru ales al Marii Loji a Scoției, avusese necazuri cu biserica, deoarece copiii lui fuseseră botezați în clădire, dar importanța acestui fapt nu am înțeles-o de la început.[3]

După ce am verificat istoria oficială, am descoperit că Rosslyn urma să fie sfințită în 1862; anterior acelei date, nu se știe sigur dacă era sfințită și cum. De fapt, una din obiecțiile regelui James al VI-lea, făcute de Mare Maestru al Masonilor, era că își botezase copiii la Rosslyn, care nu era un loc de închinăciune. Cu cât analizam, cu atât devenea mai evident. Simbolismul este egiptean, celtic, evreiesc, templier și masonic.

Un tavan plin de stele, plante venind de la grădinarii celți, piramide încâlcite, imagini ale lui Moise, turnuri ale Ierusalimului Ceresc, cruci gravate pe potire ca și pătrate și sfere. Singurele imagini adevărat creștine datau din epoca victoriană, când au fost adăugate: vitraliile, cristelnița înfiorătoare și o statuie a Madonei cu pruncul. Câteva mici elemente de decorație erau descrise drept creștine de biserica episcopală, dar la o verificare atentă, nu sunt ceea ce par. În zona peretelui de nord, există o mică friză care arată crucificarea. Dar dați-ne voie să credem că aceasta nu este crucificarea lui Iisus Hristos; este tortura ultimului Mare Maestru al Cavalerilor Templieri, Jacques de Molay. Mai întâi, toate personajele

[3] *Analele Marii Loje a vechilor masoni ai Scoției – 1995*

sunt în veşminte medievale, inclusiv membri ai Inchiziției cu cagule. Detaliile sunt corecte prin aceea că crucea este un Tau, ori în formă de „T" şi cuiele sunt înfipte în încheieturile mâinilor; două detalii pe care artiştii medievali le greşeau invariabil, doar că evident ar fi ştiut ce i se întâmplase cu adevărat lui Molay. O altă parte arată Templierii cu un călău alături şi, încă şi mai remarcabil, am găsit o sculptură care are personaje ce țin Giulgiul din Torino cu fața lui de Molay imprimată vizibil. Ne-am fi aşteptat ca Templierii din Scoția să cunoască suferința maestrului lor, dar noi ştim acum că ei erau conştienți de povestea imaginii sale care apărea în mod „miraculos" pe giulgiu în timpul ritualului.

Confirmarea ulterioară că această clădire nu este ce-şi imagina lumea, am avut-o când am citit că, chiar după terminarea ei, nu a fost niciodată folosită drept capelă, pentru că exista o capelă de familie în castel, la o mică distanță. Îngrijitorii actuali admit că era ciudat să cheltuieşti o mare avere şi vreo 45 de ani ca să construieşti o capelă şi să nu o foloseşti nici măcar o dată. Acest lucru pare să-i nedumerească, mai ales că nu au nici o idee care să explice acest lucru.

Începeam să vedem ce era evident şi ni s-a făcut pielea ca de găină pe loc. Rosslyn nu era o simplă capelă, era un altar post-templier, construit ca să adăpostească pergamentele găsite de Hugues de Payen şi de echipa sa sub Sfânta Sfintelor din ultimul templu din Ierusalim! Sub picioarele noastre era cea mai neprețuită comoară a creştinătății. În comparație cu aceste comori, Manuscrisele de la Marea Moartă sunt nişte biete ghicitori. Nasoreenii/qumranienii au fost instruiți (de către Moise) să-şi pună cele mai prețioase pergamente sub Sfânta Sfintelor, în jurul anului 69 d.Hr., şi textele mai cunoscute, cum ar fi Regulamentul comunității, erau depozitate în Iudeea în locuri umile, cum ar fi peşterile de la Qumran. Urmând aceste exemple, Capela Rosslyn era o replică deliberată a locului de înmormântare al pergamentelor secrete!

Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă a provocat o reacție majoră; nu putem să nu ne întrebăm cum va reacționa lumea la această descoperire.

Noi credem că aceste pergamente spun povestea luptei nasoreene; povestea lui Iisus Hristos, ceremonia secretă a învierii celor vii

şi importanţa construirii spiritului uman ca şi cum ar fi un templu. Ele ne vor spune despre viaţa lui Iisus, şi astfel trebuie să fie şi Evanghelia pierdută a lui „Q", Evanghelia care a fost materialul sursă pentru Matei, Marcu, Luca şi Ioan.

Eram aşezaţi într-o stranâ şi ne uitam la podeaua de piatră groasă, onoraţi şi muţi de uimire pentru că ştiam cu certitudine că eram chiar la câţiva paşi distanţă de tot ceea ce căutasem, motivul şi scopul creării Francmasoneriei.

Ne-au trebuit zece minute să ne revenim suficient pentru a căuta mai departe. Am cercetat informaţiile istorice pentru a da peste mai multe indicii. Hotărâsem că pergamentele nasoreene se aflau sub Rosslyn şi peste câteva minute vom şti dacă vor intra exact în patru valize!

Totul a ieşit la lumină când am citit o relatare a unui incendiu care a avut loc în 1447, la un an după ce s-a pus piatra de temelie.

William St. Clair avea multe titluri, inclusiv prinţ de Orkney, şi relatarea următoare foloseşte această descriere:

„Pe la acea vreme, 1447, a fost un incendiu în curtea castelului Rosslyn. Cu această ocazie, ocupanţii au fost forţaţi să părăsească clădirea. Capelanul prinţului, văzând acest lucru şi amintindu-şi de toate scrierile maestrului său, s-a dus spre închisoarea unde erau şi a luat cele patru cufere în care se aflau. Ştirile despre incendiu, ajungând la urechea prinţului prin strigătele disperate ale doamnelor şi servitoarelor şi văzând ceea ce putea să vadă din locul în care se găsea pe dealul Colledge, nu-i părea rău decât de pierderea hrisoavelor şi a altor scrieri, dar când capelanul, care se salvase coborând pe frânghia clopotului legat de grindă, i-a spus că hrisoavele sale şi scrierile erau toate salvate, s-a înveselit şi a mers să o consoleze pe prinţesă şi pe doamne."[4]

Ce putea fi atât de important în acele cufere încât William St. Clair să nu se gândească decât la ele în timpul incendiului şi nu la

[4]Tim Wallace-Murphy: *An Illustreated Guide to Rosslyn Chapel (Ghidul ilustrat al Capelei Rosslyn)*

propria sa soție și la celelalte doamne? Cu siguranță că nu putea fi atât de fără inimă încât să se îngrijoreze mai întâi de niște simple acte, privind pământuri sau titluri! În orice caz, cuferele medievale aveau dimensiuni uriașe și astfel de hârtii nu ar umple nici un sfert dintr-unul din cele patru. Nu, acele cufere conțineau pergamentele de la Ierusalim, care au fost aduse în Scoția de Cavalerii Templieri și i s-au dat lui spre păstrare ca fiind cele mai mari comori din întreaga lume. Dacă acele pergamente ar fi fost distruse înainte ca el să termine altarul care să le adăpostească, ar fi fost într-adevăr disperat.

William St. Clair și-a dedicat întreaga viață construcției altarului pentru manuscrise și suntem siguri că acele patru cufere sunt încă acolo, la trei picioare adâncime sub stânca tare. Cu cât ne uitam și cu cât citeam mai mult despre istoria Rosslyn, cu atât eram mai siguri. Aparent, se consideră în general că clădirea a fost ridicată foarte repede, dar pentru fundație a fost nevoie de un timp excesiv de lung. De la începuturile lucrării până la terminarea fundației a fost nevoie de patru ani, o perioadă de timp ridicol de lungă, deoarece „capela" este o singură cameră relativ mică, având o criptă minusculă cu un nivel mai jos înspre est. Aceasta i-a derutat pe istorici, dar noi astăzi știm exact de ce a luat așa de mult timp. Misiunea lui William St. Clair era să recreeze bolțile subterane ale Templului lui Irod, exact așa cum Hugues de Payen și alți opt cavaleri le găsiseră cu trei sute de ani mai înainte. Noi am bănuit că sistemul subteran era mult mai mare decât orice era deasupra și că pergamentele își găsiseră în sfârșit un loc de odihnă într-o reconstrucție a casei lor originale. În acest punct, nesiguranța noastră s-a împrăștiat de la sine: acum știam de ce Treapta de Arcă Regală descrie locul săpăturii drept Templul lui Zerubbabel, în loc de Templul lui Irod.

Aceia care au creat prima dată Treapta de Arcă Regală, ori Templieri bătrâni și fără putere de decizie, ori descendenții lor din Scoția – s-au folosit de poveștile cunoscute din tradițiile orale ale lui Hugues de Payen, care spuneau că locul săpăturii era Templul Zerubbabel. Este acum știut că cruciații credeau că Domul Musulman de pe stâncă, care datează din secolul al VII-lea, era Templul lui Irod, și ruinele de dedesubtul lui cele ale Templului Zerubbabel.

Privită din exterior, Rosslyn era reprezentarea în piatră a Ierusalimului Ceresc aşa cum era pictat în copia lui Lambert, cu turnuri şi un acoperiş mare, central, curbat şi arcuit. În interiorul Capelei Rosslyn, planul este o reconstrucţie a ruinei Templului lui Irod, decorat cu simbolism nasoreean şi templier. În colţul de nord-est am găsit o parte de perete sculptată cu turnurile Ierusalimului Ceresc completat cu sfere masonice, realizat exact ca în pergamentul lui Lambert. La o examinare mai amănunţită a bazelor care odinioară aveau mici statuete, ne-am dat seama că această imagine a Ierusalimului Ceresc a apărut de multe ori.

Cum ne uitam direct în sus de la galeria cu orgă, am putut vedea că acoperişul arcuit avea o serie de pietre de boltă în jos, pe toată lungimea, exact de tipul pe care Treapta de Arcă Regală îl descrie ca fiind găsit în ruinele Templului lui Irod! La peste trei picioare lăţime de stâncă tare, acele pietre de boltă suportau o greutate uriaşă. Sculptată în partea de jos, sub acoperişul de deasupra noastră, era o boltă înstelată asemănătoare cu cele găsite în piramide şi în lojele masonice şi înghesuite pe boltă erau Soarele, Luna, cornul abundenţei, o porumbiţă şi patru figuri cereşti. Gândindu-ne la Treapta de Arcă Regală, am înţeles că dacă ideea noastră că clădirea Rosslyn era o copie reconstruită a ruinelor Templului lui Irod, ar trebui ca proiectul clădirii să fie conform descrierii oferite de ritual.

Ne-am amintit cuvintele relevante spuse în acea treaptă:

„Devreme în acea dimineaţă, reluându-ne muncile, am descoperit o pereche de stâlpi de o frumuseţe şi de o simetrie deosebite; continuându-ne munca, am descoperit şase alte perechi de stâlpi, de o frumuseţe egală, care din poziţia lor păreau a fi rămăşiţele galeriei subterane ce duce la locul cel mai sfânt."

Paisprezece stâlpi în total; exact ce vedeam în faţa noastră la Rosslyn!

William St. Clair urmase scrierile întocmai. Am consultat ritualul Arcei Regale ca să vedem dacă există mai multe descrieri care să arate planul acestui mormânt. Există o referire la aşa-numitele „lumini" ale Ordinului, care în mod sigur se referă la o formaţie planificată:

„Aceste lumini sunt amplasate sub forma unui triunghi echilateral, fiecare din laturi intersectând linia formată de celelalte două, care împart triunghiul mare în trei triunghiuri mai mici la extremități, care, prin unirea lor, formează un al patrulea triunghi în centru, și toate egale și echilaterale, simbolizând cele patru puncte sau divizii ale Masoneriei. Acest aranjament simbolic corespunde misteriosului Triplu Tau..."

Ne-am amintit că keniții purtau pe frunte însemnul Tau, când Moise i-a întâlnit prima oară și este și forma crucii pe care și Iisus și de Molay au suferit. La Rosslyn am observat că acei paisprezece stâlpi fuseseră aranjați astfel încât opt de la est, inclusiv Boaz și Jachin, să fie dispuși sub formă de Triplu Tau. Alcătuirea și proporțiile erau exact așa cum Treapta de Arcă Regală descrie acest semn, în zilele noastre. Nu poate fi vorba de coincidență – toți stâlpii de la Rosslyn sunt amplasați după un plan precis, potrivit cu o înțelepciune veche și ca în ritualul Arcei Regale!

Un alt punct care i-a nedumerit pe istorici a fost faptul că această construcție a „capelei" nu a fost niciodată terminată și că era evident inclusă într-o clădire mult mai mare și mai importantă, o catedrală deosebită. Nu există nici un motiv cunoscut pentru care familia St. Clair să fi oprit deodată lucrările și să uite de un proiect vechi de 45 de ani, dacă intenția lor ar fi fost să construiască un institut bisericesc. Și totuși, peretele vestic este uriaș, total nepotrivit cu restul clădirii și evident incomplet. Este decorat pe ce formează acum latura exterioară, care arată că era menită pentru un perete interior al unei clădiri mai mari, neexistente. Acum pare o ruină a unei clădiri mult mai mari, dar nu se menționează faptul că ar fi existat vreodată așa ceva. Dar noi știm că a fost. Gândindu-ne, ni se părea ciudat să faci o capelă mică, dacă intenția era să construiești o mare biserică medievală și o catedrală în pustietate. Peretele de vest este incomplet și concluzia normală, evidentă, este că nu a fost niciodată terminat – dar există și un alt motiv pentru care rămân pereții: sunt rămășițele unei catedrale ruinate, sau mai precis, în acest caz, ale unui templu ruinat. Nu putem uita că Hugues de Payen și echipa sa au găsit pergamentele în timp ce cercetau ruinele, iar ritualul Arcei Regale ne amintește următorul fapt:

„...când am curățat fragmentele și gunoiul care ne împiedicau, am dat peste ceva ce părea stâncă tare, dar lovind-o întâmplător cu o rangă am auzit un sunet dogit. Am dat la o parte și mai mult pământ și gunoi..."

Mormântul Rosslyn a fost completat exact după plan; nu a existat niciodată vreo intenție de a continua construcția, pentru că uriașul perete de vest este o reconstituire atent executată a ruinei Templului lui Irod, în care Cavalerii Templieri intraseră prima dată în timpul explorării lor prin Ierusalim în anul 1118 d.Hr.

Ne-am amintit apoi următoarea parte a ritualului, care spune:

„... când am văzut că în loc de stâncă erau niște pietre în formă de arc și fiind conștienți că arhitectul clădirii anterioare nu a proiectat nici o parte în zadar..."

Așa cum arhitectul clădirii anterioare nu a proiectat nimic „în zadar", la fel a făcut și William St. Clair. Fiecare fațadă a acestei clădiri fascinante putea să ne spună o poveste. Astăzi, intrarea originală dinspre vest și-a pierdut efectul dramatic inițial al ruinei irodiene reconstruite, pentru că victorienii au pus o cristelniță prost concepută chiar peste ea. Cu cât această „bubă" este dată jos mai repede de pe minunatul mormânt, cu atât mai bine!

Redescoperirea secretului pierdut al Însemnului Masoneriei

Cu cât ne uitam mai mult, cu atât înțelegeam mai bine că nu exista nimic întâmplător referitor la această clădire. Fiecare detaliu era atent luat în considerare și avea importanța lui pentru marea poveste înscrisă în piatră a mormântului Rosslyn. Faptul că toate sculpturile au fost făcute mai întâi în lemn și date maeștrilor spre aprobare și în sfârșit Lordului St. Clair personal, ne-a amintit de ritualul folosit de Treapta Masonică cunoscută drept „Masoneria lui Marcu".[5]

[5]Robert Brydon: *Rosslyn – A History of the Guilds, the Masons and the Rosy Cross (Rosslyn – o istorie a breslelor, masonilor și roza crucienilor)*

Ceremonia se învârte în jurul evenimentelor ce se presupune că au avut loc în timpul clădirii Templului Regelui Solomon şi candidatul joacă rolul de francmason Fellowcraft (rangul de Maestru Mason de treapta a doua) şi înconjoară camera Lojei ca ultimii trei lucrători care şi-au arătat lucrările şi aşteptau aprobarea maiştrilor, Maestrul Vârstnic şi Tânăr, care sunt aşezaţi la treptele de sud, vest şi est.

Cele trei piedestale sunt vizitate pe rând şi la fiecare, primii doi lucrători (diaconii Lojei) verifică planul şi li se dă aprobarea. Maiştrii (Tânăr şi Vârstnic) afirmă că este o piatră ciudat făcută care nu se potriveşte cu planul, dar, din cauza finetii lucrăturii, îi vor permite lucrătorului să treacă la poarta următoare.

În sfârşit, ucenicul admis soseşte la piedestalul Maestrului Principal, care se mânie deoarece candidatul a avut îndrăzneala să-i arate o piatră care nu era necesară construcţiei şi ordonă ca piatra să fie aruncată. Lucrătorii sunt apoi chemaţi să meargă şi să-şi primească salariile în camera din mijloc a Templului Regelui Solomon şi candidatul stă la coadă şi îşi bagă mâna într-o gaură mică cunoscută drept „ghişeu", ca să-şi ridice plata. Este imediat apucat de mână şi denunţat ca impostor, se aduce un topor ca şi cum i s-ar tăia mâna de la încheietură. Din fericire, este cruţat.

Deci putem să ne dăm seama că lucrarea s-a oprit din lipsa pietrei de boltă care să completeze arcada. Maiştrii spun că-şi amintesc de o astfel de piatră care le-a fost adusă şi se începe căutarea pietrei de boltă pierdute, care va închide arcada. Este găsită de candidatul care va deveni Masonul Însemnului şi i se dă un însemn (un mic simbol) care devine semnul său personal. Sanctuarul Rosslyn are sute de astfel de însemne masonice gravate. Chris a fost făcut Mason al Însemnului şi, la vremea aceea, iniţierea sa i s-a părut destul de lipsită de sens, dar acum misterul era elucidat. Este posibil să înţelegem cum legenda ucenicului omorât a apărut la Rosslyn ca o poveste combinată a lui Hiram Abif şi a Masonului Însemnat. William St. Clair avea o problemă evidentă de securitate; constructorii trebuiau să cunoască planurile criptei pentru pergamentul său, ca şi reţeaua subterană de sub boltă, şi ei ştiau că această clădire stranie urma să adăpostească ceva de mare valoare.

William St. Clair era un om strălucitor şi talentat şi credem că

el a inventat prima treaptă a Maestrului Mason şi Treapta Masonică a Însemnului pentru a da un cod de conduită şi o implicare în secret, fără să le spună marele secret al învierii celor vii, care era rezervat masonilor contemplativi. Este o problemă de statistică că el avea două tipuri de zidari în piatră la şantier: zidari obişnuiţi cu 10 lire pe an (sau ucenici) şi meşteri zidari cu 40 de lire pe an, care erau onoraţi să primească un însemn personal după moda continentală. Ambele tipuri de zidari trebuie să fi fost conştienţi că ei reconstruiau Templul Regelui Solomon pentru vreun motiv ciudat, deşi era de fapt Templul lui Irod.

Când Sir William St. Clair a plănuit construirea unei cripte pentru pergamentele sale, el avea nevoie să fie sigur că are de partea lui loialitatea şi fidelitatea zidarilor, astfel că ei vor păstra „secretele sale la fel de bine ca şi cum ar fi fost ale lor". Ca să facă acest lucru, el a trebuit să-i lege prin secret şi noi credem că Francmasoneria de Gradul Incipient, cunoscută astăzi drept „Ucenicul Mason", a fost iniţiată de Sir William la construcţia clădirii, folosind elemente selectate din ceremonia de iniţiere templieră ca să fie sigur că toate secretele pe care le va dezvălui acestor oameni vor fi păstrate. Pentru a menţine diferenţele, el a trebuit să dezvăluie zidarilor vârstnici, cu 40 de lire pe an, un secret suplimentar, astfel ca ei să ştie ceva mai mult decât ucenicii. Noi credem că primei trepte i s-a dezvăluit secretul stâlpului regesc Boaz şi ei au fost numiţi ca şi astăzi Ucenici Începători, iar celor de rang mai înalt li s-a spus importanţa pietrei de boltă a arcului pentru că ei erau Masoni ai Însemnului.

Nici unul din zidari nu a cunoscut stâlpul preoţesc sau semnificaţia stâlpilor gemeni şi combinaţia pietrei de boltă:

MISHPAT	(TSEDEQ		
(sau REGESC +	sau PREOŢESC	=	STABILITATE
sau BOAZ)	sau JACHIN)		

sau mai simplu... PUTERE + BISERICĂ = STABILITATE

Marea formulă care a asigurat stabilitatea în vechiul Egipt, trebuia să fie păstrată şi lăsată filozofilor, masonii contemplativi, bărbaţi ca William St. Clair.

Zidarii care munceau în piatră ştiau secretele de la nivelul adecvat, dar nici unul nu a fost ridicat, prin învierea viilor, la rangul de mason contemplativ.

Acum puteam fi siguri, fără vreo umbră de îndoială, că locul de unde a pornit Francmasoneria a fost construcţia Capelei Rosslyn la jumătatea secolului al XV-lea; mai târziu, evenimentele istorice vor confirma această părere, deoarece familia St. Clair din Rosslyn a devenit moştenitoarea Marilor Maeştri ai Breslelor şi Meseriilor şi ordinelor Scoţiei, şi mai târziu a deţinut postul de Maestru al Masonilor Scoţiei, până la sfârşitul lui 1700.

Aşa cum bine ştim, mulţi francmasoni moderni cred că organizarea lor este moştenitoarea practicilor rituale ale muncitorilor semianalfabeţi ai breslelor medievale ale zidarilor. Este o teorie veche, plină de probleme, şi totuşi pare să explice referinţele bine documentate ale primei loje a muncitorilor din Scoţia. Adevăratul motiv este mai degrabă inversat; masonii speculativi (Templierii) au adoptat muncitorii zidari (lucrătorii în piatră) şi le-au dezvăluit secretele nivelului inferior referitoare la Templul lui Solomon.

Noi credem că aceşti Masoni ai Însemnului (Însemnaţi) şi ucenicii lor începători au fost încântaţi să cunoască secretul Rosslyn, dar ei nu ştiau nimic despre „comoara" ce va fi adăpostită acolo. Ei nu-şi puneau întrebări despre absenţa imaginii unei biserici normale, pentru că ei ştiau că totul era secret şi deosebit. Singura imagine biblică pe care am putea să o identificăm a fost o sculptură a lui Moise, cu o frumoasă pereche de coarne. Deşi, din studiile noastre despre Exod, noi credem că acest fanatic morbid le-a meritat, nu putem să credem că Templierii gândeau astfel. Am crezut o bună bucată de vreme că am găsit o figură anumită a Noului Testament într-o statuetă micuţă a Sf. Petru, dar curând ne-am dat seama că acesta nu era deloc discipolul.

Se spune că în timpul ritualului masonic, lucrătorii intrau în camera din mijloc a Templului Regelui Solomon ca să-şi primească salariile, dar, conform istoricilor de astăzi, noi ştim că templul original nu avea o cameră de mijloc. Totuşi, mormântul Rosslyn avea. Cripta presupusei capele este în partea de sud-est, cu trepte ce coboară imediat spre dreapta stâlpului regesc. Aceste trepte sunt foarte uzate şi este destul de greu să urci şi să cobori. Ghidul

oficial spune despre aceste trepte:

> *„Aceste trepte foarte uzate indică numărul mare de pelerini care au vizitat capela timp de 90 sau 100 de ani, între terminarea ei şi reformă. Motivul exact al acestui pelerinaj este totuşi neclar, dar este posibil ca Templierii să-şi fi depozitat aici unele din relicvele lor vechi, sfinte."*[6]

Dar ce era această relicvă veche?

La jumătatea treptelor este o uşă cu balamale care ne amintesc de balamalele de la uşa copiei desenului lui Lambert din Ierusalimul Ceresc. O dată intraţi în această încăpere joasă, primul lucru care ne-a frapat a fost cât este de mică. Nu era nimic în ea, cu excepţia unor decoraţii de perete foarte mici, o cameră chiar şi mai mică înspre nord şi un şemineu cu coş care era construit în peretele principal de sud al clădirii. Treptele foarte uzate ne spun că această încăpere a fost foarte folosită şi prezenţa şemineului ne spune că era proiectată pentru a fi folosită perioade de timp destul de lungi. O persoană obişnuită n-ar fi putut sta aici jos câteva ore, iar un şemineu n-ar fi fost necesar pentru cavalerii căliţi ai secolului al XV-lea.

Chiar lângă şemineu, am descoperit figura mică pe care la început am crezut-o a fi a Sf. Petru, pentru că avea în mână o cheie. Am considerat acest lucru ciudat, pentru că mai mult decât orice altă imagine, aceasta este cea mai catolică şi mai puţin nasoreană/templieră la care ne-am putea gândi, fiind la baza acelei false pretenţii a bisericii asupra învăţăturilor lui Iisus. Apoi am înţeles că figura avea doar o cheie mare în mână, în timp ce Sf. Petru are în mod normal mai multe şi inelul cheii era un pătrat perfect – un adevărat semn sigur de recunoaştere a unui mason.

Deodată, am ştiut că aceasta marca intrarea în bolta unde se afla pergamentul; această sculptură în piatră ţinea în mână nici mai mult nici mai puţin decât ***cheia lui Hiram.***

Credem că aceasta era camera din mijloc a acestui altar templi-

[6]Tim Wallace-Murphy: *An Illustrated Guide to Rosslyn Chapel (Ghidul ilustrat al Capelei Rosslyn)*

er, pentru că până la terminarea acestui proiect, peretele de vest al criptei era deschis, lăsând cale liberă înspre labirint. Pergamentele nasoreene erau probabil ținute în spatele unei uși încuiate în boltă, astfel că membrii familiei St. Clair și prietenii lor masoni „înviați" să aibă acces la ele înainte de a fi sigilate până la sfârșitul timpului. Camera, la care ne referim acum ca la o criptă, era încăperea din mijloc a templului reconstruit, pentru că el lega camera principală de sus cu camera boltită subterană, care adăpostea pergamentele sfinte. Aici își primeau masonii (zidarii) plata și tot aici erau inițiați și jurau să păstreze secretele de Maestru Mason Însemnat sau Ucenic Începător.

Înainte ca bolțile să fie sigilate la terminarea clădirii, mai multor Templieri de mai târziu li s-a dat dreptul de a fi înmormântați împreună cu pergamentele sfinte. Este o problemă istorică dovedită că au fost cavaleri înmormântați aici, dar nu sunt în sicrie, ci în armurile lor de gală.

Acesta era în general un privilegiu rezervat doar regilor. Sir Walter Scott a imortalizat această practică în poemul său *Cântecul ultimului menestrel:*

„Părea de foc această mândră capelă,
Unde șefii din Rosslyn zăceau neîngropați,
Fiecare baron, acoperit cu giulgiu,
Așezat în armura sa de fier.
Sunt douăzeci de baroni mândri la Rosslyn
Ce zac morți în acea mândră capelă."

Pe când cercetam holul principal, ne gândeam ce trist era faptul că toate principalele statui, care erau odinioară pe pereți, dispăruseră. Se spune că au fost luate de oamenii din zonă, când trupele Parlamentarilor au încercuit locul în timpul Războiului Civil englezesc și se presupune că sunt îngropate în apropiere. Am vrea mult să știm pe cine reprezentau. Poate pe David și Solomon și poate chiar pe Hugues de Payen și Jacques de Molay.

Am găsit apoi o mică sculptură care ar putea da mai multă greutate unei interpretări mai vechi asupra primului sigiliu templier care înfățișa doi cavaleri pe un cal.

Chris a avansat mai înainte o sugestie tentantă, că acest motiv trebuia să reprezinte două nivele la care se situau membrii Ordinului la începuturile lui. Aceia care erau ridicați sau înviați pentru a afla secretele, în față, pe cal, și cei cărora li se împărtășeau secretele, în spate. Aici la Rosslyn am găsit o sculptură mică, care era o reprezentare tridimensională a acestui sigiliu, cu excepția faptului că templierul din față îl atinge ușor cu cotul pe cavalerul din spate, când urcă.

Ar putea acest lucru să ilustreze felul în care, după căderea Ordinului, cei de nivelul secundar erau înlăturați ca să păstreze maximum de securitate pentru cei cărora li s-au împărtășit secretele principale? Este încă o speculație care s-ar potrivi bine cu faptele.

Lordul protector care a apărat Rosslyn

Poate dovada cea mai remarcabilă care să susțină opinia noastră despre Rosslyn este că ea încă se află acolo. În timpul Războiului Civil englezesc, Cromwell și forțele parlamentare rătăceau prin Irlanda, Țara Galilor și Scoția, precum și prin Anglia, prădând ori de câte ori puteau proprietățile regaliste și catolice.

Însuși Cromwell a vizitat Rosslyn și, în timp ce distrugea fiecare biserică pe care o considera papală, el nici nu s-a atins de această clădire. Părerea oficială, așa cum ne-a fost redată de reverendul Dyer, este că el era francmason cu grad și era conștient că Rosslyn era un mormânt masonic. De această dată noi suntem pe deplin de acord cu îngrijitorii actuali. Dovada indirectă, pe care noi am scos-o mereu în evidență, că Lordul Protector era francmason de rang și a cruțat deliberat clădirea Rosslyn, pare să fie susținută.

Familia St. Clair (sau Sinclair cum a fost scris mai târziu) era în mod evident de partea regaliștilor. Castelul Rosslyn a fost distrus total de Generalul Monk în 1650 dar, din nou, Mormântul de la Rosslyn a rămas neatins; dacă era considerat capelă catolică ar fi fost dărâmat pe loc!

Am părăsit cu greu Mormântul de la Rosslyn, pentru că ne dezvăluise atât de mult într-un timp atât de scurt, și ne-am îndreptat pe o distanță foarte scurtă spre locul care se numește simplu – Templu. Acesta era cartierul general al Templierilor din Scoția,

deşi ruina pitorească care este acum acolo este o clădire cu mult mai recentă decât cea originală, construită din pietre. În cimitir am găsit numeroase morminte masonice, majoritatea păstrând simbolismul treptei Arcei Regale şi multe din ele având vechiul stâlp geamăn şi motivul de boltă. Aceste morminte sunt extrem de vechi şi ele nu au fost restaurate sau protejate în vreun fel, aşa că a fost dificil să ne dăm seama de data exactă. Unul, poate mai recent, purta data de 1621 şi, ca multe altele, avea târnăcopul şi lopata Arcei Regale (celebrând săparea după pergamente), ca şi craniul şi oasele în cruce, simbolul învierii, care a devenit steagul lor de luptă. O astfel de dată arată că rămăşiţele din mormânt sunt ale unui om care era francmason de treaptă regală, cel puţin cu 100 de ani înainte de întemeierea oficială a Francmasoneriei din Londra, în 1717. Ritualul Arcei Regale ne spune într-adevăr despre descoperirea pergamentelor de către Templieri în ruinele Templului lui Irod; deci, credem că trebuie să dateze cu mult înainte de Rosslyn şi Francmasoneria Semnului, ca şi înainte de Maestrul de treapta a doua (de grad doi), care acum credem că este o dezvoltare a treptei Semnului – şi nu invers, aşa cum se crede în general. Oamenii care erau masoni ai Arcei Regale la sfârşitul secolului al XV-lea puteau fi la fel de bine descendenţii Templierilor.

Pe când ne întorceam înapoi în Anglia de la Rosslyn, în acea zi am reflectat asupra numărului mare de revelaţii şi la informaţiile vitale care ieşiseră la iveală şi care completaseră părţi importante din căutarea noastră. Citind în ghid, am fost entuziasmaţi când am aflat că William St. Clair avea multe titluri, inclusiv cel de „Cavaler al Corabiei şi al Lânei de Aur". Acest lucru ne-a atras imediat atenţia, deoarece francmasonii se descriu ei înşişi ca „mai vechi decât Lâna de Aur sau Vulturul Roman". Adică, le dovedea membrilor din primii ani ai Ordinului Francmasoneriei că ritualul nu era invenţia familiei St. Clair; într-adevăr, nu numai că a precedat-o, dar a fost anterior şi Marelui Imperiu Roman. Citind mai mult despre părerea oficială despre Rosslyn, am descoperit câteva comentarii incitante care menţionau adevărurile pe care noi tocmai le descoperisem. Primul dintre ele sună astfel:

„Bolţile pot fi totuşi mai mult decât ale unui simplu mormânt şi

alte lucruri importante pot fi ascunse în ele. Una din acțiunile menționate ale Lorzilor Sinclair, care aparent contrazice reputația lor bine meritată de cavaleri integri, ar putea fi explicată prin deschiderea bolților, pentru că este posibil ca vreun indiciu referitor la locul anumitor comori de mare interes istoric să fie de asemenea descoperit."

Foarte adevărat. Autorul nu știa ce mare secret deține clădirea Rosslyn și totuși, clădirea era bine cunoscută ca fiind ceva mai mult decât aparența ei. Și alte comentarii par a fi premoniții ale decodării noastre:

„Trebuie să recunoaștem acest lucru, când încercăm să înțelegem motivația constructorului acestei minunate, unice capele și a artiștilor talentați și a meșterilor care au făcut proiectul. Roadele acestei abordări deschise ne vor conduce inevitabil la ipotezele care ne vor face să studiem în continuare, să căutăm dovezi care, cel puțin în prezent, pot fi ascunse sau au fost neglijate de toată lumea din diferite motive..."[7]

Am fost siguri de această gândire matură și rațională atunci când am cerut oficial deschiderea și investigarea bolților de sub mormântul-altar de la Rosslyn. Să nu cercetezi bolțile însemna să privezi lumea încă și mai mult de o mare și veche înțelepciune, care ne va povesti despre Iisus și despre contemporanii săi și ne va conduce în al treilea mileniu al erei noastre, cu o certitudine și cu informații despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat la începutul epocii creștine.

Am descoperit o inscripție latină sculptată pe mormântul-capelă Rosslyn și credem că este un comentariu adecvat printr-un singur motto. Chiar dacă e plin de umor, putem presupune că provine din pergamentele nasoreene:

[7]Tim Wallace-Murphy: *An Illustrated Guide to Rosslyn Chapel (Ghid ilustrat al Capelei Rosslyn)*

VINUL ESTE PUTERNIC, UN REGE ESTE MAI PUTERNIC, FEMEILE SUNT ŞI MAI PUTERNICE.

*DAR **ADEVĂRUL** CUCEREŞTE TOTUL.*

Sub Sigiliul lui Solomon

Într-o seară, la o săptămână după vizita noastră la Rosslyn, când discutam despre detaliile simbolice pe care William St. Clair le-a folosit la Capela Pergamentului ca să se potrivească cu descrierile din Treapta Arcei Regale, am căutat definiția Triplului Tau. Am fost încântați când am văzut că stâlpii principali din partea de est a clădirii formau un Triplu Tau perfect, pentru că ştiam că el era semnul Francmasoneriei Arcei Regale şi un însemn vechi, anterior lui Moise. Nu ne-am gândit totuşi, la definiția sa precisă, dată în ritualul original al acelei trepte.

Chris a citit cu glas tare:

„Triplu Tau, semnificând, printre alte lucruri oculte, *Templum Hierosolyma,* **„Templul din Ierusalim".**

Înseamnă de asemenea *Clavis ad thesaurum* – **„Cheia comorii"** şi *Theca ubi res pretiosa deponitur* – **„Un loc unde este ascuns un lucru prețios"**, sau *Res ipsa pretiosa* – **„Lucrul prețios"**.

Deodată a devenit foarte evident de ce William St. Clair a trebuit să aranjeze stâlpii în acest fel. Aranjamentul central al capelei era un mod simbolic de a spune că clădirea reprezenta într-adevăr Templul din Ierusalim şi că este locul unde este ascunsă o comoară prețioasă!

Aceasta era o descoperire minunată. Pe aceeaşi pagină a explicației, Chris nu a putut să nu remarce înțelesul dat Sigiliului lui Solomon (steaua lui David) în interiorul Treptei Arcei Regale. Încă o dată, el a citit cu voce tare: «Perechea prețioasă a Arcei Regale este un triunghi dublu, numit uneori Sigiliul lui Solomon, în interiorul unui cerc de aur; jos este o inscripție ce poartă cuvintele *Nil nisi clavis deest* – **„Nu este nevoie de nimic, decât de cheie"** şi pe cerc apare legenda *Si tatlia jungere possis sit tibi scire posse* – **„Dacă nu poți înțelege aceste lucruri, tu nu ştii destul".**»

Robert a scos un uşor şuierat. Aceste referiri sunau ca şi cum ele

fuseseră create ca indicii pentru indivizii care ar pătrunde într-o zi misterul de la Rosslyn. Cuvintele erau fără înțeles într-un alt context şi, totuşi, ele aveau un sens precis.

Singura problemă a fost că nici unul dintre noi nu-şi putea aminti să fi văzut Sigiliul lui Solomon nicăieri la Rosslyn şi am hotărât să studiem fotografiile, imaginile video şi planurile de sol, pentru a vedea dacă scăpasem ceva. Şi, într-adevăr, pierdusem ceva din vedere.

Chris a tras o linie printre stâlpii din partea de jos din Triplu Tau şi, luând un compas, l-a potrivit pe lățimea clădirii pe plan şi a descris un arc în afară, pe fiecare perete. Cele două arce s-au intersectat exact printre stâlpii cei mai din vest, pentru a forma un triunghi echilateral. A desenat apoi o altă linie peste lățimea clădirii între cei doi stâlpi dinspre intrarea vestică şi a mai descris două arce în direcția est; ele s-au intersectat chiar în centrul stâlpului central al Tripului Tau, formând un sigiliu perfect al lui Solomon. În interiorul simbolului, chiar şi cei doi stâlpi erau plasați exact în punctul de intersecție al liniilor stelei.

Chiar în centrul acestui Sigiliu invizibil al lui Solomon, în acoperişul arcuit, există un ornament suspendat sub forma unui cap de săgeată decorat, care arată direct înspre piatra de boltă de jos. Este, credem noi, acea piatră care trebuie ridicată ca să se poată intra în bolțile reconstituite ale Templului lui Irod, pentru a se descoperi pergamentele nasoreene.

Configurația de la Rosslyn nu este o coincidență. Dacă vreun interval dintre rânduri ar fi fost mai lat sau stâlpii doar puțin într-o altă poziție, această geometrie nu ar fi fost corectă. Acum ştiam absolut sigur că aceste simboluri au fost punctul de plecare al întregului proiect pentru a însemna comoara ținută sub marile bolți de piatră. Explicația simbolurilor a fost cu siguranță adăugată Treptei Arcei Regale, de către William St. Clair, după ce proiectul a fost complet pentru a da un indiciu generației viitoare ca să descopere „cheia".

Cuvintele din ritual spun: „dacă nu poți înțelege aceste lucruri, nu ştii destul"; acum înțelegeam şi ştiam într-adevăr destul ca să fim siguri că descoperisem înțelesul Francmasoneriei.

Pergamentele nasoreene

Nu putem concepe o dovadă mai puternică a întregii noastre ipoteze decât descoperirea că Rosslyn este cripta pergamentului. Întrebarea care se pune este: mai sunt pergamente acolo? Răspunsul este aproape sigur: da, sunt. Nu există dovezi istorice sau fizice că cineva a umblat la fundația clădirii, în ciuda războaielor şi bătăliilor care s-au purtat pe pământul din jur. Scanările cu ultrasunete au stabilit deja că există încăperi sub podeaua Capelei Rosslyn şi intenționăm să folosim noile noastre dovezi ca să obținem aprobarea de a săpa sub clădire şi de a descoperi pergamentele şi apoi să-i punem pe savanți să investigheze înțelepciunea pe care o conțin; o înțelepciune atât de specială, încât a schimbat deja lumea, chiar dacă a stat îngropată!

Pe când ne gândeam la săgeata cu vârful în jos, am reflectat asupra cuvintelor primilor Templieri, aşa cum erau în Treapta Arcei Regale:

„... ne-am hotărât să o examinăm şi, cu acest scop, am îndepărtat două dintre pietre, când am descoperit o boltă de mărime considerabilă şi imediat am tras la sorți cine coboară. Sorții au căzut asupra mea; pentru ca aburii otrăvitori sau alte cauze să nu-mi pericliteze situația, tovarăşii mei au legat o frânghie de salvare în jurul trupului şi am fost coborât în boltă.

Ajungând jos, am dat semnalul convenit şi colegii mei mi-au dat şi mai multă frânghie, ceea ce mi-a permis să traversez bolta. Am descoperit apoi ceva sub formă de piedestal şi am simțit anumite semne sau caractere dar, din lipsă de lumină, nu am putut să deosebesc ce era. Am găsit acest pergament dar, din aceeaşi cauză, nu am putut citi conținutul. Am mai dat un semnal şi am fost tras afară din boltă, aducând pergamentul cu mine. Am descoperit atunci din prima propoziție că el conținea cea mai Sfântă Lege care a fost dată de Dumnezeul nostru la poalele Muntelui Sinai."

Măcar de-ar fi numai atât! Am hotărât că într-o zi vom coborî în bolțile Rosslyn, ca să găsim comoara cea neprețuită.

* * *

Cu câțiva ani în urmă, ne-am hotărât să găsim originile Francmasoneriei şi acum am reuşit. Identificându-l pe Hiram Abif, noi am descoperit nu numai secretele pierdute ale Masoneriei, dar am şi întors din greşeală cheia cu care am descuiat uşa ce duce la adevărata istorie a creştinătății.

Găsirea locului ultim al pergamentelor nasoreene a fost ultima verigă dintr-un lanț care leagă fiecare francmason de ritualurile misterioase ale înscăunării regale egiptene. Pentru mulți cititori care nu sunt masoni, acesta este sfârşitul poveştii – cel puțin până când săpăturile arheologice se vor termina şi conținutul pergamentelor va fi în sfârşit cunoscut lumii întregi.

* * *

Dar, pentru cei care au un interes special în felul în care Francmasoneria s-a dezvoltat şi ce efect a avut asupra lumii în secolele XVI, XVII şi XVIII, noi am continuat povestea în Appendix 1.

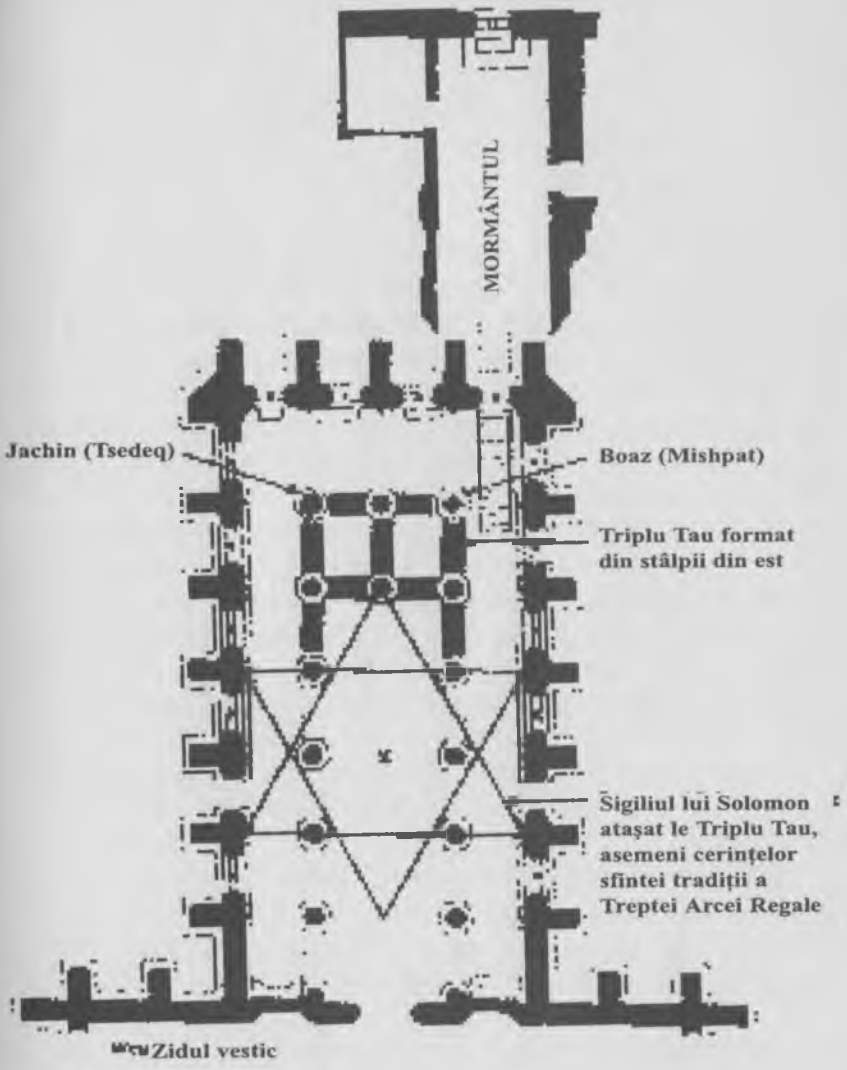
MORMÂNTUL
Jachin (Tsedeq)
Boaz (Mishpat)
Triplu Tau format din stâlpii din est
Sigiliul lui Solomon ataşat le Triplu Tau, asemeni cerinţelor sfintei tradiţii a Treptei Arcei Regale
Zidul vestic

POST SCRIPTUM

Începându-ne cercetarea noastră, aveam obiceiul să păstrăm totul pentru noi, împărtăşind descoperirile noastre doar unui fost Maestru Mason şi unui cleric al bisericii engleze. Ei comentau cu noi diferitele etape şi au reuşit să ne convingă că totul avea înţeles. Sfaturile lor ni s-au părut deosebit de preţioase, pentru că eram prea apropiaţi de tema noastră ca să ştim dacă reuşeam sau nu să transmitem entuziasmul şi importanţa descoperirilor noastre, care deveneau din ce în ce mai numeroase.

La scurt timp după ce am făcut prezentarea cărţii editorului nostru, Century, am hotărât că era important să spunem oamenilor ce erau implicaţi în ideea Rosslyn despre conţinutul cărţii noastre, aşa că, într-o după-amiază însorită, ne-am întâlnit cu custodele Judy Fisken şi cu Bob Brydon, un istoric masonic şi Templier, care cunoştea totul despre capelă şi care s-a dovedit a fi o mină de informaţii.

Discuţia a durat cinci ore dar, la sfârşit, ei au ştiut că am descoperit ceva cu adevărat remarcabil, care va avea implicaţii pentru viitorul Capelei Rosslyn. Judy a aranjat să se întâlnească cu Niven Sinclair, un om de afaceri londonez, Preşedintele Prietenilor din Rosslyn. Două săptămâni mai târziu, ne-am întâlnit cu Niven ca să luăm prânzul şi am explicat din nou descoperirile noastre. În ultimii ani, Niven şi-a dedicat o mare parte din timpul său şi o mare sumă de bani pentru promovarea şi îngrijirea Capelei Rosslyn, şi rezolvarea misterelor clădirii a devenit una din marile sale pasiuni. Acest scoţian fascinant şi energic era chiar omul de care aveam nevoie.

Am aranjat o altă întâlnire ca să prezentăm descoperirile noastre grupului numit „Prietenii Rosslyn". Au sosit vreo treizeci de oameni şi am spus din nou povestea, păstrând părţile esenţiale despre clădirea lor. Publicul cuprindea istorici, membri ai Marii Loje

Scoțiene, doi clerici, cel mai în vârstă dintre Cavalerii Templieri din Scoția și baronul St. Clair Bonde, care este descendentul direct al lui William St. Clair (și care s-a dovedit un aliat de nădejde). Nimeni nu a găsit vreun motiv ca să ne contrazică și câțiva oameni au venit să ne spună că aveau informații importante care să susțină ce spuseserăm deja.

Totuși, în noaptea dinaintea prezentării, noi am mai făcut o descoperire semnificativă despre secretele ascunse la Rosslyn. Pe când Chris pregătea diapozitivele, s-a întâmplat ceva cu adevărat interesant. Am hotărât deja că Rosslyn era o interpretare spirituală a Templului lui Irod și, pentru a vedea dacă există vreo asemănare semnificativă între cele două, Chris a pus filmul transparent al fundației templului ruinat irodian deasupra planului capelei.

Nu erau similare. Erau identice! Rosslyn nu este o interpretare liberă a ruinelor din Ierusalim; în ceea ce privește planul fundației, este o copie atent executată. Părțile neterminate ale marelui perete vestic sunt acolo, pereții principali și poziția stâlpilor se potrivesc ca o mănușă și stâlpii Boaz și Jachin stau exact la capătul estic al templului interior.

Locul pe care noi l-am identificat ca fiind în centrul Sigiliului lui Solomon s-a dovedit a corespunde exact cu punctul central al lumii medievale, mijlocul Sfintei Sfintelor, locul unde Arca Primei Speranțe era așezată în Templul din Ierusalim.

Paralele au continuat în exteriorul clădirii. Pământul de la capătul estic al clădirii Rosslyn se despică chiar în fața stâlpilor gemeni, într-o manieră identică cu locul templului original. Această descoperire ne-a făcut să ne uităm mai atent la peisajul ce înconjoară Rosslyn și am descoperit că zona pare a fi fost aleasă pentru că reflectă topologia din Ierusalim. Spre est se întinde Valea Kidron a Scoției și în sud, Valea Hinnon.

William St. Clair fusese într-adevăr un geniu.

Din această nouă înțelegere a peisajului înconjurător și din indiciile suplimentare găsite în clădirea Rosslyn, credem că în sfârșit am reușit să găsim mesajul codificat lăsat de conte, pe jumătate sculptat în piatră și jumătate amestecat într-un ritual masonic. Noi știam acum exact unde era ascuns Manuscrisul de aramă, harta comorii esenienilor și Templierilor.

Comparația între fundația Templului lui Irod și planul Rosslyn

APPENDIX 1: DEZVOLTAREA FRANCMASONERIEI MODERNE ŞI INFLUENŢA EI ASUPRA LUMII

Reforma engleză şi condiţiile apariţiei sale

De la terminarea Capelei Rosslyn şi până la deschiderea oficială a Marii Loje a Angliei din 24 iunie 1717, societatea care a evoluat din Ordinul Templier şi urma să devină francmasonică îşi făcea afacerile în secret. Din motive de autoconservare, organizaţia a rămas ascunsă până când puterea Vaticanului a început să decadă încet, în secolul al XVI-lea.

Acest lucru se datora Reformei, care era o mişcare larg răspândită în cadrul creştinătăţii vestice, urmând să purifice biserica de abuzurile medievale, să reducă controlul papal şi să reinstaureze doctrinele şi practicile care, credeau reformatorii, erau conforme cu modelul biblic al bisericii. Papii renascentişti erau lipsiţi de sfinţenie, practicau abuzuri pe faţă datorită poziţiei lor, cum ar fi simonia, nepotismul şi risipa bănească fără limite. Biserica însăşi avea de-a face cu venalitatea, imoralitatea şi toate acestea au dus la o ruptură între biserica romano-catolică şi reformaţi, ale căror credinţe şi practici au ajuns să fie numite protestantism.

Reforma se poate spune că a început în Germania, pe 31 octombrie 1517, când Martin Luther, profesor la Universitatea Augustină de la Wittenberg, a emis 95 de teze, invitând la o dezbatere asupra legitimităţii vânzării de indulgenţe. Papalitatea a văzut imediat acest lucru ca pe o ameninţare politică a unei dictaturi internaţionale profitabile şi a început să eticheteze pe cel ce gândea liber drept eretic. Cele trei tratate celebre ale lui Luther din 1520, *O scrisoare deschisă către nobilimea creştină a naţiunii germane,*

referitoare la Reforma Stării Creştine, *Captivitatea babiloniană a bisericii* şi *Despre libertatea unui creştin*, l-au făcut foarte cunoscut şi i-au adus sprijin popular. Luther credea că salvarea era darul libertăţii făcut tuturor oamenilor prin iertarea păcatelor doar prin graţia divină a lui Dumnezeu şi, deci, nu era deloc necesar să existe un Papă. Fără îndoială că o astfel de gândire, similară cu a lui Iisus, nu era bine primită de papalitate şi el a fost excomunicat în 1521. Dar Luther era un om foarte deştept şi, în aprilie din acel an, el s-a înfăţişat în faţa lui Carol al V-lea, împăratul Sfântului Imperiu Roman, şi a prinţilor germani din Dieta de la Worms şi nu a acceptat să retracteze, numai dacă era dovedit vinovat de Biblie sau de vreun motiv evident.

Deşi Anglia avea propria sa mişcare de reformă religioasă bazată pe ideile lui Martin Luther, Reforma engleză a avut loc nu ca să împiedice excesele papale, ci ca un rezultat direct al problemelor personale ale regelui Henric al VIII-lea referitoare la căsătoria sa cu prima sa soţie, Catherine de Aragon. Despărţirea de puterea papală a fost concepută de Thomas Cromwell, prim ministru al regelui, care a trecut prin Parlament în 1533 Actul Apelurilor Restrictive, urmat în anul următor de Actul de Supremaţie, care definea pe deplin controlul regal al bisericii. Thomas Cranmer, Arhiepiscop de Canterbury, a autorizat traducerea Bibliei în engleză şi a fost pe deplin responsabil de cartea rugăciunii comune.

Biserica catolică romană a fost înlocuită cu biserica anglicană, deşi a existat o scurtă perioadă de întrerupere în timpul domniei fiicei lui Henric al VIII-lea şi a Catherinei de Aragon. Regina Mary I a domnit din 1553 până în 1558. Catherine a fost alungată de Henry pentru că nu i-a născut un urmaş la tron. Preluând puterea, Mary a început să restaureze catolicismul, restabilind slujbele tradiţionale şi autoritatea Papei şi câştigându-şi epitetul de Sângeroasa Mary pentru executarea protestanţilor. În 1554, ca s-a căsătorit cu regele Filip al II-lea al Spaniei, fiul lui Carol al V-lea, împăratul Sfântului Imperiu Roman; evenimentul a iscat numeroase revolte, care au fost crud înăbuşite şi, după aceea, trei sute de protestanţi au fost arşi pe rug pentru credinţele lor. În timpul reginei Elisabeta I, Anglia s-a transformat într-o naţiune protestantă puternică.

Regele care a construit Sistemul Lojei

Francmasoneria de astăzi constă în aproape o mie de celule numite Loje, fiecare cu un Maestru al Rugăciunii şi cu un număr complet de oficianți, care au voie să conducă ceremonii de inițiere şi promovare. Este posibil să urmărim drumul care a dus la acest rezultat, de la clădirea familiei St. Clair, Capela Rosslyn, până la epoca modernă. Se pare că după construcția de la Rosslyn, conceptul de Loje „operative" (cele făcute de zidari în piatră pricepuți) a continuat să se dezvolte în asociere strânsă cu Lojele „contemplative" mai vechi (formate din aristocrații care au fost admişi prin învierea viilor). Aşa cum am văzut, de îndată ce clădirea mormântului-capelă Rosslyn a fost gata, nu a fost posibil să dizolvi pur şi simplu organizațiile secrete cu care aceşti mândri zidari în piatră fuseseră binecuvântați. Ei aveau propriile lor ritualuri şi o parte a Ordinului îi lega de lorzii lor şi de vechiul trecut misterios al regelui Solomon şi chiar mai departe.

În următorii o sută de ani, aceşti masoni operativi s-au înmulțit în Scoția ca o extindere îndepărtată a masonilor contemplativi dar, în cele din urmă, familia St. Clair a căzut în uitare şi originea sistemului a fost uitată. Încet, dar sigur, au apărut împrejurări când ceremoniile erau repetate cu mândrie, dar fără o înțelegere a originii lor. Regele James al VI-lea al Scoției (care a devenit mai târziu James I al Angliei) a fost singurul copil al lui Mary, regina Scoției, şi primul rege care a domnit şi peste Anglia şi peste Scoția. A fost şi primul rege cunoscut drept francmason, fiind inițiat în Lojă de Scoon şi Perth în 1601, la vârsta de 35 de ani.[1]

Născut pe 19 iunie 1566, James avea doar 15 luni când i-a urmat mamei sale catolice la tronul scoțian, dar nu şi-a început domnia personală în Scoția până în 1583. A primit o educație excelentă de la tutorele său principal, George Buchanan, care, fără îndoială, a avut o mare influență asupra tânărului rege. Buchanan însuşi fusese educat la Universitatea Saint Andrews din Scoția şi la Paris şi era un intelectual. Trăise în Europa timp de treizeci de ani, unde avea reputația de a fi conducătorul umaniştilor vremii şi a fost încă

[1] *Analele Marii Loje a vechilor masoni liberi şi acceptați ai Scoției, 1995*

de atunci considerat a fi unul din cei mai mari eruditi latini şi poeți ai Renaşterii târzii.

Tânărul rege era inteligent şi, sub îndrumarea intelectuală a lui Buchanan, James şi-a cucerit poziția de cap al bisericii şi statului în Scoția, depăşindu-i ca inteligență pe nobilii care conspirau împotriva sa. Fiind dornic să-i urmeze Elisabetei I la tronul englezesc, care nu a avut copii, a protestat vag când mama sa a fost executată pentru trădare față de Elisabeta, în 1587.

La vârsta de treizeci şi şapte de ani, la doi ani după ce a devenit francmason, James a devenit primul rege Stuart al Angliei, şi s-a dedicat apoi problemelor englezeşti.

Deşi a fost crescut în spirit presbiterian, el a fost imediat contra mişcării puritane, prin respingerea unei petiții pentru reformă a bisericii din Anglia, la Conferința de la Hampton Court din 1604. Ostilitatea romano-catolică față de o monarhia protestantă era larg răspândită şi, în 1605, un complot catolic condus de Guy Fawkes nu a reuşit să arunce în aer Parlamentul şi pe rege.

În ciuda acestui complot, exista o bănuială în Anglia că James ar fi fost pe ascuns pro-catolic, pentru a încheia pace cu Spania în 1604. James a fost un mason contemplativ şi a scris şi cărți despre regalitate, teologie, vrăjitorie şi chiar tutun; este semnificativ faptul că el a comandat o nouă versiune „autorizată" a Bibliei, care a fost numită după el – Biblia regelui Iacob (este versiunea care omite cele două cărți anti-nasoreene ale macabeilor).

Introducerea care încă apare la începutul Bibliei protestante nu demonstrează simpatii catolice; undeva se spune:

> *„... aşa că, dacă pe de o parte vom fi înşelați de persoane papale acasă sau în străinătate, ne vor face rău pentru că suntem biete instrumente care fac adevărul Sfânt al lui Dumnezeu să fie din ce în ce mai cunoscut oamenilor, pe care ei doresc încă să-i țină în neştiință şi întuneric..."*[2]

Acest pasaj trădează un nou tip de viziune în care „cunoaşterea" şi „oamenii" sunt văzute ca lucruri ce trebuie împreunate, în con-

[2]Introducere la *Biblia regelui Iacob*

trast cu egoismul secret şi politic al bisericii catolice din acea vreme.

Francmasoneria modernă nu este sectantă şi se laudă că a fost întotdeauna la fel; dar credem că a fost o perioadă de anticatolicism, care reiese din această introducere a Bibliei regelui Iacob.

Împrejurările începutului secolului al XVII-lea au asigurat condiţiile perfecte pentru ca societatea secretă a masonilor să iasă în arena publică. Cu un rege mason contemplativ, prin el însuşi şi cu puterea Papei blocată pentru totdeauna în Scoţia, nevoia de secret s-a dus pentru totdeauna. Regele James era un gânditor şi un reformator şi trebuie să fi simţit că structura mişcării masonice tot mai puternice avea nevoie de mai mult formalism, aşa că, cincisprezece ani după ce controlase în mod activ regatul său scoţian, cu doi ani înainte de a fi acceptat ca mason şi cinci ani înainte de a deveni monarh englez, el a ordonat ca structura masonică existentă să fie organizată şi să i se dea un conducător. El a format un mason conducător cu numele de William Schaw, Paznicul General al Masoneriei, şi l-a instruit să îmbunătăţească întreaga structură a Masoneriei. Schaw şi-a început proiectul său principal pe 28 decembrie 1598, când a emis *Statutele şi ordonanţele ce trebuie respectate de toţi Maeştri Masoni din regat*, semnând el însuşi ca *Paznic General al craftului mai sus menţionat.*

Schaw nu s-a gândit prea mult la faptul că aceste întruniri fuseseră iniţial introduse de familia St. Clair, care a organizat Curtea Meşteşugurilor cu aproape 200 de ani mai înainte, sub domnia lui Robert de Bruce. Reiese că familia St. Clair pierduse mult din influenţă în vremea lui Schaw, pentru că s-au căutat câştiguri financiare prin controlul asupra masoneriei operative. Spre sfârşitul anului 1600 a fost redactat un nou document de către maeştri, diaconi şi oameni liberi dintre masonii din Scoţia şi acesta a fost emis cu consimţământul lui William Schaw, care este descris în document drept Regele Maestru al Lucrărilor. Acesta vorbeşte despre prima cartă St. Clair. Ea stipula:

„Din timp în timp s-a strecurat printre noi ideea că moşierii de la Rosslyn au fost patronii şi protectorii noştri şi ne-au acordat privilegii, dar în ultimii ani, prin neglijenţă şi lenevie, această

funcție nu a mai fost îndeplinită. Acest lucru i-a privat pe moşieri de drepturile lor legitime şi meşteşugul (meseria) unor stăpâni, protectori şi supraveghetori, a dus la multă corupție în cadrul craftului şi lucrătorii potențiali şi-au abandonat marile lor lucrări."[3]

Acesta a fost semnat de oficialii Lojelor din Dunfermline, St. Andrews, Edinburgh, Haddington şi Aitchison Haven. În ciuda acestei micşorări a averilor familiei St. Clair, masonii scoțieni respectau tradiția şi au respins oferta lui Schaw, aceea a unui Garant Regal pentru ordin, dacă regele James era acceptat drept Mare Maestru.

Deşi familia St. Clair nu a respins numirea lui James ca Mare Maestru, aveau susținerea Lojelor împotriva lui.

Ritualul Lojelor Schaw a fost regularizat, dar era încă pe deplin bazat pe „Vechile Regulamente", iar cuvintele masonilor şi mijloacele de recunoaştere erau încă cele ale unei vechi tradiții verbale, la care Schaw se referă într-adevăr în multe ocazii. El a numit întrunirile masonilor contemplativi „Loje" şi, la doi ani după ce a început munca, vechile Loje secrete ale Scoției au început să facă liste cu numele membrilor şi să păstreze procesele verbale ale întrunirilor lor. Ei încă nu se arătau la lumină, dar putem să-i identificăm uşor astăzi. Amplasarea geografică a primelor Loje înregistrate arăta cum ritualurile pecetluite la Rosslyn de William St. Clair au devenit o mişcare majoră în timpul domniei lui James al VI-lea. Era îndreptarea şi regularizarea atât a masoneriei operative cât şi a celei contemplative de către William Schaw (Paznicul General al Masoneriei lui James al VI-lea), care a formalizat ritualul în ceea ce numim astăzi drept cele trei trepte ale Francmasoneriei. El a făcut acest lucru prin reînființarea masonilor operativi ca masoni contemplativi, creând prin aceasta „corporații" pentru lucrătorii în piatră, fiecare fiind atașată unei „Loje" a masonilor contemplativi. O cerință absolută a membrilor Lojei contemplative era ca un candidat să fie Om Liber din târgul în care era situată Loja şi, curând, un mason contemplativ era deosebit de un mason ope-

[3] *Primul statut Schaw, Biblioteca Marii Loje din Scoția*

rativ cu titlul de „Mason Liber". Fiecare „corporație" trebuia să se atașeze unei Loje, dar fiecare lojă a masonilor speculativi nu era obligată să aibă o „corporație". Din acest punct, Francmasoneria a avut o structură a Lojelor care se va răspândi curând în Anglia și, în cele din urmă, în întreaga lume vestică.

Arhitecții de treapta a doua

Credem că actualul conținut al celor trei trepte ale Francmasoneriei era prezent în doar două trepte, anterior reorganizării lui Schaw, care a inserat un nivel suplimentar al masoneriei contemplative, între Ucenicul Începător și Maestrul Mason (care era inițial cunoscut drept Rolul Maestrului). Această treaptă nouă a fost introdusă și desemnată de Fratele Mason, derivat credem noi din faptul că acești masoni nu erau muncitori în piatră, ci lucrători în „meșteșugurile" masoneriei contemplative. Suntem siguri acum că această treaptă a fost o dezvoltare a treptei Masonului Însemnului (și nu invers, așa cum cred majoritatea masonilor).

Când James al VI-lea al Scoției a devenit James I al Angliei, în 1603, unul din primele sale acte a fost să confere titlul de cavaler lui Francis Bacon, care era unul din preferații gânditori, ca Frate Mason. Șase ani mai târziu, Bacon a fost numit Procurorul General al regelui. Înaintările în funcție au continuat pe măsură ce James l-a făcut pe Bacon avocat al regelui, Păstrătorul Sigiliului și, în cele din urmă, Lord Cancelar în 1618, când a primit și titlul de Baron Verulam.

Fratele Bacon era unul din cei mai profunzi filozofi și a încercat să curețe mintea omenească de ceea ce el numea „idoli" sau „tendințe de eroare". El a plănuit o lucrare mare, *Instauratio Magna* („Marea Restaurație"), expunând ideile sale pentru restaurarea stăpânirii omenirii asupra naturii și urma să conțină 6 părți:

1. o clasificare a științelor;

2. o nouă logică inductivă;

3. o culegere a faptelor empirice și experimentale;

4. exemple care să arate eficacitatea acestei noi abordări;

5. generalizări derivate din istoria naturală;

6. o nouă filozofie care ar putea fi o știință completă a naturii.

În cele din urmă, el a reușit să completeze două părți: *Dezvoltarea învățăturii,* în anul 1605 (mai târziu extinsă ca *Despre demnitate și dezvoltarea științelor,* în anul 1623) și *Noul Organon*, în anul 1620, care a fost un atac asupra Organonului lui Aristotel. El a prezentat personal ultima lucrare lui James al VI-lea. Punctul culminant al lucrării lui Bacon a fost filozofia inductivă a naturii, care a propus să găsească „formele" sau legile naturale ale acțiunii corporale și a creat așa-numitele tabele de inducție (de prezență, absență și trepte) menite să descopere astfel de forme cu scopul de a stăpâni natura.

Deși Bacon nu va putea fi niciodată numit un mare om de știință, el este considerat un om care a dat un impuls dezvoltării științei inductive moderne. Lucrările sale erau mult apreciate de diverși gânditori și oameni de știință din sec. al XVII-lea, incluzându-i pe Robert Boyle, Robert Hooke, Sir Isaac Newton și Thomas Hobbes. Un secol mai târziu, marii filozofi francezi Voltaire și Diderot l-au descris pe acest gânditor englez drept „tatăl științei moderne".

Este foarte posibil ca Fratele Bacon să fi fost forța din spatele formării noii trepte a doua, introdusă de colegul său William Schaw. Nimeni din grupul de francmasoni ai regelui nu a avut o mai mare pasiune pentru dezvoltarea științei și descrierea unei noi gândiri asupra naturii. Bacon, totuși, a permis cunoștințelor sale masonice să se amestece cu aspirațiile sale publice, când și-a publicat cartea *Noua Atlantidă,* care vorbea deschis despre planul său de a reconstrui Templul Regelui Solomon în termeni spirituali.

Această viziune influențată de Ezechiel, a spus el, urma să fie un „palat al invenției" și „un mare templu al științei"; a fost vizualizat mai puțin drept o clădire decât ca o stare nouă, unde drumul spre cunoaștere din toate ramurile urma să fie organizat pe principii de înaltă eficiență.

Cu această lucrare, sămânța germenului intelectual al Constitu-

ției Statelor Unite ale Americii a fost plantată.

Noua erezie

Treapta a doua a Francmasoneriei sau Treapta Frăției oferă foarte puține cunoștințe suplimentare candidatului, dar introduce ideea de „mistere ascunse ale naturii și științei" și face o referire clară la ceea ce se numește „Erezie galileeană". În timp ce suntem siguri că subiectul central al acestei trepte este la fel de vechi ca oricare în Francmasonerie, el totuși este de construcție mult mai recentă, datorită în principal lui Francis Bacon. Părțile luate pentru această nouă ceremonie erau legate de natura dreptului omului de a investiga și înțelege.

Întreaga idee de a înțelege misterele naturii ni s-a părut că amintește de enciclopedia botanică cuprinsă în decorarea criptei Rosslyn. Așa cum am arătat mai înainte, înregistrează detalii a sute de plante, inclusiv varietăți americane „imposibile".

Gândirea liberală a dus mereu la inventarea unei noi forme de erezie de către Vatican care, pe bună dreptate, a văzut un mare pericol în ideea de „gândire necontrolată". Biserica romano-catolică persecuta pe aceia care investigau știința și prezentau concluzii care contraziceau dogma cardinalilor, ideile scripturilor. Semnificativ, dintre acești oameni „răi" făcea parte Galileo, care a folosit tehnici noi care să confirme opinia că Soarele și nu Pământul era în centrul universului. Deși acest concept a fost la început descris de egipteanul Eratosthenes în secolul al II-lea î.Hr., Copernic este cel care l-a enunțat (Nicholaus Copernicus 1473-1543) și, în ciuda tuturor protestelor, Sfântul Scaun de la Roma a emis un edict împotriva lui Copernic și a ideilor sale, la începutul lui 1616. Erezia la care se referă Galilei și care a fost proscrisă de bula papală este citată în răspunsul la o întrebare paradoxală care formează o parte a ritualului de trecere de la prima la a doua treaptă a Francmasoneriei. Întrebările și răspunsurile sunt după cum urmează:

„Î: Unde ai fost făcut Mason?
R: În cadrul Lojei, care este perfectă și normală.
Î: Și când?

R: Când soarele era la meridian.
Î: Deoarece în această țară întrunirile Lojelor francmasonilor au loc noaptea, ca și inițierea candidaților, cum reconciliați acest lucru, care la prima vedere apare ca un paradox?
R: Soarele fiind un corp fix și Pământul rotindu-se continuu în jurul propriei sale axe, iar Francmasoneria fiind o știință universală, răspândită pe întregul glob locuit, rezultă în mod necesar că Soarele trebuie să fie întotdeauna la meridian, ca să fie respectat de Francmasonerie."

Această referință e puțin probabil să fi fost inserată înainte de 1610, data când Galilei a anunțat public convingerea sa că Copernic a gândit corect afirmând că Pământul se rotește în jurul Soarelui. Francis Bacon, credem, a introdus imediat acest nou adevăr al naturii în nou creata sa treaptă a doua.

Este important să amintim că Treapta Prietenului Meșteșugar nu a fost o invenție; a fost făcută din părți ale masoneriei lui Marcu și probabil din cele două trepte originale (treapta de intrare și rangul Maestrului), cu câteva elemente noi adăugate acolo unde se părea că se potrivesc.

Acest lucru a condus la o contradicție majoră în cadrul acestui ritual: candidatului i se spune că se face un semn secret, ținând mâinile într-un anumit fel deasupra capului, așa cum obișnuia Josua:

„Când Josua s-a luptat în bătăliile Domnului în Valea din Joshoshaphat, în așa postură s-a rugat el fierbinte către Domnul, să stea Soarele pe loc și să se păstreze lumina zilei până când și-a isprăvit distrugerea inamicilor săi."

Există o contradicție evidentă în a ți se spune la început că Pământul se învârte în jurul Soarelui, apoi că Dumnezeu a oprit Soarele din rotirea sa în jurul Pământului ca să-l ajute pe Josua.

Noi credem că povestea a fost dată deoparte, pentru că era prea veche și prea importantă ca să fie schimbată, în ciuda contradicției cu materialul mai nou.

Această explicație a semnului Prietenului Mason se aplică la Jo-

sua 10:12, dar acest vers se referă de fapt la Valea Ajalon, nu la Joshoshaphat. Josua, vă amintiți, era conducătorul israeliților după Moise, dar numai în vremea lui David, Valea Joshoshaphat a devenit teritoriu israelian (după cum am menționat deja, Joshoshaphat este un alt nume al Văii Kidron, care este la sud-est de Ierusalim). Am discutat mai devreme cum legenda lui Josua din Vechiul Testament îl descrie ca pe un Habiru criminal, fără nici o referire evidentă la conținutul Francmasoneriei. Pasajul din Vechiul Testament căruia i se atribuie citatul este una din cele mai îngrozitoare referiri la uciderea de oameni nevinovați, femei și copii, fără alt motiv decât rapacitatea unora ca Josua și nebunia evidentă a lui Yahve. Pasajul descrie cum, la ordinele lui Dumnezeu, cinci regi și toți supușii lor și animalele au fost măcelăriți de Habiru care înainta și cum de la un capăt la altul:

„nu a lăsat nimic, decât distrugere totală a tuturor lucrurilor și ființelor, așa cum a ordonat Domnul."

Deoarece acest Josua era cât se poate de nemason și trăind înainte ca Templul Regelui Solomon să fie cucerit, nu putem să ne imaginăm de ce ar presupune cineva că această parte a ritualului masonic s-ar referi tocmai la el, numai dacă nu aveau nici o altă explicație.

Exista totuși o altă figură biblică cunoscută drept Josua sau Johosua, care este vitală pentru Francmasonerie și care a dus cea mai mare „bătălie a Domnului" în Valea Joshoshaphat. Aest om era desigur Iisus, care stătea cu susținătorii săi în Grădina Ghetsimani (care este în Valea Joshoshaphat) unde în sfârșit a căutat să-și răstoarne dușmanii. Pentru că era conștient de vechea poveste a lui Seqenenre Tao/Hiram Abif, este posibil să-l fi rugat pe Dumnezeu să oprească soarele la meridian, ceea ce era un mod metaforic de a cere ca forțele întunericului să fie foarte slabe și forțele binelui la apogeu, pe durata conflictului ce va urma. Din nefericire, el a pierdut bătălia, dar, datorită Templierilor, el a câștigat în cele din urmă războiul.

Aceste cunoștințe sunt perfect logice și se potrivesc cu o explicație de altfel ciudată a Masonului Prieten, sau semnul treptei a doua.

În capitolul 12, am arătat cum discursul lui Iacob la crucificare şi conducerea ulterioară a bisericii de către el arăta că era foarte impresionat de acţiunile fratelui său şi este iraţional să credem că un episod aşa de important ca rugăciunile din Grădina Ghetsimani nu ar fi fost scrise în pergamentele pe care le-au descoperit Templierii. Iacob şi ceilalţi qumranieni ar fi văzut ce a făcut Iisus în Valea Joshoshaphat, aşa cum scrie în Josua 10:12, şi această interpretare a semnului treptei a doua explică un ritual care de altfel era de nepătruns.

Vechile acuzaţii

Este evident că s-au făcut foarte puţine schimbări în conţinutul vechiului ritual şi că „vechile acuzaţii" din tradiţia orală au fost mai întâi scrise ca să fie sigur că nu vor fi modificate.

William Schaw a căutat să protejeze „vechile semne ale Ordinului" şi stă scris că Masoneria a fost înainte de îmbunătăţirile ordonate de James al VI-lea şi realizate de Schaw, Bacon şi de alţii. Există un număr de astfel de documente; unul este *Manuscrisul lui Inigo Jones* din 1607, dar sunt îndoieli cu privire la autorul lui; a fost atribuit celebrului arhitect şi francmason. Totuşi, se sugerează de către experţi că ar fi putut fi scris cu 50 de ani mai târziu, posibil de un membru al Lojei lui Inigo Jones.

Un document mai demn de încredere este *Manuscrisul Wood,* scris în 1610 (acelaşi an în care Galileo şi-a făcut publice părerile despre structura sistemului solar) pe hârtie fină sub forma a opt benzi împăturite ca să formeze şaisprezece foi cu 32 de pagini. Începe prin a identifica ştiinţele cu care Masoneria a fost mereu asociată şi care sunt: gramatica, retorica, logica, aritmetica, geometria, muzica şi astronomia. Acestea sunt subiecte antice clasice, pierdute în lumea creştină în timpul Evului Mediu. Au fost din nou recunoscute din secolul al X-lea, prin contactul cu eruditii arabi din Spania, Sicilia şi Africa de Nord şi gânditorii greci din Constantinopol. Printre altele, lucrările pierdute ale lui Aristotel au fost redescoperite; pe lângă acestea, lucrările arabe ştiinţifice şi matematice au fost traduse pentru vestici. La începutul sec. al XVIII-lea, au devenit din nou preocupările firesti ale tuturor oa-

menilor educaţi, şi nu erau caracteristice doar francmasonilor.

Manuscrisul Wood continuă afirmând că geometria este cea mai importantă ştiinţă de la începutul timpului. Trasează istoria Ordinului de la cei doi stâlpi care au fost găsiţi după Potopul lui Noe, unul de marmură, care nu va arde în foc, şi celălalt făcut dintr-o substanţă cunoscută în legenda masonică drept laterus, care nu se dizolvă şi nu se scufundă în nici o apă.

Unul din aceşti stâlpi a fost descoperit şi pe el au fost înscrise secretele ştiinţelor de la care au dezvoltat sumerienii codul moral care a fost transmis egiptenilor prin Abraham Sumerianul şi soţia sa, Sarah. Scrierea continuă să descrie cum au înţeles egiptenii geometria lui Euclid, de unde israeliţii au dus-o în Ierusalim, având ca rezultat clădirea Templului lui Solomon.

Unele din aceste manuscrise ale secolului al XVII-lea nu se referă la Hiram Abif, ceea ce i-a făcut pe unii să creadă că personajul era o invenţie a unei perioade relativ recente. Totuşi, numele Hiram Abif era doar o desemnare a acestui personaj central; el este de asemenea numit Aymon, Aymen, Ammon, A Man sau Amen şi uneori Bennaim. Se spune că Amen este cuvântul evreiesc care înseamnă „cel în care credem" sau „cel cu credinţă", ceea ce se potriveşte perfect cu rolul lui Hiram Abif. Dar noi ştim de asemenea că Amon sau Amen este numele vechiului zeu creator al Tebei, oraşul lui Seqenenre Tao. Ar putea fi o veche legătură? Credem că da. Numele „A Man" ne-a interesat în mod deosebit pentru că ne-a amintit descrierea scriitorilor cărţii Genezei din 49:6, la care ne-am referit în capitolul opt; aceasta, ne amintim, ar putea fi o descriere a uciderii lui Seqenenre:

> *„O, suflete, nu pătrunde în secretul lor; să nu te uneşti cu ei; pentru că în mânia lor ei au ucis* ***un om*** *[a man] şi au săpat zidul."*

Ar putea fi oare vorba că victima aparent nenumită era de fapt desemnată pentru că era referirea la „A Man" – primul nume masonic al lui Hiram Abif şi numele zeului creator al Tebei? Şi este oare o coincidenţă că creştinii spun „Amen" la sfârşitul rugăciunilor lor, când se roagă pentru îndeplinirea dorinţelor?

Celălalt nume, Bennaim, a provocat o oarecare dificultate cercetării Masoneriei. S-a notat că terminația „im" în ebraică creează un plural (ca în pesherim), în timp ce prima parte se spune că înseamnă „constructor". Mergem mai departe şi sugerăm că se bazează pe vechiul termen egiptean pentru stâlp sfânt, care era continuat cu o mică piramidă numită piatra „benben". Acest cuvânt s-ar putea spune că este o descriere foarte veche, însemnând „constructorul stâlpilor sacri". Aceasta ar semăna într-adevăr foarte mult cu o traducere literală a lui Hiram Abif şi cu una metaforică a lui Iisus.

Ni se pare că pe vremea când Francmasoneria a fost realizată de echipa regelui James pentru uniunea factorilor contemplativ/operativ ai Templierilor Rosslyn, originile sale au devenit neclare şi în parte pierdute. Aceşti francmasoni ai secolului al XVII-lea aveau o linie directă aproape până la începuturile istoriei umane, dar toate stagiile prin care au trecut au încâlcit mult povestea. Totuşi, în timp ce ei erau nesiguri despre originea Ordinului, au înțeles înțelepciunea pe care o conținea şi au fost revigorate învățăturile şi informațiile care au apărut în secolul al XVII-lea. Francmasonii erau gata să preia avantajul.

La ceremonia de treaptă a doua, candidatul este întrebat „Care sunt obiectele deosebite de cercetare în această treaptă?". Răspunsul care i se cere să-l dea este: „Misterele ascunse ale naturii şi ale ştiinței." Ca o completare a structurii noului Frate Mason, i se spune: „Se aşteaptă de la tine să studiezi artele liberale şi ştiințele pe viitor". Aceasta era o invitație pe care marii francmasoni ai jumătății secolului al XVII-lea nu o puteau refuza. Analizând dezvoltarea Francmasoneriei în secolul al XVII-lea, sarcina noastră finală a fost să înțelegem cum au continuat francmasonii să-şi pună amprenta asupra lumii moderne.

În 1625, regele francmason James al VI-lea a murit şi cel de-al doilea fiu al său, Charles, i-a urmat la tron (primul fiu al lui James, prințul Henry, murise în 1612). Eram siguri că noul rege va călca pe urmele tatălui său şi va deveni francmason. Este semnificativ că un mare număr de morminte, bogate în simbolism francmasonic, sunt construite în peretele de nord al Abației Holyrood în Edinburgh, pe care a restaurat-o pentru încoronarea sa din 1633. Totuşi, Charles a avut un început nefast în ochii majorității. Proteste ale

poporului său când s-a căsătorit cu Henrietta Maria, prințesă catolică, fiica regelui Henric al IV-lea al Franței. Ca și James, Charles credea cu sfințenie în dreptul divin al regilor, lucru pe care îl arăta cu aroganță, provocând conflicte cu parlamentul și ducând în cele din urmă la război civil. Tânărul rege era puternic influențat de prietenul său apropiat, George Villiers, primul duce de Buckingham, pe care l-a numit prim ministru în ciuda dezaprobării generale.

Charles a rămas în conflict permanent cu Parlamentul, dizolvând trei în doar patru ani, din cauza refuzului de a accepta cererile sale arbitrare. Când al treilea Parlament s-a întrunit în 1628, el a prezentat „Petiția Dreptului", în care se cerea ca regele să facă anumite reforme primind, în schimb, bani. Charles a fost forțat să accepte petiția, dar după ce a făcut această concesie, el a demis încă o dată Parlamentul și a închis mai mulți lideri ai acestuia. Lui Charles i-a lipsit flerul tatălui său pentru conducerea politică și confruntarea sa permanentă cu Parlamentul a dus la o perioadă de unsprezece ani, când a domnit fără nici un Parlament. În timpul acestei perioade, el a introdus măsuri financiare extraordinare, pentru a face față cheltuielilor guvernamentale, fapt care a dus la nepopularitatea sa. În timpul conducerii autocrate a lui Charles, întregul regat a devenit nesigur și, în timp ce în orice alt timp astfel de mișcări sociale puteau fi doar un lucru negativ, împrejurările deosebite ale vremii au transformat în mod paradoxal această perioadă în una favorabilă. Noi tipuri de gândire și dispariția celor vechi, stabilirea unei ordini a lucrurilor, toate acestea au dus la efervescența acestei epoci. S-ar putea să pară ciudat la început, dar noi am început să simțim că există paralele pertinente între această perioadă a secolului al XVII-lea în Anglia și împrejurările din Israel din vremea lui Iisus și a mișcării nasoreene. Aceste asemănări făceau ca învățăturile din Francmasonerie să devină deosebit de relevante pentru toate grupurile principale implicate în Războiul Civil englezesc. Prima din aceste paralele implică un conflict în procesul de legătură cu Dumnezeu. Ca și la evreii de acum 1600 de ani, virtual, oricine din țară credea că Dumnezeu era în centrul tuturor lucrurilor, dar a existat o diversitate crescută de opinii asupra celui mai bun mod de a se stabili o relație. În timpul lui Iisus

existau sanhedrinii, care constituiau autoritatea numită a templului, care era singurul drum oficial către Yahve, şi existau saducheii, care au recunoscut stăpânirea Imperiului Roman. Chiar şi fariseii care se presupune că aveau dreptate şi erau cinstiți au fost acuzați de Iisus că au pierdut din vedere chiar baza credinței lor şi Iisus s-a opus pe față puterii lor. Din punctul nostru de vedere, Iisus nu era altceva decât un republican, încercând să instaureze domnia oamenilor „drepți", el fiind conducătorul legislativ care menținea legile lui Dumnezeu. Era un antibirocrat care vroia să îndepărteze pe cei care-l căutau în singurătate pe Dumnezeu, care se credeau importanți şi pretindeau să dețină controlul asupra căii lui Dumnezeu. Ar fi fost fără îndoială împotriva bisericii de stat din Anglia şi credem că am putea să-l descriem ca pe un puritan al timpului său: un om care luptă pentru simplitate, rigoare religioasă şi libertate – şi nu i-a fost teamă să lupte pentru ele. În secolele XVI şi XVII, biserica catolică a fost condusă de conservatori care nu-l mai vedeau pe Dumnezeu din cauza eu-rilor lor umflate şi insistența lor că doar Papa are dreptul să se interpună în fața lui Dumnezeu nu mai era credibilă în fața celor care aveau înțelepciunea sau posibilitatea să gândească pentru ei înşişi.

O parte din critica fariseilor găsită în Evanghelia originală refăcută, cunoscută drept „Q", seamănă cu acuzațiile pe care puritanii secolului al XVII-lea le ridicau împotriva bisericii romano-catolice. Unele din cuvintele atribuite lui Iisus în Q S 34 (din Evanghelia refăcută „Q") ne frapează ca fiind foarte pertinente pentru aceste vremuri moderne:

„Ruşine vouă, fariseilor! Pentru că voi curățați numai exteriorul cupei şi vasului, dar în sinele vostru sunteți plini de lăcomie şi lipsă de cumpătare. Farisei nebuni! Curățați interiorul şi exteriorul va fi şi el curat. Ruşine vouă, fariseilor! Pentru că iubiți să fiți în față la adunări şi să fiți salutați în piețe. Ruşine vouă! Pentru că voi sunteți ca mormintele frumoase pe dinafară şi pline de mizerie înăuntru... Ruşine vouă, legiuitorilor! Pentru că voi ați luat cheia cunoaşterii de la oameni. Pentru că voi nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu, nu-i lăsați nici pe cei care vor să intre."

Cât de uşor ar fi să schimbaţi cuvintele „farisei" sau „legiuitori" cu cuvântul „cardinali", pentru a crea o trecere ce ar suna pur şi simplu puritan!

Următoarea noastră legătură dintre cele două perioade se referă la sfârşitul puterii papale în Anglia şi la combinarea autorităţii sacerdotale şi seculare într-o singură figură – regele.

Pentru prima dată de la întemeierea bisericii, ambiţia lui Iisus de a uni ambii stâlpi – regesc şi preoţesc – în unul singur a fost realizată. În timp ce lucram la acest appendix, am hotărât să ne uităm prin materialul pe care l-am strâns despre Războiul Civil englezesc.

Am găsit o ilustraţie din secolul al XVII-lea care a confirmat tot ce am bănuit despre legătura cu biserica din Ierusalim. Mai târziu în cercetarea noastră ne-am bucurat ori de câte ori întâlneam vreun lucru sau vreo informaţie vitală care ne lămurea despre o altă parte a întregului. În acest stadiu, totuşi, am început să acceptăm faptul că se strâng nişte dovezi extraordinare din cauza faptului că miezul teoriei noastre era corect şi noi cercetam o venă continuă şi fără de sfârşit a adevărului istoric. Ce am descoperit în acest moment a fost o gravură din secolul al XVII-lea, care arată în detaliu stâlpii regesc şi preoţesc, „mishpat" şi „tsedeq", exact aşa cum i-am perceput noi citind vechile texte evreieşti.

Singura diferenţă reală era figura care era cheia de boltă: în această versiune, regele Carol I şi-a asumat rolul ambilor stâlpi, identificându-se el însuşi drept cheia de boltă care îi uneşte pe amândoi. Aici, stâlpul din stânga este „tsedeq", reprezentând „biserica" şi având deasupra figura „adevărului"; stâlpul din dreapta este „mishpat", reprezentând „statul" şi având deasupra „justiţia". Destul de interesant, Charles, fiul regelui Carol al II-lea, urma să realizeze acest proiect la intrarea în Casa Holyrood, când a reconstruit-o după Războiul Civil din 1677.

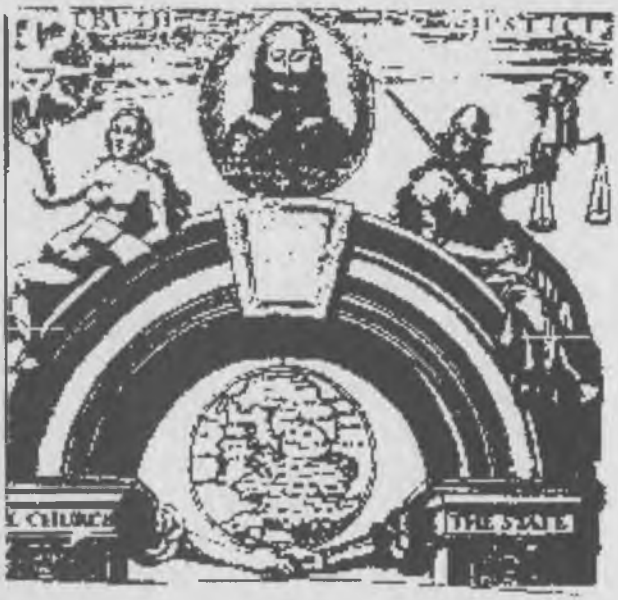

Folosind acest simbolism, regele Carol I a mers pe urmele lui Iisus, dar regele nu avea strălucirea conducătorului evreu şi nici clarviziunea sa republicană. Iisus credea că atunci când ordinea socială era în concordanţă cu legile date de Yahve, nu mai era nevoie de vreun rol preoţesc activ, pentru că Dumnezeu va acţiona direct prin regele său pământean, pentru a menţine o stare de „shalom"; în contrast cu acestea, regele englez nu vedea decât un rol dublu pentru sine însuşi, cu Dumnezeu ca personaj îndepărtat.

Francmasoneria transmitea un vechi mesaj care îşi pierduse deja o parte din înţelesul său iniţial şi foarte important.

În Anglia, cei care căutau o nouă ordine socială se luptau înainte de a găsi soluţia unică pentru diferendele lor – o soluţie care venea de la Masonerie şi care asigura continuitatea monarhiei în Regatul

Unit, când națiile din jurul lor își treceau conducătorii prin sabie.

Ridicarea republicanilor

Trei ani după ce Carol I a ajuns la tron, un tânăr din clasa de jos, cu idei republicane, a intrat în Parlament ca reprezentant pentru Huntingdon. Numele său era Oliver Cromwell şi familia sa era originară din Țara Galilor, cu numele de Williams. S-au ridicat datorită ministrului lui Henric al VIII-lea, Thomas Cromwell, care era unchiul stră-străbunicului lui Oliver, şi a adoptat numele patronului lor ca semn al recunoaşterii ajutorului său. Nou numita familie Cromwell a devenit curând binecunoscută în oraşul Cambridgeshire din Huntingdon, unde Oliver s-a născut pe 25 aprilie 1599. Familia acum înstărită a lui Cromwell şi-a educat fiul în oraş, sub îndrumarea unui conducător puritan numit Thomas Beard, un om care vorbea deschis despre dorința sa de a „purifica" biserica Angliei de elementele romano-catolice. Cromwell a urmat mai târziu Colegiul din Sidney Sussex, predominant puritan, şi Universitatea Cambridge şi apoi a studiat dreptul la Londra. În august 1620, el s-a căsătorit cu Elizabeth Bourchier şi s-a întors la Huntingdon să conducă moşia tatălui său şi a devenit membru al Parlamentului pentru Huntingdon, opt ani mai târziu. În următorii 10 ani, Cromwell şi-a însuşit o concepție puritană şi averea sa personală a scăzut, înainte de a se mări din nou după ce a moştenit o proprietate în Ely de la unchiul soției sale. În 1640, Cromwell s-a întors în Parlament chiar când relațiile dintre regele Carol I şi puritani au atins un stadiu de criză şi conflictul a devenit inevitabil. Doi ani mai târziu, pe 22 august 1642, a izbucnit Războiul Civil dintre Parlamentul dominat de puritani şi suporterii regelui. Mintea ascuțită de militar a lui Cromwell a înțeles repede că pasiunea religioasă poate produce un spirit de luptă care a câştigat bătălii şi a ridicat repede un regiment de cavalerie puternic, care să lupte de partea Parlamentarilor. În primii doi ani de război, după ce ambele părți îşi formaseră armate, regaliştii (sau cavalerii, cum era numiți) au devenit plini de succes. După o luptă sângeroasă, dar nedecisă la Edgehill, în Warwickshire, în octombrie 1642, regaliştii se părea că vor avansa spre Londra, dar au fost respinşi. La sfârşitul primu-

lui an de război, regaliştii stăpâneau majoritatea părţilor din Anglia, cu excepţia Londrei şi părţii de est a ţării. Abilitatea de comandant încercat a lui Cromwell a fost recunoscută şi pe la 1644, soldatul simplu fiind locotenent general sub comanda lui Edward Montagu, conte de Manchester. Avansarea sa era binemeritată şi el a condus spre victorie forţele Parlamentare cunoscute drept „Capetele rotunde" în bătălia crucială de la Marston Moor, câştigând pentru el şi regimentul său numele de „Braţe de oţel".

Această victorie s-a dovedit a fi o răsturnare a situaţiei pentru parlamentari şi regaliştii au fost din nou înfrânţi de noua armată model a lui Sir Thomas Fairfax, la Naseby în Leicestershire. Capetele rotunde câştigau bătălie după bătălie, până au ajuns la capitala regalistă, Oxford, care a căzut pe 24 iunie 1646, şi Carol, care s-a predat scoţienilor, a fost predat Parlamentului şi a devenit prizonier. Oraşul Staffordshire din Lichfield a rezistat câteva săptămâni, dar prima şi cea mai importantă parte a războiului civil era terminată.

Mulţi observatori au crezut că Oliver Cromwell era el însuşi francmason şi, deşi nu există nici o mărturie clară, pare destul de posibil. Desigur, superiorul şi prietenul său apropiat, Sir Thomas Fairfax, era membru al Masoneriei şi la sediul familiei Fairfax în Ilkley, Yorkshire, se mai păstrează un templu masonic lângă bibliotecă, în care se intră printr-o scară în spirală ce duce la o cameră pavată în alb şi negru, cu doi stâlpi. Astăzi, clădirea este sediul general al unei corporaţii pentru o mare firmă electrică, dar la câteva mile distanţă, în satul Guisley, există încă o Lojă numită „Fairfax".

Una din cele mai bune surse de informaţii despre Francmasonerie în timpul acestei perioade a fost jurnalul lui Elias Ashmole, un tom formidabil cu şase volume de jurnal şi un alt volum cu indexuri. Bibliotecarul Bibliotecii Universităţii Robert a fost surprins când a scos toate cele şapte volume într-o vară, ca să citească întregul jurnal. Am discutat cum să aflăm informaţii despre acea perioadă şi am ajuns la concluzia că, fiind o perioadă a marilor scriitori de jurnale, citindu-le, ar fi un mod de a afla câte ceva despre vremurile trecute. Nu ştiam ce căutam, aşa că era necesar să citim totul, să vedem ce era acolo. Acesta nu a fost un exerciţiu inutil

pentru că am găsit referiri la unele întâlniri ciudate care ne-au ajutat să facem lumină asupra evenimentelor care au dus la formarea Societății Regale şi a Restaurației.

Elias Ashmole a fost şeful artileriei regale la Oxford pe vremea capitulării şi el este una din cele mai importante figuri ale istoriei oficiale a Francmasoneriei. Patru luni mai târziu, după ce el a văzut cum partea sa pierde războiul, Ashmole s-a dus la Warrington ca să fie inițiat în Masonerie. Jurnalul său, la data de 16 octombrie 1646, menționează:

„Ora 4:30, după-amiază, am fost făcut mason la Warrington, în Lancashire, de către Henry Maiwaring of Karincham în Cheshire. Numele celor care au fost atunci în Lojă, dl Rich Penket Warden, dl James Collier, dl Rich Sankey, Henry Littler, John Ellam, Rich Ellam, Hugh Brewer."

Să călătoreşti de la Oxford la Warrington în acele zile era o călătorie lungă, obositoare, şi totuşi, chiar a doua zi după inițierea sa, Ashmole a pornit din nou, de data aceasta spre bastionul parlamentar al Londrei.

Acesta era un lucru ciudat, deoarece tensiunea era încă mare şi tuturor ofițerilor ex-regaliști li se interzisese apropierea la 20 de mile de Londra. Pentru că fusese recent numit în funcția de şef al serviciului de artilerie regală, Ashmole nu putea spera să treacă neobservat, aşa că trebuie să fi avut un motiv serios să meargă acolo şi probabil că a avut asigurată protecția. O notă datată 14 mai 1650 în hârtiile Biroului de Notariat Public, Documente Interne, Interregnum A, confirmă natura neobişnuită a vizitei şi faptul că nu a fost un aranjament temporar:

„El (Ashmole) s-a dus să locuiască în Londra fără să țină seama de Actul parlamentului, ba din contră."

Există motive să presupunem că acest regalist francmason a putut să trăiască fără să se ascundă în Londra mulți ani şi el s-a întâlnit cu mulți parlamentari cu rang înalt. Acest lucru se datorează sigur faptului că el era francmason şi deci membru al singurei orga-

nizații apolitice, nereligioase care asigura o structură fraternă în care cavalerul putea întâlni un „Cap rotund" și catolicul un puritan fără frică și fără răutate. Încă o dată, jurnalul lui Ashmole ne-a pus la dispoziție informații valoroase. În ziua de 17 iunie 1652, el scrie:

„IIH.A.M: Doctorul Wilkins și dl Wren au venit să mă viziteze la Blackfriers. Aceasta a fost singura dată când l-am văzut pe doctor."

Dl Wren la care se referă este marele arhitect Sir Christopher Wren, care a construit multe clădiri minunate, inclusiv Catedrala Sf. Paul, după ce centrul Londrei a fost în mare parte distrus de marele incendiu din 1666. Wren a fost probabil francmason, dar nu există dovezi care să susțină această idee și unii spun că nu a fost. Doctorul Wilkins, pe de altă parte, a fost sigur membru al Masoneriei. La vremea când a avut loc această întâlnire, John Wilkins funcționa la Colegiul Wadham din Oxford (Wren era și el la același colegiu, la acea vreme), dar ulterior a devenit episcop de Chester și membru fondator al Societății Regale. Wilkins era un susținător al Parlamentului și un puritan cu o oarecare vechime, fiind soțul surorii lui Oliver Cromwell, Robina, și a fost capelan al lui Cromwell.

Când Ashmole l-a întâlnit pe Wilkins, el era deja la Londra de șase ani și se întâmplaseră multe. Regele pornise iar războiul cu ajutorul scoțienilor, dar fusese învins și luat prizonier la Preston și un rege francmason pierduse în fața unui parlamentar francmason. La 20 ianuarie 1649, Carol I a fost judecat la Westminster, în Londra. Regele a refuzat să recunoască legalitatea curții și nu a pledat împotriva acuzațiilor de tiran, ucigaș și inamic al națiunii și, o săptămână mai târziu, era condamnat la moarte și decapitat în mod public la 30 ianuarie. Monarhia fiind înlăturată, acum Anglia se afla sub controlul lui Cromwell și prima sarcină a lui a fost supunerea Irlandei și Scoției. Masacrele ce au urmat, după cucerirea orașelor Drogheda și Wexfod, au fost groaznice și excesive, rezultatul urii sale arzătoare împotriva irlandezilor și romano-catolicilor. Numele lui Oliver Cromwell evocă încă frică și mânie în Irlan-

da, chiar la 350 de ani după eveniment. Scoția era ținta mâniei lui Cromwell, locul unde el a distrus castelele regaliste și bisericile catolice, oriunde le-a aflat. Așa cum am văzut mai devreme, Mormântul de la Rosslyn era cunoscut pentru ceea ce era de fapt și lui Cromwell și generalului George Monk și deci, a supraviețuit războiului, intact. În ciuda violenței lui Cromwell, principalul său succes a stat în menținerea unei păci și stabilități relative și, în mod paradoxal, în crearea unui cadru care a permis măsuri de toleranță religioasă, deși nu iubea catolicii. A permis revenirea evreilor care fuseseră excluși din Anglia în 1655 – o acțiune născută din cunoașterea ritualului masonic. Politica externă puternică a lui Cromwell și realizările armatei și forțelor navale au întărit prestigiul extern al Angliei. După decapitarea lui Carol, tronul Angliei a fost lăsat gol și țara a devenit prima republică parlamentară din lume, într-o perioadă cunoscută drept Commonwealth. În anul următor, fiul regelui mort, Carol, a debarcat în Scoția pentru a continua războiul; în 1651 a fost încoronat rege al acelei țări și a invadat imediat Anglia. Noul regim parlamentar era prea bine organizat ca să fie răsturnat de acest atac îndrăzneț, dar prost plănuit, și Carol a fost înfrânt la Worcester; a fost norocos să se poată duce în Franța.

În toată această perioadă tumultuoasă, ex-șeful artileriei vechiului rege trăia netulburat în Londra lui Cromwell și se vedea cu unii din cei mai influenți și inteligenți oameni din ambele tabere. Ashmole avea evident permisiunea de la cel mai înalt nivel să urmărească o misiune care depășea simpla politică și, în timp ce tot ce el construia deriva din Francmasonerie, se transforma în ceva nou și foarte important. Ashmole a devenit prietenul astrologilor, matematicienilor, doctorilor și al altor persoane care aveau cunoștințe ce pătrundeau în misterele ascunse ale naturii și științei, pentru că redefinirea treptei a doua a Francmasoneriei de către Francis Bacon le cerea acest lucru. Se știa deja că există un „colegiu invizibil", o societate de oameni de știință care nu puteau fi identificați drept un grup, dar a căror prezență era evidentă.

Cromwell a murit de moarte naturală pe 3 septembrie 1658 și a fost îngropat la Westminster Abbey. Fiul său, Richard, care-l numise succesorul său, era slab și nu a reușit să-și mențină puterea.

Țara se îndrepta rapid spre anarhie, dar alunecarea a fost oprită de comandantul armatei din Scoția, generalul George Monk, care a mărşăluit spre Londra, cu trupele sale, în mai 1660. El a rechemat Parlamentul cel Lung şi i-a pus să reinstaureze monarhia, prin întronarea lui Carol al II-lea. Noul rege nu a aşteptat mult ca să se răzbune pe omul care îi provocase atâta durere. A pus ca trupul lui Cromwell să fie dezgropat şi corpul său putrezit să fie spânzurat ca un trădător, înainte ca trupul său să fie agățat de un stâlp ridicat deasupra Sălii Westminster.

Renaşterea Societății Regale

Trecerea înapoi la monarhie de la republică a fost poate primită bine de Ashmole pe plan personal, dar a adus de asemenea beneficiul „colegiului invizibil". În 1662, regele Carol al II-lea i-a acordat mandat regal, creând astfel Societatea Regală, prima adunare din lume a oamenilor de ştiință şi inginerilor dedicată înțelegerii minunilor create de „Marele Arhitect al Universului". Libertățile care stau la baza Francmasoneriei au creat mai întâi o republică de început şi, când au eşuat, au dat naştere unei organizații care va împinge limitele cunoaşterii umane înainte, spre crearea unei ere a iluminismului, şi va pune fundațiile pentru societatea industrializată a secolelor XIX şi XX.

Scurtul timp petrecut de Anglia ca republică nu a fost pierdut; monarhii uitaseră noțiunea de drept divin ca să stăpânească şi îşi păstrau funcția datorită afecțiunii poporului şi autorității Camerei Lorzilor, care vorbea în numele voinței democratice a națiunii. În anii ce vor veni, acest drept democratic a difuzat printre oamenii săraci şi mai ales printre femei viziunea unui om numit Iisus.

În acest punct al cercetării noastre, nu avem nici o îndoială că francmasonii purtau germenele nasoreenilor şi, în special, al lui Iisus, şi putem de asemenea fi siguri că Societatea Regală a rodit potrivit definiției date de Bacon treptei a doua a Francmasoneriei, cu mult înainte ca oameni ca Ashmole şi Wilkins să pună totul la loc după traumele Războiului Civil. John Wallis, eminentul matematician al secolului al XVII-lea, scriind despre începuturile Societății Regale, a spus:

„Cred că prima dată a fost inițiată la Londra, prin 1645, dacă nu mai curând, de Dr. Wilkins (pe vremea aceea capelan al Prințului Elector Palatin din Londra) și alții, care se întâlneau săptămânal la o anumită zi și oră, cu o contribuție pentru costul experiențelor și emițând reguli stabilite între noi. Când (ca să se evite diversiunile prin discursuri și pentru anumite motive) am eliminat toate discursurile despre divinitate, afaceri de stat și noutăți, cu excepția celor legate de subiectul nostru privind filozofia."

Această descriere a primelor întâlniri ale noilor gânditori este fără îndoială masonică. Întrunirea săptămânală la o oră cunoscută, eliminarea tuturor problemelor de politică și religie sunt caracteristice Lojei Francmasonice.

Această indiscreție a lui Wallis a fost îndreptată de ierarhia masonică a primei Societăți Regale, care l-a angajat pe Spratt să scrie istoria oficială a Societății Regale. El nu menționa regulile masonice pe care le-a revelat Wallis din neatenție.

Unul din oamenii de știință cei mai influenți, alături de Ashmole, a fost Robert Hooke, care a fost numit primul custode al experiențelor Societății Regale. Experiențele sale nenumărate, demonstrațiile și discursurile din următorii 15 ani, au fost un factor puternic în supraviețuirea societății în timpul primei sale perioade. Hooke a fost unul din cei trei supraveghetori ai orașului după Marele Incendiu al Londrei și a fost primul care a folosit microscopul pentru investigații biologice, folosind pentru prima dată în biologia modernă cuvântul „celulă".

Marile personalități ale epocii au căutat să se alăture Societății Regale și poate cel mai important dintre ei toți a fost Sir Isaac Newton, care a realizat multe lucruri, inclusiv o analiză remarcabil de detaliată a structurii gravitaționale a Universului. În 1672, Newton a fost ales Prieten Partener al Societății Regale și, mai târziu, în același an, el a publicat prima lucrare științifică asupra teoriei sale despre lumină și culoare, la Secția Filozofică a Societății. La un sfert de secol după ce Societatea Regală a fost premiată și a primit mandat regal, Newton a publicat *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica* (Principiile matematice ale filozofiei natu-

rale) sau *Principia,* aşa cum este universal cunoscută. Această lucrare remarcabilă este considerată cea mai importantă carte ştiinţifică scrisă vreodată.

În timp ce toţi membrii de început ai Societăţii Regale erau masoni, cu trecerea vremii, Francmasoneria pare să fi ocupat un loc minor pentru că întrunirile intelectualilor nu mai avea nevoie de protecţia şi secretele ei ca să înlăture obstacolele religioase şi politice.

Noua Societate a profitat foarte mult de timpul şi energia lui Elias Ashmole, Robert Moray (considerat a fi primul om care a fost iniţiat în Francmasonerie pe pământ englezesc, în 1641), John Wilkins, Robert Hooke şi Christopher Wren, care a fost făcut preşedinte, în 1681. Este evident din aceste fapte bine documentate că francmasonii întemeiaseră Societatea Regală şi că accentul pus pe reconstruirea treptei a doua a servit scopului său şi a însemnat progresul înspre o nouă eră ştiinţifică.

În timpul preşedinţiei lui sir Isaac Newton, câţiva ani mai târziu, un bătrân francmason francez, bine cunoscut cu numele de cavalerul Ramsey, a fost făcut membru al Societăţii Regale, în ciuda oricăror merite ştiinţifice. Cu toate că majoritatea intelectualilor francmasoni îşi dedicau timpul şi energia noii societăţi, se pare că Masoneria din Londra suferea de o oarecare neglijenţă.

Francmasoneria se pune pe picioare

În anul 1717, Francmasoneria din zona londoneză avea o activitate foarte scăzută. Erau doar patru întâlniri regulate ale Lojelor.

Goose şi Gridiron, în St. Paul Grown.
În Parker Lane, lângă Drury Lane.
Appletree Tavern, Charles Street, Covent Garden.
Rummer şi Grapes Tavern din Channel Row, Westminster.

Nu este nici o îndoială că Masoneria din Londra suferea de o criză a pierderii identităţii tradiţionale. De ce era nevoie să mai existe? Francmasoneria a devenit deodată victima propriului său succes, depăşise ameninţarea apăsătoare a bisericii şi crease rapid

un climat de democrație și de cercetare științifică. Totuși, în restul țării, Lojele masonice începuseră să devină obișnuite și din ce în ce mai populare. O mare Lojă, formată cândva înainte de 1705, se întâlnea regulat în York și această primă Marc Lojă, permanent susținută de membrii nobilimii, a pretins titlul de „Marea Lojă a întregii Anglii". Ceva trebuia făcut la Londra și, astfel, cele patru Loje menționate mai sus s-au întâlnit la Appletree Tavern, în februarie 1717, și l-au votat pe cel mai în vârstă mason prezent la conducerea întrunirii. Acest mason vârstnic nu pare a fi menționat nicăieri în literatură, dar adunarea a hotărât cu siguranță să convoace o întrunire generală a tuturor celor patru Loje la Goose și Gridiron, care să aibă loc pe 24 iunie cu scopul de a-l alege pe Marele Maestru care să conducă întregul Ordin. Prin urmare, de ziua Sfântului Ioan Botezătorul a aceluiași an s-au ținut adunarea și festinul și Anthony Sayer a fost ales pentru prima dată Marc Maestru pentru anul în curs. Este interesant de notat că, pe vremea aceea, ei alegeau un Mare Maestru dintre ei „până când venea vremea să aibă onoarea unui Frate Nobil la conducerea lor". Aceasta putea foarte bine să fie o referire la faptul că Francmasoneria scoțiană avea pretenția unui Frate Nobil ca Mare Maestru, încă de la începutul Primei Carte St. Clair din 1601.[4] Noua Mare Lojă englezească a redactat un număr de reguli.

„Ca privilegiul de întrunire al masonilor, care a fost până acum nelimitat, să fie legitim în anumite Loje sau adunări ale masonilor ce se întrunesc în anumite locuri, și ca fiecare Lojă convenită după aceea, cu excepția celor patru Loje vechi existente în acea vreme, să fie legal autorizată să funcționeze prin garanții ale Marelui Maestru, acordate anumitor persoane prin petiție, cu consimțământul și aprobarea prin înștiințare a Marii Loje; și că, fără un astfel de garant, nici o lojă nu va fi constituțională. Ca fiecare privilegiu, de care se bucură în mod colectiv în virtutea drepturilor lor imemoriale, să fie în continuare acordat; și că nici o lege sau regulă să nu fie făcută ori votată de Marea Lojă și să nu derive din asemenea privilegii, sau să modifice vreun

[4] *Analele Marii Loje a vechilor mosoni liberi și acceptați ai Scoției, 1995*

semn, trăsătură stabilită în timp conform standardului guvernului masonic. Necesitatea de a stabili constituții originale ca standard, în care toate legile viitoare ale Societății să se încadreze, a fost pe deplin înțeleasă de întreaga fraternitate a timpului, instaurându-se o regulă definitivă la fiecare instalare, publică sau particulară, care să-i facă pe Marele Maestru și pe paznicii fiecărei Loje să se angajeze să susțină constituțiile lor, de care fiecare mason era legat prin legături strânse la inițiere."[5]

Formând o Mare Lojă sub controlul unui Mare Maestru ales, cele patru Loje au format un sistem de control pentru Masonerie, asigurând ca numai ei să fie scutiți de ordine, dar toți ceilalți masoni trebuiau să se conformeze legilor. Ei puteau declara o Lojă ca fiind corectă, conform uzanțelor, sau o puteau șterge de pe lista Lojelor în vigoare. Dreptul lor de a face acest lucru a fost atacat de alți masoni, în special de cei din York, care nu acceptau misiunea autoimpusă Londrei de a asigura ca toată lumea să se conformeze Ordinului. Încercând să se constituie ca o instituție, Francmasoneria engleză începuse deja să piardă teren. Și totuși, noua structură a pus lucrurile în ordine, după o lungă perioadă de lupte interne și eșalonul superior al Masoneriei a fost preluat încetul cu încetul de familia regală care căuta să-și mențină influența în cadrul celei mai republicane organizații din lume. Această unire dintre Francmasonerie și familia regală a fost după părerea noastră motivul principal de supraviețuire a monarhiei britanice.

Am alcătuit o listă a foștilor Maeștri englezi și atracția înspre aristocrație și familia regală este simplu de văzut (Appendix 3). Când această listă este comparată cu numele foștilor Mari Maeștri ai Scoției (Appendix 4), este evident încă de la primele nume că Francmasoneria scoțiană a fost asociată cu lorzii din ținut, precum și cu cei mai umili zidari în piatră, o tradiție care este menținută cu mândrie până în zilele noastre. Masoneria s-a răspândit repede în întreaga lume. Influența fundamentală a francmasonilor asupra revoluțiilor americane și franceze, combinată cu tendința francmasonilor scoțieni de a susține cauza iacobină, care a fost în cele din ur-

[5]Preston: *Illustration of Freemasonry (Ilustrațiile Francmasoneriei)*

mă responsabilă pentru adoptarea de către regii hanovrieni ai Angliei a Masoneriei lor proprii. În 1782, la patru ani după Declarația de Independență a Statelor Unite, ducele de Clarence, fratele lui George al II-lea, a devenit Mare Maestru. În anul Revoluției Franceze, 1789, prințul de Wales şi cei doi frați ai săi au fost inițiați în Masonerie şi în acelaşi an prințul de Wales era Mare Maestru şi a primit scrisori de loialitate de la masonii din întreaga lume, inclusiv de la George Washington, la vremea aceea Maestru al Lojei Alexandria, nr. 22 pe lista Marii Loje din New York, şi de la multe loje franceze. Prin această metodă, regii hanovrieni foloseau sistemul masonic pentru a oferi o rațiune democratică pentru păstrarea loialității supuşilor lor masoni. Masoneria din Anglia începea deja să devină clubul care este şi astăzi şi începea să piardă din vedere moştenirea sa originală. Secretele sale adevărate s-au pierdut, într-adevăr.

Răspândirea Francmasoneriei

Curând după formarea Marii Loje a Londrei, al doilea Mare Maestru, George Payne, colecționa multe manuscrise despre Masonerie, inclusiv copii ale Vechilor Porunci. În 1720, s-a hotărât publicarea Cărții Constituțiilor şi astăzi se pretinde că „au fost arse prea grabnic, de nişte frați scrupuloşi", un număr de manuscrise vechi, valoroase, mai degrabă decât să ajungă în mâinile opoziției din cadrul Ordinului, cunoscută ca „moderni".

Se pretinde că o copie originală Inigo Jones a Vechilor Porunci a fost pierdută. În acelaşi an, s-a căzut de acord ca, în viitor, Marele Maestru să fie numit înainte de întrunirea anuală şi ca fiecare Mare Maestru, când este instalat, ar trebui să aibă doar puterea de a numi înlocuitorul său şi paznicii. În 1724, Marele Maestru de atunci, ducele de Richmond, a înființat primul Comitet de Caritate care să asigure un fond general pentru ajutorarea masonilor în necaz; acest lucru fusese deja sugerat mai înainte de predecesorul său, ducele de Buccleuch. Aceasta pare a fi prima organizație masonică de caritate înregistrată, care este atât de importantă pentru Francmasoneria modernă.

În ianuarie 1723, după doar nouă luni în funcție, ducele de Mon-

tague a demisionat ca Mare Maestru în favoarea ducelui de Wharton, care era atât de dornic să devină Mare Maestru încât a încercat chiar să fie ales la o întrunire neoficială a masonilor. Acum, succesiunea regulată a lorzilor ținutului fusese instaurată și urma să continue.

Oameni obișnuiți, care au fost Mari Maeștri mai înainte, nu mai puteau fi vreodată numiți sau să primească funcția de locțiitor al Marelui Maestru; nobilii de rang nobiliar mai mic au îndeplinit munca administrativă a Marilor Maeștri.

Organizația în creștere avea nevoie de centre secundare de administrație și, în 1727, postul de Mare Maestru Provincial a fost instituit ca mijloc de a ajuta conducerea Masoneriei, mult mai mare și extinsă geografic. Pe 10 mai 1727, Hugh Warburton a fost instalat ca primul Mare Maestru Provincial, provincia sa fiind nordul Țării Galilor și, pe 24 iunie 1727, sir Edward Mansell Bart a fost instalat ca Mare Maestru Provincial pentru sudul Țării Galilor. De asemenea, în 1727, primul garant al unei Loje de peste ocean a fost ales de Marea Lojă din Londra pentru Gibraltar, dându-se apoi permisiunea de a forma o Lojă în strada St. Bernard din Madrid. Francmasoneria se răspândea ca focul și, prin 1728, Marea Lojă din Londra a început să se extindă în viitorul Imperiu Britanic, deoarece i s-a dat o împuternicire lui George Pomfret de a înființa o Lojă în Bengal. Extinderea controlului provincial al Masoneriei a fost mărită prin numirea Marilor Maeștrii Provinciali pentru Saxonia Inferioară, New Jersey din America și Bengal.

În 1730 a fost inițiat primul prinț de sânge regal. Francis, duce de Lorraine, Mare Duce de Toscana, care mai târziu a devenit împăratul Germaniei, a fost inițiat de contele de Chesterfield cu drept la o Lojă specială întrunită la Haga; ducele a primit primele două trepte ale Masoneriei și, mai târziu, a fost ridicat la a treia treaptă în casa lui sir Robert Walpole, o Lojă prezidată tot de contele de Chesterfield. În același an, numărul masonilor străini a crescut prin acordarea de funcții pentru a forma Loje în Rusia, Spania, Paris și Flandra. Ordinul devenea deja un club select pentru nobilime și, în 1730, au ținut prima întrunire generală sub jurisdicția Londrei la Hampstead, la 24 iunie, și cu acest scop au fost trimise nobilimii carduri de invitație. În 1733 erau 53 de Loje reprezentate la

întrunirea anuală a Marii Loje şi puterea şi influenţa Marii Loje din Londra creşteau. La această întrunire din 1733, mai multe reguli noi au fost adoptate, referitoare la operaţiile Comitetului de Caritate, incluzând dreptul de a-şi asculta propriile sale plângeri înainte de a fi aduse în faţa Marii Loje. La aceeaşi întrunire, s-a făcut o chetă pentru masonii năpăstuiţi şi pentru a-i încuraja să întemeieze o nouă colonie în Georgia. În timpul anului, s-a permis deschiderea unor Loje în Hamburg şi în Olanda. În 1738, James Anderson (al zecelea Mare Secretar) a publicat o „Carte a Constituţiilor" revizuită. Această lucrare despre istoria Masoneriei i-a făcut pe unii autori să-i atribuie crearea Masoneriei. În acest timp, s-au introdus reguli care arătau că dacă o Lojă încetează să se întâlnească cel puţin 12 luni, atunci ea va fi ştearsă de pe listă şi îşi va pierde vechimea. S-a fixat de asemenea ca toţi viitorii Mari Maeştri să fie aleşi din Marea Lojă Stewards, pentru a încuraja gentlemanii să slujească organizaţia, în timp ce se dădeau rezoluţii referitoare la ceea ce era descris drept convenţii ilegale ale masonilor. Acest lucru a înlăturat dreptul democratic al Frăţiei de a alege pe cine credeau potrivit să-i conducă. Teritoriul Marii Loje de York a fost încălcat de Lojele din Lancashire, Durham şi Northumberland, ceea ce a dus la încetarea relaţiilor amicale dintre cele două Mari Loje.

La acea vreme au fost emise garanţii care să menţină Lojele din Aubigny din Franţa, Lisabona, Savannah din Georgia, în sudul Americii, Gambia din vestul Africii. Marii Maeştri Provinciali au fost numiţi în Noua Anglie, Carolina de Sud şi Cape Coast Castle din Africa. În timpul anului 1737, dr. Dasaguliers (Mare Maestru în 1719) l-a iniţiat pe Frederick, prinţul Ţării Galilor, la o lojă întrunită în acest scop la Kew, mai târziu, în acelaşi an, ca să treacă la treapta a doua şi apoi să-l ridice la treapta sublimă de Maestru Mason. La convocarea Marii Loje au fost reprezentate 60 de Loje şi au fost numiţi Mari Maeştri pentru Montserat, Geneva, Coasta Africii, New York şi insulele Americii.

În 1738, alte două provincii au luat fiinţă: Insulele Caraibe şi provincia Yorkshire, West Riding, lucru considerat ca o altă încălcare a drepturilor Marii Loje de York. Aceasta a adâncit distanţa iniţială dintre cele două Mari Loje şi a avut ca rezultat o rupere

totală a relațiilor.

Pe 15 august 1738, Marea Lojă scoțiană a obținut o victorie importantă în căutarea vechimii printre Marile Loje, inițiindu-l pe Fredrick cel Mare al Prusiei la o Lojă întrunită în Brunswick cu acest scop. Frederick a continuat, întemeind o Mare Lojă la Berlin supusă Constituției scoțiene.

Dezvoltarea Masoneriei în America

Am ajuns la istoria scrisă a Masoneriei şi, într-un fel, cercetarea noastră era completă, dar mai aveam încă o mare curiozitate referitoare la soarta pe termen lung a pământului stelei Merica. Ca să completăm imaginea noastră, am hotărât să cercetăm pe scurt dezvoltarea Statelor Unite ale Americii.

Nu este nici un secret că Masoneria era o forță majoră progresistă în spatele Revoluției Americane şi a întemeietorilor Republicii Statelor Unite ale Americii. Demonstrația antibritanică împotriva taxelor, cunoscută drept „Ceaiul de la Boston", a fost organizată în 1773 de către membri Lojei St. Andrew, care avea printre membri săi personalități celebre cum ar fi Samuel Adams şi Paul Revere. Loja, care se întrunea la Taverna Dragonul Verde din Boston, nu a organizat singură „Ceaiul", dar membrii săi au înființat un club numit Causus Pro Bono Publico, printre care se număra şi Joseph Warren, Maestrul Lojei – care va deveni mai târziu Mare Maestru de Massachusetts – fiind o forță majoră. Henry Purkett, se zice, a declarat că a fost la „Ceai" în calitate de spectator şi fără să se supună Maestrului Lojei St. Andrew, care era o prezență activă.

Oamenii care au creat Statele Unite ale Americii erau ori francmasoni, ori aveau legături strânse cu Francmasoneria. Ei au folosit gândirea formată în Marea Britanie în timpul secolului anterior, punând-o la temelia propriei lor Constituții. Ei nu ştiau, dar prin fidelitatea lor față de principiile masonice de dreptate, adevăr şi egalitate pentru noua lor țară, încercau să construiască un ținut care va fi condus de un Ma'at redescoperit, un stat modern care era moştenitorul adevărat al măreției vechiului Egipt. În multe cazuri, constructorii Statelor Unite au reuşit, dar în altele, numeroase au

eşuat. A fost nevoie de un război civil cumplit ca să se pună capăt sclaviei populației negre din sud şi chiar şi astăzi, în multe state, cuvântul „egalitate" este încă o aspirație a oamenilor raționali şi e neacceptat de cei lipsiți de rațiune.

Ca şi Francmasoneria, Statele Unite sunt un ideal imperfect care merită să câştige, dar din păcate este făcut doar de muritori.

Dintre oamenii care au semnat Declarația de Independență pe 4 iulie 1778, următorii erau masoni: Willliam Hooper, Benjamin Franklin, Matthew Thornton, William Whipple, John Hancock, Phillip Livingston şi Thomas Nelson. S-a spus la acea vreme că dacă doar patru oameni ar fi eliminați, adunarea rămasă ar fi suficientă ca să susțină Loja Masonică de gradul trei!

Ar fi putut de asemenea permite participarea mai multor conducători militari. Francmasonii şefi numărau oameni ca Greene, Marion, Sullivan, Rufus, Putman, Edwards, Jackson, Gist, baronul Stenben, baronul de Kalb, marchizul de Lafayette şi însuşi George Washington.

Când Washington a jurat credință ca primul preşedinte al republicii, în 30 aprilie 1789, a făcut-o în fața Marelui Maestru al New York-ului şi el a jurat pe Biblia masonică, care era folosită în mod obişnuit ca Biblia Lojei Sfinte a Lojei St. John, întâia pe lista Marii Loje a New York-ului. El fusese francmason toată viața sa, fiind inițiat în Loja Masonică Fredericksburg, cu cinci luni înainte de a împlini 21 de ani, vineri, 4 noiembrie 1752.

Deoarece Loja mamă se întrunea în prima vineri din lună, a trecut de treapta a doua pe 3 martie 1753 şi a fost înălțat la treapta „sublimă" de Maestru Mason la 4 august 1753, în aceeaşi Lojă. În perioada inițierii sale, tocmai terminase de supravegheat moşiile din Virginia ale lordului Fairfax, al cărui strămoş îl făcuse francmason pe Oliver Cromwell.

Membrii familiei Fairfax erau francmasoni activi în Marea Lojă de York şi fratele său mai mare, Lawrence, cu care George locuia în acea perioadă, fusese educat în Anglia şi se căsătorise cu nepoata lordului Fairfax. Loja la care participa Washington a urmat probabil unei Loje ad hoc de „rit York" şi nu uneia de „rit scoțian", dar la şase ani după inițierea sa, în anul1758, Loja Fredericksburg a primit o Cartă de la Marea Lojă scoțiană, care şi-a desființat

poziția.[6]

Când Washington a fost făcut primul preşedinte al Statelor Unite ale Americii, el era membru al Masoneriei de aproape treizeci şi şase de ani şi, la vremea aceea, era membru al Lojei Alexandria, numărul 22.

Cercetând vechile manuscrise, am dat peste discursul lui George Washington după ce i s-a înmânat *Cartea Constituțiilor,* scrisă de francmasonii din Boston, la 27 decembrie 1792. Din data prezentării putem presupune că a însemnat sărbătorirea a celor 40 de ani de când era în Masonerie. O arătăm aici sub forma în care am găsit-o, completată cu folosirea literei „S", care seamănă cu un „f" modern.

Ea spune:

„Oricât ar fi de măgulitor pentru mintea omenească şi oricât de onorabil este să primeşti de la cetățenii tăi mărturii de aprobare pentru promovarea bunăstării publice, nu este mai puțin plăcut de ştiut că virtuțile cele mai blânde ale inimii sunt respectate de o societate ale cărei principii liberale se bazează pe legile imuabile ale adevărului şi justiției.

Este demn să sporeşti sfera fericirii sociale, proiectul binefăcător al unei Instituții Masonice şi este de dorit ca purtarea fiecărui membru al fraternității, ca şi acele publicații care descoperă principiile care le activează, să aibă drept scop să convingă umanitatea că marele scop al Masoneriei este să promoveze fericirea rasei omeneşti. În timp ce vă rog să-mi acceptați mulțumirile pentru Cartea Constituțiilor *pe care mi-ați trimis-o şi pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o în Dedicație, permiteți-mi să vă asigur că simt toate acele emoții de recunoştință pe care cuvintele dvs. afectuoase şi dorințele cordiale vor să le inspire, şi mă rog sincer ca Marele Arhitect al Universului să vă binecuvânteze şi să vă primească după aceea în templul său nemuritor."*

[6] *Analele Marii Loje a vechilor masoni liber acceptați ai Scoției, 1995.*

Tot în 1792, Washington a pus temelia de piatră a Casei Albe – pe 13 octombrie, aniversarea crucificării lui Molay. În acel an, dolarul a fost acceptat drept unitatea monetară a Statelor Unite ale Americii. Simbolul dolarului este un „S" cu două linii verticale, deşi, imprimat, apare astăzi mai mult cu o singură linie verticală, „$". Litera „S" a fost împrumutată de la vechea monedă spaniolă, dar cele două linii verticale sunt stâlpii nasoreeni „mishpat" şi „tsedeq", cunoscuți mai bine întemeietorilor masoni ai Statelor Unite ca „Boaz" şi „Jachin", stâlpii de la intrarea Templului Regelui Solomon.

Astăzi, dolarul poartă imaginea unei piramide cu un ochi în ea, care este cea mai veche dintre toate imaginile folosite în mod curent şi care ne-a fost transmisă dinainte de epoca lui Seqenenre Tao, scăpând de purificarea motivelor egiptene ale ceremoniei înscăunării regale, făcută de profetul Ezechiel în timpul captivității babiloniene a evreilor. El îl reprezintă pe Dumnezeu (sub forma lui Amen-Re) având un ochi multiprezent, aruncându-şi privirea peste poporul său ca să judece fiecare acțiune pe care o face în viață, pentru a primi ce merită în moarte. Întreaga bază reprezintă principiul Ma'at, care a fost măsura bunătății făcute în viață şi văzută de Dumnezeu. Pe cealaltă față a dolarului este Fratele George Washington şi, pe fosta bancnotă de doi dolari, era imaginea altui

francmason celebru – Fratele Benjamin Franklin.

Pe 18 septembrie 1793, George Washington a pus piatra de temelie a Capitoliului, construit în Washington, şi, împreună cu tovarăşii săi, erau toţi îmbrăcaţi în veşmintele de gală cu însemne masonice.

Statele Unite ale Americii reprezintă încă o ţară foarte tânără. Ca să se compare cu longevitatea vechiului Egipt, va trebui să-şi menţină statutul său puternic până în cel puţin 4.500 d.Hr. şi, ca să atingă nivelul maxim al performanţei ţării, îi mai trebuie vreo 400 de ani. Dar noi bănuim că experienţa masonică care şi-a găsit locul în ţinutul cosmopolit de peste ocean înspre vest va cunoaşte o împlinire şi mai mare, pentru că este doar o altă treaptă din călătoria pusă în mişcare în sudul Irakului, acum cel puţin 6.000 de ani.

APPENDIX 2

Lojele masonice din Scoția, anterioare anului 1710, cu data primei menționări[1]

1599, 9 ianuarie	Portul Aitchison
1599, 31 iulie	Edinburgh
1599, 27 noiembrie	St. Andrews
1599, 28 decembrie	Kilwinning
1599, 28 decembrie	Stirling
1599, 28 decembrie	Haddington
1600	Dunfermline
1613, 31 decembrie	Glasgow
1627	Dundee
1654, 2 martie	Linlithgow
1658, 24 decembrie	Scone
1670	Perth
1670	Aberdeen
1674, 28 decembrie	Melrose
1677, 20 decembrie	Cannongate Kilwinning
1678, 27 decembrie	Inverness
1687, 20 mai	Dumfries
1688, 29 mai	Leith şi Cannongate
1691	Kirkcudbright
1695, 25 martie	Hamilton
1695, aprilie	Dunblane
1701, 2 iunie	Kelso

[1]Stephenson: *Origins of Freemasonry (Originile Francmasoneriei)*

1702, 22 decembrie	Haughfoot
1703	Banff
1704, 27 decembrie	Kilmolymock
1707	Edinburgh Journeymen

APPENDIX 3

Primii Mari Maeştrii ai Francmasoneriei englezeşti

1717	Anthony Sayer
1718	George Payne
1719	Dr. Desagliers
1720	Anthony Sayer
1721	John, ducele de Montague
1722	Ducele de Wharton
1723	Ducele de Buccleuch
1724	Ducele de Richmond
1725	Lord Paisley, contele de Abercorn
1726	Contele de Inchiquin
1727	Lord Colerane
1728	Lord Kingstone
1729	Ducele de Norfolk
1730	Lord Lovel, contele de Leicester
1731	Lord Teynham
1732	Lord Montagu
1733	Contele de Strathmore
1734	Contele de Crawford
1735	Lord Weymouth
1736	Contele de Londra
1737	Contele de Darnley
1738	Marchizul de Carnarvon
1739	Lord Raymond
1740	Contele de Kintore
1741	Contele de Morenton
1744	Lord Ward
1744	Contele de Strathmore
1745-46	Lord Cranstoun

1747-51	Lord Byron
1752-53	Lord Carysfoot
1754-56	Marchizul de Carnarvon
1757-66	Lord Aberdour
1762-63	Lord Ferrers
1764-66	Lord Blaney
1767-71	Ducele de Beaufort
1772-76	Lord Petre
1777-81	Ducele de Manchester
1782-89	Ducele de Cumberland (fratele regelui)
1790-95	Prințul de Wales (Țara Galilor)

APPENDIX 4

Primii Mari Maeştri ai Francmasoneriei scoţiene

1736	William St. Clair de Rosslyn
1737	George, al treilea conte de Cromartie
1738	John, al treilea conte de Kintore
1739	James, al paisprezecelea conte de Morton
1740	Thomas, al optulea conte de Strathmore
1741	Alexandru, al cincilea conte de Leven şi Melville
1742	William, al patrulea conte de Kilmarnock
1743	James al V-lea
1744	James, al optulea conte de Moray
1745	Henry David, al zecelea conte de Buchan
1746	William Nisbet de Dirleton
1747	Onorabilul Francis Charteris Amisfield
1748	Hugh Seton de Touch
1749	Lord Thomas Eskine, contele de Mar
1750	Alexandru, al zecelea conte de Eglinton
1751	Lord James Boyd
1752	George Drummond, Lord Prevost de Edinburgh
1753	Charles Hamilton Gordon
1754	James, Master de Forbes
1755-57	Sholto Charles, Lord Aberdour
1757-59	Alexandru, al şaselea conte de Galloway
1759-61	David, al şaselea conte de Leven şi Melville
1761-63	Charles, al cincilea conte de Elgin şi al nouălea de Kincardine
1763-65	Thomas, al şaselea conte de Kellie
1765-67	James Stewart, Lord Prevost de Edinburgh
1767-69	George, al optulea conte de Dalhousie
1769-71	Locotenentul General James Adolphus Ougton

1771-73	Patrick, al şaselea conte de Dumfries
1773-74	John, al treilea duce de Atholl
1774-76	David Dalrymple
1776-78	Sir William Forbes de Pitsilgo
1778-80	John, al patrulea duce de Atholl
1780-82	Alexandru, al şaselea conte de Balcarres
1782-84	David, al unsprezecelea conte de Buchan
1784-86	Lord George Haddo
1786-88	Lord Francis Elcho
1788-90	Lord Francis Napier
1790-92	George, al şaisprezecelea conte de Moreton
1792-94	George, marchiz de Huntly
1794-96	William, conte de Ancram
1796-98	Lord Francis Doune
1798-1800	Sir James Stirling, Bart, Lord Prevost de Edinburgh

APPENDIX 5

CRONOLOGIE

î.Hr.	
28000	Prima dovadă a unor practici religioase;
12000	Pietrele de moară sunt folosite la producerea făinii;
9000	Creşterea animalelor apare în Mesopotamia;
8000	Grâul, orzul, cultivate intensiv şi semințe de leguminoase însămânțate în perioada fertilă de Lună Nouă;
6000	Olăritul – ceramica arsă în cuptor în Sumer;
5500	Sistemele de irigație construite în Sumer;
4500	Primele pluguri folosite în Sumer;
4100	Data probabilă a Potopului lui Noe;
4000	Sumerul era cunoscut ca având o structură socială completă – prima civilizație cunoscută;
3400	Primele oraşe înconjurate de ziduri în Egipt;
3250	Cea mai veche scriere folosită în Sumer;
3200	Ceremonia secretă egipteană a înscăunării regelui, a cărei existență a fost cunoscută;
3150	Apariția statului unificat egiptean, cu capitala la Memphis;
3000	Primele hieroglife egiptene;
2686	Începe vechiul regat egiptean;
2600	Primele piramide adevărate construite în Egipt;
2530	Marea Piramidă Khufu de la Gizeh;
2500	Apariția statelor-oraş din nordul Mesopotamiei;
2300	Statele-oraş din sudul Mesopotamiei unite de Sargon, din Akkadia;

2150	Prăbuşirea Vechiului Regat Egiptean;
2040	Întemeierea Regatului Egiptean Mijlociu;
1786	Regii hicsoşi au început să domnească în Egipt;
1780	Abraham a călătorit de la Ur, ca să facă prima sa vizită în Egipt;
1740	Isaac se naşte din Abraham;
1720	Hicsoşii pradă Memphisul;
1680	Se naşte Iacob, mai târziu îşi va schimba numele în Israel;
1620	Se naşte Iosif;
1570	Iosif este vizir al regelui hicsos Apophis;
1574	Seqenenre Tao devine rege al Egiptului dar este ţinut în Teba de hicsoşi;
1573	Seqenenre Tao ucis în templu; fiul său cel mic, Ahmose, ia tronul;
1570	Noul Regat Egiptean începe sub stăpânirea lui Kamose, al doilea fiu al lui Seqenenre;
1567	Hicsoşii sunt alungaţi din Egipt;
1450-1500	Cea mai probabilă perioadă pentru Exodul din timpul lui Moise;
1020	Saul devine primul rege al Israelului;
1002	David, rege al Israelului;
972	Solomon devine rege al Israelului şi construieşte Templul pentru Yahve;
922	Solomon moare, lăsând Israelul într-un haos politic şi financiar;
721	Regatul de Nord al Israelului se prăbuşeşte;
597	Prima captivitate babiloniană;
586	Distrugerea finală a Templului lui Solomon;
573	Viziunile lui Ezechiel în timpul captivităţii;
539	Începerea construcţiei Templului lui Zerubbabel;
187	Primii ani ai comunităţii Qumran;
166	Revolta macabeilor din Israel;
152	Jonathan macabeul devine mare preot;
152	Comunitatea Qumran cunoscută ca existentă;
153	Jonathan macabeul este ucis;
6	Data probabilă a naşterii lui Iisus;

d.Hr.

27	Iisus petrece trei ani la Qumran (în deşert);
31	Iisus părăseşte Qumran şi este propus să devină regele evreilor;
32	Ioan Botezătorul este ucis; Iisus îşi asumă mesiile preoţeşti, cât şi cele regeşti;
33	Crucificarea lui Iisus;
37	Mandeenii sunt alungaţi din Mesopotamia de către Saul;
60	Saul devine Pavel şi inventează creştinismul;
62	Uciderea lui Iacob cel Drept la templu;
64	Revolta evreiască începe la Masada;
70	Distrugerea Qumranului, Ierusalimului şi a Templului lui Irod;
190	Clement devine episcop de Alexandria;
200	Creştinismul celtic ajunge în Irlanda, venind din Alexandria, prin Spania;
325	Consiliul din Niceea, convocat de împăratul Constantin;
337	Constantin moare;
432	Patrick călătoreşte spre Irlanda ca să întemeieze biserica celtică la Slane şi Tara;
563	Columba porneşte cu corabia din Derry, ca să înfiinţeze o abaţie pe Iona;
596	Sfântul Augustin soseşte în Anglia ca să convertească populaţia la catolicism;
664	Sinodul de la peşterile Whitby al bisericii romano-catolice.

ÎNCEPUTUL EVULUI MEDIU

1008	Cele mai vechi texte rămase din Biblia ebraică;
1118	Ordinul Cavalerilor Săraci ai lui Hristos şi întemeierea Templului lui Solomon;
1120	Templierii găsesc pergamentele ascunse.

SFÂRŞITUL EVULUI MEDIU

1215	Magna Carta semnată de regele John;
1244	Naşterea lui Jacques de Molay;
1292	Jacques de Molay a fost ales ultimul Mare Maestru al Templierilor;
1305	Robert Bruce excomunicat;
1306	Robert Bruce încoronat rege al Scoţiei;
1306	Arestarea tuturor evreilor din Franţa;
1307	Vineri, 13 octombrie, distrugerea Templierilor de către Filip cel Frumos;
1307	Jacques de Molay este crucificat şi apare Giulgiul din Torino;
1308	Sosirea flotei templiere în America;
1314	19 martie – Jacques de Molay ars pe rug, la Paris;
1314	Bătălia de la Bannockburn – câştigată prin intervenţia forţei de luptă templiere;
1328	Anglia recunoaşte Scoţia ca naţiune independentă;
1329	13 iunie – Papa acceptă pe Robert I şi pe urmaşii săi ca regi ai Scoţiei;
1330	William St. Clair moare, ducând inima lui Robert la Ierusalim;
1357	Prima expunere cunoscută a Giulgiului din Torino;
1440-1490	Construirea Capelei Rosslyn. Introducerea primei trepte şi a Masoneriei cu Semn de către William St. Clair, primul Mare Maestru şi întemeietorul Francmasoneriei;
1534	Englezii se dezic de biserica romano-catolică;
1583	James Stuart devine James al VI-lea al Scoţiei;
1598	Primele Statute Schaw, care au înfiinţat sistemul de Loje;
1599	Publicarea celui de-al doilea Statut Schaw;
1599	Primul proces verbal documentat al Lojei Masonice;
1601	Prima Cartă St. Clair confirmă familia St. Clair ca Mari Maeştri ai Masonilor;

1601	James al VI-lea se alătură Lojei Scoon şi Perth, nr. 3 pe lista existentă a Marii Loje a Scoției, la vârsta de 35 de ani;
1603	James al VI-lea al Scoției devine James I al Angliei;
1604	Treapta de Meşteşugar Prieten (Fellow Craft) a Masoneriei, introdusă de Francis Bacon;
1605	Guy Fawkes complotează să arunce în aer regele şi Parlamentul;
1607	Manuscrisul Inigo Jones;
1610	Galileo a confirmat în mod public structura sistemului solar;
1625	Carol I vine la tron;
1628	A doua Cartă St. Clair îl confirmă pe contele de Rosslyn ca Mare Maestru Mason;
1633	Carol I restaurează Abația Holyrood pentru încoronarea sa scoțiană şi include mormintele masonice în peretele de nord, inclusiv unul pentru contele de Sutherland;
1641	Sir Robert Moray a fost inițiat în Francmasonerie la Newcastle, de un garant de la Loja din Edinburgh, Capela St. Mary;
1643	Începe Războiul Civil englez;
1646	Sfârşitul principalei faze a Războiului Civil englez;
1646	Elias Ashmole inițiat la Warringhton într-o Lojă ad hoc;
1649	Execuția lui Carol I;
1649	Începutul Commonwealth-ului sub Oliver Cromwell;
1650	Castelul Rosslyn distrus, dar capela păstrată de Cromwell şi Monk;
1652	Prima întâlnire între Wilkins, Ashmole şi Wren;
1660	Carol al II-lea restaurează monarhia;
1662	Formarea de către francmasoni a Societății Regale a Dezvoltării Ştiinței;
1672	Isaac Newton ales ca membru al Societății Regale;

1677	Carol al II-lea construieşte Arca Sfântă Regală, Simbol al coroanei, inițial folosită de tatăl său, Carol I, în campania sa împotriva Parlamentului, la intrarea în casa Holyrood;
1714	Scrierea primului proces verbal al Marii Loje de York;
1717	Formarea Marii Loje engleze;
1721	Primul Mare Maestru Nobil, John, duce de Montague, ales de Formația Marii Loji engleze a Marii Loje irlandeze;
1726	Primele documente ale unui ceremonial masonic de treapta a treia, în Scoția;
1737	Formarea Marii Loje Scoțiene: William St. Clair ales primul Mare Maestru;
1738	Prima bulă papală împotriva Francmasoneriei;
1747	Prima cartă a lojei militare emisă de Marea Lojă a Scoției;
1752	George Washington este făcut francmason în orașul Fredericksburg, la Loja Fredericksburg;
1758	Loja Fredericksburg primeşte o cartă de acceptare de la Marea Lojă Scoțiană;
1773	Petrecerea Ceaiului din Boston;
1778	William St. Clair, primul Maestru al Marii Loje a Scoției, moare;
1778	Declarația de Independență americană;
1790	Prințul Hanovrian de Wales devine Mare Maestru al Angliei;
1792	Lui George Washington i se înmânează Cartea Constituției la Boston;
1799	Este găsită Piatra de la Rosetta, ceea ce permite citirea hieroglifelor egiptene;
1945	Descoperirea de la Nag Hammadi – ascunzătoarea Evangheliilor gnostice;
1947	Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă;
1951	Încep săpăturile de la Qumran;
1955	Este deschis Manuscrisul de Aramă şi descifrat ca un inventar al comorilor ascunse;

1988	Datarea cu carbon a Giulgiului din Torino îi stabilește originea posibilă la 1260;
1991	Primul acces public la întreaga colecție a Manuscriselor de la Marea Moartă.

1. Egiptul expunând cei doi stâlpi gemeni

2. Pământul Sumerului

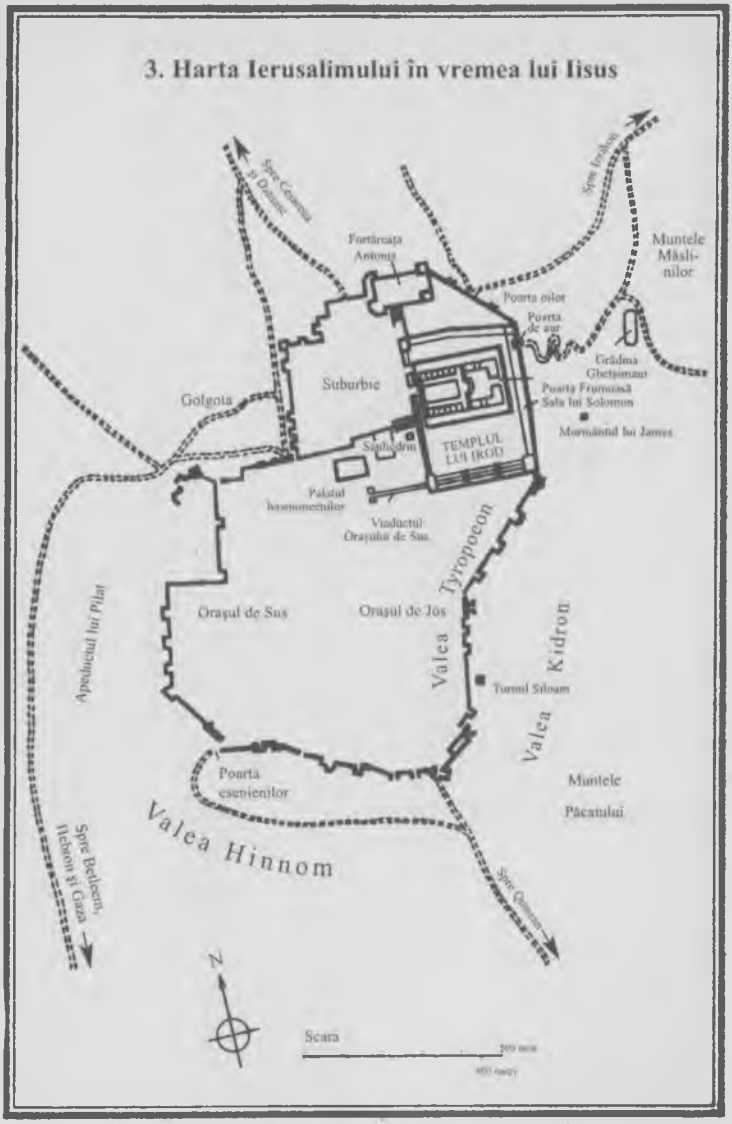
3. Harta Ierusalimului în vremea lui Iisus
Spre Cezareea și Damasc
Spre Ierihon
Fortăreața Antonia
Muntele Măslinilor
Poarta oilor
Poarta de aur
Grădina Ghetsimani
Suburbie
Golgota
Poarta Frumoasă
Sala lui Solomon
Mormântul lui James
Sinedriu
TEMPLUL LUI IROD
Palatul hasmoneenilor
Viaductul Orașului de Sus
Valea Tyropoeon
Orașul de Sus
Orașul de Jos
Valea Kidron
Apeductul lui Pilat
Turnul Siloam
Poarta esenienilor
Muntele Păcatului
Valea Hinnom
Spre Betleem, Hebron și Gaza
Spre Cezareea
N
Scara

INDEX

A
Abif, Hiram 12, 13, 17, 18, 133-134, 151, 162
cheia 342
Abimelech 178
Adonis 49
Ahaziah 185
Ahmose 160
Ahmose-Inhapir 155, 159
Alexandra, regina 211
Alexandru cel Mare 199-200
Allegro, John 276
Amen 266
Amen-Re 117, 160
Anglesey 282
Ankh 116
Antipa, Irod 233
Apepi I 139
Apocalipsa lui Petru 40
Apophis 144
Apophis, vezi Apepi I
Apopi al II-lea 160
Aristobulus al II-lea 211
Arius 71
Atbash (cifrul) 221
Athanasius 71
Attis 49
Avaris 160
Avraam 98, 102-106, 143, 145, 169

B
Baal-berith 178, 182
Babilon 188, 197
Baldwin al II-lea 30
Bannockburn, bătălia de la 325
Barabon 54, 55
Bathsheba 180
Bel 188

Beniamin 179
Biblioteca Nag Hammadi 39
Boaz 9, 113, 181, 197, 225, 227, 229
Buchanan, George Wesley 61

C
Canaan 104, 105
Cântul lui Deborah 177
Capela Rosslyn 87, 88, 315
  istoria 335
Cavalerii Templieri 23, 64
  arestarea 304-307
Cohen, Norman 51
Chiril din Ierusalim 52
Clement din Alexandria 74, 241
Columb, Cristofor 87, 316
Commonwealth 377
Conciliul de la Troyes 33
Consiliul de la Niceea 68, 69
Constantin cel Mare 69
creştinism 209
Cromwell, Oliver 373
Cyrus 197

D
David 53, 54, 179, 180
David al II-lea 327
de Aguilers, Raymond 29
de Chartres, Fulcher 30
de Molay, Jaques 308
  crucificarea 308-311
de Montbard, Andre 34
de Nogaret, Guillaume 302
de Payen, Hugues 29, 32, 34, 293
de Ren, Martine 293
de St. Omer, Geoffrey 293
de St. Clair, Catherine 34

de Vaux, părintele 62, 207
Delaforge, Gaetan 31
Deuteronomul 175
Dionysos 49
Documentul din Damasc 213, 230

E
Edward al II-lea 324
Edward I 322
egipteni 108-111, 115
Egiptul de Jos 112
Egiptul de Sus 112
Elena 72
Epoca Întunecată 314
esenieni 206
Evanghelia după Toma 44
Evanghelia lui Ioan 61
Evanghelia lui Matei 55
Evanghelii 208-209
Evangheliile gnostice 39, 73
Exodul 104
Ezechiel 191-197

F
Fairman, H.W.121
Faptele lui Toma 45
Filip al IV-lea 301
Filip, regele Franței 35
Francmasoneria 114, 159, 162
  legătura cu Templierii 79
  legătura cu ritualul încoronării la egipteni 118-119,125
  ceremonia de inițiere 214-215
  asemănări cu comunitatea Qumran 215-216
  legendele 200
  reguli 201
  ritualul 285-286
  crezul 290

frate 259, 268

G
Gautama Buddha 49
Geneza 91, 101, 194
Gezer 181
Ginghis Han 104
Giulgiul din Torino 312
Grădina Ghetsimani 253
grădini suspendate 188
Grotte, Alfred 262

H
Hamcock, Graham 31, 32
Hardin, G.L. 207
Hatsheput 163
Hesippus 272
hicsoşi 135-138, 144-145
  regii 105
Hiram, regele din Tyr 24, 180, 181
Hobbes, Thomas 68
Horeb, muntele 73, 169, 172
Horus 111
Hyrcanus 211

I
Iaacov 66
Iacob (Israel) 72, 78, 150, 151
Iacob cel Drept 60, 266
Ierihon, bătălia de la 50
Iisus 50, 53, 54, 55, 63, 70, 71, 73, 77, 81
Imperiul Roman 67
Impert, Guillaume 308
Indra 49
Ioan Botezătorul 62
Ioan Damaschinul 52
Iordan, râul 190

Iosif 145, 143, 151
Irineu 42
Ishtar, poarta 189, 198
Ishtar, zeița 189
Isis 111
Iudeea 186

J
Jachin 9, 113, 181, 197, 225, 227
Jayme I de Aragon, regele 52
Jehn 185
Jehoiachin 187
Jeroham, regele Israelului 185
Jerubaal (Gideon) 178
Jethro 174
Jezebel 185
Joshoshaphat, valea 364-365
Josua 184
Jubelo 153

K
Kamose 152, 160
Kidron, valea 272
Krishna 49
Kush 140

L
Leon al X-lea, Papa 67
Levi 151
Licinius 69
Llanbadrig 282
Loja 37

M
Ma'at 115, 116, 161
Manuscrisele de la Marea Moartă 39, 48, 59, 60, 62-63, 73, 78
Manuscrisul de Aramă 276

Marea Lojă a Angliei 64
Maria 54, 70
Mănăstirea Sf. Ecaterina 73
Merica 316
Mesopotamia 99
Mishnar Sotah 261
Mithra 48, 49
Moise 166-171
Moriah, muntele 24
Mowinckel, S. 50
Muhammad Ali al-Summau 40

N
Nabucodonosor 187
Nag Hammadi 39, 40, 44, 48
nasoreeni 78, 206, 267
Noe 99
Noul Regat 161, 171
Noul Testament 48, 54, 55, 72, 65, 77, 79
Ordinul 18, 20-23, 30, 36
Origene din Alexandria 52
Osiris 78, 111

P
Pilat din Pont 56, 256
Potopul 96, 99, 100

Q
Quirrnus 49
Quispel 41
Qumran 39, 60, 62-64, 78, 197

R
Re (Ra) 110
Regulamentul 29, 33
Rehoboam 182
Rosetta, piatra de la 115

S
Samson 179
Samuel 179
Sara 143
Sargon I 168
Saul 179
Septuaginta 203
Seqenenre Tao al II-lea 139, 141, 144, 160, 178
  legătura cu Hiram Abif 146-149, 156, 183
Set 137
Sf. Augustin de Hippa 71
Sfânta Sfintelor 25, 32, 271, 275, 333
Shiloh 179
simbolul peştelui 265
Simon 151
Sinai, deşertul 73
Sinai, muntele 169
Sinodul de la Whitby 282, 284
Smith, Morton 76
Societatea Regală 378
Sol Invictus 68, 69
Solomon 181
Solomon, regele 24
St. Clair, sir William 325
Stâlpul Masonic 330
Stâlpul Ucenicului 330
Sumer 91, 98, 99
sumerieni 91-92, 99

T
Tablele Legii 177
Tau 264
Teba 160
Templul lui Irod 64, 158, 259
Templul Muntelui 31, 32
Templul Regelui Solomon 19, 24-26, 64
Textul Piramidei Unas 124

Tosefta Schebuot 257, 261
Triplu Tau 264, 337
Turnul Babel 188
Tuthmes al II-lea 162-163

U
Ugbaru 197
Ur, cetatea 97

V
Valea Regilor 152
Vechiul Testament 51, 52

W
Wallace, William 323
Weiah 180
Wilson, Charles 31

Y
Yahve 54, 27, 104, 106, 162, 192
Yahoshua ben Josef, v. Iisus 50, 67, 236, 256

Z
Zedekiah 187
Zerubbabel 198
Zipporah, regele 172
Zoroastru 49